

ДЕЙВИД АНГСТЪН ЗЛАТНИЯТ ДЯВОЛ

Част 1 от „Нощно море“

Превод от английски: Елена Кодинова, 2006

chitanka.info

На баща ми, най-добрия човек, когото познавам.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА И БЛАГОДАРНОСТИ

За да изясня още в началото едно възможно объркване, нека заявя направо, че аз не съм Джак Дюран. Въпреки че имаме повърхностна физическа прилика с човека, разказал ми историята, която следва, той не ми е роднина, нито приятел, дори не и бегъл познат. Както става с всички нас в някой момент от живота ни, двамата се събрахме по силата на обстоятелства само отчасти под наш контрол. Тъмната същност на тези обстоятелства е по-добре да останат в мрака, но резултатът от срещата ни лежи пред вас, огрят отвсякъде от слънчева светлина.

Дали си е струвало да преразкажа историята на Джак, оставям да прецениш ти, любопитни читателю, попаднал на тази книга. Сблъсъкът на любопитството и шанса въведе още един напълно непознат човек в заверата. Ще се постарая да бъда позитивен и ще обявя от самото начало нашата тройна среща за триумф на „случайните находки“. Този сложен термин на късмета идва от старата приказка „Тримата принцове на Серендип“. В нея се разказва за трима голобради юноши, които по време на пътешествията си открили неща, които не търсели. Тяхната история е далечно ехо на нашата. В нея е смисълът на това, което Джак казва, като цитира типичните афористични прозрения на отнесеня си брат Дан: „Причинно-следствената връзка на съпадението на последиците може и да не е сама по себе си последствие на съпадения“.

По-лесно е да го кажеш, отколкото да го разбереш.

Сега с ваше разрешение, както и с удоволствието от продължаващото ви любопитство на участник в заверата, искам да благодаря на много хора. Те всички някога са ми били непознати, макар че сега ми е трудно да го повярвам.

Първо, на уникалния, успял съвсем сам, медиен магнат Кен Атчити, божествен литературен мениджър и дяволски съперник на тенис: твоето насърчение ми даде сили да поема риска, твоят

ентузиазъм не ми позволи да се откажа, а най-вече твоето приятелство ме подкрепяше докрай.

На Томас Дън и Питър Улвъртън, двама от малкото хазартни типове, останали в книгоиздаването. Благодаря ви, че ми предложихте място край масата в такъв късен час на нощта.

На приятелите ми от AEI и Writer's Lifeline: Чи Ли Уонг, дългогодишна сътрудничка и любима фатална жена, Андреа Макиън, чиито свежи прозрения, както винаги бяха проницателни и прагматични, Маргарет О'Конър, моя деликатен съучастник в сянка, Майкъл Кюсиак, най-младия от някогашните холивудски разказвачи, и винаги полезната и надеждна Бренда Луи, без която всички щяхме да загазим сериозно.

Тази книга дължи много на своята забележителна, внимателна и прецизна редакторка Индия Купър. Благодаря и на капитан Рик, който ръководи най-добрия плавателен чартър в Лос Анджелис и който ми помогна да премина през коварни води, на острия поглед на Дейвид Фриймън, който ме преведе през също така коварни земи, на моите търпеливи преводачи от испански Силвия Резендиз и „Джили Бийн“ Беронио, на скъпите ми приятели Рой Фрейрик и Дебра Нийл, едни от най-добрите сценаристи в Лос Анджелис, чието мнение и подкрепа високо ценя, на писателя, кинематографиста и фотографа Дърк Уейлс, който със светлия си пример ме научи какво е да си истински мъж, и на моята мъдра и винаги оцеляваща майка Рут, която вярваше въпреки домогванията на дявола и така ми даде друг красноречив урок.

Трябва да спомена още един човек, жената, която на първата ни среща накара сърцето ми да я припознае като близък човек. Без безкрайната и непоколебима любов, която ми даде, нямаше да мога да напиша тази книга, нямаше по всяка вероятност изобщо да стана писател. Ти си моето съкровище, Джоана, и винаги ще разтуптяваш сърцето ми.

И накрая, искам да кажа няколко думи за капитан Белочек, който ако беше жив днес, без съмнение щеше да иска да благодари на великолепия Карл Сейгън за провокативната му книга „Драконите на Едем“. Лео се натъкнал на нея, докато се криел зад лавиците на библиотеката „Хук“ по време на срещата на випуска си, двайсет години след завършването в Оксфорд през 1978 година. Ако отида още по-назад, съм сигурен, че ще иска да благодари и на високоценената

психоложка Мари-Луис фон Франц, на чиято забележителна лекция се озовал като младеж в Цюрих през приказната зима на 1957 година.

Като се замисля — отново Джак говори в мен — и се сетя, че тези трима наследници на Серендип вече са се върнали при звездния прах, от който са сътворени, със сигурност любимият ми капитан е в по-благоприятно положение да благодари лично.

От автора

Въпреки че голяма част от видимия свят изглежда създаден с любов, невидимите пластове са сътворени със страх.

Хърмън Мелвил

ЧАСТ ПЪРВА

БРОДЯГАТА

ОБЕЩАНИЕТО

Последната вест от брат ми Дан беше пощенска картичка, която ни прати от Пуерто Валарта. От три години пътуваше, без да се прибира, и картичката в пощенската кутия беше всичко, което успяхме да получим от него. От време на време пишеше по някой ред, колкото да ни каже къде е и че е жив. Дълбоко в себе си мама винаги се тревожеше. Мислеше, че ще го убият далеч от дома, докато търси каквото там търсеше.

Пропътува цяла Южна Америка, мина почти през всяка страна на континента и ни пращаше картички от градове, за които никога не бяхме чували — Гуайакил, Наска, Порто Алегро, Белем. Проверяхме печата и марката и след това ги намирахме на картата. Година след като тръгна, той премина Магелановите протоци на път за Тиера дел Фуего и ни прати картичка с изглед от Ушуайа, най-южния град на света. Прекара Коледа в Амазонската джунгла заедно с индианското племе кайапо. Разбрахме за това от картичка от Баранкиля, която пристигна през ранната пролет. Известно време работи с „износител“ в Каракас, като през това време се размотаваше из града с „Мото Гуци“^[1] и вечеряше царски в хотел „Паласио“. Когато военните разбиха венецуелския наркобизнес, тон се премести в планините на Колумбия да отглежда кока заедно със селянин бунтовник на име Карлос Маркс. Мама беше неспокойна и непрекъснато очакваше „лошата вест“, която така и не пристигна. Едва по-късно тя научи, че Дан е лежал в затвора в Богота. Изпратиха и закъсняло писмо чрез американското консулство.

След като пообиколи Централна Америка, бавно пое през Мексико, като спираше да поработи за кратко в някой град. Започна от пирамидите на майте в Юкатан и се движеше по западното било на Сиера Мадре през курортните селища, разпилени по брега. Не беше трудно да си намери временна работа — преводач, гид, професионален тенисист, инструктор по гмуркане. Той беше точно това, което търсеха мениджърите на хотели — умен, дружелюбен, атлетичен американец, говореше перфектен испански и бе съгласен да работи за мексиканска

надница. Но Дан се отегчаваше и не оставаше никъде за дълго. Изчукваше прислужниците, продаваше малко наркотици, събираше „бакшишите“ и изчезваше от града.

Картичките пристигаха при мама в Хиндсдейл, много рядко при мен в Гринел. Брат ми имаше талант да открива малки странни картички, които илюстрираха еkleктичния и разнопосочен ентузиазъм на помътения му от наркотици мозък: причудливи насекоми и животни, древни езически богове, местни афродизиази и любимото му — легендарни изгубени съкровища. Брат ми беше полудял по мечтата си да открие заровено имане. Представяше си се като един модерен Лъмхолц^[2], подкарал каруца, теглена от мулета, през Соноранската пустиня, виждаше се да отпива царевична бира с индианците тарахумара и да претърсва джунглата за загубени племена и древни произведения на изкуството. За известно време се прехласна по реликвите на майките и дори се присъедини към екип археолози. Но да рине фъшкиите на товарните коне и да мели кафе за младите учени някак си не се вписваше във викторианската му мечта за голямата експедиция. Не след дълго го арестуваха при опит да продаде хилядагодишни гърнета на германски колекционер в Мексико Сити. Подправил сертификатите им за произход — гърнетата се оказаха глинени фалшификати от Тихуана, състарени с киселинна баня. Спомена ни за това в картичка от Гуадалахара. На нея имаше ягуар от стъклени мъниста, божество на индианците хуичоли, тези, които употребяват пейоте^[3]. Без съмнение Дан бе прекарал доста време с тях.

Картичката от Пуерто Валарта беше адресирана до мама. Тя я пазеше в чекмедже в писалището на татко — мястото, в което складираше всичко важно в живота си: документите за ипотеката, стари снимки, акции, забравени любовни писма, метално преспание във вид на майmunка, принадлежало на дядо, както и всички картички, изпратени някога от блудния ѝ първороден син. Кокалестите ѝ пръсти преровиха тестето картичките с отметки, извадиха тази от Пуерто Валарта и я вдигнаха нагоре, все едно беше някаква важна улика. Погледнах илюстрацията, копие на дагеротипия на двумачтов клипер, след това я обърнах и прочетох надписа: „Солетите на капитан Солти“. Нямах никаква представа как тази рекламна картичка на хранителна компания в Тера Хауте, Индиана, се беше озовала в Мексико Сити. Дан

беше написал типичните за него изречения, които съдържаха повече въпроси, отколкото отговори: „Открих огромен залеж — ще бъдем богати!“. Беше я подписал както винаги с „Д. Д.“, съкратено от Даниел Джеймс. Дан Дюран, нехранимайкото.

— Това нищо не означава — казах ѝ. Знаех, че напоследък я мъчи безсъние и се боях, че е заради кошмарите и „посланията“, които получаваше чрез тях. Те бяха неизменно мрачни и тревожни, изпълнени с образи, за които никак не ти се слуша в пет сутринта на път за работа. Мама беше много мила, чувствителна и добра жена, но често ясновидските ѝ способности ме изнервяха. Виждаше в мен разни призрачни неща, за които не подозирах.

— Винаги бягаш, Джон. От какво бягаш?

Тази сутрин самото ѝ присъствие беше натрапчиво. Носеше същата дълга рокля с яка с къдрички, с която я помнех открай време. От нея лъхаше на стар парфюм, който ми навяваше нещо непознато или нещо, за което не исках да си спомням. Защо тази самотна вдовица се движеше из къщата си винаги обвита в облак от този парфюм?

Посочи ми датата на картичката:

— Това е от преди около четири месеца, оттогава — нито дума.

— И преди се е случвало — казах ѝ, макар че не беше съвсем вярно. Най-дългият период без вест от Дан беше три месеца — времето, когато беше в затвора в Богота.

— Нещо не е наред, Джон. Усещам го.

Майка ми винаги имаше предчувствия. И, за нещастие, те обикновено не я подвеждаха.

— Не се тревожи — казах. — Сигурно пак се е качил с индианците в планината. Там не продават картички.

Тя взе от мен картичката и се загледа в кораба на нея.

— Не е в планината.

И аз не мислех, че е там. Но не исках дори пред себе си да призная, че нещо не е наред. Предпочитах добрите новини.

— Скоро ще разберем — казах. — Да се обзаложим ли, че ще получим картичка до седмица?

Мама не отговори. Не би се обзаложила за нищо, най-малко за Дан.

— Ти кога тръгваш? — попита тя. Един син скитник ѝ беше достатъчно мъчение.

— В края на месеца. Когато свършим с къщата на господин Мадиган. — С приятелите ми имахме още 10 дни работа, докато боядисахме огромния дом на току-що разведения чичо на бившата ми приятелка. През последните три години в колежа всяко лято боядисвахме къщи в западните чикагски предградия. Вече се бяхме дипломирали, но пак се занимавахме с това. Ставахме всяка сутрин призори, под ноктите ни имаше изсъхнала боя, а главите ни боляха от полиуретановите изпарения. Изправяхме се пред двацет метра дългата и три етажа висока стена, цялата в напукана боя, допивахме кафетата, дръпвахме по един джойнт, надувахме „Гу Гу Долс“, хващахме шпаклите и се залавяхме за работа. Каквото бяхме научили в колежа през годината, се изпаряваше веднага от главите ни по време на тези затъпяващи дни. Усещах как слабите ми мозъчни клетки бавно се разграждаха.

Монотонността на неизискващата мисъл работа посяваше в нас все по-силно желание за скитане. Завиждахме на номадската свобода на брат ми и на таланта му да се изплъзва от физически труд. Започнахме да обсъждаме и наше пътешествие, спестявахме с пот изкараните пари и се готвехме да потеглим след месец-два. Може би към Хаваите. Или Таити. Или Тайланд. Или пък Тибет. Никой от нас не беше готов да започне сериозен живот. Дъф отлагаше следването си по право. Рок беше скъсал с приятелката си в колежа „Брауи“ и по цял ден си ближеше раните. Аз се чудех къде да продължа да уча и не исках да се обвързвам, все още не. За къде да бързам? И какъв беше смисълът? Светът едва ли тръпнеше да посрещне с отворени обятия още един завършил английска литература.

В най-горещите дни на август, докато стояхме целите плувнали в пот и напръскани с боя на скелето пред втория етаж на нажежената южна стена, през нас премина идея, освежителна като поток арктически въздух — защо да не отидем до края? Голямо околосветско пътешествие. Югоизточна Азия, Индия, Истанбул, Прага. Ще започнем с един месец на Хаваите и ще завършим със седмица в Испания. Всичко четири месеца, може и шест. Какво пък, защо не и година? Кой може да каже колко време ще ни отнеме. Ще обикаляме света, докато ни свършат парите или ни секне късметът. Това може да се окаже голямото ни приключение, лебедовата песен на бързо преминаващата младост, последен порив към свободата, последна

изцепка, преди да падне завесата и да забият камбаните, преди бебетата, сметките и вноските по ипотеките.

Веднага започнахме да планираме и да се готвим. Купихме си туристически обувки и раници, изучавахме географски карти и туристически гидове, проверихме цените на самолетните билети в интернет. Продадох разбития си фолксваген комби и с парите си купих пътнически чекове. Рок взе на заем GPS-устройство от брат си, който бе запален парапланерист, купи си радио на къси вълни, което много подходящо кръсти „Великият изследовател“ и си поръча в и-бей видеокамера на старо за сто долара. Мислите на Дъф както винаги се свеждаха само до храна и секс, затова неговите покупки се ограничиха до сгъваема въдица „Зебко“ и кутия презервативи. Когато приключихме с къщата на Мадиган, вече бяхме готови, след като вземем парите от стареца, да си купим билети до Хонолулу и да се сбогуваме с родното предградие.

Но минаха още две седмици без вести от Дан. Мама чакаше напразно пощальона. Тревожни кошмари съсипваха съня ѝ и сутрин ставаше от леглото бледа и неспокойна. В последния си работен ден я намерих заспала върху писалището. Начинът, по който ме погледна, когато я събудих, се запечата в ума ми като вуду проклятие.

Бях виждал този поглед преди три години, в една снежна декемврийска вечер. Мама се стресна насън от ужасно предчувствие. След няколко часа разбрахме, че баща ми е загинал в автомобилна катастрофа. Пиян шофьор се подхлъзнал върху заледен участък и се врязал с колата си в дясната предна врата — там, където седял татко. Баща ми пътувал зад него в движещ се с бясна скорост автомобил и въобще не го забелязал, защото се карал с човека зад волана. Този човек бил брат ми Дан.

Дан учеше последна година в Чикагския университет, беше отличен студент по антропология с втора специалност испански. Баща ми отишъл да го вземе от общежитието, за да го докара вкъщи за Коледа. Като по чудо Дан излязъл от смачкания форд без драскотина. Седмица след погребението той се върна в университета. Мислех, че е добре. Но в средата на семестъра заряза учението и се върна при мама. Пусна си дълга коса, спря да се бръсне и започна да се разхожда из къщата по пижама.

Това не продължи дълго. Погледът на мама ме накара да разбера защо. Майка ми изпитваше силни чувства и ако си неин син, чувствата ѝ лека-полека се просмукват и в теб. Така стана с любовта към баща ми, тя се просмука в нас и ни обвини като цъфнала лоза. Когато той умря, лозата също загина и обвини разбитите ни сърца с крехка кора от тъга. Увисна във въздуха като застоялия лъх на парфюма ѝ и ни припомняше, че когато изгубиш някого, то това е завинаги и че каквото и да направиш, не можеш да го върнеш обратно, без значение колко упорито опитваш и колко далеч ще отидеш да го търсиш.

Но това не можеше да те спре. Чувствата бяха прекалено силни. Растяха, изпълваха ни с болка и ни завладяваха. Не ни оставяха на мира и ни подгонваха към най-отдалечените кътчета на земята.

Точно това се случи с брат ми Дан. Сега, по всичко личеше, че се случва и с мен.

Обещах на мама, че ще намерим другия ѝ син.

[1] „Мото Гуци“ — много известна марка мотоциклети. — Б.р. ↑

[2] Карл Лъмхолц — американски природоизследовател. — Б.р. ↑

[3] Пейоте — Вид кактус с психотропно действие. — Б.р. ↑

ПЯСЪЧНИ МУХИ

Сигурно горещината ги раздвижваше. Полазиха ме в мига, в който усетих слънчевата топлина на бузата си. Когато сенките вече се бяха оттеглили от брега, бях готов на убийство.

— Да ти го... — разкрещях се, но бързо се спрях. Опитвах се да се отърва от навика си да псувам, беше прекалено неприличен за завършил английска литература. Нахлупих спалния чувал над главата си и си промърморих нещо тихо.

Писък прониза въздуха до мен. Дъф изскочи от найлоновия си пашкул, закрещя, започна да ругае и да търси разплата. Надникнах през дупката в края на спалния си чувал и го видях да залита и маха с ръце като лунатик. Беше само по бельо и на корема му се виждаше грозен белег като рана от война. Някакъв некадърен хирург го разпорил, за да му извади апендикса, когато Дъф бил дете. Май му беше бръкнал в корема с голи ръце. Като гледах сега Дъф как се мята, започнах да се чудя дали хирургът не беше забравил нещо в него — може би акумулатор или бомба с часовников механизъм.

Пред очите ми се появиха два тролски крака. Те принадлежаха на Рок, гигант с разстояние между зъбите, който закриваше с голи гърди небето. Вдигна камерата с късите си дебели пръсти, за да запечата страданието ми. Дъф се присъедини към него и се направи, че говори по микрофон, като държеше в ръка клон с размер на бейзболна бухалка.

— Тялото на американски беглец, идентифициран като неграмотния бояджия Джон Дюран Чекиджията, беше намерено тази сутрин на плажа на Пуерто Валарта. След безсрамна нощ, изпълнена с пиянство и разврат, той изглежда е бил изяден жив от полудял от глад облак мексикански пясъчни мухи, за които се знае, че обичат вкуса на алкохола в кръвта.

— Неграмотен. Това беше удар под кръста, Дъф.

— Мъртвият говори!

— Изчезвай — казах и се заизмъквах като костенурка от черупката си. Главата ме цепеше и очите ме боляха от светлината. —

По-тихо! — Прибойт огласяше плажа цяла нощ. Звучеше като бомбардировките над Багдад.

Дъф взе камерата от Рок и я насочи към него, докато двамата вървяха към водата.

— Подпухналото тяло на втори американец беше намерено този следобед, изхвърлено от вълните на плажа. Властите твърдят, че незавършилият образованието си в „Браун“ футболист Роланд Редик, Скалата, е наедрял прекалено, след като е бил изоставен от приятелката си лесбийка...

Рок изтръгна клона от ръцете на Дъф.

— А подлизуркото от колежа „Алфред“ Боби Макдъф е бил пребит до смърт...

Вдигнах глава, за да погледам как олюляващият се гигант с пръчка в ръка гони като пещерен човек оператора по гащи към водата. Тъкмо запечатвах този безценен миг в паметта си, когато двамата внезапно спряха.

По нашия иначе пуст плаж преминаваше дългокрака, загоряла от слънцето екзотична млада жена. Беше облечена в яркорозова блуза и бели прашки. Черната ѝ коса беше прибрана в бебешкосиня забрадка, на китката ѝ подрънкваха половин дузина сребърни гривни.

Дъф и Рок гледаха с увиснали ченета като истукани. Рок захвърли небрежно клона, погледна назад да види дали и третият истукан зяпа. Аз му махнах, за да потвърдя. В щастливо неведение, че е само по боксерки, Дъф вдигна видеокамерата, за да запечата минаващата жена и тръгна след нея по брега. Тя изглеждаше напълно безразлична към двамата, сякаш коремът с белега, който я снимаше, и изгорелият шишко, който въртеше клона в ръцете си, бяха интересни колкото две пясъчни мухички.

Една вълна се разби на пяна в брега и намокри краката ѝ. Студената вода я накара да опъне бедра, от което задникът ѝ се вирна. Рок прошепна нещо на Дъф, който продължаваше да снима, а Дъф бавно кимна. Рок вдигна ръка, за да предпази очите си от слънцето, обърна се пак и ми показа вдигнатия си палец. Очевидно късметлията Дъф беше обезсмъртил мига.

Реших, че независимо от главоболието, е време да ставам.

Момичето свали блузата и я хвърли на пясъка. Отдолу се показва бяло горнище, привързано с връзки на гърба и зад врата. Изхлузи

забрадката и размята глава, от което по раменете ѝ се посипа водопад от катраненочерни къдрици. След това бръкна под чашките на горнището и ги придърпа под гърдите си. Това означаваше повече за мен, отколкото за нея. Очевидно недоволна, тя започна да завързва отново връзката зад врата си. Или поне си мислех, че това прави. Оказа се точно обратното.

Първо развърза връзката зад врата, след това посегна към гърба си. Не беше лесно да намери края, който се спускаше по гръбнака ѝ. Изправих се бавно, сякаш за да ѝ предложи помощ. Но тя бързо намери края сама и с рязко дръпване развърза възела, свали си горнището и го хвърли върху купчината дрехи.

Главоболието ми изчезна. Дъф свали камерата и се срути на пясъка. Изведнъж се беше усетил, че е по боксерки.

Тя влезе във водата и се хвърли с голи гърди право към идващата вълна. За нула време премина прибоя и заплува в открито море. Това сутрешната ѝ физзарядка ли беше или някакъв вид мъчение, приготвено специално за нас? Момчетата я погледаха още малко, после клекнаха край изоставената блуза, бялото горнище на банския и синята забрадка и започнаха да ги подбутват като маймуни.

— Много изпусна — каза ми Рок, след като се върнаха при мен. — Трябваше да ги видиш отблизо.

— Ще си наваксам с видеозаписа.

Дъф започна да рови в брезентовата торба на Рок, извади бинокъл и заоглежда джунглата, покриваща хълмовете.

— Дали там, откъдето дойде, има още такива?

— Дай ми го — каза Рок, грабна бинокъла от ръцете на Дъф и го насочи към морето. — Такива мацки не растат по дърветата.

Познавах Рок от детската градина. Говореше като Едуард Г. Робинсън дори на пет години. И изглеждаше като него.

— Виждаш ли я? — попитах.

— Да, бейби, плува по гръб.

Дъф стоеше до мен и се взираше във вълните.

— Дай ми го, Рок.

— Гледай си работата, намери си свой.

И аз посегнах.

— Роки, дай да погледна. — Той държеше бинокъла с желязна хватка. — Хайде де, Роко!

Продължителното дърпане го накара най-накрая да се предаде. Погледнах през бинокъла и забелязах момичето. То уверено се отдалечаваше от брега.

— Излъга, че плува по гръб — казах.

Дъф ставаше нетърпелив.

— Дай да видя, Джак.

— Гледай да не ти се смъкнат боксерките — отвърнах му. — Остави си дрехите тук, което значи, че скоро ще се върне.

— Или пък няма да се върне — каза Рок. — Виж я къде се е запътила.

Фокусирах лещите напред след нея и пред очите ми изникна гладък бял корпус. Свалих бинокъла и присвих очи към платнохода в залива. Дългата великолепна шхуна тихо беше пуснала котва там за цялата нощ.

Дъф грабна бинокъла от ръцете ми. Погледна през него, без да каже дума. Рок и аз надничахме към палубата на кораба, където се появи тъмна фигура с куче. Момичето едвам се виждаше във водата, близо до плавателния съд.

— Този пък какъв е? — попитах. — Мъж ли е?

— О, боже! — възкликна Дъф.

— Какво има?

— Няма да повярваш кой е.

— Я ми го дай! — каза Рок, но Дъф се отдръпна надалеч. — Кой е? — попита пак Рок.

Дъф продължаваше да се взира през бинокъла.

— Скапаният Иди Амин, ето кой.

— Черен ли е? — попитах.

Рок издърпа бинокъла от Дъф и се вгледа в мъжа.

— Иди Амин друг път!

— Прави околосветско пътешествие с кораб — каза Дъф. — Свободен като птичка. — Дъф имаше особено отношение към Иди Амин Дада. Беше ходил на курс по африканска история и бившият угандийски диктатор му беше станал любимият злодей. — Тази свиня е избила половин милион души — каза той. — Сега носи смокинг и се вози на яхта.

— Това на него е кафтан — каза Рок. — И е на не повече от 60 години. Иди трябва да е на 90...

— Струва ми се, че яде — каза Рок. — Сякаш всмуква нещо.

— Сигурно яде стриди — каза Дъф. — Иди обича стриди.

— Това не е Иди Амин — каза Рок. — А някакъв богат черен задник. — Рок ми подаде бинокъла, без дори да му го поискам. Очевидно гледката на тънещия в разкош съперник намали интереса му към момичето. Започна да си сгъва спалния чувал.

Гледах как плешивият диктатор си яде стриди, докато черното му куче седи в краката му, след това забелязах момичето да се качва по стълбата на щерна. Стъпи на палубата, отметна глава назад и хвана косата си с две ръце. Докато изстискваше водата, пред очите ми се разкри прекрасната гледка на стегнатите ѝ гърди.

— Какво става? — попита Дъф.

— Нищо — отвърнах.

На палубата се появи и друга жена с хавлиена кърпа около врата си.

— Това пък кой е? — попита Дъф. — Друга мацка?

Жената беше по прашки и без горнице и доколкото виждах, още по-секси от първата. Имаше кестенява коса и носеше големи черни слънчеви очила. Беше висока и стройна, направо кльоцава, но гърдите ѝ бяха толкова големи и добре оформени, че бях сигурен, че са изкуствени. Докато се чудех дали е така, я гледах как бърше момичето, пристигнало от брега.

— Мисля, че... Мдаааа... Мисля, че май има и друга мацка...

Рок се появи на секундата и изтръгна бинокъла от ръцете ми.

Насочи го към момичето.

— Господи! — каза той тържествено.

Ефектът на думите му върху Дъф беше предвидим. Той умоляваше Рок да погледне, но Рок не искаше и да чуе. Едрото разгонено чудовище, зарязано заради негърка лесбийка, социална работничка от Грийнвил, Мисисипи, в ума си вече се носеше на вълшебен кораб, натъпкан с полуголи моделки на бельо, които го бършеха с хавлии, носеха му стриди и го водеха в каютите си за плътски удоволствия, които най-вероятно са незаконни на суша. В този въображаем морски свят ценности като приятелство и споделяне имаха малка тежест. Дъф се изнерви и започна да заплашва, но Рок знаеше, че заплахите му са празни приказки. Рок беше по-едър и по-силен от мен и Дъф взети заедно, негово беше всичко най-важно от

оборудването и винаги във всяка ситуация знаеше какво да прави и какво да не прави. Обикновено се движеше две стъпки пред нас и имаше ясни приоритети, а красивите млади жени с голи гърди бяха на първо място сред тях. Наслаждаваше се на тройката на палубата, докато Дъф достигна пълно изтощение и чак тогава му даде бинокъла.

— Къде е Червенокоска? — попита Дъф, докато оглеждаше палубата. — Къде е Иди?

Не виждах никого на кораба.

Рок тъпчеше спалния си чувал в раницата и завързваше връзките ѝ. Изглеждаше леко разстроен, но беше трудно да се каже дали преливащата от багаж раница го изнервяше или пък се беше вързал на сцената, която само той успя да види.

— Слязоха долу — каза той. — Другата се пече на палубата. В момента лежи на почернялото си малко коремче, затова няма какво да се гледа. Да се омитаме от тук.

Вдигна раницата и се отдалечи.

— Какво му става? — попита Дъф, докато още надничаше през бинокъла.

Зачудих се дали е завист или подозрение, или може би просто потиснато желание.

— Кой го знае — отвърнах. — На Рок винаги му има нещо.

Рок спря до мястото, където момичето беше хвърлило дрехите си. Взе ги и натика горницето на банския в чантата си. След това ни донесе блузата и забрадката.

— Какви ги вършиш? — попитах.

Хвърли малката розова блузка към Дъф, а бебешкосинята забрадка към мен.

— Сувенири — добави.

Не можехме да имаме момичетата, но ни оставаха спомените.

Дъф приближи модерната блузка към гърдите си, напълно объркан.

— Как е възможно? Някой да ми каже.

Понечих да пхна забрадката в багажа си, но се спрях и я поднесох към носа си. Мекият ѝ аромат изпрати тръпки по гръбнака ми, все едно ме бяха погалили пухкави къдрици. Вързах си я на главата. Когато вдигнах очи, видях, че Рок ме зяпа.

— Готов ли си, Джеронимо?

Вдигнах раницата си.

— Готов съм, Роко.

— Да вървим да търсим проклетия ти брат.

ЧЕРЕП

Търсехме Дан от седмица и половина, обикаляхме града през деня, а през нощта спяхме на плажа. Барове, хотели, ресторанти, курорти — опитахме навсякъде, където може да е влизал, работил, отсядал или откъдето може да е избягал. В някои дни се пръсвахме из града, друг път обикаляхме заедно големите курорти. Всеки от нас носеше по една от снимките му, които бях донесъл от вкъщи. Дан на 19, позира като Брандо на разнебитения си „Харлей“. Дан на 21 на виенско колело на морския кей. Дан на 22 в периода си „Чарли Мансон“ с буйна коса и талибанска брада, с акваланг на скиф край Кий Ларго. Показвахме снимките на рецепцията или на сервитьорките в кафетата и питахме на отвратителен англо-испански дали не са виждали този гринго да слухти из хотела или да се отбива за питие. Ако говореха английски, получавахме отговор. Никой от нас не знаеше испански. Най-често клатеха глава състрадателно или пък ни отвръщаха с рязко и безразлично „но“. На няколко пъти ни отвърнаха „si“ — даже веднъж доста ентусиазирано, но бяха объркали човека. А такова удряне на камък беше по-обезкуражаващо и от цял ден, пълен с „но“-та. Бяхме почнали от южните комплекси и вървахме надолу по крайбрежието. Отбивахме се във всички двузвездни хотели и капанчета за тако^[1] в града. А за Пуерто Валарта това си беше доста обикаляне. Момчетата вече губеха интерес. На деветия ден бяха готови да се откажат. Аз изпадах в отчаяние.

— Обсебен си — каза Дъф. — Мозъкът ти работи само в една посока. Ти си като еднооко чудовище.

— Прав е — добави Рок. — Трябва да продължим нататък. Писна ми от този шибан град. — Рок мразеше Пуерто Валарта от първия ден. Откраднаха му ръчната чанта, в която беше GPS-устройството на брат му, както и радиото на къси вълни, което така и не успя да пусне. Все ми се струваше, че вини мен за това.

— Само още няколко дни — казах. — Ако нямаме никаква информация, обещавам, че си тръгваме.

Никой от нас не искаше да харчи пари в Мексико, когато целият свят ни очакваше. Сезонът бе свършил, беше горещо, а курортите — полупразни. Не беше трудно да го караме евтино. След като се наспахме на плажа, сутрин отивахме в някой хотел, плащахме на портиера няколко песос, за да си оставим багажа и се къпехме в басейна или в океана, все едно бяхме гости. Вечер се присъединявахме към потока хора, разхождащи се по Малекон, пешеходната крайбрежна улица, от която градският център се преливаше в огрения от луната залив. Беше претъпкано от туристи и местни, стари и млади, гейове и нормални, които се оглеждаха, както се оглеждат хората в град, построен за удоволствия, където всеки е едновременно и познат, и непознат.

Превърнахме го в ловна територия. Мексиканските туристи и местните момичета не ни обръщаха внимание, затова се насочихме към американките — калифорнийски колежанки, тръгнали да поскитат в края на лятото, или отклонили се тийнейджърки с хотелски гривни на ръцете, промъкнали се в града, докато родителите им смучат безплатните си маргарити и гледат в ступор оркестър от мариачи.

— Тази с косата прилича на патока Дъфи — казах. — А другата сигурно си е забравила прозака на село.

Вървахме след две руси тийнейджърки, на около 17–18 години, едната беше хубавка, но намръщена, а другата — светлоока, с къдрава коса и устни, които приличаха на патешка човка. Следвахме ги по улицата към един огрян от неон бар, на който дъщерите на почиващите семейства се лепяха като мухи на мед. Приличаше на пренесено от Небраска колежанско заведение за футболисти, от него гърмеше американски рок, а вътре имаше евтина имитация на секси интериорите от големия град. Изразяваше се в огледала, много стъкло и пулсиращи светлини. На мен ми изглеждаше претенциозно и унило, но последвах приятелите си и момичетата сред грубите маси с препълнени пепелници и разлята бира.

Дъф се хвърли на Сърдитка в момента, в който седнахме. Извади снимката и си каза рецитацията, само че излъга, че търсим неговия брат.

Сърдитка не отговори, но Патката се намеси.

— Много тъжно — отвърна тя.

Имаше акцент. Оказа се, че момичетата са от френска Канада, от Монреал, и бяха отседнали в един от най-евтините хотели, в който посрещаха основно туристи от Квебек.

Питах ги дали не искат маргарити^[2]. Сърдитка изглежда се обиди.

— От къде на къде решихте, че искаме маргарити?

Свих рамене.

— Не знам. Сигурно ми изглеждате жадни.

Патката се усмихна широко.

— Явно си ясновидец. Умирам за маргарита.

Казах на Патката, че майка ми си е изкарвала прехраната като ясновидка. Звучеше като заучена реплика, но по една случайност си беше самата истина.

— И защо е спряла?

— Предполагам, че не е харесвала това, което вижда. Разводи, бедност, рак, смърт. Твърди, че никога не можела да каже истината на хората.

Оказа се, че това не са неща, които се разказват на вятърничави тийнейджърки, тръгнали да пофлиртуват. Тя така и повече не ми проговори тази вечер. Когато сервитьорката се появи с питиетата ни, вниманието на Патката вече беше насочено изцяло към Рок, който ѝ разправяше как с големите си връзки може, без много да си дава зор, да ѝ помогне молбата ѝ за кандидатстване в „Браун“ да попадне в правилните ръце.

Междувременно Дъф се беше развихрил с хубавата Сърдитка. Бе ходил на уроци по френски в „Алфред“ и бе учил един семестър по международна програма в Монпелие. Френският беше може би единственото нещо, което успя да научи в колежа и подозирах, че го е учил за случаи като този. Като запелтечи към Сърдитка на измъчена версия на родния ѝ език, физиономията ѝ си остана намръщена. Патката обясни защо. Момичето страдало заради разпадащо се семейство. Кръшкацият баща решил, че ваканция с дъщерята може да потуши вината му. Патката ѝ била приятелка, довели я да се забавляват заедно със Сърдитка.

Но тя не се забавляваше. Беше ясно, че нищо не може да накара това момиче да се усмихне. Но Дъф с неговата неподражаема логика вярваше, че последните тъжни събития в семейството я правят по-

податлива към непохватните му опити за съблазняване. Щеше да използва гнева и презрението, за да запали в нея страст. Съмнителните му познания по френски трябваше да я накарат да встане и да прати мосю Сърдитко на гилотината, а междувременно киселата му дъщеря да бъде покорена от американеца авантюрист, който живее заради романтиката и спи под звездите.

Рок вече си падаше по устните на Патката. Гледах го как ѝ предлага да си поделят огромната му маргарита с ягоди и гуава, която според него била много по-хубава от скучния коктейл, който аз ѝ бях поръчал. Тя изглеждаше толкова зарадвана, че очаквах всеки миг да се гмурне в голямата му чаша.

Допих си текилата. Осъзнах, че нямам място в така развиващата се схема на вечерта, затова се сбогувах с приятелите си и им казах, че ще се срещна с тях по-късно на Плажа на пясъчните мушици.

Навън въздухът бе влажен и миришеше на фахитас^[3] и развалена риба. Покрай мен се стрелкаха светлини от автомобилни фарове, а пешеходният поток по Малекон беше укротил хода си. Единственото само момиче, което ми хвана окоето, беше дребничка, набита метиска в хотелска униформа, която крачеше през бензиновите пари, след като цял ден бе лъскала тоалетни. Забелязах на шията ѝ малко сребърно кръстче — още една многострадална мексиканска светица. Тя вдигна глава, когато се разминахме, и бързият поглед на топлите ѝ кафяви очи ме накара неочаквано да потръпна. Може да е бил порив на желание, предизвикан от текилата, но сякаш очите ѝ ми разкриха нещо тъмно — най-дълбоката тайна на Мексико.

Дан беше писал неведнъж за това, докато обикаляше страната. Много добре си спомнях една картичка с масивна каменна статуетка на Коутликю, ацтекската богиня на плодородието и смъртта. Казваше, че фигурката е идеална илюстрация на неговия несправедливо пренебрегнат антропологичен трактат: „Фройдистка география на северноамериканския ум“. В това спорно изследване САЩ бяха поставени в ролята на „его“-то — самотният пионер на Великите полета, централната деспотична съзнателна воля, която мечтае, чертае планове и завладява света. Канада беше „суперего“-то, олицетворено от ловеца в суровата неприветлива тундра, възвишеното мощно съзнание за Великия бял север. А Мексико, низвергнатото Мексико, беше „то“-то, побърканият езически жрец в буйната планинска

джунгла, дълбокото подсъзнателно, изобилстващо от необуздани инстинкти и мистериозна образност, управлявано от примитивна кошмарна логика. Това беше древната земя на олмеките, майте, толтеките и ацтеките. На кървави човешки саможертви, пирамиди и съкровища. На конквистадори и мисионери, на пламенни революционери. Нация на алчност и тъга, на жестокост и корупция, на убийствена бедност и религиозен фанатизъм. Страна, която се молеше на светци и танцуваше с дявола. Която празнуваше смъртта и мъртвите.

Дали не бях видял всичко това в очите на бедното момиче?

Обърнах гръб на Малекон и тръгнах по зловещи улички, далеч от туристите, светлините и колите, към тъмното сърце на града. Това беше истинското Мексико или толкова истинско, колкото можеше да бъде един град, изникнал от холивудски филм. Павираните улички бяха напълно пусати, само няколко кръчми и магазинчета все още работеха. Скоро шумотевицата от крайбрежния трафик се сниши до далечен тътен. Крачех по стръмна виеща се уличка, обиколена от заключени дворове и високи прозорци без капандури. Зад гъст жив плет от жасмин шумно пръскаше фонтан. Пътят ми пресече мръсна котка. От пълен с пране висок балкон се чуваше как латиноамериканска звезда от сапунена опера гълчи неверния си любовник.

Помислих си, че Дан би дошъл точно тук, ако все още беше в града. Щеше да търси евтин наем, да пие шотове за по 20 песос в близките кръчмета и да си купува храна от задимени улични капанчета, които плашеха туристите, но пък привличаха местните като муха на лайно. Бяхме търсили не където трябва. Дан беше горд пътешественик из Третия свят. Говореше перфектен испански и обичаше да се смесва с масите. Не би сърбал чай в лоби бара на „Четири сезона“, не би гонил френскоговорещи канадски тийнейджърки като всеки среднестатистически американски колежанин на почивка.

Уличката притихваше и вече все по-ясно чувах мислите си. Досега бях търсил, облягайки се на хипотезата, че Дан е дошъл в Пуерто Валарта, за да си намери работа в някой хотел. Предполагах, че му е писнало да живее мизерно с индианците в планините, че парите му са били на привършване, затова е дошъл да се гмурне по

задължение в дебрите на капитализма. Но вече ми се струваше, че въобще не е дошъл тук заради това. Може би е пристигнал заради нещо напълно различно, нещо по-голямо, някаква мечта на „американското его“ или план, който е завладял съзнанието му и не го оставя на мира. Какво означаваше онази картичка и кодираното ѝ послание, обещаващо богатства? Каквото и да беше, не ставаше въпрос за бакшишите на плажен гларус в „Холидей ин“.

Спрях пред една аптека, малко магазинче с флуоресцентни светлини и една-единствена пътечка. Вътре седеше старец, толкова дребен, че едвам се виждаше зад щанда, и гледаше футболен мач на мъждукащ черно-бял телевизор. Сбръчканото му лице приличаше на смачкана хартиена торбичка.

— Por favor^[4]? — казах. Поднесох му снимката с Дан на „Харлей“. — Да сте виждали този човек?

Старецът погледна снимката, поклати глава и се върна към мача. Не бях сигурен, че е разбрал въпроса ми, затова го повторих бавно, като сочех Дан върху мотора. Клепачите на стареца бяха полузатворени, изглеждаше уморен и напълно незаинтересован. Промърмори нещо на испански.

— Моля? — попитах.

Той пак промърмори:

— Los Vagos — и замаха с ръце към вратата.

Звучеше като Лас Вегас. Може да е някакво казино.

— Накъде? — попитах аз.

Той посочи вяло нагоре по улицата, после се обърна и за секунди се върна във футболния си транс.

Излязох и погледнах нагоре по улицата. По паважа бавно се спускаше запуснат пикап от 50-те години. Отзад в колата беше вързана коза, която безизразно се мъчеше да запази равновесие. Уличните лампи едва мъждукаха и аз не можах да видя лицето на шофьора. Искях да го спра и да го попитам за Los Vagos. Дали, както старецът каза, се намира нагоре и ако е така, какво, по дяволите, е това.

Автомобилът се изгуби с дрънчене в тъмнината. На улицата вече нямаше никого. Всички врати бяха заключени, а магазините — затворени за през нощта. Нямах представа колко е часът, бях си оставил часовника в багажа в хотела. Дали нямаше да се окаже поредното безсмислено търсене? Докато крачех по улицата, се опитвах

да установя доколко текилата беше повлияла на правилната ми преценка.

Vagos. Vamonos. Старецът се отърва от досадния гринго. Какви ги вършех?

Далеч напред се чу оглушителен грохот. Мексиканче се спускаше по хълма на мотопед. На всеки няколко метра включваше на скорост и се опитваше да запали мотора. Не се получаваше. Докато се носеше към мен, познах лицето му. Дъф веднъж купи джойнт от него. Бяхме го виждали почти всеки ден на плажа и понякога вечер на Малекон. Покрай марихуанените му връзки се надявахме някой ден да ни донесе вести за Дан.

Помахах му да спре.

— Чуваш ли ме? — попитах.

— Nada^[5] — отговори.

Никога не го бях чувал да говори на английски, но винаги изглеждаше сякаш разбира всичко, което казваме. Не знаех името му. Дъф му викаше Черепа. Косата му беше късо подстригана с плешиво място около набразден белег от едната страна на темето. Имаше почти същия белег и от другата страна на главата. В града имаше банди и боеве с ножове, но това момче не изглеждаше на повече от 12 години.

— Знаеш ли нещо за Los Vagos? — попитах.

Той кимна.

— Si, Vagos. — И каза нещо на испански, което не разбрах. Отблъсна се от земята и продължи спускането по хълма. Преди следващата пресечка моторът се събуди. Той зави и се върна при мен.

— Señor — каза и потупа седалката зад себе си.

— Ще ме закараш ли до Los Vagos?

Пак каза нещо, което не можах да разбера. Качих се зад него на мотопеда и веднага видях, че мястото за ключовете зееше разбито. Изведнъж си представих как бягам с това момче от мексикански затвор за Коледа. Докато се чудех за какво да се хвана, той потегли. Инстинктивно го сграбчих през кръста. Беше само кожа и кости.

Така подскачахме по паветата, че се зачудих дали не беше по-добре да вървя пеша. Държах се здраво за мършавия мотоциклетист. Плешивите малки белези на черепа му подскачаха лудо пред погледа ми. Приличаха на малки бледи лица със зъби или на две защити очи.

Изкачвахме се и се спускахме още четири пресечки. Започнах да се притеснявам. Къде беше това място? Може хлапето да не е разбрало. Когато зави по натоварена двулентова улица, се зачудих дали не съм жертва на отвличане.

— Къде е Los Vagos? — извиках аз в свистящия покрай нас въздух.

— Si, si — успях да чуя само.

Така пътувахме няколко километра. Това е лудост, помислих си и извиках:

— Би ли спрял!?

До ушите ми долетя неразбираем испански. Момчето продължаваше да кара. Помислих си дали да не скоча. Карахме само с около 40–50 километра в час, но покрай нас имаше натоварен трафик, много камиони и само една кола. Зад нас се движеше автобус. Реших засега да остана в готовност.

На кръстовище с развален и стърчащ безполезно светофар, той отби от пътя към пращен паркинг зад изоставен павилион за сандвичи и автосервиз със спуснати за през нощта капандури. Пред нас имаше дълга дървена барака с реклама на бира „Текате“ на прозореца, а отвътре се носеше мексиканска музика. На паркинга около нас бяха оставени 5–6 трошки, няколко кални пикапа и множество мотори.

— Los Vagos — каза момчето и кимна към бараката. Слязох от мотора и огледах мястото. Освен светещата реклама на бира на прозореца, нищо друго не подсказваше какво има вътре. Но като видях моторите, веднага осъзнах не само какво е това място, но и защо старецът от аптеката ме бе пратил тук.

На снимката Дан беше на „Харлей“. Това беше мексикански рокерски бар.

Момчето все още стоеше върху угасналия мотор и чакаше да види какво ще направя. Аз понечих да се кача обратно зад него.

— Върни ме — казах. — Por favor.

Точно тогава мексиканец с огромно шкембе блъсна вратата и излезе навън, следван от върлинест пират със сива брада и обеща на ухото, чиято дълга коса беше прибрана в черна кърпа, здраво пристегнатата през челото му. Дебелакът извади запалка и запали ръчно свита цигара, а когато ни видя до жалкия ни малък мотопед, започна да се смее и да се шегува с пирата на испански. Докато залитаха, все още

заливайки се от смях, и търсеха мотора си, видях на гърба на коженото яке на дебелака пришита емблема. На нея имаше черепи, пламъци и колело с крило, а на горната страна със зелени орнаментирани букви беше изписана една дума: Vagos.

Vagos беше името на рокерската банда.

— Да се махаме оттук — казах.

Хлапетото заобръща мотопеда. Тогава ме удари миризмата на марихуана.

— Чакай — помолих го.

Двамата вече бяха яхнали грамаден „Харлей“ и си подаваха ярко горящия джойнт, който дебелакът запали. Сетих се за Дан и неговия „Мото Гуци“, за приятелите му контрабандисти от Каракас, колумбийския кокаин и времето в затвора.

Рокерите все от някого си купуваха дрогата. А този някой, мислех си аз, може и да е Дан.

Хвърлих пак поглед към бара.

— Какво ще кажеш? — попитах хлапетото. — Искаш ли да влезем? — Имах нужда от кампанията на Черепата, нищо че беше само на 12 години.

Погледна бара, после пак към мен и поклати глава: „No“.

— Добре, амиго^[6] — казах му. — Тогава ме изчакай тук.

Той продължаваше да ми се пули насреща, докато не бръкнах в портфейла си за малко песос. Без да ги брои, ги мушна в джоба си и кимна.

— Дръж мотора включен — казах му. — Няма да се бавя.

[1] Тако — пикантна мексиканска салата. — Б.р. ↑

[2] Маргарита — вид коктейл, който се приготвя от текила и сок от зелен лимон. — Б.р. ↑

[3] Фахитас — пикантно мексиканско ястие от свинско и пилешко месо и задушени зеленчуци. — Б.р. ↑

[4] Por favor (исп.) — моля. — Б.р. ↑

[5] Nada (исп.) — нищо. — Б.р. ↑

[6] Амиго (исп.) — приятелю. — Б.р. ↑

ЦИКЛОПИТЕ

Мелодиите, леещи се от бара, не бяха обичайните ранчери или мариачи, които ехтяха навсякъде из Мексико. Приличаше на мексикански плажен рок с насечен ритъм и испански текст — надрусани латиноамерикански „Бийч бойс“. Когато пристъпих прага, така гърмеше, че не чувах нищо друго, нито дори набития мъж, който ми крещеше нещо на испански и ръкомахаше с плискаща се чаша алкохол в ръка. Имаше чорлава брада, заплетена коса и дълги като на жена мигли, ризата му беше широко разтворена, на гърдите му подрънкваше дебела златна верига. Като изключим затворническите татуировки по ръцете, приличаше на пиян Тенеси Уилямс. Гаврътна чашката и ме сграбчи за ризата, но бързо я пусна, когато дребна синьорита на половината на него се шумгуна между нас и прокара ръце по косматите му гърди, после подръпна веригата на врата му като повод и го целуна по устата. Той я сграбчи за косата и отметна главата ѝ назад, за да види по-добре лицето ѝ.

— Росита?

Тя се усмихна, хвана го с две ръце за брадата и го притегли към отворената си уста. Колкото и да ми беше интересна чаровната му романтична авантюра, се възползвах от възможността бавничко да се измъкна. Промъквах се през шумната тълпа незабележимо, ако това въобще беше възможно, при положение че бях единственият бял като сняг гринго в помещението.

За да си поръчам питие, което ми се струваше единственото разумно нещо при тези обстоятелства, трябваше да махам с ръце през цяла кохорта набраздени с белези рокери и придружаващите ги проститутки. Всеки рокер беше по-набразден от другия, а всяка проститутка — по-грозна от предишната. До този момент не бях виждал тлъсти мексиканци, може би защото те се наливаха непрекъснато в такива дупки.

Барманката, набита жена с широки рамене, две плитки и неизтриваема гримаса на лицето, не ми обърна никакво внимание поне десет минути, след като си бях пробил път до бара. Сигурно си

мислеше, че ако достатъчно дълго се прави на ударена, ще се върна обратно в пиянската компания, от която съм се отклонил. Или пък че ще оглушея от силната музика, нещо, което със сигурност се беше случило вече с нея. Тъкмо се канех да се откажа, когато тя се приближи и сложи пред мен на бара мръсна чаша с бистра течност.

На озадачения ми поглед отговори с кимване към мексикански каубой, който седеше сам в далечния край на бара. Каубоят носеше тъмни очила, закопчана догоре черна риза и болеро със сребърна тока във вид на кравешки череп. Над мургавото му, гладко избръснато лице имаше черна филцова каубойска шапка с тюркоазени мъниста по периферията. Приличаше на красива кънтри звезда, току-що получила третото си „Грами“ в Лос Анджелис. Докато се чудех какво прави тук и защо ме черпи, вдигнах чашата и кимнах за благодарност. Той докосна шапката си с палец и показалец, направи го бавно и изискано точно както би го направила една кънтри звезда.

Отпих от тайнственото питие и веднага го познах. Брат ми беше споменавал за рейкила в една от картичките се, като хвалеше халюциногенните ѝ качества и замъгляващата разсъдъка сила, затова бях поръчал по една на момчетата в първата ни вечер в Пуерто Валарта. Бяхме толкова доволни от резултата от първото питие, че обърнахме по още три, преди да се откажем и да се върнем към бирата. Но вече беше прекалено късно. Рейкилата не прощава. Представлява някакъв мескалинов дестилат от кактус. Благодарение на нея се роди нова кръчмарска поговорка, че действа на човешкия мозък така, както чукът на пирона. След трите малки питиета онази вечер ние си тръгнахме от града в замъглен делириум и се строполихме безчувствени на осеяния с боклук плаж. Събудихме се дванайсет часа по-късно под парещото слънце, заобиколени от насекоми.

Някои уроци обаче се учат чрез повторение на грешките. Има нещо трансцендентно в чаша рейкила, някакво тайнствено качество, което изпълва пиещия с чувство на вечно благополучие и усещане за божествено всемогъщество. В същото време зарежда скучния свят с повишен интензитет, на границата с психозата. В един миг загасеният фас във вонящия пепелник може да ти прилича на адска миризлива гъба, а в следващия — на славен златен райски трон. Посръбвах от безценното, но и пагубно питие, бумтящият плажен рок пулсираше в главата ми. От стълба цигарен дим се протегна невидима ръка, която

ме прегърна, а покритият с раиран линолеум бар заплува като нарисувана река в анимационен филм на Дисни.

Отново започнах да гледам оптимистично на нещата.

Чаша рейкила беше всичко, от което имах нужда. След миг щях да извадя снимката на Дан върху „Харлея“ и да разбера дали тези дебели щастливи хора случайно не са го виждали скоро. Чувствах се съвсем на място в рокерския бар. Все едно целият свят беше измислил конспирация, за да ме доведе тук, сякаш на всичките ми въпроси скоро щеше да бъде отговорено. Трябваше просто да поостана още малко, за да видя брат си Дан да се носи по претъпкания дансинг с мексиканска проститутка под едната ръка и бутилка рейкила в другата.

Вече почти го чувах да крещи в ухото ми: „Амиго!“

Обърнах се и видях мексиканския каубой с черната шапка и тъмните очила. В първия миг не го познах, защото си беше свалил шапката и очилата и защото не беше толкова хубав отблизо. А и евтиното тупе съвсем разваляше работата.

— Сеньор — казах. — Благодаря за питието. — Вдигнах чаша, докато изричах това, и той видя, че тя е празна.

— Силвия! — извика към барманката. Тя моментално наля още два шота рейкила. — Добре дошъл в Мексико! — каза и вдигна чаша.

— Радвам се, че съм тук — отвърнах. Чукнахме се и пихме.

Очите му бяха с черни ириси и много червени жилки. Виждах всяка пора на лицето му. Имаше мек дрезгав глас и се налагаше да крещи, за да надвика музиката.

— Каж ми, амиго, какво те води в Пуерто Валарта?

— Търся един човек — казах и зарових в портфейла за снимката. — Търся брат си — и му подадох фотографията.

Той задържа поглед на нея по-малко от секунда, преди да ми я върне.

— Защо го търсиш тук?

Оставих снимката на бара и посочих към „Харлея“.

— Обичаше моторите. Не знам. Май навсякъде другаде вече търсих и не можах да го намеря.

— Може би брат ти не иска да бъде намерен — каза той.

Отпих отново от питието си.

— Защо да не иска да бъде намерен?

Той сви рамене и ми отговори с нов въпрос.

— Защо според теб брат ти е дошъл в Пуерто Валарта?
Добър въпрос. Но той май задаваше прекалено много добри въпроси.

— Виждал ли си го? — попитах.

— Не — отвърна той. — Не съм. — Сложи си тъмните очила и се загледа в претъпкания бар. — Може би брат ти е мъртъв.

Щракна с пръсти към Силвия и тя моментално напълни чашите ни. Бях толкова поразен от това, което каза, че не успях да осъзная, че съм вече на трето питие. Обърнах го все едно беше вода.

— Казваш, че брат ми може да е мъртъв?

— Брат ти някога говорил ли ти е за Пунта Пердида?

— Пунта какво?

Той безмълвно отпи от питието си.

— За какво говориш? — попитах го аз.

— Nada — отвърна. Бях отговорил на въпроса му.

— Защо мислиш, че брат ми е мъртъв?

Той сви рамене.

— Търсиш го, а не го намираш. Не е тук. Така че според мен е възможно да е мъртъв.

Силвия напълни отново чашата ми, като направи гримаса.

— Но ти не знаеш нищо за брат ми. — На лицето му за миг се изписа разсеян вид, след това отново стана съсредоточено и ясно. Опитах се да зърна очите му зад очилата, но виждах само собственото си отражение. Все едно говорех на себе си в огледалото или на Дан в черна дупка. Напълно изгубих представа къде съм.

— Не, нищо не знам — каза той. Пийваше си и гледаше тълпата. Тенеси Уилямс танцуваше с друг мъж. „Vagos“ се бяха развихрили.

Забелязах, че чашата в ръката ми е празна. Кога бях гаврътнал шота? Защо този непознат ме черпеше?

— Кой си ти? — попитах. Лицето му моментално стана съсредоточено. Кожата му беше истинско минно поле от пори, във всяка от която имаше черна точка. — Какво знаеш за брат ми?

Той се извърна бавно към мен и свали очилата си на носа. Очните му ябълки приличаха на зли планети с черни полярни шапки, от които изтичаха кървави реки. Наведе се към мен и прошепна:

— Знам, че обича да свири на моята пината.

Примижах към обсипаното му с кратери лице, което пак стана разсеяно.

— Какво каза?

Той повика Силвия и я помоли нещо. Тя се пресегна под бара и извади бейзболна бухалка, която подаде на каубоя.

Нещо ми притрепери под лъжичката и краката ми се подкосиха.

Каубоят се обърна към хората в бара, вдигна бухалката във въздуха и заплашително я развъртя над главата си.

— Vagos! — крещеше той. — Vagos!

За миг прикова вниманието на всички. Тенеси спря да танцува, а пиещите замръзнаха на местата си. Каубоят им крещеше на дрезгав испански и не спираше да върти бухалката над главата си. Долових само някои от думите му: Yunque, amigos и porco или ruerso. Това последното изтръгна силен вик от тълпата. Лицата им грейнаха очаквателно и насочиха погледи към мен.

Аз бавно се отдръпнах от бара. Не исках да ме вържат и пребият. Обмислях бягство към вратата, но каубоят насочи бухалката към мен и насърчи „вагосите“ да се присъединят към забавлението. Те нетърпеливо се скупчиха около мен и започнаха да затягат кръга от изригващи бира гърла, обсипани с капси кожи и чорлави бради. Дори жените се присъединиха към тях. Месести мутри с изгнили зъби, полунатряскани алкохолици и наркомани с изпъкнали вени се пулеха трескаво пред мен. Един от тях придърпа стол от бара към центъра на помещението. Каубоят ме бутна нататък с бухалката като с остен.

Канеше се да ми покаже какво се бе случило на Дан. Щеше да ми пръсне мозъка с бухалката.

Точно тогава от кухнята излезе масивна мексиканска лелка, която носеше поднос с прасенце. Прасето беше направено от ярка розова хартия.

Тълпата закрепця, а аз си отдъхнах с облекчение.

Някой захвана мариачи песен. Звуци от тромпет заехтяха във въздуха. Песента трябваше да е любима на „вагосите“, защото ги накара да полудеят. Те се хилеха, мучаха и размахваха чаши, докато жената с огромните тресящи се цици се изкачи на разнебитения стол и закачи прасето за една греда под покрива.

Каубоят с бухалка на рамо ме гледаше настоятелно над очилата си.

— Ще ти преподам катехизиса, амиго.

Аз присвих очи срещу него. Катехизис? Гърлото ми беше прекалено пресъхнало, за да издам звук.

— La Fe! La Esperanza! La Caridad!

Сигурно рейкилата беше виновна. Или пък годините в католическото училище. Не знаех и дума испански, но някак си разбрах какво ми казва.

— Вяра, надежда и милосърдие?

— Si! — възкликна каубоят и пак вдигна бухалката във въздуха. Рокерите одобрително изръмжаха.

Каубоят насочи бухалката към прасето, което се поклащаше от тавана над мен.

— El puerco^[1]... угоен от милосърдие, нали?

Това изтръгна диви викове от тълпата.

Аз кимнах нервно.

— Si. Mucho^[2].

Рокерите се закикотиха. Бях комичен. Каубоят ми подаде бухалката откъм дръжката.

— Esto e la Esperanza.

Бейзболната бухалка беше надеждата? Както кажеш, омбре^[3]. Взех бухалката с треперещи ръце, докато „вагосите“ вдигаха чаши и крещяха: „Esperanza!“.

Каубоят свали тъмните си очила. Вампирските му очи ме накараха да потръпна.

— La Fe — каза той, приближавайки се. — Казват, че вярата е сляпа, нали?

Аз го гледах втренчено и не отговарях. Какво точно се канеше да направи? Какво искаше да му отвърна?

Зад мен се приближи едрата лелка и ми върза очите. Усецах гърдите ѝ до гърба си, дъхът ѝ миришеше на алкохол. Не знаех нито какво да правя, нито какво да кажа, нито дали трябва да се опитвам да ѝ се съпротивлявам. Бях омаян от рейкилата, толкова пиан, че едва стоях на краката си. През черния плат, който вързаха пред очите ми, виждах само светли точки. Можех ли да се съпротивлявам на тези разбойници с бухалката? Можех ли да изляза и да избягам с мотопеда?

Едрата лелка ме завъртя. Аз залитнах, а хората около мен започнаха да ме блъскат и да ме подават грубо помежду си. Въртях се

невиждащ в кръга им, залитах от рейкилата и скоро изгубих не само представа къде съм, но и кой съм; къде свършвах аз и къде започваше нещо друго; кое беше просто тъмнина. Ревът на тромпети ме оглуши. Жените пищяха и се хилеха. Задавих се от дим, издухан в лицето ми. Нокти ме деряха по врата. Някой ме сграбчи за топките, устни се притиснаха в моите. Бутилка ме фрасна по челюстта.

Накрая ме избутах на дансинга. Аз залитнах и се ударих в прасето.

Тълпата започна да ме призовава с викове да го размажа. Замаян и дезориентиран, аз замахнах, но не улучих. Рокерите се затресоха от смях. Опитах още веднъж и пак не улучих. Някой ме блъсна напред. Замахнах с ръце във въздуха като панаирджийска мечка и се озовах лице в лице с месеста плът. Веднага познах алкохолния дъх. Мексиканската лелка ме бутна назад. Аз се олюлях, изпуснах бухалката, петата ми се закачи за нещо и се строполих на пода. Помещението се огласи от силен смях.

През мен премина бяс, гневна вълна, която прочисти разсъдъка ми. Изправих се бавно и сграбчих бухалката. Заопипвах слепешком тъмнината пред себе си, докато търсех люлеещото се прасе. Този път го намерих, прицелих се внимателно и замахнах. Бухалката се удари с глух тътен в хартиената фигура — достатъчно силно, за да я залюлее, но не и за да я разкъса. Пак замахнах и не улучих, опитах отново и този път ударих по-силно. Тълпата закрепця и зарева, но прасето оставаше непокътнато. Рокерите искаха убийство. Този път се пресегнах и спрях клатещата се свиня, след това приковах внимание върху нещо, което не виждах. Замахнах с тежката бухалка, за да я изпълня с мощ, след това я пуснах да изсвисти във въздуха с един бръснещ удар нагоре.

Този път той се оказа фатален.

Прасето избухна. Тълпата полудя. В бара настана хаос.

Преди да се усетя, вече се борех за живота си. „Вагосите“ се хвърляха един върху друг, за да докопат част от наградата. Крещяха, псуваха и се пресягаха през мен като полудяло стадо коне. Нечий лакът ме удари в ухото. Спънах се в обърнатия стол. Най-последно успях да си сваля превръзката от очите и видях какво се опитвах да докопат дяволите — малки найлонови пликчета с прах, пръснати по пода. Във

въздуха се носеше кокаинов облак. Дрогата покриваше ръцете и дланите ми.

Рокерите се нахвърлиха върху мен, като се биеха един друг. С наведена глава и присвити очи, аз се промъкнах между тях, стискайки бухалката, след това изтичах право при каубоя. Шапката му я нямаше, той също бе покрит с прах, а черните му очи светеха върху бледото прозрачно лице. Опита се да ми вземе бухалката. Аз я дръпнах назад, изгубих контрол над нея и широката ѝ част се удари в окото му.

Каубоят се хвана за лицето и зави като циклоп.

Взех бухалката и побягнах през врявата. Когато най-сетне стигнах до изхода, ледени пръсти ме сграбчиха за побелялата ръка. Обърнах се и видях мъж с дебела златна верига на врата и налудничава усмивка на лицето. Тенеси Уилямс не изпитваше болка. Бузите и брадата му бяха покрити с прах, дългите му мигли също бяха побелели. Дръпнах се, за да се измъкна от хватката, но изведнъж замръзнах. Той бе насочил пистолет срещу мен. Сърцето ми спря.

— Какво искаш?

— Това, което и ти, амиго.

— Аз искам само да се измъкна оттук — отговорих.

От кокаиновия облак се появи каубоят. Очите му бяха станали като цепки, беше си загубил тупето и голата му глава приличаше на яйце. Тенеси се провикна към него и за миг отклони поглед от мен. Замахвах с бухалката и избих пистолета от ръката му. Тенеси се сви и се хвана за пръстите. Пистолетът изтрополи на земята в краката ни. Сграбчих го и се втурнах през вратата.

Хлапето ме чакаше на другия край на паркинга, яхнало мотопеда. Като ме видя да тичам с бухалка и пистолет, започна да се отдръпва към улицата. Аз го настигнах и яхнах седалката зад него.

— Давай, давай, давай!

Но мотопедът не искаше да запали. Черепата беше угасил мотора. С мотопед без ключове никъде не можехме да отидем.

Обърнахме се и видяхме каубоя да крачи към нас, а зад него се тълпяха „вагоси“.

Слязох от мотора. Странно, но Черепата изглеждаше непоклатим. Подадох му бухалката. След това насочих пистолета към каубоя.

— Не се приближавай — казах. Преди това никога в живота си не бях държал пистолет. Ръцете ми трепереха. Опитвах се да се

преборя с вълна от световъртеж. Очите ми се замъглиха.

Каубоят се спря. Тенеси и другите се събраха зад него. Всичките бяха покрити с кокаин. Каубоят присви възпалени очи към мен.

— Просто търся брат си — казах. — Не искам неприятности.

— Щом търсиш брат си — намръщи се каубоят, — значи си търсиш белята.

Приближи се бавно към мен. Знаеше, че няма да стрелям.

Обърнах се и хвърлих поглед към хлапето зад мен. Бухалката в ръцете му беше в пълна готовност. После пак се извърнах към каубоя.

— Моля ви, не наранявайте момчето — казах. — То просто ме докара.

Каубоят се спря пред мен.

— Ти не comprende^[4], гринго — каза той. — Момчето работи за мен.

Обърнах се точно когато бухалката се стовари върху главата ми.

[1] El puerco (исп.) — прасе. — Б.р. ↑

[2] Mucho (исп.) — много. — Б.р. ↑

[3] Hombre (исп.) — човече. — Б.р. ↑

[4] Comprende (исп.) — Разбираш. — Б.р. ↑

БОГОВЕ

Събудих се с болки и в пълна тъмнина. Помнех малко от съня, който бях сънувал — нещо за слепота, вода и смърт. Напомняше ми за кошмарите на мама за Дан. Ако ставах като него, не бях сигурен, че ми харесваше. Бях обзет от параноя и ужас, от които ми се гадеше. Затворих пак очи.

Когато ги отворих няколко часа по-късно, в бледата светлина на зората видях над мен момиче. Беше на пет или шест години. Носеше малка мръсна рокля и лицето ѝ беше почти толкова мърляво, колкото краката ѝ. Посегна към празните джобове на джинсите ми, обърна ги един по един и ги остави да стърчат като парцалени кукли. След това вдигна захвърлената ми хавайска риза. Тя имаше само един джоб, който също беше празен. Днес нямаше късмет.

Събудих се по-късно през деня, слънцето вече беше високо. Момичето го нямаше, а небето беше прозрачно синьо, докдето ти поглед стига. С горещината дойде и вонята и за миг си помислих, че лежа в сметище за трупове, мексикански вариант на масов гроб. Мухите бяха съсредоточили цялото си внимание върху гърба ми, разкъсван от огнена болка. Опитах се да помръдна, но главата ми щеше да се пръсне. На темето си напипах цицина — бухалката само ме беше лизнала.

Около врата ми имаше увито нещо. Бебешкосинята забрадка? Не. Оставих я в багажа си. Беше бяла тениска. Като я дръпнах над главата си, видях, че е изцапана с кръв, сякаш някой си беше избърсал ръцете или ножа в нея.

Някакъв смях ме накара да се обърна. Идваше от купчина боклук зад мен. Два от най-кльощавите мексикански ястреба се караха за останки от ресторантска риба. Погледах ги как начупват костите на парчета.

Посегнах през рамото си и напипах разранена кожа на гърба. Целият беше в резки, по които кръвта вече бе хванала коричка. Какво ми е сторил кучият син, бил ме е с камшик?

Хвърлих тениската и намъкнах хавайската си риза. Направих го бавно, защото всяко движение разтягаше кожата на гърба и ми се завиваше свят от болка. Оставих ризата разкопчана и свободно падаща от раменете ми. Беше стояла върху празни консервени кутии и миришеше на препържен боб. Чорапите ми бяха още на краката, но маратонките „Найки“ никъде не се виждаха. Може пък момичето да не си е тръгнало с празни ръце.

Бунището се простираше на много акри земя и представляваше истинска планина от боклук. Няколко мексиканки от индиански произход и деца ровичкаха около входния път, там където камионите изсипваха със скърцане товара си. Жените не ми обърнаха никакво внимание, когато минах непохватно само по чорапи край тях, но децата веднага изтичаха да ми просят монети. Огледах се за момичето, което ми открадна обувките, но не го видях сред тях.

Стопирах един боклукчийски камион, който отиваше към града. Караше го мексиканец, който сигурно щеше да е по-охранен, ако ровеше заедно с жените и децата на бунището. Остави ме в един пуст квартал в северозападния край на града. Исках да му дам нещо за благодарност, но ми бяха прибрали портфейла и парите. Всичко, което можех да му предложа, беше едно немошно: „Gracias, mucho gracias“^[1]. Изглежда беше достатъчно за него. Вероятно преживяваше с по-малко.

Слънцето залязваше, когато стигнах до Плажа на пясъчните мухи. Вървах от няколко часа и резките на гърба ми бяха прокървили. Свалих си ризата и нагазих в океана, за да измия кръвта. Водата охлади краката ми, но запари на спуканите мехури и направо ми разяде гърба. Изстисках си ризата, излязох на брега и се проснах по корем на топлия пясък.

След по-малко от минута вече спях дълбоко.

— Джак, събуди се. — Рок беше клекнал до мен в пясъка, луната надничаше над рамото му като призрачно второ лице.

— Колко е часът? — попитах.

— Минава единайсет. Цял ден те търсим. — Той повика Дъф, който ме издирваше по-нагоре по брега с фенерчето си. Дъф притича и

насочи светлината към лицето ми. Когато се извърнах, видях кръвта по гърба ми и се ужасих.

— Какво ти се е случило, по дяволите?

— Четиридесет удара с камшик. Наказание за препиване с рейкила.

Опитах се да си навлека ризата, но Рок ме спря и се вгледа по-внимателно.

— Чакай малко — каза той. — Това са думи. На гърба ти са изрязани думи.

— Какво пише? — попита Дъф.

— Дръж светлината неподвижна — нареди му Рок. Приблужи лице и избърса изсъхналата кръв с ръка.

— Леко! — казах му. — Ужасно боли.

Рок зачете буква по буква първата дума:

— Y, A, N, Q... Янки.

Дъф, който стоеше зад него, успя да прочете цялото изречение.

— „Янки, вървете си у дома“.

— Много оригинално! — казах аз.

— Кой ти стори това? — опита Рок.

— Някакъв селяндур, когото срещнах в един бар. Мисля, че познаваше Дан.

Разказах им какво се бе случило — за Черепа, каубоя, пината, мелето.

— Трябва да се върнем там — каза Дъф. — Трябва да отидем довечера там и да спускаме този кретен от бой. Да го накараме да ни каже какво става.

— Не мисля — каза Рок. Надушваше по-голяма опасност. — Нека изчакаме до утре сутринта и тогава да решим какво ще правим. Междувременно по-добре да сложим нещо на раните. — Той взе фенерчето на Дъф и отиде до раницата си да потърси аптечната.

Дъф седна на пясъка до мен.

— Можем да кажем на полицията — каза той. — Да арестуват онзи тип.

— Как? Нищо не мога да докажа. Достатъчно е просто да отречат, че някога са ме виждали.

Дъф мълча дълго. Безпомощността го депресираще. Извади торбичката с дрогата и се взря в нея.

— Това малко копеленце Черепа — каза той накрая.

Започна да свива джойнт.

Рок се върна с шишенце йод, капна малко на памучен тампон и намаза гърба ми. Дъф запали огромна цигара марихуана и не след дълго забравихме напълно за „вагосите“, каубоя и изчезналия ми брат, който можеше и да е мъртъв. Дори болката в гърба ми вече беше по-скоро спомен от далечно минало. Няколко дръпки от „златото на Акапулко“ и вече бяхме като нови, реехме се на вълната на вечно изменящото се настояще, което не познава нищо друго, освен себе си и живее в центъра на вселената като нейно биещо сърце. Бяхме млади, свободни и напушени като животни, носехме се по света в най-голямото приключение на живота си. Върнахме се в онова състояние на духа, което най-много обичах — пълни с оптимизъм. Океанът ни мамеше, топлият морски бриз рошеше косите ни. Чувствахме се съвсем на място навсякъде във вселената. Чувствахме се като богове.

Но дори боговете трябва да спят. И да сънуват.

Тази нощ сънувах, че бял червей влиза през ухото ми и превръща мозъка ми в дестилат текила. Жена счупи бутилка в главата ми и остави върху нея белег, който приличаше на чене. Зъбите му тракаха и изговаряха думи на развален испански, които не можех да разбера. Каубоят ме хвана за яката и навря грозното си лице в моето. Виждах белега си, отразен в тъмните му очила. Зъбите тракаха и бърбеха на испански. Вслушвах се с всички сили.

— Пунта какво?

[1] Gracias, mucho gracias (исп.) — Благодаря, много благодаря.
— Б.р. ↑

ПУНТА ПЕРДИДА

Рок държеше картата в страничния джоб на раницата си. Разгоних сутрешните пясъчни мушици и разгънах картата, за да разгледам местността около Пуерто Валарта. Започнах с бреговата ивица на юг. Йелапа, Чимо, Ахилес Сердан, Пунта Хехуамикстъл, Пунта лас пенитас. Не ми отне много време да го намеря. Пунта Пердида приличаше на рибарско селце на около 75 мили надолу по брега. Знаех, че няма пътища натам, селцата по брега на юг от Пуерто Валарта бяха отделени с 25-километрова хълмиста джунгла от шосето. Това придаваше на градчето като Йелапа усамотен чар, който се харесваше на вечно пияните туристи, отегчени от обичайните плажни занимания. Те се отправяха на романтично пътешествие из „истинското“ Мексико, въпреки вероятността да ги бомбардират, докато стигнат там. Много пъти бяхме виждали сутрин фериботът да качва полужаспали летовници и да връща вечер товар пияници.

Пунта Пердида не беше една от рекламираните дестинации. Може би беше прекалено малко и мизерно селце и доста далеч по брега, за да се стигне до него в стандартна едnodневна екскурзия. Изглеждаше ми точно като място, което би харесало на брат ми Дан. Веднага разбрах, че трябва да отидем там.

— Забрави! — каза Рок, когато го събудих и му съобщих. — Трябва да се махаме отгук. Днес.

— Какви ги говориш?

— Добре ли спа? Говоря за имейла на гърба ти.

Дъф извади глава от спалния си чувал и разгони мушиците.

— Какво става?

— Джак иска да ни заведе в някакво малко градче по брега, където да ни убият.

— Да ни убият? — попитах.

— Не се прави на идиот — каза Рок. — Брат ти е търгувал с дрога и е правил контрабанда с фалшиви грънци. Сигурно си е създал доста приятелства, но със сигурност си е създал много повече врагове. Възможно е каубоят да е само върха на айсберга.

— Не мога да повярвам, че искаш просто да си съберем багажа и да си тръгнем — казах аз. — Най-накрая надушихме следа. Откъде да знаем, че точно в момента Дан не е там?

— И какво прави? Хваща тен?

— Виж — каза Дъф. — В момента се отказваме. Те точно това искат от нас.

— Да бе! — възкликна Рок. — Откъде пък ти хрумна това? Разбира се, че точно това искат от нас. Те не искат да го намерим!

— И защо не искат да го намерим? — попитах.

Рок погледна нетърпеливо към Дъф, след това към мен, но без да си направи труда да отговори.

— Да не би да казваш, че Дан е мъртъв? Това ли се опитваш да кажеш?

— Твърде вероятно е, Джак. И не ми казвай, че не си си го помислял.

Вгледах се в него за миг, после обърнах очи към Дъф. И двамата бяха стигнали до един и същ извод. Констатацията не им харесваше повече отколкото на мен, но просто бяха по-склонни да повярват в нея.

— Има само един начин да разберем — казах аз.

Рок изпсува и се обърна на другата страна. Наведе се, вдигна един камък и го хвърли в океана. Направи няколко крачки и застана на границата между сушата и водата.

— Ще дойде — каза ми Дъф.

Не бях толкова сигурен. Въпреки младостта и физическата си сила, Рок беше изненадващо предпазлив и обикновено се вслушваше само в собствените си доводи. Отидох при него до водата, като оставих приборя да намокри краката ми. Миналата нощ бяхме плували блажено и дори не бях забелязал мехурите си. Сега обаче от солената вода ме заболяха страшно.

Измъкнах един черен камък от пропития с вода пясък. Блестеше като полиран абанос.

— Ако вие двамата искате да си тръгнете, Рок, аз нямам нищо против. Може би ще мога да ви настигна по-късно на Хаваите.

Рок ме погледна невярващо.

— И ти си мислиш, че можеш да се справиш без нас?

Още една вълна се плисна върху краката ни. Гледахме ги как потъват в пясъка.

— И какво ще направиш, ако не го намериш? — попита Рок.

— Ще го намеря — казах. — Поне ще разбера какво се е случило с него.

— А ако разбереш, че е бил убит? — не се отказваше Рок. — Какво ще стане ако намериш убиеца му? — Примижаваше срещу мен и ме гледаше настоятелно. Искаше да знае докъде бих стигнал, какво бях готов да направя.

Загледах се в черния лъскав камък в ръката ми. Напомняше ми за очите на каубоя и за парещата болка на гърба.

— Не съм съвсем сигурен какво бих направил. — Захвърлих камъка с всички сили към водата. Той изчезна без плясък. — Ти какво би направил, Рок?

Той примижа към хоризонта.

— Както сам каза, има само един начин да разберем.

Според служителя на плажа на хотел „Каса дел мар“, най-лесно до изолираните селца можехме да стигнем като наемем лодка в Бока де Томатлан, най-южното рибарско селище встрани от главния път. Дотам трябваше да отидем с автобус. Мушнахме се под едвам течащия душ край басейна, взехме нещата си от багажното на хотела, минахме през банката и продължихме по шосето към най-близката автобусна спирка. Извадих бебешкосинята забрадка от раницата и си я вързах на врата за късмет. С чисти дрехи и резервния ми чифт кожени сандали се чувствах напълно нов човек. За щастие, повечето от парите, които ми взеха, бяха в пътнически чекове. От обаждането на банковата служителка до „Американ Експрес“, в което тя трябваше да обобщи сполетялата ме странна злополука, можеше да стане запомняща се телевизионна реклама. Тръгнах си оттам с дебела пачка пари в брой — не че беше необходимо. Може и да си бях загубил дебитната карта, но в мен все още бяха паспорта и кредитната ми карта. Нищо друго не му трябва на човек, за да обикаля света.

Пътят до Бока струваше само три и половина песос. Автобусът беше пълен с мексикански работници — зидари и дърводелци, готвачи и чистачки. Пуерто Валарта е град от хотели — всеки ден изникваха нови. Мексиканците вършеха черната работа, също както в Лос Анджелис, Далас, Чикаго и Денвър, само дето в Мексико винаги

всичко се чупеше, нищо никога не биваше довършвано, а пролетариите в мръсни дрехи изглеждаха уморени, смачкани и отчаяни. Извърнах очи от работниците и се загледах в зеления склон, който свършваше в безкрайния океан. Мексико е поразително красива страна, стига да стоиш от правилната страна в автобуса.

След по-малко от половин час слязохме и тръгнахме из крайбрежното селце Бока. Рибарските лодки бяха закотвени в плиткото, а малкият залив имаше прекрасен плаж и множество покрити със слама palapas^[1], които предлагаха живописен подслон на сянка. Минахме по брега и после през пешеходния мост над плиткото устие — boca — на река Томатлан. С облекчение видяхме, че тук има по-малко плажни търговци, не беше като онази касапница, на която бяхме свикнали в града. Седмици наред отпращахме досадници, които предлагаха плетени сребърни бижута, марионетки със сомбреро, ярки индиански одеяла, зловещи дървени маски, розови бъркалки за коктейли във формата на фламинго, кукли Спайдърмен, игуани, звънци от кратуни, купища мънистени огърлици и какви ли не още туристически дрънкулки, които неизбежно свършваха в място, подобно на това, на което се бях събудил полунощта прединия ден.

Тук изглежда ни взеха за скитащи пияници. От масите под сламените заслони ни махаха нетърпеливи бармани:

— Cerveza, amigo^[2]? Margarita, señor?

— No, gracias. No, gracias.

Беше девет сутринта, а и ни чакаше работа.

— Търсим лодка да ни закара надолу по брега — казах аз.

— Водно такси, сеньор? — Половин дузина отчаяни мъже се скупчиха около нас, всеки предлагаше неговата лодка и привлекателна дестинация.

— Йелапа, четиристотин песос! На човек.

— Аз ще ви взема, амигос. Панга гранде. Триста и петдесет песос!

— Искате Кимиксто? Много красиво. Двеста песос.

— Ще ви закарам до Чимо. Специално място, специална цена.

Сто и петдесет песос. Без пари.

Рок ги прекъсна:

— Искаме да отидем до Пунта...

— Пунта Пердида — казах аз.

Погледнаха ме така, сякаш току-що бях назовал най-усойната дупка на ада.

— Пунта Пердида?

— Si — отговорих. — Пунта Пердида.

— Вие не иска в Пунта Пердида, сеньор.

— Напротив, искаме.

— Не, сеньор.

— Не за вас, амиго. Лошо място.

— Защо да е лошо? — попита Рок.

Мъжете се намръщиха и свиха рамене. Най-възрастният от тях носеше скъсана сламена шапка, която едва засенчваше очите му. Единият му крак беше по-къс, тазът му беше крив, а раменете — приведени.

— Там няма плаж — каза той. — Няма restaurante. Няма cerveza. Няма palara.

— Не искаме това — казах аз.

Дъф ме стрелна с несигурен поглед.

— Няма cerveza? Че какъв ще е този град без cerveza?

— Няма да хареса това място, сеньор. То не за вас.

— Няма нищо — казах. — Точно там искаме да отидем.

Дребничка индианка, приличаща на гном, се приближи към нас. Едвам се виждаше под тоновете мънистени огърлици, които носеше.

— No, gracias — казах аз и се обърнах пак към мъжете. — Кой ще ни закара до Пунта Пердида?

Те се спогледаха и сведоха очи. Никой не отговори.

— Хайде — приканих ги. — Четиристотин песос. Отиване и връщане до Пунта Пердида.

Един от тях промърмори нещо на испански, след това се отдалечи. Другите изглеждаха притеснени.

— Добре — казах. — Петстотин песос.

Възрастният мъж с къс крак се обади.

— Сеньор, аз ще ви закарам до Кимиксто. Много хубаво. Ще ви хареса.

— Не искаме да ходим в Кимиксто — отвърнах.

Мъжете ме гледаха безмълвни.

— Давам хиляда песос на този, който ни закара до Пунта Пердида.

Мъжете се размърдаха нервно. Още един от тях си тръгна. После и останалите започнаха да се отдалечават.

— Чакайте — казах им. — Давам 200 американски долара на този, който ни закара до Пунта Пердида.

Мъжете продължаваха да се разотиват. Само Сламената шапка се обърна, за да ни каже нещо. В гласа му имаше нотка меланхолия.

— Сеньор не разбира. Няма да ви закараме до Пунта Пердида. За никакви пари. — Обърна се и си тръгна.

— Не мога да повярвам! — възкликна Дъф.

Гледахме как старецът куцука по брега. И тримата мълчахме известно време.

— Сеньор?

Извърнахме се. Индианката джудже стоеше зад нас с товар от мъниста в ръце.

— No, gracias — казах ѝ.

Тя протегна една кожена огърлица с масивен сребърен кръст.

— Para Punta Perdida — каза тя. — Hueso Colorado.

— Какво?

— Hueso Colorado. — Тя вдигна огърлицата и измъкна кръста, като говореше на странен испански. Разбрах само последната ѝ дума: diablo. Тръпки ме побиха.

— Колко? — попитах и понечих да бръкна за пари. Тя поклати глава.

— Не — каза.

— А ти? — Измъкнах триста песос от пачката и ѝ ги подадох. — Какво ще кажеш?

Тя пак поклати отрицателно глава. После взе свободната ми ръка, сложи в дланта ми сребърния кръст, сгъна пръстите върху него и каза:

— Para el diablo blanco.

— Какво каза? — попита Дъф.

— Нещо за дявола — отвърнах. — Май някакъв бял дявол.

— Да няма предвид теб? — попита Рок.

— Не знам — отговорих.

Жената отказа предложените от мен пари. Обърна се към Дъф и го погледна право в очите, след това го прекръсти. Дъф се изсмя нервно. Спокойните тъмнокафяви очи на жената не мигваха. Накрая се взря в Рок.

Никога не го бях виждал толкова объркан. Хвърли нервен поглед към сребърния ми кръст.

— Имаш ли един такъв и за мен? — попита той.

Тя не отговори, а едвам поклати глава. Нямаше кръст за Рок. Само кръстен знак: чело, сърце, рамо, рамо. Извърна втренчения си поглед и се затътри надолу по брега.

Ние стояхме и я гледахме известно време, преди някой да може да проговори. Накрая Дъф каза:

— Не ми пука колко е часът. Имам нужда от една маргарита.

[1] Palapa (исп.) — конструкция от дърво с покрив от палмови листа или слама. — Б.р. ↑

[2] Cerveza, amigo (исп.) — бира, приятелю. — Б.р. ↑

МОНЕТАТА

Ако Мексико все още не бе успяло да ни превърне в алкохолици, то със сигурност бяхме на път да станем такива. В късната сутрин вече спяхме пиянски сън на сърповидния плаж на Бока. Лежах по корем, за да избегна болката в гърба. Събудих се заради черен лабрадор ретривър, който дишаше тежко, а розовият му език висеше навън от устата. Звярът ме прескочи, засипа ме с пясък, след това побягна към океана, за да хване едно фризби със зъби. Обърнах се да видя кой е хвърлил фризбито и изведнъж времето спря. На кой плаж бяхме? Кой ден сме? Какво правеше тази жена тук?

— Хей, я вижте.

Рок се изтърколи на една страна като кит на сухо и видя момичето и кучето.

— Това е тя — каза той.

Дъф също се върна в съзнание с подпухнало лице и подути очи.

— Коя?

— Розовка — казах аз. Така я наричахме винаги, когато се сещахме за нея, само че този път не бе облечена в розова блуза, защото Дъф я бе прибрал при неговите мръсни дрехи, които ползваше като възглавница през нощта. Не, този път носеше бяла памучна блуза с тънки презрамки, под която нямаше нищо и вместо прашки бе обула бели шорти, чиито крачоли бяха навити нагоре по бедрата ѝ. В едната ръка държеше сандалите си, а в другата — изгризаното от кучето фризби и докато подскачаше и си играеше, кучето я обикаляше и се хвърляше към диска. Тя спря да го дразни и пак хвърли фризбито към водата. Кучето побягна да го хване.

— Чудесата никога не свършват — промърмори Дъф.

По-бърз от мисълта ми, Рок вече беше сканирал плажа за придружителите на Розовка.

— Ето я Червенокоска — каза той. — И Иди Амин.

Пиеха коктейли с чадърчета на шезлонги под дебела сянка на огромна палара близо до нас. Едрото тяло на господин Амин беше облечено в хавайска риза на зелено-златни бамбукови мотиви, които

приличаха на фототапет. Голата му глава лъщеше, на нея се мъдреха слънчеви очила с аеродинамична форма. Подръпваше от пура, дебела колкото китката му. Червенокоска носеше бели панталони и тъмносиня блуза без ръкави, вързана на възел над пъпа ѝ. Изглеждаше като бленуван американски флаг, за който всяко здраво американско момче би било щастливо да се бие.

— А ето я и яхтата им — продължи Рок. Беше пуснала котва в залива малко по-навътре от рибарските лодки и водните таксита. Платната бяха напълно свалени, белият корпус блестеше на дневното слънце.

Дъф вече бе извадил бинокъла и го бе насочил към тяхната ралара. Иди Амин отпращаше търговец на дрънкулки, а Червенокоска се решеше.

— Щом едно момиче има такава червена коса — каза Дъф, — това означава, че е червена и отдолу.

— Ти пък откъде знаеш, бе французин? — Рок грабна бинокъла.

— Говоря от опит.

— Да бе! Да не би с мис Ейприл?

— Казваше се Марч.

— Ейприл.

— Марч.

— Ейприл.

Трябваше да се намеся, преди тези двама глупаци да пропилят шансовете ни.

— Обичам фризби — казах и се отправих по брега към Розовка.

Колкото повече приближавах, толкова по-висока и мъчително красива изглеждаше тя. Краката ѝ бяха до глезените във водата, гледаше как лабрадорът плува към фризбито, а когато свали ръката, с която си правеше сянка над очите, сребърните гривни иззвъняха надолу по елегантната ѝ китка, презрамката се плъзна и оголи рамото ѝ, което се подаваше под копринената черна коса. Щом се приближих, тя се обърна и ме стрелна със зелените си очи, гримирани с черна очна линия. За миг ми се стори, че може би е от Близкия Изток, момиче от харема, хвърлило фереджето и незнаещо къде да спре. Огледа ме преценяващо и пак се извърна към океана.

— Шалчето ви ми изглежда познато — каза тя. Гласът ѝ звънтеше аристократично с някакъв акцент, който не можех да

определя.

Веднага развързах забрадката на шията си.

— Оставихте я на плажа онзи ден — казах. — Когато отидохте да поплувате. Опитвах се да ви намеря, за да ви я върна. — И ѝ я подадох.

Погледна забрадката, после мен.

— Защо не я запазите? — попита. — Може да я комбинирате с банския ми. — Погледна как кучето сграбчи фризбито във водата.

— Мисля, че изглеждам по-добре без бански — отбелязах. — Трябва да кажа същото и за вас.

По устните ѝ май се появи следа от усмивка. Трудно беше да се каже, изчезна, преди да успея да се уверя, че наистина е така. Вдигна презрамката на рамото си и се наведе към кучето, което вече се бе върнало с фризбито в уста.

Взе фризбито и побягна през водата, а кучето я следваше по петите. Стоях и гледах как черните ѝ къдрици летят във въздуха и се отдалечават от мен, като пуснат на обратно запис на реклама. Чудех се дали ще имам друг шанс да я заговоря, след като очевидно пропилях този. Тя спря и заподскача с високо вдигна то фризби, подканяше кучето да го вземе пак в уста. Вече си мислех, че това е метафора за отношението ѝ към мъжете, когато за моя радост тя се спря и хвърли фризбито над вълните в идеална хоризонтална траектория право към мен.

Е, не съвсем идеална. Подскочих като гюле към летящата пластмасова чиния, грабнах я във въздуха и се приземих по корем в плитката вода. Изкарах си въздуха и плъснах лице в пясъчното дъно. Споменах ли, че бях напълно облечен? Една вълна ме обърна на нарязания ми гръб. Кучето побягна през водата, скочи върху мен и сграбчи диска. Опитах се да го задържа, но когато видях острите му лапи и оголените зъби в запенената уста и чух как ръмжи като побеснял вълк, реших, че трябва да има и други начини да впечатля Розовка с мъжествеността си.

— Добре е обучено — извиках, докато кучето се връщаше при господарката си.

Тя взе фризбито и изгази водата към мен с вече ясно различима усмивка на лице.

— Добре ли сте? — попита.

Седнах във водата и избърсах пясъка от очите си.

— Добре — казах. — Водата е топла. Трябва и вие да влезете.

— Нали знаете какво казват: „Ако не си потопите главата, значи не плувате“ — и ми подаде ръка.

Поех я, изправих се с нейна помощ и застанах прав с капещи дрехи. Ослепително красив модел на бански костюми помага на колежанин идиот да се изправи. Може и да не бях плувал, но определено си бях потопил главата.

— Джак Дюран. Приятно ми е.

Продължавах да ѝ стискам ръката с надеждата да ми каже името си.

— Ева Йербабуена.

Красиво име, поне по начина, по който тя го казваше, с устни, свити като за целувка. За миг звукът от гласа ѝ и тюркоазеният блясък на очите ѝ се сляха за мен. Очите ѝ бяха толкова зелени и прекрасни, че сякаш възплъзваха музиката, от която се раждаше поезията.

Ева Йербабуена.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Зяпах я с отворена уста. Изчервих се и пуснах ръката ѝ.

— Не, всичко е наред — казах. Опитвах се не забелязвам Иди и Червенокоска на плажа, но знаех, че си имаме публика. И тя не се състоеше само от тях.

— Това твоите приятели ли са? — попита Ева. Рок ни шпионираше с бинокъла, а Дъф безуспешно се опитваше да го свали от очите му.

— Боя се, че да — отговорих.

— Надявам се, че не очакват пак да се съблека.

Не бях сигурен как да отговоря на това.

— Те са просто... любопитни, струва ми се.

— Тогава защо не се присъединят към нас за едно питие — предложи тя и кимна към своята компания. — Може би ще намерим друг начин да задоволим любопитството им.

— Съмнявам се — отвърнах. — Но може да опитаме.

След час любопитството ни далеч не беше задоволено, но поне беше стъпило на по-здрава основа. Оказа се, че Иди Амин не е

жестокият бивш диктатор на разкъсвано от войни, но пък богато на диаманти африканско кралство, а мил бахамски бизнесмен на средна възраст с приветлива усмивка, вежливи маниери и аристократичното, но леко зловещо име Леополд Белочек. Представи ни Червенокоска като Елинор Туохи, но тя ни помоли да я наричаме Кенди. Ние с радост се съгласихме. Кенди каза, че работи за Белочек на Маями Бийч, но никой от нас не се осмели да я попита какво точно. Кой знае, може би пък е колежка на Ева, която твърдеше, че е финансов мениджър в банковия му бизнес. Каза, че работела в офиса на Белочек в Рио де Жанейро. Ева беше бразилка и живееше в Рио.

— Трябва да дойдете за Марди Гра^[1] — каза тя, когато разбра, че правим околосветско пътешествие.

— Винаги съм искал да отида — каза Дъф и се ухили мазно на Кенди. — Най-голямото парти на планетата.

Притеснителната близост на тези ослепителни жени беше парализирала почти изцяло Дъф. След половин дузина маргарити от обикновен добряк се беше превърнал в маниак.

— Трябва да отидем, момчета!

Свих рамене. Рок кимна неопределено.

— Ако въобще някога се измъкнем от Мексико — каза той.

— На всяка цена — насърчи ни Белочек. Всяка дума на едрият мъж приковаваше вниманието. В кънтящия му дълбок и драматичен глас сякаш се бе събрала цялата колониална история на Карибието: мелодичното оплакване на африканския роб и отчетливата дикция на английската управляваща класа. Имаше баритона на британски адмирал от опера на Гилбърт и Съливан, произнасяше педантично с наслада всяка сричка и дъвчеше въздуха около нея. — Но ви предупреждавам — каза с блестяща дикция той. — Като стигнете там, може да не поискате никога да си тръгнете.

— И защо? — попитах аз.

Погледна Ева и дръпна от пурата си.

— Виждате я и още питате?

Проследих погледа му и се усмихнах на Ева. Истинска бразилска сирена. После се обърнах към приятелите си.

— Да пропуснем Рио. Няма да мръднем от пристанището.

Смехът на Белочек беше като изригване на вулкан, коремът му се тресеше и от устата му излизаше дим. Отне му цяла минута да се

успокои.

Дъф поръча на всички по още едно питие. Показа се, че жестът не е толкова великодушен, колкото изглеждаше на пръв поглед. Беше похарчил всичките си песос, а пък плажното капанче не приемаше карти.

С Рок посегнахме към банкнотите си, но Белочек бързо се намеси.

— Не се тревожете, господа. Питиетата са от мен. — Извади дебела пачка мексикански пари и отдели няколко за сервитьора. Той му благодари и двамата си размениха няколко думи на испански.

Ние отпихме от маргаритите.

— Знаете ли какво значи „hueso Colorado“? — попитах.

Белочек облиза солта от устните си.

— Смятам, че е нещо свързано с кръвта и костите. Употребяват го, когато говорят за дълбочината на вярата си. — И се взря в мен с големите си кафяви очи. Погледът му ме накара да се почувствам неудобно.

— Това наистина са ни последните питиета — казах. — Трябва да вървим.

Той продължи да ме гледа, а пронизителните му очи блестяха.

— Този човек винаги е неспокоен. Разумът му все работи.

Имаше истина в думите му. Никой, освен мен не изглеждаше като да се бе разбързал. Най-малко господин Белочек. Той и компанията му бяха на едномесечна ваканция или както той я наричаше „плаваща почивка“. Бяха минали през Панамския канал и доплавали до мексиканския бряг. След като стигнали чак до Кабо Сан Лукас на север, сега се връщаха обратно и целта им беше Акапулко, като по пътя спираха на различни места. Добре де, разумът ми работеше повече, отколкото беше необходимо. Знаеха, че ще ходим до Пунта Пердида. Вече бях обяснил, че се надяваме там да намерим Дан и се бях оплакал от неуспешния опит да наемем местни лодкари. Ако просто му трябваше още един намек, няхах нищо против да му го направя.

— Трябва да намерим пътя надолу по брега — казах.

Рок се надяваше, че съм се отказал. Не бях сигурен кое го тревожеше повече — предпазливите лодкари или пигмейката с кръста.

— Трябва да си продължим пътешествието — каза той.

— Пунта Пердида е изстрел в тъмното.

Белочек вдигна вежди.

— Изглежда има разнобой в редиците.

Дъф облиза пенестите мустачки, останали от маргаритата.

— Съгласен съм и с двете възможности — каза той. — На мен Мексико ми харесва.

Белочек издиша синкав облак дим.

— Какво знаете за това градче Пунта Пердида?

— Нищо — отвърнах. — Само че брат ми може да е там.

Той взе една от снимките, които бях оставил на масата.

— Блудният брат.

— Няма го само от четири месеца — казах.

— Много неща могат да се случат за четири месеца. — Той хвърли снимката обратно на масата. Дългокосият и дългобрад Дан като гмуркач на лодка във Флорида Кийс.

— Много неща могат да се случат за четири секунди.

Започваше да ми звучи познато.

— Какво имате предвид? — попитах.

— Животът се живее за мига — каза той. Протегна голямата си черна ръка с дланта надолу и започна да свива един по един пръстите си в юмрук. — Един след друг, един след друг. — И бавно преобърна юмрука. — Човешката съдба може да се промени просто ей така! — Отвори пръстите. В дланта му имаше голяма дебела златна монета.

Без да се замисля, посегнах и я взех, сякаш в мен се бе задействал някакъв примитивен първосигнален механизъм и мозъкът ми бе дал на късо. Деликатност, учтивост, въздържаност — всичко се изпари, когато взех монетата и я превъртях през пръсти. Беше стара, износена, надраскана, удряна, нахапана и изкривена и все пак беше най-красивата монета, която някога бях виждал. Това, че беше стара й придаваше неосквернена стойност, която не можеше да се измери в унции, а загадъчното лустро под тъмния заслон на ралара сякаш събираше в едно сенките и жълтото злато в бляскав водовъртеж от цветовете.

Може да се дължеше и на изпитите маргарити. Но не мисля, че беше така. Белочек беше магьосник, а тази негова монета съдържаше особена сила, някакво заклинание, което не можех да определя. Едва различавах следи от звезди и коронована женска глава на едната й

страна. На другата имаше орел. Каквито и думи да са били гравирани на нея, отдавна бяха изтрити. Можех да прочета само годината: 1850.

— Откъде е? — попитах.

Белочек оголи големите си бели зъби, очевидно доволен от силния ми интерес.

Рок грабна монетата от мен и внимателно я огледа.

— 1850 — прочете той. — Годината, в която Калифорния става щат. — Погледна Белочек. — Това е монета от Златната треска.

— От монетния двор Голдън Гейт — каза Белочек. — Златото за точно тази монета е от мините на Хектор Белочек в Даулингс Равайн. Хектор Белочек е моят прапрадядо. В един миг е просто мръсен беден негър, който копае в мината, в следващия — най-богатият чернокож в Америка.

Дъф взе монетата от Рок, разгледа я и я подаде на Белочек.

— Колко струва? — попита той.

— Пътешествие до Пунта Пердида.

— Как така? — попитах аз.

— Обичаш ли да се обзалагаш, Джак?

— Зависи от облога.

— Какво ще кажеш за този — ще завъртя монетата на масата. Ези — ще ви заведе всички до Пунта Пердида с моята яхта и ще можете да потърсите брат ти.

— А тура?

— Ще направиш, както иска приятелят ти — забравяш Пунта Пердида и продължавате пътуването си.

Взрях се в него за миг и осъзнах, че друга оферта нямаше да има. Погледнах приятелите си. Дъф сви рамене. Рок вдигна очи към мен.

— Приеми — каза той.

Не знаех какво повече им се искаше — да отплаваме с момичетата или да се откажем от търсенето и да продължим по света. Бях сигурен какво аз искам. И доколкото разбихах нищо не ме спираше, освен дадената дума. Но пък знаех колко лесно се отмята човек от нея.

— Добре — казах. — Ти си на ход.

— Прекрасно.

Хвана монетата с палеца и средния си пръст и я задържа за кратко над плота на масата. Всички погледи се впиха в опънатата му

ръка. С отсечено опитно движение пусна монетата, която се превърна в размазана въртяща се топчица.

Всички бяхме изпружили вратове и гледахме. Дъф, Рок, Кенди, Ева и аз наблюдавахме как се върти бавно в орбита като призрачна златна планета, обикаляща около отдавна изчезнало слънце. Когато забави движението си и започна да потропва, усещах как Белочек мести поглед от човек на човек и се наслаждава на силата на манипулацията си. Всеки един от нас се бе превърнал във въпросителна, съдбите ни бяха хвърлени на колелото на късмета, всички гледахме и чакахме да видим какво ни вещае клатушкацията се златен водовъртеж.

[1] Mardi gras (Блажен вторник) — Ден от Страстната седмица. В католическите страни се отбелязва с големи карнавални шествия. — Б.р. ↑

МАГЪОСНИКЪТ

— Какво значи това? — попитах.

Ева хвърли поглед навътре в океана.

— Трябва да попиташ Лео.

— Никога не си го питала как се казва яхтата му?

— Питала съм го.

— И какво ти каза?

— Че е нещо островно. Африкански мит.

— Нещо като вуду?

— Черна магия, духовете на мъртвите — нещо такова.

— Значи е магьосник?

Тя най-накрая благоволи да ме погледне.

— Боя се, че наистина не знам. Както ти казах... — ... питай Лео.

Тя пак се извърна към руля. Лабрадорът спеше сгушен в краката ѝ и се приличаше на слънце.

Струваше ми се, че мога да я гледам цял ден как управлява яхтата. Ева Йербабуена. С тюркоазени очи като рис. Безкрайни крака. Блестяща черна коса, която се вееше като полудяла на вятъра.

Извадих забрадката от джоба си и ѝ я подадох.

— Моля — казах.

Тя се замисли за миг.

— Подръж руля.

Направих каквото ми каза. След това я гледах как връзва забрадката на главата си.

Ако се влюбваш в жена като Ева, те интересува как прави такива дребни неща. Първо, хвана краищата и я сгъна на две. Като се има предвид как силният вятър плющеше в платната, това беше доста трудна задача, отколкото изглеждаше на пръв поглед, но тя се справи умело и за нула време в ръцете ѝ се озова светлосин триъгълник. Отметна коса, махна разпилените черни кичури от лицето си, после ловко вдигна веещия се триъгълник над главата си и укроти под него дивия поток от къдрици. Завърза краищата на забрадката в малък

стегнат възел под вдигнатата брадичка. Виждаше сѐм френски картини от 19-ти век с пълнички селянки, надвесени над крини пшеница, главите им бяха покрити с кърпи по начина, по който Ева си върза светлосинята забрадка, но тя някак си успя да превърне този прост вековен жест в бляскав моден феномен, предназначен за страниците на „Вог“ и подиумите на Милано и Париж. Завърши ансамбъла с непрозрачни слънчеви очила. После ми се усмихна леко и пак пое руля.

Докато я гледах, се бях разтреперил повече от студ, отколкото от очарованието ѝ. Дрехите ми още бяха влажни, вятърът на палубата ме пронизваше и дори секси гледката на нейната забрадка не можеше да ме стопли.

— Ще се преоблека — казах ѝ.

— Каза същото преди час.

Толкова ли време мина?

— Разсеял сѐм се. Толкова е красиво тук. — Направих се, че гледам брега, покрай който минавахме. — Дали някой живее по тези планини?

— Нямам представа — отвърна тя.

Тук сякаш не бе стъпвал човешки крак. Джунглата беше дива и плашеща.

— Май това градче е наистина доста изолирано — казах.

Ева не отговори. Малкото ни разговори бяха по-скоро жалки монолози. Страхувах се, че отегчавах жената до смърт. Оставих я и тръгнах надолу.

Яхтата на Белочек беше най-доброто, което можеше да се купи с пари. Деветнайсет метра дълга според Ева, с три каюти и спално помещение в предната част. Много тиково дърво и полирани медни орнаменти, всички подобрения и последни технологии — дори платната се вдигаха с натискане на копче. Белочек ни каза, че можел да я управлява сам, но не го забелязах да си мръдне пръста — момичетата вършеха цялата работа. Още в Бока ги видях да закрепват спасителната лодка, да вдигат котвата, да нагласят платната и да извеждат яхтата от залива. Ева имаше вид на опитен моряк, а и Кенди също поназнайваше

— бях я мярвал долу да чертае маршрута и да проверява прогнозата по радиостанцията.

Скоро след като вдигнахме платната, Белочек и Кенди се оттеглиха в капитанската каюта в дъното на лодката. Слязох в просторната, осветена от прозорци трапезария, която наричаха „бар“, и погледнах над пулта за управление през коридора към тяхната врата. Все още беше затворена. От тонколониите се чуваше мекият лиричен глас на някакъв певец. Кой ли беше? Пери Комо? Поех в посока към носа по облицован в махагон коридор между двете предни каюти. Като капитанския апартамент и те имаха собствена баня. Очевидно едната от тях беше на Ева, а другата — на Кенди.

Казаха ни, ако искаме да останем сами или да поспим, да ползваме спалното помещение в предната част на яхтата. Отворих вратата му и видях Дъф дълбоко заспал, проснат по гръб на V-образната койка. Устата му беше отворена и хъркаше като натровен алкохолик в предсмъртен делириум. Рок седеше до него и изглежда не му обръщаше никакво внимание. Хвърли ми един поглед и моментално се върна към книгата, която четеше — пътеводител по мексиканското тихоокеанско крайбрежие. Беше я намерил на полицата за книги в яхтата.

— Какво правиш, Рок? Намираш се в яхта за милиони долари с две красиви жени и си се скрил като плъх в носа.

— Не съм толкова въодушевен.

— Да нямаш морска болест.

— Може.

— Тогава задължително трябва да се качиш на палубата. Като четеш тук долу, ще ти стане само по-лошо. — Отворих раницата си и започнах да се преобличам.

Рок обръщаше страница след страница.

— В тази книга пише за всяко малко градче и селце по мексиканското крайбрежие, но нито дума за Пунта Пердида. Абсолютно нищо.

— Е, и? Това не е туристически град. Най-вероятно е някаква дупка. — Докато измъквах чиста тениска от раницата, сребърният кръст се изтърколи на матрака.

Рок го вдигна и се вгледа в него. Нещо не му харесваше.

— Май е решила, че няма да ти отива на тоалета — казах, докато си навличах тениската.

Той го хвърли към мен.

— От тази малка вещица ме побиха тръпки.

Сложих си медальона. Сребърният кръст беше огромен. Застанах в рапърска поза.

— Как си, брато?

На Рок не му беше забавно, хвърли поглед към затворената врата, наведе се към мен и ми прошепна:

— Тук става нещо странно, Джак.

— Белочек?

— Белочек, момичетата. Цялата шибана история.

Знаех, че е прав. И аз усещах, че се изнервям, но се насилвах да не мисля за това.

— Спокойно — казах. — Просто са ни взели на стоп.

— Яхта за милиони долари не качва стопаджии.

— Не се тревожи за това. Гледай от хубавата страна. След час ще намерим Дан да лежи на брега, а някое местно момиче ще му маже гърба с плажно масло. Всичко ще бъде наред.

Той ме погледна, но не каза нищо.

— Трябва ти Адашек — казах му. Дейвид Адашек беше треньорът ни по футбол през първата година в гимназията, единствената година, в която тренирах. Нашият тим се отличаваше ярко от другите с това, че записа в неговата иначе блестяща кариера единствения период на загуби. Г-н Адашек имаше любим израз, с който описваше същността на футбола — да се хвърлиш през глава срещу летящ към теб противник.

— Къде остана безразсъдството ти, Рок? — Хвърлих поглед към хъркащия морж, проснат на матрака до нас. — Очевидно Дъф бе запазил своето.

Рок уморено сви рамене.

— На мен то само ми разби коленете.

Когато приближихме крайната си цел, Дъф вече беше убедил Кенди, че парите, които е вложила в уголемяването на прекрасните си гърди, са отишли на вятъра, че така само привлича нежеланото

внимание на нехранимайковци, които си мислят за едно-единствено нещо. Убеди я не чрез разумни аргументи, а с държанието си, с абсолютната си неспособност да види или направи нещо друго, докато не разреши големия си проблем, а именно да разбере точно колко са големи, каква форма и какъв цвят имат и какви са на допир тези скъпи издатини, които така бяха обсебили вниманието му. Когато искаше нещо, особено ако то беше от женски род и беше недостъпно, Дъф се ожесточаваше. Занимаваше се с Кенди повече от час. Беше по средата на дълъг и объркан разказ за ирландската си прабаба и вероятната ѝ близост с рода Туохи от град Корк през периода между Първата и Втората световна война. Кенди вдигна глава от морската карта, която разглеждаше и каза, че май е пропуснала скалите.

— Какви скали? — попитах.

— Сега е времето на прилива — отвърна тя и стана от масата с картите в ръка. — Те сигурно са под водата и може да не са маркирани.

— Значи не са важни, нали? — попита Дъф.

— Трябва да предупредя Ева — каза тя и тръгна нагоре по стълбите.

— Чакай! — извика Дъф след нея. — Аз точно започвам...

Но Кенди беше изчезнала.

— Продължавай, Дъф. Обожавам да слушам как баба ти Етел търкала подове в Корк.

— Още пет минути и щеше да клъвне.

Червеното лице на Рок изведнъж засенчи небето над нас и започна да ни вика през стъклото. Не разбирахме какво казва и за миг си помислих, че всеки миг ще се ударим в гадните скали от картата на Кенди.

— Какво му става? — попита Дъф.

Тъкмо щях да тръгна към палубата, когато от капитанската каюта излезе Белочек. Беше се преоблякъл в безупречно бял ленен костюм със златисто копринено фишу, в едната ръка държеше бастун с метална дръжка, а в другата — сламена шапка с черна лента. Вдигна поглед и видя Рок, който говореше нещо неразбираемо през люка.

— Суша на хоризонта, господа! — каза той с плътния си баритон. — Изглежда сме пристигнали. — Сложи шапката на главата си и се качи по стълбите.

ПРИЗРАЧНИЯТ ГРАД

Въобще не приличаше на дупка, поне не отдалеч. Градчето беше доста голямо и се простираше в падина между тесен плаж и планина с гъста растителност като джунгла. Ниското следобедно слънце се процеждаше между поръбените със златно облаци и пускаше към хълмовете лъчи, които осветяваха като прожектори групичките едноетажни къщи измазани с гипс. Сякаш очакваха да се яви там някой певец или Кармен да стене с окървавени ръце, или някой Родриго да задрънка на китара, но никой не се появяваше. Градчето изглеждаше изоставено, а плажът беше пуст. На кея се полюшваха забравени рибарски лодки, вълните се разбиваха в празния док, единственият звук, който долиташе до нашата аварийна лодка беше самотното виене на куче.

Обърнах поглед към „Магьосника“, закотвен в кея. Ева остана на яхтата, гледах я как прибира платната на палубата, а верният лабрадор се мотае край краката ѝ, докато между мен и нея не падна ярък стълб светлина, който подпали водата и изгори гледката. Белочек седеше с лице към брега, подпрял ръце на бастуна си и стиснал в зъби незапалена пура. Кенди бе седнала зад него с ръка върху ръкохватката на мотора и упорито насочваше лодката към дока.

— Не изглежда многообещаващо, Джак. — Рок свали бинокъла и се обърна към яхтата. — Може би трябваше да остана при Розовка.

Дъф се наведе към носа и протегна ръце по полирания дървен ръб.

— Много е кльоцава за теб, Рок. А ние знаем колко обичаш едрички жени.

— Трябваше да видите Маргарет, преди да ме напусне — каза Рок. — Толкова беше отслабнала, че нямаше да я познаете.

— Какво ли не прави човек от любов.

— Да ти го начукам!

— Ей — промърморих, — по-кратко. — Дори и с пърпоренето на мотора, пак можеха да ги чуят. Не че Белочек ни мислеше за възвишени хора, но ми се струваше, че колкото по-дълго прикриваме

инфантилната си същност, толкова по-дълго той щеше да търпи присъствието ни и да ни помага в каузата. Не можех да си обясня защо реши да ни придружи до брега. Дали и той не бе заинтригуван от съдбата на блудния ми брат? Може би бяхме докоснали някакъв негов бащински инстинкт или просто го правеше заради приключението. Каквато и да беше причината, фактът, че дойде с нас ме правеше неспокоен. Но когато се вторачи в питащите ми очи, аз се ухилих окуражително.

Кенди спря мотора и внимателно се приближи към кея. Рок се пресегна от носа, за да омекоти удара и придърпа лодката покрай ръба. Изскочих и завързах въжето за един стълб, но Кенди бързо се намеси, развърза простия ми възел и върза отново въжето, демонстрирайки респектираци моряшки умения. Гледай и се учи, казах си наум. Но възелът беше толкова сложен, тя го направи толкова бързо, а пищното ѝ деколте така ме разсейваше, че скоро се отказах да трупам нови знания.

Белочек слезе последен. Като се има предвид огромната му маса, процесът изискваше групово усилие. Двама помагачи, четири дърпащи ръце, една загубена пура. Когато стъпи здраво на твърдия кей, той смъкна ръкави, оправи си сакото и си сложи шапката. След това затропа с бастун по гредите и поведе нашата групичка към брега.

Нямаше церемония по посрещането. Само един изгладнял помияр с кървава рана на предния крак и най-тъжните очи, които бях виждал, ни последва по осеяния с камъни плаж с ниско наведена глава, като раболепен емисар, пратен от градчето да пита за намеренията ни. Исках да му кажа, че търсим брат ми. Виждал ли си го? Хранил ли те е с трохички, давал ли ти е да смъркаш през разбития си нос? Със сигурност не би оставил куче като теб да гладува. Защо не ни заведеш при него, вместо да се влачиш след нас като жалък приносител на лоши новини?

Минахме през курник между разядени от дъжда къщи с капандури и заключени врати и излязохме на тясна уличка. Беше павирана с излъскани до блясък камъни с правилна форма и се виеше по стръмен хълм из хаотично разположени къщи и бараки. Всички те бяха заключени, с пуснати пердета и заковани капандури. Но не бяха изоставени. На просторите се вееха чаршафи, край входовете имаше метли, наоколо се ровеха прасета и кокошки и във въздуха се носеше

усещане за нечие присъствие, за очи, гледащи иззад засенчените процепи на капандурите, за сподавени гласове и невидими движения. Знаехме, че са там, просто не искаха да излязат.

Защо?

Белочек потропа на една врата с металната дръжка на бастуна си.

— Ola! — извика той, после попита на испански дали има някой вътре.

Очевидно не или поне нямаше такъв, който бе готов да си признае. Въпреки че къщата беше малко по-богата от съседските, тя беше в същото състояние на тотален разпад. Изгнили, изцапани с ръжда стени, счупени керемиди, малък павиран с излющени плочи квадрат около стар дъб, чиито спаружени листа кънтяха от вятъра. От земята се издигаше прах и когато Белочек се извърна от вратата, от процеп в облаците се прокрадна лъч и разпадна светлината около ослепително белия костюм на едрия мъж на всички цветове на спектъра. Белочек извади пура от джоба си и вдигна поглед към небето.

— Струва ми се, че ще завали преди залез-слънце. Не ни остава много време. — Сложи пурата в устата си и я запали с клечка кибрит, прислонена между двете му шепи. Пуфтящите му бузи разгоряха припламващото крайче и издигналият се дим скоро погълна шапката му, сякаш си беше подпалил главата. Той обаче излезе невредим от мнимия пожар и закрачи бодро нагоре по улицата.

Дъф се обърна към мен и сви рамене. Рок застана с ръце на кръста и загледа Кенди, която тръгна след Белочек нагоре по хълма. Начинът, по който поклащаше ханша си беше хипнотизиращ и преди да се усетим, вече я следвахме като трима моряци, попаднали под магията на русалка. Кучето още беше с нас и се тътреше бавно и летаргично, като все се оказваше отзад, тъжните му очи винаги бяха насочени към мен, когато и да се обърнех. Но аз не търсех кучето, опитвах се да видя дали, след като отминем, някой не показваше глава през прозореца или вратата. Но нямаше нито звуков, нито визуален намек за надничачи хора. Градчето сякаш беше заспало, а малката ни групичка беше плод на колективния им сън.

По-нагоре се наложи да спрем, защото пътят се разделяше на три. Едното отклонение завиваше наляво през хълма с къщите, минаваше през билото и се спускаше в дерето от другата страна.

Дясната пътека криволичеше през струпани безредно едноетажни къщи и бавно се спускаше към южния бряг. Третото разклонение водеше право напред и нагоре по хълма през храсти, дървета и пръснати домове, а след това леко завиваше към планините отвъд. Нищо не подсказваше по кой път да тръгнем и защо някой от тях е по-добър от другите два. Докато стояхме и оглеждахме разклоненията, започнах да се чудя дали Белочек не трябва пак да пусне монетата в действие. Но вместо това, той предложи:

— Да се разделим, а? Така със сигурност ще покрием повече площ. Няма начин да не попаднем на някого, който да има желание да говори... или поне да си покаже лицето.

— Звучи ми добре — казах.

Белочек кимна към пътеката, която се спускаше към брега.

— С Кеңди тръгваме нататък. Стига ми толкова изкачване за днес.

— Добре — отвърнах. — Рок, защо с Дъф не тръгнете по лявото отклонение. Аз продължавам нагоре.

Те кимнаха в знак на съгласие.

Белочек тръгна с Кеңди под ръка.

— Ще се срещнем при лодката, преди да се стъмни — каза той.

Погледахме ги малко как се спускат по пътеката — високата червенокоса красавица се извърна със знойна усмивка, а едрият магьосник в бял костюм наперено въртеше бастуна си. Не ме питайте защо, но двамата сякаш бяха родени един за друг.

Обърнах се към приятелите си.

— Ще се видим при дока — казах.

Рок ме предупреди да не се изгубя. Дъф ми пожела късмет. След това двамата се обърнаха и се отдалечиха.

Кучето ме гледаше втренчено с отворена уста и дишаше тежко.

— Ти би могъл да ми спестиш доста усилия, Панчо^[1]. Знаеш къде е. Заведи ме при него.

Кучето продължаваше да ме зяпа тъжно. Клекнах, почесах го зад ушите и прогоних една муха от раната на предния му крак. Потупах кучето отстрани и усетих ребрата му.

— Трябва да хапнеш нещо — казах. Когато понечих да стана, кучето тръгна нагоре по пътя.

Беше мой ред да го следвам.

Когато се изкачих на хълма, видях ясно яхтата, закотвена в залива. Мрачни облаци закриваха небето и попиваха светлината на късното слънце, правеха океана сив, а селото превръщаха в стара бозава монохромна фотография. Под мен се простираше ръждиво море от покриви, прорязано от виещия се път, по който пое Белочек, но не виждах отклонението, по което тръгнаха приятелите ми. Увиснали дървета прикриваха брега и дока. Останах така дълго и поглъщах гледката. Нещо в нея ме притесняваше. Нещо липсваше. Отне ми цяла минута да осъзная какво.

Двайсети век.

Забравете 21-ви век. Тези хора не бяха стигнали и до деветнайсети. Нямаше телевизионни антени, сателитни чинии, нито кабели, прострени от къща до къща. Нямаше тръби, водопроводи и течаша вода. Нямаше автомобили. Нито дори мотоциклети или тревокосачки. Като се замислех, дори рибарските лодки бяха без мотори. Обърнах се към залива и се загледах в ултрамодерната яхта на Белочек. Този човек наистина беше магьосник, беше ни докарал дотук с машина на времето.

Повече от всякога исках да говоря с жителите на Пунта Пердида, но все още нямаше никакъв признак на живот в къщите около мен. Така беше и нагоре по пътя, който преминаваше през билото. По-напред на фона на оловното небе се открояваше бял кръст на църква. Обичайна гледка за католическа страна, но в тази заспала сива местност той грееше като неонна реклама, като разпознаваема връзка с широкия буден свят.

Панчо извърна глава към мен, сякаш питаше какво чакам. После се обърна и тръгна пак напред, а аз го последвах. Заваляха дъждовни капки, които направиха пращия паваж на точки и намокриха лицето и раменете ми. Когато стигнах до високата ограда от ковано желязо на църковния двор, вече валеше като из ведро и двамата с кучето бяхме мокри до кости. Бутнах скърцащата врата, забързах да се подслоня под арката на църковния вход и заставах с гръб към обсипаната с пирони дървена врата. Панчо се изтръска и ме опръска, после седна до мен на каменния праг. Приличаше на измършавял плешив пънкар. Поседяхме така и гледахме как дъждът пада в църковния двор. Водата се стичаше

по керемидения покрив, спускаше се по мрачните надгробни плочи и се изливаше надолу по каменистия склон на пътя, а тътенът ѝ беше като дългоочаквана плесница, която трябваше да събуди заспалото градче.

Пороят не спираше. Започнах да се чудя дали другите също не бяха сварени неподготвени за него. Белочек в спретнатия му костюм. Кеңди в памучната ѝ блуза. Дали носеше сутиен?

Не бяха мисли като за прага на църква. Панчо започна да вие и да дращи по вратата. Отворих я и го последвах вътре.

Стените на църквата бяха дебели, а прозорците — високи и тесни. Бушуващата навън буря пропускаше само слаба светлина в мрака. Дъждът биеше по покрива, процеждаше се през тавана и образуваше локви по каменния под. Кучето отиде при една от тях и започна да пие вода.

Когато очите ми свикнаха с мрака, видях, че не сме сами. До олтара стоеше тъмна мъжка фигура, приведена над нещо, което в сянката приличаше на блестящ ковчег. На полица над него трептяха множество ритуални свещи, а край нас зловещо дрънчеше призрачна камбана.

Осмелих се да се приближа. Човекът в черно расо не се беше надвесил над ковчег, а над четвъртит стъклен сандък. Бършеше от капака водата, процедила се от тавана, която сега падаше в метален съд, поставен на стъклото. Всяка капка падаше с ясен метален звук и точно това беше източникът на неземния звук наоколо.

— О!а — поздравих аз, но човекът не се обърна. Приближих се в опит да надзърна в странния прозрачен сандък. Стъклените му стени бяха съединени от грубо запоена метална рамка, а мъждукащата светлина от свещите се отразяваше в огледалната ѝ повърхност като дяволско сияние.

— Извинете — казах аз.

Отново не последва отговор. Приближих се още повече.

— Господине? — Протегнах се да докосна мърдащото рамо на облечения в черно човек, но дъхът ми спря, като видях тялото в сандъка.

— О, боже!

Тялото беше на Дан.

Човекът се стресна и разпери ръце. Младият отец имаше католическа якичка и черно расо, кожата му беше тъмна, а очите като маслини, чертите му бяха на мексикански индианец. Устните му се опитаха да произнесат нещо, но звуците, които излязоха от тях, бяха напълно нечленоразделни, като бръщолевенето на луд човек.

Кучето залая към сандъка.

— Какво прави той тук?! — извиках. — Какво сте му направили?!

Свещеникът продължи да мърмори нещо на малоумния си език, ръцете му бясно ръкомахаха и развяваха парцала във въздуха. Неговият страх започна да прогонва моя. Изпълнен с дързост, се приближих до сандъка и надникнах към тялото под греещото стъкло.

— О, не! — простенах, като познах дългата коса на брат ми, рядката брада и меките мустаци. Приближих се още, за да разгледам лицето.

От онова, което видях, сърцето ми спря. Лицето беше направено от полиран гипс.

— О! — възкликнах. — О!

Това беше статуя. В туника. Най-достоверната версия, която бях виждал.

Вече се усмихвах. Падрето също, но продължаваше да бръщолевя нещо.

— Това е Исус — казах аз, произнасяйки отчетливо всяка сричка. — И-сус.

Падрето закима усърдно.

— Хей-шу! Хей-шу!

Бях пробил езиковата бариера или поне така си мислех. След още една минута ентусиазиран разговор осъзнах, че не незнанието ми на испански създаваше проблеми в комуникацията. Оказа се, че падрето е глухоням.

[1] Rancho (исп.) — Традиционно име за куче или уличен пес. Отговаря на Шаро в българския. — Б.р. ↑

НИ ЧУЛ, НИ ПРОГОВОРИЛ

Навън продължаваше да вали като из ведро, а свещеникът полагаше всички усилия да спре потопа вътре. Беше параноичен дребосък и при всяка възможност ми хвърляше по един поглед да провери какво правя. За да го успокоя, коленичих пред преградата на олтара и се направих, че се моля. На стената над мен гигантски гипсов Христос се възнасяше към небесата над тъмните греди на течащия покрив. Липсата на прозорци в предната част на църквата потапяха олтара в относителен мрак и хвърляха върху гипсовия Спасител призрачен сив оттенък. Пръстът на вдигнатата му ръка сочеше нагоре, но погледът му падаше върху високия дървен амвон, който се издигаше като стълбище от наводнения под. Очите ми се спряха на изрисуван релеф в предната част на амвона — странна, страховита фигура на древен морски бог.

Изправих се на крака и се приближих, фигурата се извиси над мен. Главата ѝ беше побеляла и с дълга брада като на старозаветен патриарх, устата му беше гневно отворена, а обезумелият поглед — син като морето. Мощното голо до кръста тяло завършваше с люспеста опашка и ветрилоподобна рибя перка. Бързо осъзнах, че съществото не беше изсечено в амвона, а беше прикрепено към него. Тази мисъл ускори пулса ми, а умът ми препусна към мистериозната картичка на Дан.

Пред мен стоеше антична фигура от нос на кораб. Падрето бе застанал на четири крака и попиваше една локва. Когато се приближих до него, той вдигна към мен поглед, тъжен като на Панчо, който сега си почиваше под близката скамейка.

— Това — казах и посочих амвона. — От кораб ли е?

Не можеше да ме чуе, но виждаше какво му соча.

— Кораб — повторих. — Лодка. — Започнах да движа ръката си вълнообразно, все едно плува по вода. Той изглеждаше объркан и доста уплашен, но поклати глава за „не“. Не бях сигурен дали така отговаряше на въпроса ми или просто ми казваше, че не разбира. Мексиканците не играеха ли на „Отгатни филма“?

Клекнах до него и извадих фотографията с брадатия дългокос Дан на скиф. Снимката струва повече от хиляда думи, особено когато говориш с глух. В мига, в който му я показах, получих отговор на въпроса си. Дан е бил в Пунта Пердида и този свещеник го беше виждал. Ако съдех по ужаса, който се изписа на лицето му, срещата е била паметна. Отчето се изправи и заотстъпва бавно.

— Какво има? — попитах. — Какво?

Падрето така погледна към вратата, сякаш очакваше оттам да влезе самият дявол. След това се обърна и се впусна в бяг, но се подхлъзна в една локва и се строполи тежко по задник.

— Падре...

Изправи се с мъка на крака, закуцука към вратата на олтара и се прекръсти с леко кимване. След това изчезна през страничен изход, скрит от погледа на окачения Спасител.

Прескочих преградата пред олтара и се втурнах след него. Вратата водеше към тесен коридор, който следваше извитите стени на църквата към друга врата. Отворих я и влязох в малка стая с един-единствен прозорец с желязна решетка. Слаба светлина обвиваше като паяжина безпорядък от свещи, потири и полупразна каса вино. Падрето не беше вътре. Отстрани имаше друга врата с тежко желязно мандало, което не беше пуснато. Минах през нея и се озовах в двора на църквата под дъжда. През калния хълм, осеян с надгробни плочи видях падрето да влиза в друго помещение, малка каменна постройка без прозорци с наклонен покрив, вкопана в гранитния склон. Той затвори вратата зад себе си.

Втурнах се през гробището под проливния дъжд и почуках на вратата.

— Падре! — завиках. — Отвори!

Натисках бравата и бутях вратата, но тя беше здраво залостена. Над четвъртит отвор, който служеше за шпионка, беше закован ръждясал метален кръст. Застанах с лице към гробището, дъждът беше направил косата и дрехите ми вир-вода. Панчо дотича, застана до мен и ми отправи онзи проклет дразнещ поглед. Обърнах се пак към вратата и заудрях с юмрук по нея.

— Къде е той? — питах. — Отвори вратата!

Но тя оставаше затворена. Обърнах се отново с гръб към нея и се строполих на прага. Нека ме вали, мога да почакам. Слънцето сигурно

вече беше залязло, а приятелите ме се бяха събрали на дока. Но нямаше да си тръгна, преди да получа отговор.

Кучето пак залая, този път към една надгробна плоча. Взрях се през дъжда и ми се стори, че виждам движеща се сянка в далечния ъгъл на църквата. Кучето не спираше да лае, затова станах. Усещах наблизено присъствие, скрито под плаща на дъжда. След една безкрайна минута на очакване се обърнах рязко към затръшнатата врата от другата страна на желязна ограда вдясно от мен. Оградата беше покрита с грамофончета, чиито мокри листа потрепваха от време на време. Надникнах през откриващите се от тук-там пролуки в зеленината, за да зърна вратата от другата страна. Но тя оставаше скрита. Видях само бледото лице на гипсовата стена и затвореното око на прозореца.

Кучето спря да лае. Чух зад себе си скърцане и се обърнах точно когато капака на четвъртитата шпионка се затвори с трясък. Вдигнах юмрук, за да потропам на вратата. Но тъкмо тогава мандалото се вдигна, вратата се откряна и падрето ми даде знак бързо да вляза. Когато пристъпих вътре, кучето се опита да ме последва, но падрето затвори вратата пред носа му и бързо залости.

Стаята беше оскъдно обзаведена, но спретната, слабо осветена от керосинова лампа и свещ над огнището. До стената имаше просто легло с грижливо сгънато одеяло, в средата бе поставена нестабилна маса и единствен стол с кожена облегалка, на която бе окачена черна броеница. Падрето вдигна фенера от масата, за да разгледа лицето ми. Имаше тревожния вид на човек, който усеща, че животът му свършва.

— Къде е брат ми? — попитах, като извадих снимката. — Къде е той?

Той хвърли пак поглед към фотографията, после бързо отиде до вратата, отвори шпионката и започна да върти глава, за да види по-добре. Доволен, че теренът е чист, прекоси стаята до купчината дърва до огнището, остави лампата и започна да мести дървата едно по едно. Когато махна всичките и разчисти мястото, взе ръжена от огнището и откърти една квадратна каменна плочка от пода. Отдолу имаше малка кухня, от която извади раздърпана раница от кожа и брезент.

Вдигна фенера, донесе ми раницата и ми я поднесе като подарък. Взех я, а той се върна до вратата и отново погледна през шпионката, после побърза да върне плочката и да я покрие с дърва.

Оставих раницата на масата. Беше мръсна и окъсана, кожата беше повредена от влагата, а едната презрамка — скъсана в основата. Отворих я и погледнах вътре. Имаше няколко морски книги на испански, книга на немски, томче с подгънати страници, което представляваше уто-ацтекско-испански речник, дрипаво издание на Вилхелм Бейнс на „И чин“ и подвързана с кожа тетрадка, натъпкана с откъснати парчета от карти и увита с ластик. Без да махам ластика, я разтворих, разгледах страниците и бързо познах почти неразбираемия почерк на Дан, с който беше надраскал бележки на испански и английски. При книгите имаше и опушена лула за хашиш, кутия кибрит, мухлясала хартиена торба с няколко спаружени гъби и ръчно направена платнена торбичка за врат. Отворих я и намерих паспорта на Дан.

Падрето беше приключил с купчината дърва и стоеше тревожно пред мен, сякаш за да ми покаже, че е направил каквото може и очаква от мен да си тръгна. Вдигнах паспорта и посочих снимката на Дан.

— Къде е той? — попитах.

Свещеникът се опита да говори, но думата, която произнесе, беше неразбираема. Поклатих глава, че не разбирам.

Той се огледа из стаята, докато погледът му падна на горящата свещ над огнището. Взе я и я постави между нас, жълтото пламъче се отразяваше в блестящите му черни очи. Вдигна свободната си ръка, облиза върховете на палеца и показалеца и с драматичен жест угаси огъня. Фитилът изпраця и от него се изви струйка дим, а блясъкът от погледа на свещеника изчезна.

И пак произнесе някаква дума.

Този път я разбрах. Някои думи са разбираеми на всички езици, независимо дали ги говориш или не. Това са основните думи, ругатните, тези, които се отнасят за първичните неща от живота. Любов. Чукане. Лайна. Смърт. Знаех ги на немски. Знаех ги на френски. И знаех какво означава „muerte“ на испански, дори произнесено от глухоням.

Не исках да повярвам и той разчиташе това нежелание по лицето ми. Затова се опита да повтори. Но аз го прекъснах.

— Как?

Разбра какво го питах, стана ми ясно от ужаса, който се появи в очите му. Поклати глава и отстъпи назад.

— Какво се е случило с него? Защо е мъртъв?

Падрето пак поклати глава. Сграбчих с две ръце расото му и го притиснах до стената. Виждах размазано през сълзите си уплашеното му лице.

— Защо?! — крещях. — Защо?!

Той отвори уста и изплезил език. Или по-точно това, което беше останало от него. Направи пръстите си на ножица и започна да реже с нея пред лицето си.

Не трябваше много въображение, за да се досети човек какво му се бе случило. Може би мексиканците все пак играеха на „Отгатни филма“.

Пуснах го, но играта не беше свършила. Той насочи „ножиците“ към ухото си и се направи, че го пробожда.

Ни чул. Ни проговорил.

Сега разбирах защо искаше да си тръгна. Човекът се боеше да не загуби и очите си.

ВЕЛИКИТЕ МИСТЕРИИ

— Слепецът е бreme. Глухонемият е просто досаден. — Бисери на мъдростта от устата на крал Леополд.

Чух го, докато се изкачвах на палубата, за да се потопя в солената нощ, в която чувствах влажният въздух да ме близва като езика на куче. През последните няколко часа бях като вцепенен, със сухи очи. Бях се свил в ембрионална поза на койката си и четях измачканата тетрадка на Дан, слушах припляскването на водата по корпуса и приглушените гласове на другите. Сега гласовете ме пронизаха като парчета стъкло, чувствах палубата като шкурка под босите си стъпала и всичко край мен беше натрапчиво и заплашително. Сякаш току-що ме бяха откъснали от майчината утроба и бях беззащитен и чувствителен като новородено.

Отрицанието предпазва като плацентата, защитава душата от бруталните житейски факти. Като този, че брат ми е мъртъв и дори вероятно е убит. Вече виждах този факт така ясно, както звездите в небето над мен — ярки дупчици, през които проникваше светлина като през набодена с игла превръзка за очи. Само дете в този миг звездният блясък ме заслепяваше, затова затворих очи, както бях застанал на несигурния край на стълбището, и се опитвах да намеря баланса между светлината и тъмнината.

Как е възможно Дан да е мъртъв и в същото време така жив в ума ми? Виждах го как нервно си пипа брадата. Как си гризе мръсните нокти. Вдига тежести в мазето. Имаше страховит белег на бедрото от падане с „Харлея“. Свиреше ужасно с уста, не можеше една мелодия да изкара като хората. Виждах го как потъва в любимите си комикси. Забавлява се с изучаването на някакъв тайнствен текст и се чувства спокоен. Независимо какво му говорят, той присвива очи, докато слуша. Има дразнещата склонност да атакува гледната ти точка, но не обича да спори, предпочита да се надрусва. Смуче като смок персийската си лула. Носи я дори когато катери Гран Тетон, за да може да си попуши първокласен хашиш на пет хиляди метра височина. Как въобще е слязъл жив от там?

Дан е странна птица, ексцентрик във вкусовете си и вманиачен ентузиаст. Интелектуален културист с често объркан, но брилянтен ум. Веднъж го слушах да изнася доклад пред надутия си професор по класически езици. Нито една от думите, които казваше, нямаше смисъл, но светът в негово присъствие сякаш вибрираше. Имаше рядката способност да вдъхва живот на нещата. Това, което на повечето от нас ни се струваше пълна скука, за него беше безкрайно очарователно. Мравки. Гуцери. Вносни цигари. Формирането на океанските вълни. Веднъж написа 90 страници доклад върху фармакологията на кочата билка. В моя, признавам си, ограничен свят, не бях срещал човек като него. И съм сигурен, че няма и да срещна.

Какво трябва да направи човек, когато някой е мъртъв, а сърцето отказва да го признае?

Спомних си за мама, сама вкъщи. Как бих могъл да ѝ кажа?

— Ела при нас, Джак. Свежият въздух ще ти дойде добре. — Белочек ме бе забелязал да стоя в тъмното и да се поклащам на върха на стълбището. — Момичетата дадоха ли ти нещо за ядене?

— Може би по-късно — отвърнах.

— Трябва да ядеш — настоя той. — Ще ти повдигне духа. Намери ли нещо в тетрадката?

— Да — казах. — Очевидно при планинския водопад на изток от града има полянка с халюциногенни гъби.

Дъф се засмя, а Рок каза:

— Дан си е все същият.

Рок, Дъф и Белочек се бяха оттеглили от трапезарията след вечеря от варени омари и изстудено шампанско и сега си почиваха на капитанския мостик под яркия звезден купол с дебели хавански пури в ръка. Ева улови омарите със сложна система от капани, които беше заложила малко след като ние слязохме от яхтата този следобед. Кенди приготви вечерята и сега двете разтребяха. Сигурен съм, че Рок и Дъф с радост биха им помогнали, но Белочек ги бе поканил при него на палубата.

Нощта бе тиха, а океанът — необичайно спокоен. От брега до мястото, където бяхме пуснали котва, долитаха откъслечни звуци — подрънкващо звънче на коза, рев на магаре, кратки човешки викове. Но самият град беше потънал в мъгла, бледият му силует едва се различаваше на фона на буйната джунгла. Освен мъждукащата

светлина на фенер, която се движеше по извита уличка, нищо друго не подсказваше, че мястото въобще съществува.

Седнах до Рок.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отвърнах.

— Питие? — Той ми наля чаша шампанско.

— Разбира се.

Дъф ми подаде кутия пури.

— „Монте Кристо“?

Избрах си една. Рок я подряза и ми я запали. Всички се настанихме удобно по столовете.

— За свещеника ли си говорехте? — попитах.

— Да — отвърна Рок. — Тръсна няколко сантиметра пепел във водата и се обърна към Белочек. — Защо просто не са го убили? — попита. — Няма мъка, няма досада, нищо.

— Изглежда този, който е осакатил горкия човечец, е искал той да се навърта наоколо.

— За какво му е притрябвал глухоням свещеник? — настояваше Рок. — Не може да изнася проповеди и не може да изслушва изповеди.

— Трябва да ме заведеш в църквата — каза Дъф. Изглежда беше погълнал доста шампанско. Взираше се в играта на мехурчетата в чашата си.

В небето над главата му просветна падаща звезда.

— Още една — каза Рок и я посочи, но докато Дъф се обърне, вече я нямаше.

— Това е предупреждение — каза Белочек.

— Метеорът ли? — попита Дъф.

— Осакатяването на свещеника. Отрязаният му език е по-красноречив от всяка проповед.

Рок издиша облак дим с размерите на Манхатън.

— Иде да покаже, че ако кажеш каквото не трябва, на когото не трябва, може да си загубиш езика?

— Езика... или може би самата душа. — Белочек погали катраненочерното куче, което седеше като статуя до него. — Виждате ли... когато някой жител извърши грях, няма кой да го изслуша и да му предложи божието опрощение.

Замислихме се върху това в пълно мълчание. Взирахме се в огряната от звездите мъгла, образувана от цигарения дим. Бяхме като азиатци на опиумно парти. Стомахът ми изкъркори. Шампанското ми действаше оздравително, въпреки разговора. Налях си още.

Дъф ме погледна, без да ме вижда.

— Янки, вървете си у дома — каза той замислено.

— Какво? — попита Белочек.

— Нищо — отвърнах аз.

— Янки, вървете си у дома — повтори Рок. — „Предупреждение“, което Джак получи в Пуерто Валарта.

Белочек присви очи към мен.

— Разкажи ми.

— Предпочитам да не разказвам.

Рок и Дъф бяха по-словоохотливи. Каквито и притеснения да имаха за мен, не биха ги оставили да застанат на пътя на хубавата история. Но и не бяха съвсем безмилостни, разказаха малко омекотена версия.

Когато свършиха, Белочек ме погледна удивено.

— И този тип изряза думите на гърба ти? — попита той.

Изведнъж ми хрумна, че никога не ги бях виждал със собствените си очи.

— Поне така казват — отвърнах.

— И ти не отиде в полицията?

— Не.

— Дали той знае, че си тук?

— Не мисля — отвърнах. — Искам да кажа... не виждам как.

Белочек продължи да ме гледа, сякаш искаше да се увери, че историята е вярна.

Това ме изнервяше. Белезите по гърба ме засърбяха. Представих си бедния свещеник, загубил езика си и ми хрумна плашеща мисъл:

— Дали каубоят не е обезобразил отчето?

Белочек се облегна назад, дръпна от цигарата си и издиша кръгъл сребрист облак, който увисна над главата му като ореол.

— Трудно е да се каже...

— Знаем, че обича да раздава предупреждения с ножа си — предложи Рок.

— Няма спор — добави Белочек.

— Знаеше нещо за Пунта Пердида — казах.

— Очевидно.

— И знаеше, че Дан е... — намеси се Дъф, но се спря, преди да го произнесе.

— Знаеше, че Дан е мъртъв — казах го аз.

Белочек кимна тържествено.

— Така изглежда.

Да, така изглеждаше. Определено. Може и да се бях усъмнил в каубоя, но защо му е на един свещеник с отрязан език да ме лъже за толкова нещо? Вече не изпитвах нужда да го отричам. Всички знаехме, че е вярно, въпреки че не бяхме наясно кой, защо, как и какво бе направил с тялото му. Единствената ни следа беше тетрадката и въпреки че тя разкриваше интригуващи тайни, не подсказваше нищо за смъртта му.

Над разговора се спусна сянка. Сякаш призракът на мъртвия Дан бе изпъзлял от тъмната вода и бе влязъл в яхтата ни като в крипта, оставяйки димна следа, която ни обгърна като погребален венец. Пред смъртта живите не можеха да направят нищо друго, освен да се извърнат, да не мислят и говорят за нея прекалено настойчиво и прекадено дълго. Иначе можеха да свършат като се разхождат по пижама из дома си, говорят си сами и забравят да се бръснат. Бедата беше, че не можех да се отърва от въпросите — кой, как, защо? Искях отговори, но знаех, че няма как да ги получа, преди да се съмне, когато щяхме да вдигнем котва и да проверим мястото, което Дан бе заградил на картата си. Дотогава щях да мъкна на гърба си загадката за смъртта му като безименна надгробна плоча, чието лъснато лице и чиято черна мистерия щяха да отразяват всички звезди там горе във вечното необозримо нищо. А ярката им светлина беше толкова красива, че очите ми се насълзиха.

Красота и смърт, велики тайнства. Някой го беше казал веднъж, или не беше, но сега го казвах аз: Красотата и смъртта. Най-великите тайнства.

Защо ми е иначе да уча английски, ако не за да служа на тези два вечни близнака?

Бях толкова потънал в небесна медитация, че дори отначало не чух музиката. Беше някой местен Синатра, застанал на някаква порта, и пееше естествено за луна, бриз, който целува дърветата, ей такива

работи. Не чувах думите, докато Ева не взе чашата от ръката ми и не я остави внимателно върху обляния от лунна светлина под от тиково дърво. Взе и пурата от устата ми и я хвърли през борда. Нямах нищо против. Гадеше ми се от проклетата пура и освен това очите ѝ бяха точно както ги описваше Франк — ярко греещи звезди.

Тя протегна ръка. Ако щете вярвайте, но Ева искаше да танцува с мен. Взе дланта ми и ме поведе към предната палуба, където се спря, обърна се с лице към мен и постави украсената си със сребро ръка на рамото ми. Обвих кръста ѝ и поставих длан отзад на талията ѝ. Беше си вързала блузата и мястото бе голо, кожата ѝ под ръката ми беше топла и стегната. Когато докоснах гърба ѝ и почувствах парещата ѝ плът, осъзнах, че не сънувам. Колкото и „Дом Периньон“ да изпиеш, такъв сън няма да ти се присъни, толкова възбуждащ и ярко еротичен. Такива неща ставаха само наяве. Случващото се беше толкова реално, че приличаше на сън, ако ме разбирате какво искам да кажа.

Водех я бавно, силно притиснат към нея под звездите. Точно до нас старият ми приятел Дъф танцуваше с Кенди, шепнеше ѝ в ухото и я размиваше. Сигурно ѝ разказваше вица за Етел, който си беше смешен, ако изобщо бе стигнал до него в този миг. Белочек бе взел кучето и бе изчезнал под палубата. Рок пушеше и ни гледаше, не завиждаше, не ревнуваше и не беше тъжен, просто ни гледаше как танцуваме и нямаше нищо против. Имахме предостатъчно време, щяха да изскочат и нови възможности. В края на краищата, яхтата не беше голяма и от краткото време, прекарано на нея, това вече започваше да ни става все по-ясно.

ЧАСТ ВТОРА СПУСКАНЕ

НАДЕНИЧКИ

2/12. Пристигнах в Пунта Пердида. (не се чете). Ужасена старица на брега побягна. Селяните (не се чете) и един урод. Посещение в църквата на Пунта показва защо: прилика със статуята на Исус истинска. Виждам съм ги навсякъде в Мексико и надолу по (не се чете), но нищо толкова смразяващо. Добра поличба? Лоша поличба? Падрето се отнася към мен като към божество на посещение. Неспособен да го разубедя. Надеждите подхранени от аналой, фигура на глава — точно както описват Себастиан и пейотерите от Вирикута!

2/13. Обръснах си брадата и мустаците. Чувствам се гол, обновен. От светец до грешник, по бръснача, (не се чете) и огледам града. Салем, 1692. Жителите нащрек, плашливи, отчуждени. Не е само стандартната ксенофобия. Повечето от хуичолски произход, тъмна кожа като на Себастиан. Падрето единственият, който говори. Казва, че знае за „Аргонавт“, (не се чете) плажът има весело име: Playa de los Muertos^[1].

2/14. Старата кримка Обуела, дръзка, но предпазлива. Рови ми в косата сякаш търси въшки. Продаде ми вкусна пържена змиорка, 50 песос. Странна религия, смесица от хуичолска, йоруба, християнство. Край дома й висят бутилки, пълни (не се чете). Плувах и спах, после се гмурках край скалите навътре. Нищо.

2/15. Падрето все още очарован. Ще го използвам в своя изгода, да измъкна информация. Испанско католическо име, Рамон Очера, хуичолско име Кукуру. Твърди, че дядо му голяма клечка в племе в Сиера, мара акате; вероятно шаманският талант по наследство, (не се чете) К. Леви-Строс.

2/16. Падрето се отваря. Знанието ми за хуичолите го насърчава, но страхът му е осезаем, (не се чете) се страхува?

2/17. Гмурках се цял ден, нищо.

2/18. Рибарите не искат да говорят, не ме гледат в очите. Майсторът на мрежи мърмори ругатни. Хвърлих И Чин № 36 — Значение на светлината. „Не събуждай прекалена враждебност с безчувствено поведение“. Добре — прикрий го под маска. 6/горе: Не

светлина, а тъмнина. Първо той се изкачи до небесата, след това се спусна до дълбините на земята. Прекрасно. Сънят разстроен от видения за огън и сярка. (не се чете).

(Написани на ръка бележки с молив на сгънати листове от бакалска кафява хартия, пхнати тук:).

„Аргонавт“ напуска Сан Франциско 20 март, 4 часа следобед 23 март, 2 часа през нощта, обменя сигнали с парахода „Сонора“, пътуващ на север; 27 март в 8:30 часа сутринта, пристига в Сан Лукас; зарежда и потегля в 11:30 часа преди обед (не се чете). „Арг.“ пътува покрай мексиканското крайбрежие на около 2 мили от брега. Вероятно завива навътре. Посока и местоположение на брега запад-северозапад, половин запад; и изток-югоизток, половин изток.

2/19. Преглеждане на бележки от бордовия дневник (не се чете). Може бурята да е отнесла (не се чете). Очевиден избор северния бряг. Решавам да вляза в открито море, ранна сутрин.

2/20. Гмурках се край плитките скали. Оглеждах под вода решетките. Нищо. (не се чете). Обяд — пържена змиорка. Киселата Обуела не може да върви по права линия. Повтаря като в транс „el Diablo Blanco“^[2]. Предполагам дух на йоруба, може би култ на Шанго. Езикова смесица — неясна. Пощи ме като маймуна, излива в кръг воняща течност от бутилка. Гади ми се, скачам, заспивам в църквата, (не се чете). Цяла нощ дъжд. Падрето очарован от запалката ми, кръщава я „Светлината на Христос“. Подарявам му я. Изпада в екстаз, пали всяка свещ в църквата.

2/21. Пробив! Падрето намеква за корабокрушение край „изгубения рид“ на северния бряг. Но отказва да ме придружи. Забранява ми да говоря за това. (не се чете). Гмуркам се цял следобед без резултат. Решавам да отида по-дълбоко.

2/22. Трета кислородна бутилка. Все още нямам късмет. Обуела ми показва беззъба усмивка, готви ми обяд от октоподи — 50 песос. Вкусно, но от пикантната жълта подправка ми се гади. Стига гмуркане за днес.

2/24. (не се чете) (не се чете).

2/25. Безмилостни халюцинации, (не се чете).

2/27. Падрето отслужва последно причастие. После започва повръщането, (не се чете) възстановяване. Още едно чудо според П.

Добрите (не се чете) не свършват в стъклен сандък. Следи по кожата. Подозрения към Обуела, че смуче кръв.

3/1. Докато боледувах, някой ми откраднал еднолитровата бутилка рейкила. (не се чете). Преместих раницата и запасите от пейоте в килията на падрето за по-сигурно. Довери се на местните богове.

3/3. Бурята разлюлява водата, надигат се вълни. Видима височина 2 метра, (не се чете) акули и велики бледолики във водата. Един час, достатъчно. Безмилостно главоболие.

3/4. Бурята продължава, вали като из ведро, (не се чете) в църквата. Гъбите дерумбе доста превъзхождат планинските хонгос. Падрето пее странно неземно икаро, възнасям се. (не се чете) звукови образи, надигаща се вълна от кристална информация, възвишена.

3/6. Бурята най-накрая утихна. Равно море. (не се чете). Падрето твърди, че има девствена полянка с дерумбе в подножието на водопадите. Преход през джунглата: 4 часа; изкачване до водопадите: 2 часа. Водопадите са омайващи; гъбите ги няма. Падрето обвинява Обуела. Научавам нови хуичолски ругатни.

3/9. Гмуркане цял ден. Nada. Остават две кислородни бутилки, (не се чете). Спомням си за търговския кораб „Рapid“, потънал край Западна Австралия. Капитанът го запалил, за да скрие местонахождението. Може би същото се е случило с „Аргонавт“, след като са взети съкровището и главата?

(Още записки на ръка, синьо мастило, на скъсана кафява хартия, вмъкнати тук:).

„Аргонавт“ построен от дърво, 1834. Корабостроителница „Смит & Даймън“, Ню Йорк. Размери: 100 фута и 4 инча над водата в натоварено състояние; 23 фута в най-широката част; 22 фута и 6 инча и половина напречна корабна греда под палубата; план, 6 фута и 9 инча нос, 9 фута и 7 инча и половина кормилна част, 153–3 тона водоизместимост. (не се чете). Платна като на форбрамсел шхуна, носеща (не се чете) на фока и двата форбрамсела. Боядисан в черно корпус с контрастна линия на палубата. Първоначален собственик: Р. У. Фрейрик. Продаден (не се чете) Джеймс Пиърсън Клибърн, Чарлстън.

3/11. Повече от 2000 транспортни галеона изгубени в западното полукълбо. По-малко от 100 намерени. Парализираща мисъл

задълбочава отчаянието, (не се чете) пак гадене, главоболие. Потънах в гъбите на Идалго, хвърлях И Чин, загубих съзнание на брега. Вампирясалата вещица Обуела изплува в кошмара ми, посивяла коса, рибя опашка — Diablo Negro. Събудих се около полунощ, мокър от прииждащия прилив. И Чин №5 — Очакване. „Съдбата знае своя час“. 9/2-ро място: „Чакане в пясъка... Водата е опасност... Опасността постепенно се приближава“. Чудо ли е, че влача този том със себе си? (не се чете)!

3/15. Остана ми една бутилка. Гмуркане край Скалата на китовете, (не се чете). Намерих покрити с охлювчета железни остатъци. Някога са били изящна изработка? Сърцето ми бие лудо. Ще се върна утре. (не се чете).

3/16. Още заровени жезла. Кръгли метални обръчи. Спомен за пътуване в открито море. На Брага му се носи слава, че пренасял контрабандно кафе в Калифорния в контейнери за бисквити.

3/20. Пак се събудих с главоболие. 3 през нощта. Странен вик, като на заклано животно. Късен следобед, последна бутилка кислород — открих желязна котва! Премахвам тежестта, като отвявам ръчно утайките и размътвам ужасно водата. Потапям се по-дълбоко, за да избегна мътилката — влизам в сън. Пълно великолепие! Изправям (не се чете) запазена! (не се чете) (не се чете) намерих преди стъмване. Какво не бих дал за още една бутилка кислород! Трябва да се връщам в Пуерто Валарта (не се чете). Спомням си, че параходът „Централна Америка“ потъна в ураган край Калифорния през 1857, 420 души в неизвестност. Спасителите използвали радари, за да търсят (не се чете) и златни кюлчета, но едва започнали и съдът спрял работата им.

Урок: Мълчанието е злато. Това е последният ми запис: трябва да заровя тази тетрадка.

*Бъди благословена за наденичките,
дълго ме прехранваха те,
но съм благодарен, Мери, че вече ги няма,
защото понамирисваха.*

[1] Playa de los Muertos (исп.) — Плажът на мъртвите. — Б.р. ↑

[2] El Diablo Blanco (исп.) — Белият дявол. — Б.р. ↑

ПОВРАТ НА СЪДБАТА

Не, в онази първа нощ не спях с Ева. Какво можех да очаквам? Познавах я едва от дванайсет часа, а тази жена може би беше все още загадка и за собствената си майка. За нея бях само един безработен бояджия, който ѝ сви забрадката. Дамата изобщо не ми беше в категорията. Венера в раковината. Лице, способно да предизвика хиляди ерекции. Тя избираше с кого, кога и къде. Можех само да чакам и да се надявам. Както казваше И Чин на Дан: „Съдбата знае своя час“.

За пасажерите и екипажа на „Магьосник“ съдбата се появи под формата на стрелка на прецизен морски магнитометър. Според Кенди, магнитометърът измервал и записвал магнитното поле на Земята. Беше добре опакован в малка, пълна със стиропор, метална кутия. С дълга и тънка плетеница от изолирани проводници уредът се свързваше с малък, приличащ на ракета, сензор с перки. Кенди хвърли сензора през борда във водата, докато Белочек управляваше яхтата към оградената от Дан област на измачканата карта. Докато се влачеше през водата, сензорът трябваше да улови аномалии в магнитното поле, които може да са причинени от метални предмети, например чугунената котва или старо корабокрушение. Изглеждаше ми малко измислено, но пък със сигурност беше по-добро от това да се влачиш по дъното с месеци, докато някаква челната стара вещица се опитва да те трови.

Стояхме с Ева и кучето на носа и оглеждахме повърхността за подводни скали. Времето не можеше да бъде по-хубаво. Гледах искрящата вода, чувствах топлината на слънцето върху лицето си и се радвах на приятния океански бриз, а тъгата, която се бе стоварила върху ми предния ден започна да се повдига от плещите ми. Отново откривах оптимистичната страна на живота, вече вярвах, че случилото се с Дан е по една проста причина — той сам го бе предизвикал. Беше загинал, ако не на друго място, поне в друго време или, както би се изразил Белочек, в друг съдбовен момент, в кулминацията на собствената си безразсъдна житейска история и затова случилото се с него беше малко вероятно да ни застигне, със сигурност не и зад щита

на тази великолепна яхта, с тези необикновени хора, които ни водеха по пътя ни.

Тримата съвсем естествено се превърнаха във водачи за нас, некомпетентните сухоземни, бяха авторитети, на които се подчинявахме по собствено желание. Как би могло да бъде иначе? Застанал като титан срещу вятъра, с огромната си гола, лъщяща на слънцето, глава и едрите си ръце на руля, Белочек от глава до пети бе въплъщение на лидер, нашият храбър черен карибски капитан. Кенди, въпреки очевидните си женски атрибути, бе поела ролята на втори капитан и раздаваше заповеди и забележки на двамата пияни юнги отзад. Ева стоеше до мен на носа, искрящите ѝ очи не се отделяха от водната повърхност и можеше да вземе, която роля си поиска. Русалка? Нилска кралица? Господарка на палубата? Притежаваше повече загадъчна сила от Кенди и Белочек, сила, която се излъчваше от нещо скрито дълбоко в нея, намерило естествен израз в красотата и грацията ѝ. Едновременно мамеща и плашеща, тя предизвикваше в мен желание, граничецо със страхопочитание. То сякаш изтичаше свободно от някаква пукнатина в самата ми същност и отнасяше със себе си чувството за съдържаност, което до този миг крепеше живота ми. Въпреки че беше малко страшничко, преживяването ме въодушевяваше: само стоенето до нея предизвикваше в мен незабравимо вълнение.

— Виждаш ли я, Джак?

— Ъ?

— Скалата — ето там.

— О! Да. Виждам.

Въпреки че бяхме почти на миля от брега, споменатата от Дан Скала на китовете се подаваше от водата на по-малко от сто метра пред нас. Беше единственият видим прешлен на потънал земен гръбнак, простиращ се от северния край на залива чак до океана. Човекът, нарекъл това място Пунта Пердида — Изгубеният рид — вероятно не е бил доволен, че го е открил. Зачудих се на глас колко ли кораба лежах под водата.

— Може би не толкова много, колкото си мислиш — каза Ева. Гледаше към океана през бинокъл. — Този бряг е отбелязан на картата преди 400 години. Най-вероятно тези скали са картографирани още по времето на сър Франсис Дрейк.

— Без майтап! Моят ангел пазител.
Ева свали бинокъла и ме погледна със съмнение.
— Той не беше ли първият, обиколил света? — попитах аз.
— Първият англичанин — поправи ме тя. — Всъщност е било неочакван обрат на съдбата.
— Как така?
— Страхувал се е да се прибере по пътя, по който е дошъл.
— Защо?
— Дълга история.
— Денят също е дълъг.
Ева ме погледна, след това обърна очи към водата.
— Дрейк тръгнал от Англия с пет кораба да напада испанските поселения по тихоокеанския бряг.
— И защо ще го прави? — прекъснах я аз.
— Съперничество на суперсилите. Недостиг на злато и сребро, предполагам. Освен това, няколко години порено командвал кораб в търговска експедиция за роби, нападната от испанците. Неговият бил един от трите, които оцелели.
— Значи е било лично.
— Той би казал, че е въпрос на чест.
— Добър израз. — Не за първи път забелязвах очертанията на зърната ѝ под блузата. Слава богу, че единият от нас наблюдаваше за подводни скали. — И какво станало по-нататък?
— Прекосил Атлантика и поел към Южна Америка. Два от корабите му били изоставени в Рио де ла Плата...
— ... Буенос Айрес?
— Да — каза тя, видимо впечатлена.
Добре че бяха картичките на Дан. Дали получих точки за това?
— Превел останалите три през Магелановия проток. Загубил един кораб в буря, другият се отделил и тръгнал обратно към Англия.
— Значи останал само неговият?
Тя се обърна към мен.
— Три минус две прави едно, да.
Изгубих една точка.
— Корабът се казвал „Златната кошута“. Плавал с него по западния бряг, ограбил Валпараисо, унищожил корабите в Калао и пленил испански кораб със съкровища. Така се добрал до картите...

— ... и пропуснал скалите на Пунта Пердида.

Това усмивка ли беше или просто трепване? Две точки при всички положения. Ева продължи:

— След като загубил корабите си в протока и създал неприятности на испанците по цялото крайбрежие, Дрейк решил, че е неразумно да се върне по пътя, по който дошъл. Затова продължил на север, търсейки проход обратно към Атлантика. Стигнал чак до Сан Франциско и продължил. Разбира се, не намерил никакъв проход.

— И решил да прекоси Тихия океан.

— Минал покрай Мокула, Сулавеси, Ява и покрай нос Добра надежда. Върнал се в Англия почти три години след заминаването си.

— Откъде знаеш толкова за Дрейк?

— Учих морска история в университета. Винаги съм се интересувала много от нея...

За известно време обмислях да променя напълно посоката на живота си. Да забравя за английската литература. Морска история звучеше много по-екзотично.

— И защо? — попитах.

Тя сви рамо.

— От дете съм по лодките. — Погледна ме. — Баща ми е адмирал от *Marinha do Brazil*.

— Бразилският флот?

Тя се усмихна.

Кенди извика от дъното на яхтата:

— Засякох нещо!

Белочек завъртя руля и яхтата започна да прави остър обратен завой. Ева ми подаде бинокъла и тръгна с гъвкава походка покрай перилото към кърмата. Платната бяха спуснати и видях Рок и Дъф да стават от местата си на мостика и да надничат през рамото на Кенди към магнитометъра. Белочек угаси мотора и се върна по дирята, която бе оставил. Увесих бинокъла на шията си и тръгнах към дъното на яхтата, като едва не се спънах в кучето по пътя.

Кенди бе надянала кадифено яке с качулка и полузакопчан цип над кораловия си бански с флорални мотиви, ансамбъл, който имаше определено въздействие върху приятелите ми. Тя нареди на Рок да издърпа кабела на палубата, а Дъф го нави на макарата на пода на мостика. Когато се спуснах до него, Ева ми подаде разпечатката от

уредата и изчезна в каютата долу. Разгледах линиите и кривините по листа. Приличаше на миниатюрна кардиограма с диаграми и безкрайни колони с нищо незначещи числа. Чувствах се като пациент, който се опитва да из земе функциите на лекаря.

— Ето тук — каза Кенди и посочи с червения си маникюр един особено изявен връх.

— Мислиш, че е това? — попитах.

— Възможно е — каза тя. — В указаната зона е.

Белочек дръпна ръчка, която сякаш разглоби мотора, и яхтата плавно намали. Той извика на Кенди през рамо:

— Ели, скъпа, какво ще кажеш?

— Може би още 20 метра, Скипър.

Белочек даде на задна. Моторът изскърца и яхтата постепенно спря. Той натисна някакво копче и чухме падането на котвата. Синджирът се развиваше около половин минута, преди да спре окончателно.

— Изглежда дълбоко — казах.

— Само 5–6 метра — каза Белочек. — Мисля, че сме на рида.

Отдолу подадох на Кенди кислородна бутилка, после още една, последвана от регулатори, жилетки, колан с противовеси, маска и шнорхел. Кенди се изправи и свали якето си, а подчинените ѝ застинаха целите във внимание. Появи се и Ева, ослепителна в черен водолазен костюм, с двуостър нож с гумена дръжка, препасан на бедрото ѝ. Изглеждаше като мокрия сън на морски тюлен. Гърдите ѝ изпъкваха под прилепната тъкан, прекрасният ѝ корем бе скрит. За първи път забелязах колко добре оформени бяха мускулите ѝ. Дългите ѝ изящни ръце и крака бяха гъвкави, но силни. От тази жена би излязла страхотна състезателка по борба или олимпийска шампионка по плуване. Сигурно обичаше да пробяга един маратон преди закуска и без съмнение беше енергична в леглото. Едвам успях да се задържа на краката си, докато я гледах как пристяга екипировката си на палубата на „Магьосник“. Изведнъж ми хрумна — щом Афродита слиза във водата, не трябва ли и крадецът на забрадката ѝ да я последва?

За Дрейк е имало неочакван обрат на съдбата, защо и за мен да няма?

Момчетата помагаха на момичетата да се екипират.

— Може ли и аз да сляза? — попитах без заобикалки. Всички спряха и ме зяпнаха.

— Искам да кажа, че искам, ако може.

Кенди, която току-що бе нагласила регулатора на една от бутилките, вдигна един екип и го стовари в краката ми.

— Моля, заповядай — каза тя.

Погледнах Белочек.

— Защо не? — каза той. — Твоят брат намери мястото на корабкрушението.

ПОД ВОДАТА

Винаги се учудваш колко е студена водата. Няма значение къде се гмуркаш или каква е температурата, когато за първи път се потопиш в подводния свят, за тялото ти настъпва шок. Ако си в езерото Мичиган и си в акваланг, пак ги има тези първи мигове, в които ледената вода се просмуква под костюма и ти се иска да закрешиш. Точно там с Рок и Дъф се бяхме учили да се гмуркаме — в мътните води на езерото Мичиган и в кристалносин язовир, образуван в стара кариера край Рокфорд. Когато влезеш в язовира отначало е студено, после на около десет метра стигаш до термичната граница и става още по-студено. Температурата пада с десетина градуса, а видимостта става почти нулева. Плувахме в този неприветлив мрачен подводен свят и се насилвахме да стоим под вода, докато можем да издържим, само за да се почувстваме много по-добре, когато изплуваме в уютната топлина на „тропическите плитчини“.

Сега, в централното крайбрежие на Мексико, бяхме на границата на истинските тропици и водата беше достатъчно топла, за да се гмуркаме само по бански. Въпреки това, когато се спуснах в залива с екипа на Кенди, студът пак ме обви в ледената си прегръдка и аз съжалих, че си сложих банския с къси крачоли, вместо дългия сърфистки екип. Тениската на гърба ми ме караше да се чувствам по-добре, макар ролята ѝ да беше само психологическа. Не исках да показвам надписа на гърба си, а и защитавах белязания ми гръб от триенето на кислородната бутилка.

Когато балончетата се разпръснаха и се ориентирах в пространството, пред очите ми изплува Ева Йербабуена. Висеше в безтегловност в трептящата вода, вързана за грозната маска и регулатора си като летящ ангел за респиратор. Копринените пипала на дългата ѝ черна коса се протягаха, за да се нахранят от живота във водата, а ръцете ѝ нежно описваха плавателни движения, с които масажираше невидимото тяло на Нептун. Приглушената морска светлина омекотяваше искрящо зелените ѝ очи, укротяваше ги до нефритени сиво-зелени тонове, същия нюанс като на самия океан.

Блясъкът на голите ѝ рамене и на дългите ѝ бели бедра се разпръскваше във водата, но от настръхналата ѝ кожа виждах, че дори богините не са имунизирани срещу студа. Очите ѝ срещнаха моите. Отвърнах на безмълвното „ОК“ на пръстите ѝ със също така безмълвен знак.

Гмуркането с партньор е за предпочитане, винаги може нещо да се обърка. Докато слизахме в мрачните дълбини, си мислех за нещастния си брат, гмуркал се сам седмици наред. Беше влизал точно в тези води, факт, който по някакъв странен начин ме успокояваше и в същото време предизвикваше в мен необяснима тревога.

Изпуснах въздуха от надуваемата си жилетка и последвах Ева, която устремно се спускаше надолу по въжетото, което котвата държеше. Бях достатъчно близо, за да усещам вълните, които създаваше и скоро бях омагьосан от маховете на грациозните ѝ гъвкави крайници, от голата нежна копринена плът на вътрешната страна на бедрата ѝ. Неведоми са пътищата на небесните гледки. Тази така прикова притъпеното ми внимание, че напълно забравих студената вода, кислородната бутилка, която стържеше гърба ми, мъката по загубата на брат ми, дори и причината да сме тук. Чувствах се, сякаш преследвах жена в съня си като Орфей в подземното царство или като Данте в дълбините на ада.

Нямах желание да се събудам, но преди дори да осъзная напълно какво изпитвам, дъното се появи. По сивата мека тиня и по пясъка хаотично бяха пръснати камъни, обрасли в зелен мъх, целият подводен пейзаж беше наклонен и се спускаше полегато към още по-големи дълбини. Бяхме точно там, където Белочек предрече, на ръба на потопения рид — каменният пръст земя, протегнал се да сграбчи нищо неподозиращите моряци и да ги дръпне към морето. Ако се вярваше на драсканиците на Дан — а аз не виждах причина да се съмнявам в тях — някъде тук трябваше да лежи чугунена котва, а още по-надолу — корабът, на който тя е принадлежала — ветроход, известен под името „Аргонавт“. Все още не беше ясно какво е довело брат ми до това странно място. Дали само наркотичните бълнувания на замаяния му от пейоте приятел индианец Себастиан? И какво точно е търсел Дан на този кораб? Несметни богатства? Имах известни съмнения. Но неотклонният му стремеж към това корабокрушение даваше достоверност на хипотезата, че нещо много ценно беше погребано там

долу, нещо, което е искал толкова много, че е дал живота си, за да го намери.

Нашата стоманена котва се беше мушнала в купчина кални скали, ясните ѝ очертания контрастираха рязко на заобикалящия ни лунен пейзаж. Някоя и друга заблудена дневна риба преплуваше покрай нас, нищо ярко и забавно. Бяхме далеч от рога на изобилието на кораловия риф, в сивата и мрачна вода край нас нямаше нищо интересно. Ева ме докосна по ръката и ме погледна в очите. След това започна да движи дланта си обратно на часовниковата стрелка, за да ми покаже накъде смята, че трябва да плуваме. Бяхме се разбрали горе на яхтата да търсим заедно в постепенно разширяваща се спирала, като за отправна точка бяхме избрали нашата котва. Дадох ѝ знак, че съм съгласен, след това последвах грациозно плуващото ѝ тяло.

Движихме се на около метър над дъното и търсехме котва, която според моите представи приличаше на нашата, само дето трябваше да е покрита с ръждива кора и обрасла с остри мидички и охлювчета. Описвахме все по-големи кръгове, пред очите ни се разкриваше гол пейзаж от пясък с тук-там изникнало някое островче от водорасли и скали с прилепнали черни морски таралежи и приличащи на камъни морски звезди. Непрекъснато си представях търсената котва и поставях образа ѝ в заобикалящата ме гледка като парченце от пъзел.

Плувахме над хълмче от масивни камъни, после в падинка, пълна със зеещи пукнатини и процеци, толкова много, че не можеха да се преброят. Разделихме се, за да претърсим всяка от страничните стени на падината, надничаме в тъмните отвори, в скритите кътчета и дупчици. Имаше изобилие от риби, а играта на светлината вдъхваше живот на скалите. Видях покрита с камъни черупка на омар, която безшумно потъваше в пясъка. Преплувах развълнуван до Ева и я сграбчих за ръката, показах ѝ с жестове да ме последва. Посочих ѝ пещероподобната дупка, в която връхчетата на щипките на омара все още се виждаха, а през сенките надничаха две антени. Когато Ева го видя, на лицето ѝ се изписа разочарование. Очевидно бе помислила, че съм намерил котвата. Разпери ръце и сви рамене. Нямахме ръкавици, с които да хванем животинчето с острите щипки, нито мрежа или клетка, в която да го приберем, затова идеята, че сме осигурили обяда с него беше, меко казано, пресилена. Пък и не бяхме се гмурнали тук за

това. Почувствах се глупаво и детински, въпреки че тя не беше казала и дума. Просто продължи да плува в падината.

Продължихме претърсването още половин час. Липсата, на каквото и да е успех подхрани растящото ни недоволство, прокрадващо се през спокойната сдържаност, която си бяхме наложили. Плувахме все по раздалечени, разширихме търсенето върху по-голяма площ и увеличавахме отклоненията на спиралата. Ева остана в периферното ми зрение, но след като се гмурнах в дълъг и тесен процеп и разгледах напразно покритата му с камъни повърхност, изплувах и видях, че беше изчезнала. Завъртях се бавно на 360 градуса и осъзнах, че съм се загубил, не знаех нито къде сме, нито в коя част на спиралата би трябвало да се намираме. Доплувах обратно през падината до мястото, през което бях влязъл в нея и пак огледах посоката, в която ми се струваше, че бях видял Ева за последно. Нямаше я. Завъртях се пак в кръг, не познавах нищо около себе си, вече всичко ми изглеждаше едно и също. Тръгнах вляво от първоначалната си посока. Теоретично, ако се вземе предвид обратната на часовниковата стрелка спирала, така трябваше да стигна до центъра с котвата. Но плувах и плувах, все по-далеч и по-далеч и нищо познато не виждах. Всичко беше едновременно различно и същото.

Мислех си, че не е възможно да съм се отдалечил много от котвата. Спрях, завъртях се пак в кръг, после се върнах откъдето бях дошъл. Ако успея пак да намеря падината, поне щях да знам, че съм в обхвата на Ева. Върнах се, само че вече не можех да намеря падината. Минах над висока купчина камъни, която никога не бях виждал и изведнъж осъзнах, че нямам представа къде се намирам.

Повисях във водата, без да знам какво да правя. Можех да изплувам и да потърся лодката, но това само щеше да изхаби останалия ми въздух. Нямаше да ми остане достатъчно, за да слеза пак. Чувствах се като глупак, защото бях изгубил от поглед партньорката си. Но пък и тя ме беше изгубила. Може да се е разсеяла. Възможно беше да е намерила котвата.

Докато се реех над купчината камъни и обмислях следващия си ход, пред погледа ми се появи нещо странно и привлече цялото ми внимание. На размитата граница на видимостта изплува голяма тъмна фигура и започна да нараства в светлината като кит. Преди да се усетя вече плувах към нея, привлечен инстинктивно от безразсъдно

любопитство. Когато се приближих до тъмната маса, тя изведнъж загуби форма и тогава осъзнах, че не беше животно или предмет, а черен облак тиня, който се пръскаше като снаряд във всички посоки. Отначало това прозрение ме уплаши, но се спрях и тогава ми хрумна просто обяснение.

Беше Ева. Трябваше да е тя. Тук долу нямаше никой, освен нея, а нищо друго не би могло да предизвика такова завихряне. Приближих се към облака. Предположих, че трябва да е намерила котвата, наполовина заровена в тинята, и сега като Дан се опитваше да я измъкне и размътваше водата около себе си. Протегнах се към границата на облака и влязох във водовъртежа му. Опитах се да видя нещо в мрака. Скоро почувствах как се движа все по-навътре в него или пък той се движеше покрай мен и с изненада видях два крака пред себе си. Облакът се състоеше от фини частици, вихрена буря от тъмна материя, която поглъщаше светлината в океана. Пипнешком се придвижвах от камък на камък. Бях неспокоен, но не напълно изгубен, като слепец, движещ се покрай мебелите на непознатата стая. Някъде в нея беше Ева и се опитваше да измъкне чугунената котва и въпреки че не знаех къде е точно, със сигурност се приближавах към нея с всеки тласък на плавниците си.

Колкото по-навътре влизах, толкова по-тъмен и мрачен ставаше облакът. Скоро ръцете ми докоснаха камъните, още преди да ги видя и започнах да се чудя как въобще Ева вижда какво прави. И защо наред цялата бъркотия продължава да дърпа така настоятелно? За какво ѝ беше да изравя котвата? Ако въобще това беше възможно. Ева имаше нож, и то голям, но с него едва ли щеше да успее да изкопае масивната тежест от дъното. Най-вероятно котвата е заседнала здраво сред скалите и върху нея се е натрупал пясък, не можеше да се помръдне и от цял екип хора, дори с механични средства. Как би могла да успее сама? Сигурно въобще не би и опитала.

Но ако не тя предизвикваше тази буря, тогава кой?

Или какво?

По тялото ми премина ледена тръпка. Зрението ми се замъгли. Сякаш изведнъж бях влязъл в по-студена и тъмна вода. В ума ми нахлу спомен за термичната дупка, в която бях влязъл веднъж преди години. Но това не беше термична дупка, не и в океана, не и на 20 метра под водата. Спрях да се движа напред и застанах неподвижен в

клаустрофобичния мрак. Дишах ускорено, а кислородът намаляваше. Целият треперех. Съзнателно забавих дъха си, после съвсем спрях да поемам въздух.

Ушите ми различиха звук, който досега не бях чул или не бях забелязал. Беше плюющ, спорадичен и яростен. Сякаш идваше отвсякъде и отникъде, като звук на завихряща се буря. Мръсната вода се въртеше на сантиметри пред очите ми. От нея ме делеше само един джоб въздух зад тънко стъкло, налягането на хиляди литри я блъскаше към лицето ми, тъмната вода приличаше на задушавача ръка в ръкавица, която ме натиска надолу. Над мен нещо изсвистя и водата се завихри силно. Изведнъж ме обзе сковаваща паника. Замръзнах на място, без да мога да помръдна. Мозъкът ми спря да работи.

Водовъртежът премина като вълна, но тинята продължаваше да ме обгръща. Виждах на не повече от няколко сантиметра пред себе си. Без да мисля, се обърнах и поех обратно, драпах по пясъчното дъно, блъсках се в камъните като къртица, плъзвах се ту на една страна, ту на друга и в един момент вече не бях сигурен дали наистина се връщам или влизам още по-дълбоко във водния вихър.

Тогава видях кислородната бутилка на Ева. Не се движеше, не беше на гърба ѝ. Лежеше изоставена на дъното, покрита с фин пясък. Импулсивно посегнах към нея, вдигнах я и изтръсках тинята, която се разнесе като взрив наоколо. Придърпах я към себе си, за да я разгледам цялата, доколкото можех в този мрак. Черната боя беше надраскана дълбоко, токата беше счупена и презрамките висяха. Сърцето ми заби панически, когато осъзнах, че закопчалката е откъсната и на нейно място сега имаше само свободна каишка.

В главата ми нахлу кръв, не контролирах вече дишането си. Бях изпаднал в паника, но някак си трябваше да се измъкна от тази тъмнина. С кислородната бутилка в едната ръка, започнах да опипвам пътя си напред. Въпреки че океанът беше зловец притихнал, видимостта беше станала още по-лоша. Водата по някаква причина продължаваше да кипи. Заслепен и уплашен, плъзях по дъното, страхувах се да се отделия от сигурността, която докосването до пясък ми даваше. Придвижвах се мъчително, тъй като допълнителната тежест на кислородната бутилка ме притискаше надолу. Пясък, камъни, пясък, водорасли. Тогава ръката ми се допря до мекотата на

гола плът. Инстинктивно се отдръпнах. Затаих дъх и се наведох, за да видя по-добре.

Беше изгнила разкъсана глава! С млечнобели очи и побеляла коса, приличаше на човешка, но беше пълна гротеска. А от черепа се показваха дяволски рога!

По гръбнака ми премина ледена тръпка, която разцепи главата ми на две и в нея нахлу завихрената вода, която разбърка хиляди мисли. Белият дявол. Обуела. Магьосникът. Дан. Къде беше Ева? Къде бях аз? Защо не можех да дишам?

Погледът ми помръкна. Краката ми омекнаха. Червата ми се преобърнаха.

Прилив на вода ме събори, земята под мен се отвори и аз пропадах в празното пространство.

ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА

Чувал съм за бялата светлина, пеещите ангели, починали роднини и приятели, които те чакат, за блаженото чувство на облекчение и спасение. Мога да свидетелствам, че всичко това ми се случи. Над мен засия бяла светлина, в ушите си чувах ангелски гласове, в далечината виждах да ме чакат познати силуети, а божествена прегръдка вдигна в небесата уморената ми душа. Пламтящата коса на Кенди ме водеше нагоре, Дъф и Рок пърхаха като херувимчета на повърхността, а огромната прегръдка на Белочек ме извади от водата. Пеещите ангели? Може би беше пърпоренето на аварийната лодка, която ни чакаше, за да ни отведе на яхтата.

Белочек внимателно ме постави на седалката и започна да сваля екипировката ми. Рок и Дъф хвърлиха плавниците си на дъното на лодката и с огромно усилие се прехвърлиха през борда. Опитах да се надигна и да кажа нещо, но не можех да произнеса и дума. Все още чувствах ледената прегръдка на водата, а един остатъчен световъртеж ме връщаше обратно в тъмнината.

— Добре ли е? — попита Дъф.

Белочек провери очите ми, като вдигна клепачите с върха на палеца си. После ме погледна съсредоточено и ме потупа по бузата.

— Ще се оправи — каза.

Рок седна целият вир-вода на пейката зад мен и сложи ръка на рамото ми.

— Имаш късмет, че те намерихме — каза той. Натисна копчето на регулатора ми и от него със съскане изскочи леко компресиран въздух. — Кислородът ти свършваше.

— Ева — промълвих. Опитах се да се изправя, но се подхлъзнах и се строполих на седалката. — Аз никога...

— Всичко е наред — каза Белочек и ме подпря. — Поеми дълбоко дъх. Успокой се. — Седеше срещу мен и ме гледаше внимателно.

Пръстите с червени нокти на Кенди издърпаха кислородната бутилка на Ева през борда и я поставиха в ръцете на Дъф.

— О, боже! — промърмори той и я постави внимателно на дъното на лодката.

Гледах я ужасен. Беше наистина жестоко удряна, а закопчалката — изтръгната. Не си го бях въобразил. Кенди подаде своята бутилка и плавниците си на Дъф и с лекота се прехвърли през борда.

— Намерихме го на склона на 25 метра дълбочина — каза тя. — Сигурно е припаднал и се е изтърколил. Стискаше бутилката в ръце.

— Има ли там долу нещо друго? — попита Рок.

— Нищо — каза тя, докато сваляше останалата си екипировка. — Само много мътна вода. — Седна на кърмата и запали мотора. Включи на скорост и насочи лодката обратно към яхтата. След секунди се носехме по водната повърхност.

Белочек се взираше в кислородната бутилка.

— Какво се случи? — попитах с все още слаб глас.

— Помислихме, че сме те изгубили — отвърна той. — Кенди обаче видя мехурчетата ти въздух през бинокъла.

Дъф седна до мен.

— Добре ли си, Джак?

Обърнах замъгления си поглед към него.

— Няма я — промърморих.

— Кой? Ева? — той посочи с брадичка зад мен. — Я погледни.

Обърнах се и надникнах през рамото на Рок към бавно приближаващия „Магъосник“. Нямахме как да сбъркам приличащия на пясъчен часовник силует срещу слънцето. Беше застанала на парапета с отворена копринена блуза, покриваща банския й. Мокрите й къдрици бяха полепнали по лицето. Усмихна се като ме видя. Кучето излая.

Гледах я невярващ. Май наистина бях умрял и бях отишъл на небето. Ева беше жива и здрава и изглеждаше страхотно. Махнах й едва-едва и се усмихнах с половин уста. После се обърнах и погледнах объркано кислородната бутилка.

Белочек я вдигна от дъното на лодката и внимателно я огледа.

— Предполагаете ни котва — каза. — Никой от вас не откри истинската. Може би тази кислородна бутилка е отклонила магнитометъра.

— Но ако не е на Ева, тогава...?

— ... Е на брат ти Дан — каза успокоително Белочек. — Може да е същата бутилка, с която е слязъл в дълбокото. — Той внимателно я

постави в скута ми. Тежкият метал все още беше студен като океана. Потръпнах.

Лекарят ми използва точен медицински термин за състоянието ми. Сетих се за него, за да обясня страховития епизод долу, като преди това обясних как също като майка ми и дядо ми винаги съм имал изключително ниско кръвно, което очевидно е усложнило ситуацията. Разказах как прекалено много стрес, болка, страх или умора могат да претоварят нервната ми система, да забавят ударите на сърцето ми, да свалят кръвното ми в петите, да стиснат гърлото ми, да източат кръвта от главата ми и да ме свалят на земята като ударен от гръм. Но както Дъф и Рок знаеха от години, така и Белочек и дамите бързо схванаха, че „вазовагален синкоп“ е само един купешки термин за припадък. Ако се съдеше по усмивчиците, които си размениха Кенди и Ева, вместо да обяснявам проклетото нещо, можех просто да помахам с ветрило, да си взема гергефа и да се оттегля в салона на чай. Сега, когато срамната ми тайна излезе наяве, никой не искаше да повярва на разказа ми за дяволската разкапана глава. Истината беше, че и аз вече не бях сигурен в него. Дали беше човешка глава, или... нещо друго? Дали я видях, преди да припадна или след това? Колкото повече си мислех, толкова повече бях склонен да вярвам, че е напълно възможно да съм си въобразил. И при предишни припадъци съм имал страховити кошмари. Може да е просто още един вазовагален сън. Ако не бях донесъл кислородната бутилка със себе си, можех да се усъмня и в цялата история.

Но се беше случило нещо, което ме караше все пак да вярвам в случката под водата, то беше по-реално от счупената кислородна бутилка и погнусяващото усещане от докосването до размекнатата плът. Случи се на повърхността малко преди с Ева да се гмурнем. За да убият времето, Белочек и момчетата залагаха песос на покер, а Кенди четеше евтино криминале за бавноразвиващ се сериен убиец, който гони сляпо момиче на ски в Аляска. Според Рок Белочек беше добър играч и бързо ги обрал с десетина игри на 21. После им върнал парите и започнали нова игра.

Рок точно щепел, когато внезапно чули пляскане във водата. Отначало помислили, че е скачаща риба, но после Кенди видяла малка

рибарска лодка с двама мексиканци, които усърдно гребели към брега. Извикали им на английски и испански, но не получили отговор. Рок ги разгледал с бинокъла. Каза, че единият бил негър с права коса, подстригана на паница като на индианец. Другият не могъл да види, лицето му било скрито под сомбреро. Рок каза, че не забелязал никакви рибарски мрежи или въдици, но пък може да са били скрити на дъното на лодката. Гледали ги как гребат към града, докато им писнало. Тогава Кенди отворила пак криминалето, а момчетата се върнали към играта.

Историята ме накара да се замисля. Възможно е мъжете от лодката да са хвърлили нещо във водата. Може би главата.

По-късно слязохме долу, момичетата приготвиха обяд. Ева мачкаше авокадо на пюре, а Кенди белеше скариди. Дъф се мотаеше около тях, даваше лоши съвети и си крадеше от храната, а аз започнах пълен с предположения спор с Рок.

— Възможно е главата да е на Дан — казах.

— Каза, че имала рога. И косата била бяла.

— Беше разложена. Може би е хвърлена там от месеци.

— Обаче — рога?!

— Е, да де... — Звучах налудничаво като мама. — Може би пък рогата ми са се привидели.

Рок се изхили, а Дъф направо се засмя.

— Може пък да ти се прави секс.

Това накара Ева да се изкикоти. Кенди й прошепна нещо на ухо и Ева избухна в смях.

— Какво каза?! — попита Дъф, правейки се на шокиран. — Не мога да повярвам, че го каза, Кенди! Не вярвах, че си такова момиче. — И ми хвърли хитър поглед.

Момичетата се превиваха от смях. Кенди цвърчеше като дяволче.

— Какво каза тя? — попитах аз.

Кенди го заплаши с вилицата.

— Не беше предназначено за твоите уши!

Рок се тъпчеше с картопки.

— Чух я какво каза — изломоти той. — Шокиращо.

— Кажете ми какво каза, Кенди.

— Недей! — каза Ева и покри ушите ми с мокрите си ръце. — Страда от вазовагална припадъчна болест...

— Припада, когато му се прави секс! — изсмя се Дъф.

— Какво каза тя, Дъф?

— Не мога да ти кажа, Джаки!

Канди ни изгони от трюма.

— Всички — вън! Веднага! — нареди тя. — Прекалено много готвачи се събрахте.

— Стига де, Кенди!

— Вън! Вън!

Белочек бе ходил да плува с кучето и току-що се бе върнал. Седеше на ръба на палубата, а черният лабрадор лежеше до него. Соленият неподвижен и влажен въздух бе изпълнен с миризмата на мократа кучешка козина, земен аромат, който изглеждаше съвсем не на място толкова далеч от брега. Белочек бе облечен в тензухен кафтан с качулка като на монашеско расо, която бе вдигнал на главата си. Беше се навел над по-ниското перило, мократа му дреха се издуваше от вятъра, а той клатеше висящите си крака, от които капеше вода. В ръцете си държеше чаша с кехлибарена течност и разсеяно се взираше във вълните.

Бе обещал да минем отново през същото място и пак да потърсим мястото на корабокрушението след обяда. Но сега по всичко личеше, че иска да остане сам и се боях, че се натрапваме на усамотението му. Всички мълчахме, но постепенно присъствието ни го извади от съзерцанието.

— Е — каза той, като едва ни погледна. — За какво беше целият този смях?

— Не искат да ми кажат — отговорих.

— Мръсна шегичка — обясни Дъф.

Белочек отпи от чашата.

— Пазете се от жените демони — каза той мрачно. Мъжете са създадени, за да бъдат поглъщани от тях.

С Рок и Дъф се спогледахме.

— Идват като тигри, бягат като овци. — Белочек вдигна глава и обърна към нас засенченото си от качулката лице...

— *Vagina dentata*. Да знаете, че путките им имат зъби.

Чудех се какво пие. От начина, по който ме погледнаха Рок и Дъф, разбрах, че и те се чудят същото. След тази енигматична

шегичка, никой от нас не се сещаше какво да каже, затова реших да променя посоката на разговора към друго мое тревожно предположение.

— Г-н Белочек? Знаете ли дали тук има акули?

— Разбира се, че има — отвърна той. — Като навсякъде другаде.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Долу нещо предизвикваше водовъртеж. Не знам какво беше, но направи страшна водна буря. Не виждах на една педя пред себе си.

— Не думай! — каза Рок. — Подводният дявол на праха.

— Наистина го видях, Рок.

— Може да е било подводно течение — каза Белочек. — В такова място има много подводни течения. Влизащата вода трябва да излезе по някакъв начин. Забеляза ли промяна в температурата?

— Ами... да. Но мислех, че ми се е сторило. Че ми пада кръвното.

— Може и така да е било. А може да е било и подводно течение.

Наистина бях почувствал водата да се движи. Последното, което си спомнях беше силен прилив, който ме събори.

— А какво ще кажете за кислородната бутилка? — попитах. — Тя не беше счупена от течението.

— Нямам представа — отвърна той. — Може и сам да я е отрязал, но... не знам защо.

Дъф имаше предположение.

— Може бутилката да не е струвала, Джак. Стара, счупена мексиканска бутилка под наем със скъсана закопчалка. Може на Дан просто да му е писнало от нея и да я е изхвърлил през борда.

— Съмнявам се — казах сериозно, после добавих: — Мисля, че там долу има нещо.

Четиримата се взирахме мълчаливо във водата. Тя изглеждаше някак си различна, по-мътна и зловеща. Белочек си промърмори нещо под носа. Чух думата „дракон“.

— Какво казахте? — попитах.

Вдигна очи към небето, сякаш следваше някаква въздушна мисловна нишка.

— Твоят вазовагален синкоп ми се струва доста интригуващ — каза той.

Отвърнах му, че според мен е досаден. Той предложи друга гледна точка.

— Чудя се дали припадъкът си няма цел. Прилича на самоналожен сън.

— Едва ли мога да го контролирам — казах.

— И сънят не е изцяло под наш контрол. Съзнанието ни неохотно се предава на една временна смърт. Никой не знае целта му. Мозъчно възстановяване? Извънредно обработване на данни? Може да има и еволюционна функция — наложена неподвижност. Сънят като начин на оцеляване. През късния мезозой студенокръвните влечуги управлявали света, а нашите предци, бозайниците, се криели по дърветата, парализирани до безсъзнание. Будели се през нощта и под прикритието на тъмнината слизали и крадели яйцата на хищниците.

Белочек се загледа в кехлибарената си напитка.

— Може би периодично се будим от сън, за да бъдем предпазени от изяждане. Ето откъде идва съдържанието на кошмарите. Откакто могат да говорят, децата непрекъснато разправят, че сънуват чудовища.

Чудовища. Думата увисна във влажния въздух като миризмата на мократа кучешка козина. Белочек май си говореше сам, като че ли не го интересуваше кой го слуша. Може би намекваше, че просто съм сънувал, че моят „дявол“ е детски кошмар. Или предполагаше, че някои сънища са като наяве. Нямах представа какво иска да каже. Главата му бе скрита в качулката на кафтана, дори не виждах лицето му. Но гласът му звучеше хипнотично. Държеше ме в ръце точно както стискаше чашата си.

— Сънят — продължи той — е рудиментарна историческа останка, сънищата са утайката на страха. И това след шест милиона години на земята. Паметта на жертвата е дълга. — Той отново отпи бавно от питието и се загледа в отражението си във водата.

— И какво общо има това с моя припадък? — попитах.

— Какво ли не. Или пък нищо. — Той ми хвърли поглед, засенчен от качулката. — Твоят проблем ме връща към легендата за гърците. — Пак се загледа в движещото се отражение. — За да не зърне вкаменяващия поглед на медузата Горгона, Персей го отразил в щита си. Когато преминавал покрай осеяния с кости бряг на сирените, Одисей запушил ушите на моряците си и се вързал за мачтата. Как иначе да чуе песента им и да оцелее? Със затворени очи, със запушени

уши, вързани — така тези древни герои се защитаваха от създадените от самите тях сурогати на съня.

— Пазете се от жените демони? — Дори Дъф се бе заслушал.

— Пазете се от красотата и ужаса на природата. Розата привлича погледа, а бодлите ѝ — кръвта. Подмамани с обещание за удоволствие, влизаме в неизвестното, в *terra incognita*. Можем само да си представяме какво ще срещнем там. И така, на празния край на морската карта, изписали отровно предупреждение: Тук има дракони.

Думите пак увиснаха във въздуха. Четиримата седяхме втренчени във водата и вълните.

Изведнъж пронизителният писък на Кенди сякаш блъсна чашата от ръката на Белочек и тя изчезна с плясък.

— По дяволите!

Кенди се изкачи от кухнята, отметнала глава в заразителен смях, почернелите ѝ от слънцето гърди се тресяха. Носеше поднос със сотирани скариди и затоплени във фурната тортияс, малки зелени топчета гуакамоле^[1] и червена салца, както и купчини чушки и пържени картопки. Кикотещата се Ева я следваше с гарафа, пълна с маргарита, и шест пластмасови чаши. Жени демони? Не мисля. Дори капитан Белочек, нашият енигматичен монах, се оживи от жизнерадостната гледка, която представляваха, или пък скаридите го вдигнаха на крака, не знам. Свали си качулката и се нахвърли върху подноса на Кенди.

— Драконите да вървят по дяволите — обяви той. Взе една капеща от сос безпомощна скарида и я разкъса със зъби.

[1] Гуакамоле — сос с основна съставка намачкано на пюре авокадо. Топи се с царевична тортила или пържени картофи. — Б.р. ↑

КАТО ДЕВИЦА

— Ставайте всички!

Графиката на магнитометъра приличаше на кардиограмата на двустранен инфаркт. От може би четиридесет минути гледах как пишецът се движи на зигзаг. Изведнъж той се отклони рязко и излезе извън границата на мрежата. Кенди затвори криминалето, вдигна слънчевите очила на разкошната си коса и провери графиката.

— Бинго! — каза. — Спирай, Лео!

Белочек завъртя руля, отражението на слънчевите лъчи в златния му „Ролекс“ описаха дъга. Лабрадорът излая, Дъф се пробуди от дрямката си на мостика, а Рок и Ева изтичаха от носа.

— Кой ще се гмурне с мен? — попита Кенди, докато закрепваше регулатора към бутилката.

— Аз — каза Дъф и започна да се стяга.

Кенди му хвърли скептичен поглед.

— Изпи половин гарафа маргарита на обяд.

Той си потри очите и се протегна.

— Това беше преди час — отвърна.

— Алкохолът дехидратира. Може да доведе до декомпресия.

— Значи ще пийна малко вода.

— Аз мога да дойда — каза Рок и скочи на мостика. — Не съм пил и капка.

— Забрави, Рок — прекъсна го Дъф. — Аз казах пръв.

— Връщай се да си доспиш — каза му Рок. — Притрябвал ни е още един припадащ на 20 метра.

— Аз ще отида. Рок.

— Няма да стане.

— Така ли? Ти за кого се мислиш — за капитан Немо?

— Да ти го начукам!

— И аз на теб!

— Господа, господа. Моля ви! — Беше Белочек. С онзи негов глас. — Ако нямате нищо против, аз бих искал да направя компания на Елинор.

О! Незнайно защо не ни бе хрумнало, че собственикът на плавателния съд може да поиска и той да се гмурне.

— Имаме 6 кислородни бутилки на яхтата — обясни той. — Вече използвахме две. За максимална ефективност трябва да се придържаме към бройката от двама гмуркачи на един път. Четирима трудно се контролират. Което означава, че можем да се гмурнем още два пъти. Ако ми доставите удоволствие този път, обещавам, че следващия двамата ще бъдете повече от добре дошли да се спуснете под водата. Съгласни?

Дъф сви рамене.

— Добре — съгласи се Рок. — Както кажете.

— Чудесно. — Той даде заден, яхтата забави ход и окончателно спря. — Ева, скъпа? Би ли била така добра да ми събереш екипировката?

Ева се спусна долу, без да каже дума. Белочек натисна едно копче и котвата плъсна във водата.

Десет минути по-късно от Кеңди и Лео бяха останали само два кротки вулкана от мехурчета на повърхността. Спуснаха се по въжетото на котвата и сигурно вече бяха достигнали дъното, намиращо се горе-долу на същата дълбочина, както когато се бяхме гмурнали с Ева. Всъщност бяхме доста близо до мястото, където двамата слязохме под водата, може би само на около двеста метра по-навътре. Гледах как издишаният от двамата въздух се слива в момента на изригването си над повърхността и пак си мислех за подводните течения и се надявах, че Белочек е прав за акулите. Прав или не, забелязах, че запаса нож на бедрото си.

Океанската повърхност изглеждаше спокойна. Ниски търкалящи се вълни накъдряха обляната от слънце стъклена равнина и нежно поклащаха яхтата, а ярки облаци плуваха като гигантски хартиени китове по синьото небе над нас. Вдигнах висящия на шията ми бинокъл и го насочих към града. Помръкналият и безжизнен хаос от измазани с гипс къщи приличаше в маранята на мираж, кацнал на хълма над плажа. Никакъв признак на човешка дейност не се забелязваше на дока, никакви подозрителни рибарски лодки не гребяха край нас.

Седях на ръба на палубата, клатех си краката над водата, вирах се в непроницаемите дълбини и усетих, че пак се питам как ли дяволът е изгубил главата си. Може би по същия начин, по който падрето беше загубил езика си. Вдигнах очи и ги присвих към градчето. То си лежеше там в ленивата омара точно толкова непонятно, колкото океана, гнилите му тайни бяха завити като риба в месарска хартия. Риба, змиорка или октопод — знаех, че трябва да се върна и да се уверя какво точно беше менюто. Коя, по дяволите, беше Обуела? Защо всички се криеха? Какво се бе случило с Дан? От всеки въпрос, който си задавах, изникваха още десет. Трябваше да се заровя по-внимателно в тетрадката. Трябваше да подуша пак около развалените наденички, те можеха да разкрият болестта, която мъчеше креещото градче.

Станах от мястото си на ръба на носа и отидох при Ева, която се печеше на палубата. Лежеше там от известно време. Всъщност присъствието ѝ беше основната причина да се задържа там толкова дълго. Беше си обула бански с бикини и от 25 минути лежеше по корем с развързани връзки на горнището, а спирацията ѝ дъха гръб ме довеждаше до транс.

Взех слънцезащитния лосион, оставен до нея.

— Да те намажа?

— Добре съм — каза тя. Дори не си отвори очите.

Като оставях шишето, китката ми леко закачи бедрото ѝ отстрани. Нищо особено, разбира се, но усещането предизвика в мен прилив на чувства и аз заставах над нея, очевидно неспособен да помръдна. Сякаш тялото ми беше попаднало в невидимо силово поле, някаква гравитация, същата сила, която залепваше стъпалата ми за яхтата, яхтата за водата, а водата към Земята, мощта, която събираше нещата заедно и ги държеше там, където трябва. Докосването. Плясването през пръстите с линейка от монахиня, желязната дисциплина на баща ми, страхът от излагане, годините на обучение, четене, възпитание, маниери — това беше противостоящата сила, гласът на задръжките и самоконтрола. И сега той ми крещеше да се дръпна, да спра да се протягам, за да я докосна. Не сега, настояваше той. Още не. Това беше глас, който не можех да пренебрегна.

— Кажи ми, ако си промениш решението — казах накрая. Това жалко изречение някак си развали магията. Още един мрачен триумф

на човека над природата. Беше като загуба. Прекрачих глезените ѝ и тръгнах към мостика.

Дъф лежеше там. Беше заспал пак на дългата пейка срещу руля, а Рок, който се оплакваше от запек от деня, в който напуснахме Пуерто Валарта, беше слязъл да си опита късмета в банята на Кенди. Отиде там преди половин час. Чудех се дали само това прави долу. Рок беше прочут с ненаситния си и неутолим сексуален апетит. Можех да се закълна, че си взима порнофилми от видеотеката още от трети клас. Дъф съвсем не се шегуваше като каза, че нуждата на Рок да чука по три пъти на ден най-накрая беше тласнала онова дърво приятелката му в ръцете на друга жена. Оттогава нещата не се бяха подобрили много. Лятото в предградията доведе дълъг сух период, а досега пътешествието ни в плодовитите тропици не даваше много резултати. Късметът на начинаещия тласна в ръцете на Рок една кобилеста тексаска в деня на пристигането ни, но тя трябваше да излети в седем сутринта на другия ден и през следващите две седмици шансът не му се усмихна повече. За Рок две седмици бяха цяла вечност. От скритите му коси погледи разбирах, че нивото на сперматозоидите достигаше опасни стойности. Като прибавим и запека, човекът беше в сериозна беда. Скоро щеше да избухне в пламъци или да тръгне да убива, когото види, освен ако — както сега подозирах — не се беше заключил в празната баня, за да се вземе в ръце.

Влязох през стълбата в хладната сянка на празната дневна. Видях, че вратата на банята на Кенди в дъното на коридора беше затворена. Отидох в нашето спално помещение в предната част, за да взема тетрадката на Дан, но не я намерих на леглото, където я бях оставил. Огледах се, но без резултат. Върнах се по коридора, почуках леко на вратата на банята на Кенди и си пъгнах главата вътре.

— Да си виждал тетрадката на Дан, Роко?

— Да — чух гласа му зад вратата. И тя се отвори широко.

Рок седеше на тоалетната чиния и четеше тетрадката, банският му беше смъкнат на глезените, а в краката му имаше купчина списания. Той ме погледна жално.

— Някакви успехи?

— Безнадеждно е — отговори той.

Кимнах към тетрадката.

— А нещо интересно тук?

— Може би — отговори и ми подаде отворената тетрадка, след това пусна водата и си вдигна банския.

Погледнах страницата, която четеше — от 20 февруари. Споменаваше се черната старица. Обуела, и „el Diablo Blanco“.

— И аз го забелязах — отвърнах. — Доколкото разбирам, според Дан това е било някакъв култ.

Рок върза връзката на банския си на кръста, докато разглеждаше набитото си тяло в огледалото.

— Наистина ли мислиш, че главата, която каза, че си видял на дъното, е на Дан? — очите му срещнаха моите в огледалото.

— Не съм сигурен — признах си. — Ако е била неговата, вече не приличаше на човешка глава. — Гледах как Рок си мие ръцете в мивката. — Ако Дан е мъртъв, както твърди падрето, къде според теб е погребан?

— И какво те прави толкова сигурен, че е погребан? — попита Рок.

Спомних си гробището, което прекосих край църквата. Дали не бях стъпил върху мястото, където лежеше Дан? Някак си не ми изглеждаше вероятно.

— Искам да се върна в градчето. И да ги накарам да ми покажат трупа.

— Не е много умно от твоя страна — предупреди ме Рок.

— Не се страхувам от тях — казах му. — Те се страхуват от нас.

— Въпросът е от кого се страхува падрето?

— Мисля, че трябва да разбере.

— А пък аз мисля, че трябва да я оставиш тази работа. — Подсуши си ръцете в малка хавлиена кърпа и се опита да смени темата. — Ева преобърна ли се вече?

— Ева? Тя да не е тюлен?

— Тя е русалка. — Кимна към списанията на пода. — Виж Чарлийз в „Космополитън“ — каза той. — А аз ще нагледам Ева. — И излезе от каютата.

— Не ми прави никакви услуги! — извиках след него.

Затворих вратата на банята с ритник и се изпиках в празната тоалетна. Броят на „Космополитън“, за който говореше Рок, лежеше на върха на колекцията от „Вог“, „Редбук“ и „Мадмоазел“, която Кенди бе събирала по пристанищата. На корицата беше Чарлийз Терон с развети

коси и дрехи, нашарена с десетина заглавия. Всичките бяха вариации на стандартната тема „Как да упражняваме властта си над мъжете“, сякаш това беше основният източник на развлечение за целия им пол. Очите ми се откъснаха от списанието и се обърнаха към множеството тоалетни принадлежности на мивката. Нямах как да пропусна голямото златно шише парфюм, дръзко оформено като абстрактна вагина. Махнах капачката клитор, поднесох я към носа си и вдъхнах томително. Миришеше на рози, аромат, който веднага извикваше в ума яркия цвят на косата на Кенди. Почувствах някакво облекчение, докато го вдишвах, разсейваше обсебването ми по Ева. Какво вкусно същество била Кенди! За няколко секунди опасността да отворя „Космополитън“ и да се заема със себе си беше съвсем реална.

Но се спрях. Бързо и нарочно насочих вниманието си към странния бръснар до душа, размазаната в мидата на мивката паста за зъби, отворения пакет тампони в шкафчето. Всяко нещо си има две страни и жените не правят изключение. От копринените им крака поникват твърди косми, прекрасният им дъх се превръща в зловоние, докато спят и веднъж месечно златният им потир прелива от алена кръв.

Брат ми, образован познавач на тънката част и колекционер на афродизиаци, твърдеше, че сексуалната мощ се увеличава право пропорционално на дължината на въздържанието. „Използвай я, отдай ѝ се“, обичаше да казва той. Вярваше, че този принцип важи еднакво и за мъжете, и за жените. Въздържанието увеличаваше привличането, подхранваше сексуалната ни сила, докато тя започне да излъчва неустоимата аура на еротичната харизма. Това беше тайната на девствеността. Разказваше за весталките от древния Рим, млади момичета от видни семейства, избирани да се грижат свещеният огън в храма на Веста никога да не угасва. Давали обет за безбрачие за трийсет дълги години. Ако някоя от тях се осмелявала да го наруши, била извеждана от храма и погребвана жива.

Надявах се размишленията върху тази неприятна перспектива да укротят животинския ми нагон. Исках не коя да е, а Ева! За да я спечеля, трябваше да мобилизирам цялата си сексуална харизма. Поддържай огъня, помислих си. Дай обета на весталките. Как иначе да покориш непокорима богиня? Ще обърна страстта навътре в себе си, ще раздухам пламъка в изгарящото си сърце, докато стопи бронята на

приличието с божествената топлина на либидото. Дайте ми зашеметяващия аромат на рози! Удряйте слабините ми с корици на женски списания! Нищо по-малко от вечния гроб не може да разбие вече моята девственост!

След като си ударих една бърза в банята на Кенди, минах мрачен през коридора и отидох в стаята ни в предната част на яхтата, за да помисля още малко върху тетрадката на Дан. Много неща в нея ме озадачиха, имаше още повече, над които не бях се замислял. Записките в дневника започваха от времето, прекарано в Юкатан в къртовска работа на археологически разкопки. Имаше бележки и цифри, свързани с измамите му с грънци в Мексико Сити, препратки към покупка на голяма пратка канабис в Гуадалахара (която очевидно трябваше да бъде разтоварена в Акапулко) и планове за контрабанда на нещо, наречено „бамбалача“ (мескалин^[1]), схема, която явно се беше провалила. Той избягал в планината. Имаше безброй ръчно чертани карти на прехода му през Сиера с антропологични описания на срещи с хуичоли.

За хуичолите се смяташе, че са наследници на ацтеките. Говореха език, който наричаха уто-ацтекски. Едно от последните автентични племена на света. Живееха в почти пълна изолация в планините по крайбрежието. По едно време Дан се присъединил към група хуичолски пейотери, тръгнали на „лов за пейоте“ във Вирикута, „градът на древните“. Ако се съди по обемните записки, които му беше посветил, преживяването беше го впечатлило значително. Описваше в подробности ритуалите и бита им, как давали на всеки странник ново име и „обръщали“ имената на нещата и местата. Мандарините ставали лимони, посивелите старци — моми за женене, сухата пустиня — ревящо море, нощта — ден и денят — нощ. Описваше как наистина „ловували“ пейоте, като пускали стрели през растенията, все едно били малки зелени зайци, които можели да избягат. Индианците се отнасяли към безценните растения като към разумни същества, докосвали всяко едно до челата, бузите и очите си, преди да изцапат стрелите си с „кръвта на пейоте“. Описваше подробно и ентузиазирано причиняваната от пейоте еуфория и вървящите с нея изкривявания на времето и пространството, психеделични образи и ярки халюцинации.

Четох, докато очите ми се замъглиха. Дан беше един от онези начетени наркомани, които се смятаха за първопроходци „психонавти“, изследващи обширните непознати територии на вътрешния свят, един истински надрусан капитан Кърк. И като много от този тип хора преди него, изпитваше нуждата да създава хроника на психическите си приключения, да опише минута по минута всичко: от „изригващите като лава потоци ярки искрящи скъпоценни камъни“ до „безкрайните гънки по блестящите дъгоцветни влакнести криле на прекрасните насекоми“, както и непознатата земя на малките хора, приказните същества кабирии, които очевидно живееха в главата му. Дан поглъщаше цели библиотеки от тази така наречена „психеделична литература“: Бейард Тейлър, Фиц Хю Лъдлоу, Уосън, Шулц, Хъксли, Бъроуз, Лиъри, Маккена — списъкът с имената е безкраен, както и писанията им. Дан ги беше чел всичките, повечето не само веднъж. Беше помъкнал дори издание на „Der Meskalinrausch“ от 1927 година със себе си. Това бе една от книгите, които намерих в багажа му. А доколкото знаех, не можеше да чете на немски!

На мен тези глупости не ми действаха. Повествованията за наркотични бълнувания ми напомняха за парцаливата ми приятелка Алис, която учеше психология, и за нейните, както тя твърдеше, невероятни юнгиански сънища^[2]. Будеше ме всяка сутрин и ми ги разказваше трескаво. „Архетипи“, „аними“ — всичко това ме отегчаваше до смърт.

В малката затворена стая беше топло и задушно. Свалих си тениската, изритах сандалите, опънах се на копката и продължих да чета.

За щастие в тетрадката имаше и много по-трезв и адекватен материал. Сред дневниците, картите, бележките и сметките с пари за наркотици бяха пръснати множество ботанически рисунки и грубо скицирани с молив портрети: детински символи и непознати, непреведени думи и фрази; библейски псалми и цитати от „Откровенията“; странни песнопения и тайнствена, пълна с халюцинации поезия. Някои от символите носеха надпис „духовни знаци“ и приличаха на някаква дебилна версия на стенографията. Под един символ, приличащ на хвърчило с корда, намерих следното малко стихотворение:

*Ay ree ah jaja
Ay ree leh
Ah jaja wo goon
Ajaja way geh
Ay ree ah jaja*

*Leh beh weh ja go
Ay ree leh eh beh weh ja go
Ay ree leh.*

*Търсим те.
Където и да си.
Покажи се.
Искаме да те видим.*

*Ела и ни позволи да ти говорим.
Викаме те, говорим ти.
Където и да си.*

Не ми приличаше на испански. Проверих думите в раздърпания уто-ацтекски речник на Дан, нямаше ги и там. Чудех се дали нямат връзка с това, което Дан наричаше „Шанго култ“, идващ според него от остров Тринидад в Антилите. Думите звучаха африкански. Препрочетох един пасаж, който разказваше как намерил прилики между практиките на Шанго и ритуалите на Себастиан по време на лова за пейоте във Вирикута. Очевидно Себастиан е бил хуичолски мара акаме, жрец или шаман. Неговото описание на главата в църквата бе довело Дан в Пунта Нердида в търсене на „Аргонавт“.

Дали така Дан бе научил за кораба? Защо мексиканските индианци рецитират стихове с африкански произход? И какво в края на краищата се бе случило с Дан? Как са го убили? Дали наистина е било убийство? Продължавах да ровя в тетрадката, проверявах връзки и препратки, следвах една повествователна линия след друга, опитвах се отчаяно да свържа всичко в едно цяло, докато не се почувствах като бръмбара на Кафка, хванат в паяжина. Тази тетрадка беше по-тежък

случай от сънищата на Алис и цялата откачена история ми причиняваше главоболие.

Когато оставих тетрадката, от нея на пода изпадна листче хартия. Някои от страниците се бяха откъснали и след това бяха натъпкани обратно под кожената подвързия. Забелязах ги още първия път, като разглеждах тетрадката, но нищо в тези опърпани листове не ми изглеждаше особено важно. На тях имаше предимно рисунки на растения, птици и риби, затова просто ги бях пъхнал обратно вътре. Но този път листът на пода ми хвана окото. Съдържаше множество рисунки с молив, включително две изображения на мъртва риба, близък план на заболяло кучешко око и деликатно загатване за нещо, което според мен беше пейоте. Четвъртата рисунка на листа беше различна от другите, всъщност беше различна от всички рисунки в тетрадката. Бе зацапана и неясна, напълно засенчена с широката страна на графита и поставена в малък идеален кръг. Нарисуваното на нея не можеше да се различи, може би затова я бях пропуснал първия път. Сега обаче от обърнатата страница на пода, иззад графитената мъгла изплува малка фигура. Вдигнах хартията по-близо до очите си и веднага разпознах образа.

Лейди Либърти.

Каютата на Белочек тънеше в лукс. Голям матов люк на тавана и високи и широки прозорци с дантелени пердета пропускаха щедро светлината и придаваха на ограниченото пространство дворцов блясък. Огромното, богато декорирано и заоблено в краищата легло доминираше в махагоновата стая. Сатенените чаршафи с цвят на слонова кост бяха покрити с резедава копринена жакардова кувертюра, възглавниците бяха избродирани и с пискюли, а в долната част имаше парче тъмен плюш, който приличаше на свита на кълбо спяща норка. Под леглото се виждаха големи чекмеджета, а стените бяха покрити с многобройни гардероби и врати на шкафчета с метални дръжки. Пред далечната стена имаше сгъваемо писалище и дълга полица с книги с еkleктична сбирка от текстове от превода на „Одисеята“ на Т. Е. Лорънс до криминалето на Кенди „Снежна слепота“. До писалището бе поставено дълго, извито тапицирано канапе, застопорено за махагоновата стена, а на него небрежно бе хвърлена мексиканската

риза на Белочек, торбестите му панталони с връзка на колана и огромните му копринени боксерки, зарязани там след преобличането за гмуркането.

В стаята имаше много тайници, ако се наложеше да се скрие нещо. Но не мислех, че е чувствал необходимост да крие каквото и да било, затова се насочих право към джобовете на панталоните му и ги претърсих като крадец. Пръстите ми ровеха на сляпо: запалка, смачкани песос от играта на покер, „Ролекс“. Накрая се натъкнах на предмет, който със сигурност беше по-стар, по-значим и далеч по-ценен от предишните.

Взех монетата и я поднесох под светлината на таванския люк. Тя заискри пред очите ми, както на брега на Бока, с дълбок приятен златен блясък, сякаш излъчваше повече светлина, отколкото поемаше. На едната ѝ страна грееше с матов блясък гордият плешив американски орел, от другата — поизтритият профил на жена с тиара от звезди. Поставих монетата на писалището и сложих до нея рисунката от тетрадката. Нямаше съмнение, че едното произлиза от другото, дори безразборните драскотини бяха същите като на графитното копие. Всъщност това въобще не беше рисунка, а директно копие, направено с подпъхване на монетата под листа и щрихиране с молива върху нея.

Брат ми Дан беше държал точно тази монета в ръцете си. Беше я разглеждал, беше ѝ се удивлявал и възхищавал, а след това я бе копирал. Най-вероятно той сам я бе открил. А после някак си това потенциално голямо богатство бе попаднало в ръцете на Белочек. Белочек магьосникът, който я завъртя в кръг и повери в ръцете ѝ съдбата ни.

Стиснах монетата между палеца и показалеца си и я завъртях на писалището. Тя се заклати като пияница и падна с кух тътен. Вдигнах я и пак я завъртях. Този път се превърна в златната планета, в която я бе превърнал Белочек и накрая се строполи с вибриращо дрънчене. Пак завъртях монетата. Въртях я така два пъти. Учудването ми нарастваше, защото тя винаги падаше на една и съща страна.

Ези.

Монетата беше манипулирана.

[1] Мескалин — наркотик, който предизвиква халюцинации. — Б.р. ↑

[2] От Юнг (Карл Густав) — швейцарски психолог и психиатър, създател на т.нар. аналитична психология. — Б.р. ↑

КАТО ЗАЙЦИ

Чух Рок да вика нещо от палубата. Дали гмуркачите се бяха върнали? Боси крака слязоха по стълбите към дневната.

— Джак?

Гласът на Ева ме стресна. Изправих се бързо и бедрото ми се удари в сгъваемото писалище, монетата падна на пода, изтърколи се през помещението и изчезна под шкафа с вината. Припнах след нея, паднах на колене и надникнах в процепа под хладилния шкаф. Нищо не виждах. Бръкнах и опипах за монетата, но едвам бях пъхнал ръка и тя заседна в процепа.

Ева пак извика името ми някъде от носа.

Станах и погледнах през стаята. Листът с графитното копие все още беше на писалището. Побързах да го взема и затърсих джоб, в който да го скрия, но бях само по бански, а банският няма джобове. Затова навих хартията и я пъхнах пред чатала си. Тогава на вратата се появи Ева.

— Какво правиш тук, Джак?

Зададе въпроса със сложна мелодична интонация — известна справедлива ироничност, примесена с нюанс откровено любопитство и не много прилична нотка развеселеност.

Извадих ръката от банския си.

— Ами аз... ъъ, просто...

Тя все още беше в банските с връзки, които само усилиха неудобството ми. Килна глава настрани и с още по-мелодична интонация произнесе името ми:

— Джак...?

Пристъпи през прага и влезе в стаята. Меката светлина, падаща от люка на тавана, правеше сенките около скулптираната ѝ фигура триизмерни. Сякаш платоническият идеал за женска красота бе излязъл от бледия свят на идеите и се бе въплътил в пълнокръвен живот на земята. Присъствието ѝ беше толкова реално, че направо ме плашеше. Стояхме сами в плюшената спалня на „пашата“ само по едни оскъдни бански, с нищо помежду ни, освен няколко малки дъха

незначителен въздух. Думите заседнаха в гърлото ми. Отпуснатите пръсти на Ева се вдигнаха небрежно към гърдите ѝ и докоснаха деликатната вдлъбнатина в основата на шията ѝ. Изглеждаше сякаш умът ѝ гъмжеше от мисли и всяка една от тях водеше неотклонно към мен. Очите ѝ се плъзнаха надолу по тялото ми и се задържаха с любопитство на чатала ми.

— О, скъпи Джак...

Втвърдявах се бързо, направо чувах как пука хартията.

Ева ме погледна в очите.

— Да не криеш нещо там?

Преглътнах толкова шумно, че сигурно прокънтя из цялата стая. Думите някак си успяха да излязат от устата ми.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Ева се приближи и впи очи в моите. Устните ѝ леко се отвориха, после бавно се затвориха. Безупречното ѝ лице, сластните ѝ устни, блестящите смарагдови очи — всичко това беше по-близо до мен от всеки друг път.

— Ами ако искам? — попита тя.

Погледът ѝ пак се плъзна по гърдите ми. И устните ѝ отново се отвориха.

Беше толкова близо, че усещах тежкия аромат на алое по кожата ѝ, влажния мирис на море в къдриците ѝ. Чувах я как диша и виждах как се повдигат гърдите ѝ, как зърната ѝ изпъкват под опънатата върху тях материя. Беше толкова близо, че можех да се протегна и да я докосна, без да се замисля, и точно това направих. Ръцете ми бавно преодоляха пространството между нас, движени от някакъв инстинкт. Върховете на пръстите ми леко се спряха на кръста ѝ и проследиха очертанието на ханша ѝ. Кожата ѝ беше гладка и леко влажна, все още топла от слънцето, и сякаш имаше свой собствен неуловим и вибриращ разум. Пръстите ми с лекота се плъзнаха под страничните възли на бикините ѝ. Потърсиха краищата на връзките и ги дръпнаха. Долнището ѝ падна като отбрулен лист.

Ева пое леко въздух. След това се притисна към мен и я чух да въздиша като бебе. Горнището ѝ намокри гърдите ми. Дръпнах връзките му на гърба ѝ и го изхлузих между нас. Студените ѝ гърди изпъкнаха към мен, ивичка косми гъделичкаше кожата под пъпа ми и ме изпълваше с пулсиращата болка на удоволствието. Ръцете ми се

плъзнаха по гърба ѝ. Тя поднесе устата си към мен. Устните ѝ се разделиха и иззад тях се показаха заплашително зъбите ѝ и розовата тъкан на езика ѝ. Понечих да я целуна, но тя се отдръпна. Смарагдовите ѝ очи бяха сведени, безценните камъни бяха скрити зад пухкавите ѝ ресници. Погледът ѝ следваше ръцете, които се движеха надолу по гърдите ми и галеха зърната ми с върха на ноктите. Хладните ѝ длани бяха обърнати към топлата стена от плът и си проправяха път надолу по мускулите на корема ми. Пръстите ѝ се разпериха. Бавно, притеглени от горещината, те се плъзнаха под банския ми, за да се сгреят на огъня.

Накрая тя развърза връзката на кръста и освободи ерекцията ми. Тя изскочи и като трамплин изстреля навитата хартия, която се плъзна по въздуха и падна на пода.

Не забелязвах нищо. Не и когато ръцете ѝ нежно подклаждаха огъня. Не и когато устата ѝ с мокра следа се спускаше по гърдите ми, следвайки пътя на пръстите ѝ. Не и когато зъбите ѝ леко дразнеха зърната ми. Не и когато бедрата ѝ се разтвориха, щом се наведе да поднесе устата си към кожата под пъпа ми. Не и когато езикът ѝ леко докосна трамплина...

— Джак!

— Мамка му!

Белочек беше на палубата.

— Ева, скъпа! — извика отново той.

Тя се изправи, като дишаше тежко и ме погледна в очите.

— Бързо! — каза и след миг вече връзваше връзките на банския си.

Посегнах към гащетата на глезените ми, загубих равновесие и залитнах. Заподскачах по килима като заек с ерекция и шумно се блъснах в сгъваемото писалище, след това болезнено се срутих на пода. Приземих се, така да се каже, върху мечата си. Мъчително, но в този случай — не фатално. Застенах, преобърнах се по гръб, седнах и веднага посегнах към банския на глезените си.

Ева беше сложила длан на устата си и се опитваше да потисне кикота.

— Много смешно — промърморих.

Легнах по гръб, вдигнах се на рамене и навлякох банския, за да прибера размаханата сабя. Когато отново седнах, Ева вече я нямаше.

Чух тежки мокри стъпки по стълбите.

— Ева, скъпа, чудесни новини. Къде е Джак? Джак!

Джак беше в капитанската каюта на четири крака и търсеше уличаващия лист от тетрадката, който беше изчезнал също като монетата. Чух Ева да шепне и да се хихика, а Белочек да избухва в смях. Вулканичен смях, истинско изригване.

— Джак, приятелю — извика той от палубата, като се опитваше да контролира прилива на веселост, — ако още не си свършил някоя мръсотия там долу, излизай и ще ти кажа нещо, което наистина ще ти го вдигне.

В такива компрометиращи ситуации има различни степени на неудобство. Можеш да бъдеш притеснен, засрамен, унижен или напълно и изцяло разбит. Да бъдеш обвинен — и което е по-лошо, несправедливо — че мастурбираш в капитанската каюта, спадаше към мрачния край на този спектър. Когато излязох зачервен от стаята, се опитах да се убедя, че това няма значение. Бях млад, пълнокръвен американски мъжкар, гъмжащ от разбеснели се хормони. Такова поведение би трябвало да се очаква от мен. Ако трябваше да бъда напълно честен, обвинението не беше далеч от истината — бях само на няколко стъпки от него и беше въпрос на минути всъщност. Ако отричах, щях само да предизвикам още смях. А като се има предвид как случката развесели и отклони вниманието на моя домакин, който вероятно беше и убиец, клеветата на Ева май ми спаси живота.

Погледът ѝ го потвърждаваше. Когато влязох в стаята, тя слагаше чаши за шампанско на плота и ме погледна настойчиво и предупредително, преди Белочек да се появи по бански, целият вирвода. Слизаше в дневната с бутилка в ръка.

— Ето го! — изрева той, извади корковата тапа и разля искрящото съдържание по чашите. — Джак, скъпо момче, имаме повод да празнуваме!

Протегна ми ръка. След това размисли и вместо да ми стисне дланта, ми подаде чаша шампанско.

— За „Аргонавт“! — заяви той и вдигна чаша.

Чукнахме се и отпихме.

— Намерили сте котвата?

— Котвата?! — извика той. — Намерихме целия проклет кораб!

АРГОНАВТИ

Белочек и Кенди бяха намерили корабокруширания кораб на 20 метра под водата за по-малко от 15 минути, след като бяха стъпили на дъното. Белочек обясни, че точно под нас потопеният рид се спускаше рязко и „Аргонавт“ лежал върху купчина масивни камъни малко по-надолу по склона. За тяхна изненада бил обърнат с мачтата надолу. Корпусът му изглеждал като дълъг остър покрив, покрит с пелена пясък като сняг. Очевидно, когато корабът потънал, е паднал на ръба на рида, преобърнал се е по склона и накрая мачтата му се е заклещила в камъните. Постоянното течение държало дървения корпус под дебел пласт пясък и тиня и от това разлагането значително се бе забавило. Освен напълно счупения нос, разбит при падането на скалите, останалата част от кораба била забележително запазена.

Чудех се как така го намериха толкова бързо.

— На какво разстояние от котвата се намираше? — попитах.

Бяхме се събрали на мостика и пийвахме шампанско, докато Дъф и Рок се вмъкнаха в гмуркаческите екипи.

— Нямам представа — каза Белочек, разположен на боцманското място. — Така и не намерихме котвата.

— Нима? — учуди се Рок. Опитваше се да разхлаби каишката на плавника си.

Кенди го взе от ръцете му.

— Очевидно аномалията, която регистрирахме, не идваше от котвата — каза тя. Умело нагласи каишката и подаде плавника на Рок. После се протегна за диаграмата от магнитометъра, разпъна я на масата и разгледа графиката.

— Според нас нещо вътре в кораба е причина за реакцията на уреда.

Сърцето ми подскочи. Погледнах към гигантското отклонение на диаграмата. Изглеждаше като Еверест в сравнение с незначителните хълмчета, образувани от изоставената кислородна бутилка на Дан. Рок и Дъф ме погледнаха. Всички си мислехме едно и също и Дъф накрая се осмели да го произнесе на глас.

— Смятате, че на кораба има съкровище?

Ева стана, за да ни налее още.

— Не бих прибързвала със заключенията — каза тя. — Златото и среброто нямат магнитни свойства. Сигурно е заради железен баласт или част от корабните механизми.

Кенди се съгласи.

— Просто нямаме представа — отвърна тя. Без светлина нямаше как да влязат на повече от метър навътре в развалината. Товарът оставаше загадка.

Обърнах се към главнокомандващия. Белочек отпиваше от шампанското и разглеждаше групичката ни с отчужден поглед. Изглежда се наслаждаваше на внезапния ни интерес.

— А вие какво мислите, г-н Белочек?

Очите му се впиха в мен и ми се стори, че забелязах леко подозрително хитро пламъче. Може да беше реакция на тона ми, който беше по-скоро обвинителен, отколкото любопитен. Както и заради факта че докато беше под вода, аз се разполагах в стаята му. Подозирах, че не обмисля въпроса ми, а каква е причината, да го задам. Както и да е, след известна мисловна интерлюдия, той стигна до приемлив извод и с бавно движение на ръката внимателно остави чашата с газирана течност, отпусна се в моряшкия си трон и обяви мнението си със своя гърлен властен баритон.

— Това, което си мисля, приятелю, се основава на това, което видях. А аз видях двумачтова шхуна от деветнайсети век, построена почти в стила на балтиморските клипери, със сигурност на повече от 150 години. Развалината е в отлично състояние, изглежда като по чудо недокосната. Ако този кораб наистина се е наричал „Аргонавт“, както твърди брат ти, тогава с голяма доза сигурност той е превозвал храбрите мъже, наричани някога аргонавти, дръзките хора, осмелили се да тръгнат на запад в търсене на богатства по времето на Калифорнийската златна треска. Както ти казах, дядо ми е един от тези мъже, затова знам какво говоря. Ако този кораб е ползван за транспорт към и от златните полета, тогава може би — казвам може би — е срещнал трагичния си край, докато се е връщал у дома към източния бряг, натоварен с кюлчета. И ако е така, в което имаме доста основания да вярваме, всички ние сме на прага на Елисейските полета.

Мълчахме като омагьосани. Точно както ако бяхме застанали пред портите на рая. Аз не носех в себе си дълго таено желание за скрити богатства. Моят мотив беше да разбере какво се бе случило с брат ми. Имаше индикации, че ставаше въпрос за убийство. Че този човек, който току-що така красноречиво ни говори за рая, може да е извършителят. И все пак, сърцето ми биеше лудо. Белочек беше убедителен и завладяващ оратор. Като се прибавеха авторитетният му глас и силно присъствие, никой от нас не смееше да подложи на съмнение думите му. Но някъде в екзалтираното биене на сърцето си чувствах обезпокояващото почукване на съдбата, сякаш току-що той не беше произнесъл обещание за богатство, а смъртна присъда или бе обявил война. Последната битка, която да ознаменува деня на Страшния съд. В пристъп на страхопочитание се чудех дали се бяхме изправили пред райските порти, или пред входа на ада.

Всички мълчахме и размишлявахме, докато Белочек не предложи на гмуркачите един последен съвет.

— Внимавайте долу, момчета. Гредите са изгнили и дъното е меко. Опичайте си ума и си дръжте очите отворени за издайнически блясък.

След тези думи Рок и Дъф взеха подводните си фенери, запляскаха с плавници по палубата, стиснаха регулаторите със зъби и едновременно се преметнаха през борда.

Така и не успях да им кажа какво съм намерил в тетрадката на Дан и сега се чудех дали не сбърках, като ги оставих в неведение. Белочек можеше да е опасен, много повече от гнилите дъски и мекото океанско дъно. Един поглед на Ева ми бе достатъчен, за да го потвърди. Двамата не си бяхме казали дума след изкусителното преживяване в покоите на домакина и аз копнеех да разбере какви тайни крият тези зелени очи. Какво бе видяла? Какво знаеше? И какво ни готвеше магьосникът? Не можех да спра да се безпокоя за изгубената златна монета и запаления лист хартия. Нямах как да не забележи, че монетата липсва, а ако намери и рисунката, веднага ще разбере какво съм правил. Трябваше да има причина, поради която бе избрал да скрие истината. Боях се, че цената на тайната му беше убийство.

Сега го гледах как стои с гръб към нас и се взира в мехурчетата на гмуркачите, които бавно се отдалечаваха от яхтата. Когато наведе глава, за да запали пура, Кенди се протегна лениво на палубата до него и започна да попива слънчевата светлина като котка на припек.

Ева се обърна към мен и улови погледа ми. Стана от мястото си и тръгна към вътрешността на яхтата.

— Някой да иска картопки?

— Моля те — каза Белочек. — Умирам от глад. Остана ли гуакамоле?

— Ще ти приготвя — отвърна тя и слезе по стълбите.

— Нека ти помогна — предложих аз. Белочек се обърна, когато я последвах. Чувствах погледа му в гърба си.

Ева ме чакаше.

— Какво...

Преди да кажа и дума повече, тя ме придърпа към себе си и притисна уста в моята. Влажните ѝ устни се разтвориха и топлият ѝ подвижен език влезе жадно в устата ми. Ръцете ми зашариха по полугодия ѝ гръб, докато вече не можех да търпя никакво разстояние помежду ни. Затиснах я до вратата на шкафа с тежестта на тялото си, гърдите ѝ се притиснаха в мен. Тя вдигна лице и ме погледна, след това поднесе устни към ухото ми.

— Джак — прошепна тя. — Прости ми. Само това можах да измисля да му кажа...

— Всичко е наред — отвърнах. Вдигнах къдриците от рамото ѝ и засмуках извивката на шията ѝ.

Мекият ѝ дъх галеше ухото ми, гласът ѝ беше приглушен и нежен като звук от отварящо се цвете, откриващо ерогенните си тичинки.

— Искам те — прошепна тя.

Захапах я за ухото и ѝ отвърнах с шепот.

— И аз те искам.

— Трябва да внимаваме.

Отдръпнах се и я погледнах в очите.

— Монетата — казах. — Извадих я от джоба му и тя се търколи под охлаждащия шкаф с вината. Не можах да я достигна.

— Аз ще се погрижа за нея — отвърна тя. Отвори вратата на един шкаф и изсипа съдържанието на шумяща целофанена торба в пластмасова купа.

— Занеси това горе — каза тя. — Занимавай го. — И тръгна към стаята на Белочек.

Спрях я.

— И листът от тетрадката...

— У мен е — каза тя. — Взех го.

— Ти?

— Боя се за теб, Джак. Трябва да внимаваш.

— Ева...

— Бързо, тръгвай.

Тръгнах заднешком към стълбите.

— Ами Кенди?

Ева поклати глава.

— Нищо не казвай.

— Но...

— Довери ми се.

Погледнах я и кимнах.

— Добре — казах.

Бегла усмивка озари очите ѝ. И тя зави към стаята на Белочек.

Отидох на мостика и видях Белочек отпуснат на капитанската седалка. Кенди стоеше зад него и разтриваше огромните му рамене. И двамата ме гледаха: Кенди през увисналите пред лицето ѝ червени кичури, а Белочек с приведена глава, изпод вежди. Ако я нямаше пурата в ръката му, щеше да прилича на боксьор в ъгъла на ринга.

— Изглеждаш малко зачервен, Джак. Да не би пак да ни се подкосиха краката, а?

— Ни най-малко — отвърнах. — Чувствам се прекрасно. — Оставих купата с картопки пред него. — Ева приготвя гуакамоле.

— Нека донеса нещо за пиене — предложи Кенди и тръгна към стълбите.

— О, не, нека аз да донеса — казах и понечих да я спра. — Какво искаш?

— Благодаря ти, Джак, но...

— Не, настоявам. Моля те.

Без грим лицето на Кенди беше бледо и изпито, а косата ѝ висеше на кичури като кървава раста^[1]. Тя се спря и ме погледна изпитателно. Бях блокирал пътя ѝ към стълбите с разперени ръце. Отпуснах ги небрежно и се опитах да изглеждам спокоен.

Тя хвърли поглед през рамото ми към вътрешността, където се предполагаше, че е Ева. След това ме погледна отново и ми се ухили кисело и нетърпеливо.

— Добре, любовнико. Има отворено шише диетична кока-кола в дъното на хладилника. В барчето срещу хладилника ще намериш ром „Барбадос“ — не искам „Бакарди“. Искам чаша кола и малък ром вътре. Без лед.

— Ром с кола, без лед. Господин Белочек?

Той поклати глава и както винаги изглеждаше развеселен.

— За мен нищо — каза.

Когато се обърнах и заслизах по стълбите, изведнъж от водната повърхност някой се провикна. Белочек стана и всички отидохме към перилото, за да видим кой е.

На двайсет метра Рок риташе към нас и дишаше през шнорхела.

— Нещо не е наред — каза Кенди. — Сам е.

Хвърлих поглед зад себе си. Ева все още беше долу.

Заля ме внезапна вълна безпокойство, усещах, че се е случило нещо ужасно. Без дори да знам какво е, веднага се почувствах отговорен. Аз ги доведох тук, вината беше моя, аз забърках всички в това.

— Рок — извиках. — Какво има?

Той не ми отговори веднага. Изплува към задната страна на яхтата, свали си маската, хвърли я на палубата и остана за кратко на стъпалото на кърмата.

— Сестра Клеър Духачката — каза той. — Шибаното ми ухо.

Отдъхнах си. Рок и преди се беше сблъсквал с този проблем. Мислехме, че го е преодолял. Нелекувана инфекция на ухото в началното училище се бе превърнала в сериозно възпаление на синусите, което бе поразило финия апарат на вътрешното ухо. Когато учителката му, реликвата от Светата инквизиция, сестра Клеър, настояла да си издуха носа колкото може по-силно, той се подчинил, но си издухал тъпанчето и си увредил евстахиевата тръба, която така и

не заздравяла. Рок сам си я издухал, но винаги обвиняваше монахинята.

— Колко дълбоко слезе? — попитах.

— Десет-петнайсет метра.

Нямаше проблеми в плитките водоеми, в които се бяхме гмуркали. Но тук, ако не можеш да си прочистиш ушите, не можеш да се гмуркаш.

— Къде е Дъф? — попитах.

Рок поклати глава.

— Опитах се да го накарам да се върне с мен. Но нали познаваш Боби.

— Не трябва да се гмурка сам — каза Кенди. — Още повече край руина на кораб.

Казах на Рок да ми даде екипировката си.

— Слизам — заявих, докато той се качваше на яхтата.

— По-добре недей, Джак. — Беше Ева, застанала зад мен с малка стъклена купа гуакамоле в ръце. — Аз ще отида. — Остави купата и тръгна обратно към стълбите.

— Не, Ева. — Тя се спря и се обърна към мен. — Ще се справя.

— Сигурен ли си, че ще се справиш? — В гласа ѝ имаше непресторена загриженост. Приех го като лична победа.

— Абсолютно — казах. И добавих с намигане. — Довери ми се.

Тя се усмихна едвам. И после за моя радост се поддаде на внезапен импулс и леко ме целуна по устните. Не ме изкушаваше, не си играеше с огъня, просто момиче целува момче посред бял ден на яхта.

Със съжаление трябваше да отбележа, че не беше целувка само заради привличането.

— Намерих я — прошепна в ухото ми. Сведе очи и аз проследих погледа ѝ към талията. Лекичко отвори долницето на банския си и видях блестящата златна монета, заровена в мекото гнездо на вагината ѝ.

Тъкмо да ѝ кажа да се връща бързо долу и да я върне в джоба на Белочек — смятах, че беше разбрала — когато внезапно зад нея се появи самият той. Ева се извърна дискретно, а Белочек се приближи и ме сграбчи за китката. Погледна ме право в очите и вече очаквах да ми

се скарал, задето бях откраднал сърцето на капитанската асистентка или за някакво друго дръзко прегрешение. Но това, което каза, ме изненада.

— Внимавай долу, Джак. Обещай ми да внимаваш.

При Белочек беше трудно да се каже кога е искрен. Но поне беше прав: там наистина трябваше много да се внимава.

— Ще внимавам — отвърнах.

— Добре! — каза той и ме тупна по гърба. — Донеси ни блестящо злато!

[1] Раста — африканска прическа от кичури коса, увита на масури. — Б.р. ↑

РОРШАХ

Движех се без усилие с плавниците към дълбините, като следвах безкрайното въже на котвата. Под косите следобедни лъчи водата искреше с къдриви снопчета светлина, които излъчваха перлен блясък, напомнящ ми за луната. Повърхността бързо изчезна и аз останах да се рея в безгранично пространство. Сякаш бях влязъл в кристална топка и вън от нея, отвъд обхвата на зрението ми, а Белочек ме гледаше и гадаеше миналото и бъдещето ми, както можеха само мъртвите и Бог. Замислих се над тази притеснителна идея, представих си го как държи съдбата ми в ръце, както циганка с големи халки на ушите държи кристалната топка. И тогава пред очите ми се появи дъното, което приличаше на нарязаната повърхност на дланта му.

Казаха ми, като стигна дъното да продължа по посока на котвеното въже, право през платото на рида, надолу през каменистия му ръб. Сега се движех в тази посока и разглеждах мрачния пейзаж, за да зърна мехурчета или блясък на кислородна бутилка. Както и очаквах, Дъф не се виждаше никакъв. Сигурно вече е влязъл в развалината и усърдно търси следи от злато. Искеше да го намери пръв. С това беше по-сладко да се хвалиш, отколкото със самото злато. Тази чест искаше да си пришие той. Без съмнение затова така импулсивно се бе втурнал — не заради желанието за съкровище, а заради съкровището на желанието.

Дъното се спускаше стръмно надолу. Бях стигнал края на рида. Вече се движех покрай стена от пясък и камъни, оставил се на подводното течение. Бавният поток ме носеше като падащо в тъмен кладенец перце. На платото бях видял цял пасаж риби, но по-надолу се мяркаха само няколко. Водата стана по-студена, а светлината — по-слаба. Продължавах да се вирам очаквателно в бездънния мрак, но не виждах нищо. Може би корабът не беше там или пък беше прекадено трудно да го забележиш — видимостта бе паднала на няколко метра.

Спрях, за да изплюя вода от лошо изолираната маска. Беше протекла от бавно покачващото се налягане. После повисях малко във водата, за да се ориентирам. Около мен беше мрачно, безжизнено и

тъжно, под мен — бездна. Поех голяма глътка въздух с метален вкус и се опитах да се отпусна, да запазя самообладание. Казах си, че всичко е под пълен контрол. Сърдечният ми ритъм беше нормален, умът ми — ясен, дишането — равномерно. Но стрелката на датчика за дълбочина показваше двайсет и пет метра. Казаха, че корабът е на не повече от двайсет. Осъзнах, че съм сбъркал посоката и се зачудих дали не бях разчел грешно ъгъла на котвеното въже. Или пък, помислих си с известна тревога, „Магьосник“ се е придвижил на дрейф и ъгълът се е променил. Надявах се да не съм много далеч. Огледах се наляво и надясно и реших, че по-обещаващо е пространството вляво от мен — там склонът се спускаше постепенно. Надявах се там да е ръбът, на който е заседнала развалината, и се запътих в тази посока, като се придвижвах бавно покрай каменната стена.

Внезапно движение улови погледа ми, в мрака пред мен нещо проблесна. Беше прекалено голямо, за да е риба. Помислих си, че може да е Дъф. Оттласнах се силно във водата и заплувах равномерно. Трябваше да го хвана, ако не исках да го изгубя. Затова се взрях пред себе си. Но колкото по-далеч отивах, толкова по-трудно ми ставаше да виждам. Водата се завихряше покрай скалите и вдигаше пясък като пустинна буря. Бях попаднал на друг подводен вихър, кипяща тиня, която замъгляваше видимостта.

Каменната тераса под мен започваше да става по-полегата. Продължих да се движа бавно и да се вирам през мътилката с надеждата пак да зърна Дъф. Изведнъж терасата започна да се издига, а склонът до мен се изравняваше. Оттласнах се напред в мрака и погледнах датчика на ръката си — 22 метра. Извърнах се назад и се блъснах в стена.

Ударът разхлаби маската ми и извади регулатора от устата ми. Ледената вода опари очите ми и ми влезе в носа. Задавих се и изкашлях въздуха от дробовете си. Сега те бяха празни, а маската ми беше пълна с вода. Замахнах на сляпо за мундцука, но регулаторът беше изчезнал и не виждах нищо. Двайсет и два метра — прекалено дълбоко. Нямах време да се успокоя. Нямах време да мисля. Страхът изрови забравен спомен: регулаторът излиза от дясната страна на бутилката. Когато го загубиш, трябва да е паднал отдясно на кръста ти. Посегнах нататък и затърсих трескаво с две ръце.

Оловни тежести. Презрамките на бутилката. И...

Нищо. Нямаше регулатор. Ни следа от него.

Свитото ми гърло правеше вакуум в червата ми. Не можех да дишам. Пред очите ми излязоха звездички и започна да ми причернява. За втори път за един ден припадах на дъното на океана.

Тогава се случи чудо.

Някой пъкна в зъбите ми пълен с въздух мундщук. Захапах го и поех влажния кислород. Грабнах регулатора и притиснах език към отвора, през който влизаше въздуха, след това натиснах пречиствателния бутон и изчистих остатъчната вода. Поех дълбоко дъх и напълних дробовете си с животворен кислород. Издишах тежко и пак вдишах. После още веднъж. И още веднъж. След секунди вече си дишах нормално. Нагласих си маската, притиснах я към лицето и издишах силно през носа. Водата излезе през пречиствателната клапа и намали нивото на течността вътре в маската. Още две издишвания през носа и пак можех да виждам, макар че отчаяно исках да си избърша очите, защото солената вода пареше и замъгляваше погледа ми. Но не достатъчно, за да не видя ококореното лице, което плуваше пред мен.

Дъф току-що ми бе спасил живота. Исках да му лепна една целувка, но мисълта да извадя регулатора от устата си беше непоносима. Затова се задоволих да му покажа жеста за „ОК“.

Той изчака, сякаш за да се увери, че всичко е наред. Репутацията ми вече беше лоша и аз правех всичко, за да я поддържам такава. Посочих регулатора, разперих ръце с дланите нагоре и свих рамене, което трябваше да значи: „Какво, по дяволите, стана?“ Чрез сложна пантомима Дъф успя да ми обясни, че регулаторът се бил преметнал през рамото ми и някак си заседнал между раницата и бутилката ми. Ако Дъф не се бе появил, аз сигурно нямаше да го намеря. Не и без глътка въздух в дробовете си. Можех да надуя жилетката и да вдишам през резервния мундщук, но няхах нужното присъствие на духа. За втори път изпадах в паника. Страхът ми ставаше навик.

Ударът можеше да ме убие, но май ми беше спасил живота. Звукът от сблъсъка вероятно бе довел Дъф при мен. Трябваше да го питам за това по-късно, за предпочитане на бира на припек върху палубата на „Магьосник“. Тази история сигурно след време ще разказваме на внуците си — как Дъф ми спаси живота в деня, в който намерихме съкровището. Засега обаче щеше да почака, имахме по-

важна работа. Защото това, в което се бях блъснал, беше, разбира се, дървения корпус на кораба.

Дъф ме поведе и заплувахме покрай него. Гледката за мен беше поразителна. Неповторима и зловещо странна гледка на потопен кораб. Преди не се бях гмуркал край потънал плавателен съд. Най-близкото подобно преживяване беше потопен училищен автобус, на който попаднахме случайно при едно от гмурканията ни в залятата кариера. Беше оставен там като на шега, за развлечение на отегчените, приковани към сушата гмуркани от Средния запад. Но това тук беше съвсем различно нещо. На първо място размерът на развалината. После — призрачната ѝ страховитост. Този плавателен съд лежеше тук от век и половина. В него вероятно са се удавили моряци. Авантюристи. Търсачи на съкровища. Хора, не по-различни от нас. Усещах присъствието им във водата край себе си и в мрачните сенки на развалината. Беше голям платноход — според тетрадката на Дан над 30 метра дълъг. Но завихрената вода не ни даваше възможност с Дъф да видим целия корпус наведнъж. Бяхме като слепци, които опипват слон, като хора, които сглобяват частите на мамут наум. Така корабът се превръщаше в химера — плод повече на въображението, отколкото направено от човешка ръка съоръжение от дърво и метал.

Преобърнатият корпус беше като стена, планина от пясък и тиня. От него се издигаше хоризонтално връх, подобен на билото на покрив, което се спуска от край до край под неизвестен ъгъл. Като отмахнахме наслояванията, във водата се вдигна облак, под който се откри мозайка от корозирал метал — набръчкани парчета меден обков, отлюспващи се от дървената основа. Оттласнахме се от облака и се понесохме към другата страна на кораба, като плувахме бавно покрай плоската кърма. Огромният изгнил рул все още висеше на корозиралите железни панти. По цялата дължина на кораба, под перилото, където палубата се опираше по осеяната с камъни тераса, имаше черни криви дупки, нито една не беше достатъчно голяма, за да го погълне. Докато се движехме покрай корпуса, попаднахме на по-голям отвор и двамата насочихме фенерите си натам. Изплашени риби потрепнаха от светлината, очите им бяха като пръснати стъклени топчета за игра. Палубата изглеждаше изгнила, но като по чудо запазена. Множество разложени греди и купчината, която някога е била откъсната мачта, изпълваха

ограниченото зловещо пространство отдолу. Забелязах врата в палубата, тъмен вход към вътрешността на кораба.

Понечих да вляза, но Дъф ме побутна по рамото и ме отведе. Имаше друг план и аз го последвах покрай корпуса към носа. Тъмната вода обгръщаше кораба в сив мъглив воал. Усетих нечие присъствие в заобикалящата ни пустота. Обръщането ми сякаш направи това присъствие още по-близо. Чувствах, че ни наблюдават. Скоро в главата ми се въртяха всякакви пресилени кошмари: моряци сенки, движещи се скелети, рогати дяволи, полускрити в мъглата. Сякаш бездната събуждаше детските ми страхове, обличаше банални привидения в прозрачните одежди на забравата. Почти различавах призрака на брадатия ми брат Дан. Това извика в паметта ми думите на псалм, който бях намерил, записан в тетрадката му.

Забравен съм като мъртвец.
Превърнал съм се в изгубена вещ.

Никога не съм вярвал в свръхестественния свят. За мен това е игра на мозъка, изкривено време, минали образи и спомени, насложени върху настоящето. Призраците се въздушни измамници, толкова изкусни и неуловими като мислите. Няма как да ги заглушим. Можем само да се отвърнем от тях. Да им откажем вниманието, което страхът ни подтиква да им обърнем.

Извърнах се и последвах Дъф.

Носът на кораба беше точно такъв, какъвто Белочек ни го описа. Върхът беше счупен и откъснат. На мястото, където е била женската фигура, имаше огромна дупка. Тази зейнала уста разкриваше счупени дъски като зъби и стигаше дълбоко навътре чак до каменната тераса. Така тъжната развалина сякаш плачеше в бездната. Дъф преплува хладнокръвно през зъбатата уста и тъмнината в нея бързо го погълна. Гледах го отвън и се колебаех дали да вляза, но видях фенерчето му да присветва. Така както плуваше в безтегловност в мастиления отвор, с бутилка на гърба и маска на лицето, той приличаше на някакъв Йона от космическата ера, застанал пред отворената паст на кита.

Какво друго ми оставаше, освен да го последвам? Минах през дупката и натиснах каучуковия бутон на фенерчето. Рибите със

стъклени очи се пръснаха ужасени. Конусовидният лъч освети покрити с пясък пръснати останки — бутилки, буркани, парчета стъкло, отломки от изгнили сандъци и разбити, зеленияса гърнци. Вдигнах част от чайник с отчупен връх на чучура и от него се изсипа черна следа като от октопод. Парченцето приличаше на китайски порцелан с бели и сини флорални мотиви под глазурата. Пуснах го обратно в разпръскващия се облак и преплувах до Дъф, който бе намерил запазена каса шампанско. Издърпа една бутилка и видя, че коркът се е разложил и съдържанието се е смесило с океанската вода. Обърна се към мен, размаха я като трофей, после я хвърли. Тя се приземи във финия пясък и стана причина за малка експлозия. Странни жълтеникавооранжеви парченца плуваха в гъстия облак. Насочих лъча си към тавана над нас (който, разбира се, беше под) и видях, че целият е надупчен. Морската флора и фауна прояждаха дървото и от него падаха накъдрени стружки. Осъзнах, че каквото и да има над нас, то лесно можеше да се срути над главите ни.

Дъф намери врата на вътрешната страна и се мъчеше да я отвори. Уплаших се, че така ще помогне на тавана да ни затрупа, затова го сграбчих за ръката и го принудих да спре. Той ме последва към отворената паст на носа, където част от тавана беше много силно изгнила. Мушнах ръката си през тънкото като вафлена кора дърво и то с лекота се проби. За секунди бяхме отворили достатъчно голяма дупка, за да минем.

Оказахме се в малко затворено помещение със силно извит таван, който всъщност беше предната арка на корпуса. Каквото и да е имало там, отдавна се беше разпаднало на прах, така че с всяко движение вдигахме този прах на облаци. След секунди вече не виждахме нищо на няколко сантиметра пред лицата си. Опипом си проправихме път през мрака, докато стигнахме до вътрешната стена, която в голямата си част бе изгнила и паднала. Минахме лесно през нея и фенерите ни осветиха по-голямо празно и спокойно пространство. Силно изгнила колона, закрепена за корпуса над нас, се спускаше косо през пода под краката ни. Досетих се, че това е долната част на една от корабните мачти, закована за централната греда на корпуса.

Дебел слой от тежки камъни и чакъл покриваха преобърнатия таван под нас. Както сами се бяхме уверили, външната част на

коритото над главите ни беше напълно запазена и покрита с пелена фин пясък, затова се зачудих как камъните и чакълът се бяха озовали във вътрешността. Големината и тежестта им правеха невъзможна хипотезата, че са влезли през носа. Мислех си, че Белочек и дамите може да знаят отговора и наум си отбелязах да ги попитам.

Дълги, вити дървени отломки и ленти корозирал метал лежаха полузаровени в чакъла. Сигурно са от бурета, помислих си аз, като се сетих за бележката на Дан за контрабандата на тютюн. Каквото и да е било съдържанието им, отдавна се е разпаднало на прах. Лъчът на фенера ми внезапно попадна на искряща оранжево-червена анемона, светъл огнен остров сред сивото море от отломки. Първото цветно петно, което виждах в руината. Дори няколкото прокраднали се преди това риби изглеждаха призрачни и сиви, стреснатите им очи бяха като празни огледала. Тези бездушни, прелитащи като навити на пружина същества и малкото огнено късче бяха единствените живи обитатели, които срещнахме на кораба. Какво така отблъскваше живота от този съд? Дори и аз, алчен за злато, чувствах непрекъснато желание да избягам.

Идващ от нищото лъч светлина танцуваше по свои собствени закони в мастилената тъмнина пред нас. Дъф се бе слял със света на призраците. Оттласнах се леко с плавниците и се приближих, докато пред моя фенер не се появиха реалните му очертания. Той се извърна и ме погледна. Търсеше очите ми, за да се увери, че съм добре. Вдигнах палец към него. Той кимна утвърдително, но усетих, че и той като мен става все по-подозрителен. Бяхме на 20 метра под водата, погребани под търбуха на силно изгнил кораб. Имахме много причини да се страхуваме. Но фактът, че бяхме, заедно, някак си разхлабваше хватката на ужаса.

Подът под нас скоро премина в обширно отворено пространство. Бяхме влезли в централната част на кораба, дълго и дълбоко помещение, което свършваше отвъд обхвата на фенерите ни. Водата в него беше ледена, защото бе далеч от топлите потоци и сгряващите слънчеви лъчи. Тук-там над главите ни се люлееха закрепени за тавана синджири. Вероятно бяха ползвани за връзване на товара. Бяха изгнили до основи и висяха, всеки с различна дължина, като гирлянди на елха. Мехурчетата, които издишвахме преминаваха покрай тях и се сливаха в сребристи локви, все едно бяха от живак. От центъра на

корпуса се спускаше втора мачта и под ъгъл преминаваше през бездната под нас. Проследихме я с фенерите си, които подплашиха пасаж дребни рибки. Водата край нас беше спокойна и прозрачна, потопена в отдавна необезпокоявана тишина. Чувствах се като натрапник в древни свети дълбини, като груб грабител в безмълвна гробница.

Ледената вода учести дъха ми и ме накара да се разтреперя. Мислех си за сигурността на яхтата и дружелюбната слънчева топлина. И за Ева, която ме чакаше там. Студът ми помагаше да мисля за Ева.

Дъф се спусна. Последвах го. Светлината на фенера ми пронизваше сребристите мехурчета, които той изпускаше. Дъното бе покрито с чакъл и камъни, пръснати сред изгнили дъски и корозирали отломки. Съзряхме врата, която водеше под развалината. Не се виждаше блясък на злато, тинята беше повече от навсякъде другаде на кораба. Дъф започна да си разчиства път през наносите. Аз плувах над четвъртитата черна врата и насочвах светлината към тъмнината под нея. Осветих тесен процеп между океанското дъно и преобърнатата развалина. Човек с моите размери лесно можеше да пропълзи в него.

Гмурнах се в дупката.

Сега бях затиснат от цялата тежест на кораба. Над мен беше горната палуба, върху която моряците бяха стъпвали и танцували, която бяха мили и от която бяха наблюдавали с далекогледни преминаващите кораби. От високите мачти и масивните греди, сложния такелаж и огромните платна, които някога са се издигали величествено над кораба, бяха останали само скапани развалини. Прожекторът ми огряваше гробище на великолепието. До няколко места под перилото стигаха слаби слънчеви лъчи, които се промъкваха през процепите между дъното и неразборията от счупени греди, но нито един от тях не изглеждаше достатъчно голям, за да може да се мине през него. Спомних си отвора, който бях видял по-рано, когато с Дъф обикаляхме потопения кораб, през него можех лесно да мина. Ако успеех да го намеря, щях бързо да се измъкна, ако се наложи.

Загасих фенера си. Без ярката му светлина слънчевите лъчи огряваха по-добре гледката. Придвижих се внимателно през клаустрофобичното пространство и потърсих отвора, който си мислех, че трябва да е наблизо. Промуших се под масивната мачта от другата

страна на палубата и бързо забелязах голям процеп, през който се процеждаше светлина. Веднага заплувах нататък. Почти го бях стигнал, когато светлината изчезна.

Над кораба се бе спуснала сянка. Замръзнах ужасен във водата.

Стоях неподвижен в тъмното няколко минути, които ми се сториха безкрайни. После светлината се върна така внезапно, както беше изчезнала.

Издишах.

Не може да е бил Дъф, той беше все още в товарното отделение. Каквото и да бе минало над нас, беше по-голямо от човешки бой. Може би кит? Акула? Пасаж риби?

Може просто облак да е засенчил слънцето.

Насочих се към светлия процеп. Намираше се между два камъка под изгнилия ръб на кораба. Беше прекалено тесен, за да премина през него. Приблжих максимално лицето си и надникнах.

Нямаше нищо за гледане. Същата пустота като преди. Белият екран, сцената на моите демони. Да не би страховете ми да бяха изфабрикували и сянката? Чува се за кратки припадъци, предизвикани от натравяне с азот, но със сигурност не бях достатъчно дълбоко, за да ми се случат. Или пък бях?

Не. Бях видял нещо. Определено бях видял нещо.

Ръцете ми трепереха. Стига толкова претърсване на дупки в тъмнината. Обърнах се към отвора в палубата и включих фенера си. Когато се промъквах през гората от паднали греди, изведнъж лъчът на прожектора ми попадна на нещо познато — заоблен метален ръб, полузаровен в пясъка.

Пред мен стоеше цев на оръдие.

Нямаше как да сбъркам тежкия отвор на дулото. Лежеше обърнато, но преди очевидно е било поставено върху кръгла дървена платформа, закрепена за отвор на дървената палуба. Сега всичко беше изгнило. Беше въртящо се оръдие, като тези, които слагат на бойниците. Приблжих се да го разгледам по-добре. Бронзът бе хванал тъмна сиво-зелена патина, тук-там се виждаха участъци от ръжда и меден окис. Корозията беше напреднала, но посвоему красива. От оръдието би излязъл прекрасен сувенир за палубата на „Магьосник“. Но беше тежко и доста дълбоко заровено, изваждането му беше

невъзможно. Въпреки това исках да го взема със себе си. Или поне да го снимам. Да имам какво да покажа на хората горе.

Защо граждански кораб е имал на палубата си смъртоносно оръдие? За предпазване? Пиратство? Може би тази развалина не беше „Аргонавт“? Или пък „Аргонавт“ е преживял повече приключения, отколкото предполагаме?

Намерих Дъф в товарното отделение да изгребва чакъла с надежда да зърне блестящото злато на Белочек. С една откъсната греда риеше в наносите и създаваше ужасна бъркотия. Бяхме потопени до колене в слой мътна тиня, която се стелеше в отделението като ниска мъгла. Със същата пръчка Дъф вдигна около метър полуразпаднала се верига и я приближи към мен, за да я видя по-добре. Посочи с палец към тавана, с което искаше да ми каже, че веригата е висяла заедно с другите над главите ни. Хвърли я, после взе нещо друго от чакъла. Корозирала метална скоба. Двойна скоба, две метални парчета, съединени в едно.

Дъф мушна ръка през скобата и размаха юмрука си през нея. След това изплю мундщука си и извика нещо във водата. Не го разбрах, затова той извика пак.

— Роби!

Потръпнах и кимнах, почувствах се малко глупаво, че не го разбрах веднага. Но кой да очаква да намери окови на златотърсачески кораб? Дъф захапа пак мундщука и ми махна да го последвам. На няколко метра по-нататък, в основата на мачтата, той хвърли оковите към пода. Те се приземиха върху цяла купчина подобни железа. Дъф бе събрал поне половин дузина от тях. Когато погледна пак към мен, аз поклатих невярващо глава. Какво диреше кораб за роби край тихоокеанското крайбрежие?

Дъф се пресегна към тъмната купчина, взе голям кръгъл камък и ми го пхна в ръцете. Беше удивително лек за размерите си. Преобърнах го.

Въобще не беше камък. Беше човешки череп.

Уплаших се и го изпуснах. Дъф го хвана, преди да падне. Пак ми го подаде, като очевидно се забавляваше от моя уплах. Взех енергично черепа. Никога не бях държал в ръцете си подобно нещо. Сетих се за Хамлет и неизвестно защо — за тримата глупаци. Беше едновременно смешно и зловещо. Мушнах пръсти в очните орбити. Костта беше

доста ерозираща, имаше болезнен зеленикав оттенък. Цялата долна челюст липсваше. Темето беше в тъмен сиво-зелен цвят и по него имаше много следи от удари. Приличаше на счупено великденско яйце. Очевидно от тази страна черепът е бил изложен към морската вода, другата е била заровена в чакъла.

Върнах на Дъф зловещия трофей и той се върна при колекцията си от окови. За кратко просто си плувахме наоколо и се опитвахме да решим какво да правим по-нататък. Бяхме разгледали половината кораб. Аз видях оръдие и хвърлящо сянка чудовище. Дъф намери окови и човешки череп.

Само едно нещо можеше да надмине тези находки. А времето да го намерим изтичаше.

НАЙ-ЛОШОТО, КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ СЛУЧИ

Мислех си, че най-лошото, което може да ни се случи, е да заседнем в развалината без въздух. „Внимавайте долу“, беше ни предупредил Белочек и тогава въздухът беше първото, за което се сетих. Проверих датчика за налягането и установих, че са ми останали не повече от петнайсет минути.

Щом на мен ми оставаха петнайсет минути, въздухът на Дъф, който се бе гмурнал доста преди мен, трябваше вече да привършва. Посочих му датчика за налягането. Той ме погледна и ми направи знак, че всичко е наред.

Не му повярвах. Сигурно не му оставаха повече от пет минути, точно колкото да стигне до повърхността. Посегнах към датчика му, но той ме бутна. Посочих му часовника си, после неговата бутилка и прокарах пръст пред гърлото си.

Дъф поклати глава за „не“.

Посочих му по-отривисто часовника си, наврях гневно пръст в бутилката му и почти си пуснах кръв, като се правех, че си прерязвам гърлото.

Дъф упорито клатеше глава, после се обърна и се отдалечи. Сграбчих го за глезена. Той се изскубна. Гледах го как заплува към тъмницата със светещ фенер, без въобще да осъзнава, че така се самоубива.

Обърнах се омерзен и се направих, че тръгвам без него. Мислех си, че няма да остане сам. Поех към мястото, от което бяхме влезли в товарното отделение. Като стигнах до него, се обърнах да видя дали не ме следва.

Не ме следваше. Кучият му син беше изчезнал.

Дъф искаше да открие златото и знаеше, че това е единствената му възможност. Искаше да впечатли една жена. И не смяташе, че ще успее със злокобния малък череп. И кой бях аз, че да го спирам? Може би имаше друг изход от развалината. Видяхме под корпуса поне един процеп, през който бе възможно да се мине. И освен това знаех, че Дъф може да удължава живота на кислородната бутилка. Той винаги

последен изплуваше, когато се гмуркахме в каменоломната. Имаше големи дробове или пък по-малки, или просто дебилният му мозък се нуждаеше от по-малко кислород.

Всеки прави своя избор, да постъпи както сметне за добре, помислих си.

Но не можех да го оставя. Та той току-що ми спаси живота. Най-малкото, което можех да направя за него, бе да се погрижа да не загуби своя.

Тръгнах към мястото в далечния край на помещението, накъдето го видях да тръгва и той. Всяко вдишване беше безценно и мехурчетата от издишания въздух започваха все повече да ме тревожат. Студът започна да ме побеждава, кожата ми беше цялата настръхнала. Изгасих фенера и заплувах в тъмното. Ни следа от неговия прожектор. Пак включих фенера, доплувах до стената и започнах да търся в нея дупка или врата. Дървото беше забележително запазено и по него нямаше никакъв отвор. Къде по дяволите се дяна? Придвижвах се внимателно нагоре по стената, като осветявах повърхността ѝ с фенера си. И на върха не намерих нищо, нямаше вход към задната част на кораба.

Изведнъж осъзнах, че няма как и да има. Стената отделяше товарното помещение от спалните на кърмата. „Аргонавт“, а сигурно и повечето платноходи, бяха построени по същия основен план, по който бе направен и „Магьосник“: капитанската каюта бе в просторната кърма, екипажът бе набутан в тесния нос, а товарното помещение беше в средата. В този случай товарът е бил оковани роби. Със сигурност капитанът не би пожелал врата да свързва покоите му с гневната адска дупка. Единственият вход към неговите помещения би бил отгоре, откъм палубата.

Преплувах бързо през пода (долната страна на палубата) и затърсих друг отвор. Намерих го за секунди. Четвъртитя дупка точно като онази, през която бях преминал от другата страна на помещението. През нея трябва да е изчезнал и Дъф.

Минах през отвора и веднага се озовах в объркваща джунгла от счупени греди и мачти. Пространството тук изглеждаше още по-тясно от мястото край другата дупка, но веднага забелязах отворения проход, който видях и отвън, процепа под перилото, през който лесно можехме да минем. Това ни е аварийният изход, отбелязах наум, и се опитах да запомня местонахождението му. След това обърнах поглед към

кърмата. Това място беше толкова тясно, защото покривът на задните каюти излизаше над повърхността на палубата, също като издигнатия покрив над трапезарията на „Магьосник“. Имах по-малко място за маневриране, докато оглеждах под покрива за вход. Видях две врати. Задната водеше към по-голяма каюта, която реших, че е капитанската. През нея не можеше да се мине, беше прекалено близо до земята. Придвижих се към другата, легнах по гръб и едвам се промуших през нея, а бутилката ми остърга дъното.

Помещението беше малко, но уютно, вероятно за привилегирани членове на екипажа — помощник-капитана, старшината или главния бияч на робите. Стълбата и койките бяха пропаднали, а таванът под мен бе осеян със счупени стъкла и разложени на прах чаршафи и дюшеци, смесени в кална сива тиня. В нея се виждаха и ръждясали метални копчета. Чашата за бръснене с цвят на слонова кост изглеждаше, сякаш е изпусната там вчера. Нямаше и следа от Дъф, а аз не разполагах с време да разглеждам, затова минах през една дупка в пода над мен, която водеше до друго помещение на дъното на кораба.

Беше подобно по размери на предишното и пълно с разпаднали се сандъци и кутии, които като всички останки в кораба се бяха утаили на тавана на обърнатия съд. От изобилието стъклени буркани заключих, че това е килерът. В смесицата от изгнило и разчупено дърво не можеше да се различи нищо, а и Дъф не се виждаше никакъв. Затворената врата към съседната стая не се отваряше. Очевидно беше затисната или заключена от другата страна. На около метър имаше друг отвор в стената, от който тръгваше проход към добре запазено стълбище. Не виждах светлина от Дъф и в помещението в дъното.

Изплувах по стълбището и влязох в каюта, за която бях сигурен, че е капитанската. Голяма стая с една-единствена койка. Остатъците, пръснати по тавана, създаваха впечатление за относителен лукс: изгнили столове от буково дърво с орнаменти, масивна преобърната маса, която приличаше на четириног труп, набраздена спукана на две мивка, корозирали решетки от ковано желязо, издължено огледало с позлатена рамка, като по чудо непокътнато. Почти ме ослепи, когато отрази обратно към мен светлината на прожектора. Имаше и различни счупени и цели порцеланови и сребърни съдове, фини чаши за вино, ръчно рисувани чинии — пълно снаряжение за охолен живот в открито

море. Човекът, управлявал този кораб, очевидно е печелел добре, независимо дали от търговия със злато или с роби.

Дъф ръчкаше дебелия утайка край килнатата стена на кърмата. Като ме видя да приближавам, насочи фенера си към лицето ми, после го обърна пак към останките и продължи да рови, сякаш бях само още един плуващ дървен боклук, незначително отклонение от героичното му търсене.

Защо гонех този дебил? Защо ми пукаше? Ако е решил да се самоубива, нека го прави. Всеки миг въздухът му щеше да свърши. Тогава щяхме да видим кой е боклук.

Внезапно Дъф доплува до мен и ми протегна ръка. Не дойде да ми измъкне мундщука за отчаяна глътка въздух, а за да ми покаже какво е намерил в развалината.

Беше монета. Златна монета.

Същата като тази, която Дан бе прекопирал в тетрадката си, като онази, която Белочек бе научил да се приземява винаги на главата си и която сега седеше сгъшена в скута на рая. Взех я от ръката му и насочих прожектора си към блестящата ѝ повърхност. За разлика от намерената от Дан, тази беше в почти идеално състояние. Не беше износена и корозирала, плешивият орел и лейди Либърти искряха от перфектно изсечения релеф, а годината 1850 и стойността „Десет д.“ се виждаха ясно като в деня, в който е била направена. Не бях сигурен защо монетата на Дан беше изтъркана, а тази не, но предполагах, че брат ми я е намерил извън кораба, била е изложена на въздействието на абразивните течения, докато тази е останала в спасителния заслон на това тихо и откъснато от света помещение.

Дъф взе монетата от ръцете ми и я пхна в издутия джоб на банския си. Беше натъпкан с монети. Прекара пръст пред гърлото си и посочи към мястото, откъдето бяхме дошли. Както и очаквах, кислородната му бутилка бързо се празнесе. Тръгнах след него по обратния път, готов да споделя въздуха си, ако стане нужда, но той се обърна, спря ме, хвана ме за китката, завлече ме към мястото, където беше намерил монетите и заби пръст в пода. Зърнах и други искрящи монети, пръснати и погребани в тинята. Не беше имал време да събере всичките, но аз имах. Искеше да остана и да изнеса на повърхността колкото можех повече. Колко ли въздух му беше останал? Очевидно достатъчно, за да вярва, че ще може да изплува сам. Преди да успея да

му противореча, което не беше лесно при никакви обстоятелства, а на дъното на морето направо невъзможно, той се обърна и бързо изчезна през отвора.

Неохотно го оставих да си тръгне. До изхода, който видях на палубата, не беше далеч. Дъф Белия дроб можеше да стигне до там на един дъх. А на мен ми оставаха пет минути преди също да трябва да си тръгна. И оттам нататък имах още само пет последни, за да стигна до повърхността.

Обърнах се и насочих фенера към полето с отломки. Сред цялата тази гнилоч златните монети светеха като ярки жълти звезди. И тогава се случи, стана, когато останах сам сред звездното поле. Започнах да освобождавам погребаното под тинята съкровище със същия първичен порив, с който се бях протегнал към монетата в дланта на Белочек. Една, втора, трета. Вдигах ги бързо с нарастваща възбуда, чувствах се енергичен, недосегаем, като бог — гръмовержец, който сваля звезди от небето. Сега осъзнавам, че тогава за първи път бях обладан от истински пристъп на неподправена алчност. Когато светът ти се предлага, когато се отваря като краката на жена и те моли да влезеш, нищо не може да те задържи, няма спиране, невъзможно е да вържеш безумеца в себе си. Писано е да се случи, това е смисълът да си тук, няма кой друг да го вземе, освен теб.

Моята съдба. Всичко, което ми се бе случило след деня, в който умря баща ми, всичко ме бе водило точно към тази точка във времето. Към този миг. Моят миг. Миг като този на Хектор Белочек, който можеше да промени живота ми завинаги. В мен нямаше никакво колебание. Никакви съмнения. Не мислех. Никакви „би трябвало“, „би могло“, „защо“. Имаше ги само искрящите златни парченца пред мен, които влачеха като комети опашки от тиня и светеха като слънчеви дискове.

Монети, монети и още монети. Проклетите бяха навсякъде. Наливах ги в чатала на банския си и те се настаняваха около топките ми, докато пенисът ми не се втвърди. Имах златна ерекция. Очите ми се насълзиха.

Фенерът ми падна. Помещението се изпълни с мрак. Прожекторът лежеше заровен в тинята и когато се пресегнах да го взема, видях, че тя самата светеше като сняг на лунна светлина, в нея имаше безброй искрящи частички.

Златни искрящи частички.

Тинята беше пълна със злато, с малки златни прашинки. От тези, които пресяваха от реките, така наречената „блестяща почва“. Бе се разпиляла някъде, беше се просмукала в стаята и се бе пръснала като вълшебен златен прах.

Откъде ли идваше?

И откъде идваха монетите?

Избърсах стъклото на прожектора и го насочих нагоре. В палубата над мен се показва квадратна черна дупка. Водеше към помещението на кърмата, където бе залостената врата, която не можах да отворя. Последната неизучена стая на кораба. Проверих датчика за налягането, въздухът ми беше съвсем малко. Имах само няколко минути преди да тръгна. Добавеното тегло на монетите ме дърпаше надолу, но аз се отгласнах и се проврях през отвора.

Изведнъж стените се разлюляха от силен тласък. Спрях се в дупката. Развалината простена и гредите ѝ затрепериха. Отгоре ми се посипа пясък.

Сърцето ми лудо заблъска. Страхувах се, че съдът ще се срути върху ми. Прожекторът се изплъзна от ръката ми и падна в тинята. Притисках се в тъмното към ръба на отвора.

Секунди след като друсането спря, утихна и скърцането. Развалината отново потъна в тишина.

Никога преди не бях преживявал земетресение. Дали не беше това? Или пък корабът бе смутен от нашето присъствие, може би движенията ни бяха нарушили крехкото му равновесие. Тласъкът беше доста силен. Сякаш нещо се блъсна в корпуса. Предположих, че Дъф вече е стигнал повърхността, движението не би могло да идва от него.

Тогава се сетих за сянката, която бях видял. В съзнанието ми тя остана като нещо заплашително и масивно. Дали пък някакво същество не беше разбутало паянтовия корпус?

Нямаше време да му мисля. Корабът изглеждаше по-неустойчив от всякога, а и само след секунди нямаше да имам и глътка въздух. Исках да се махна от тук.

Вдигнах фенера и обърсах стъклото му. Разгледах набързо помещението под лъча му и видях, че това е друго товарно отделение, с таван още по-висок от този в капитанската каюта. На наклонената стена на кърмата имаше стълба, която водеше към подобен на

катедрала купол вътре в корпуса. Видях пред стаята затворената врата на килера, желязното му мандало беше стопено от ръжда. Както навсякъде другаде в кораба, всичко бе паднало на тавана отдолу. И както движех лъча по него, изведнъж спрях.

Сред калта и счупените касети лежах пет тежки метални сандъка.

Сърцето ми подскочи. Най-малкият се беше счупил и от отвора се бе разпиляло съдържанието му — златни монети, златни кюлчета, златен прах — всичко се бе изсипало по тавана. Голяма част от златото бе паднало през отвора в стаята, в която Дъф го бе намерил.

Вдигнах една тежка златна тухла от тинята и започнах да се любувам на концентричната тежест и наситения цвят. Хрумна ми, че навярно е много по-ценна от всичките монети в банския ми. Избърсах гладкото ѝ плоско лице и видях, че носи дамба от няколко цифри и малък буквен печат. От обратната страна имаше мека вдлъбнатина и сериен номер в горния край. По цялата повърхност при изливането бяха застинали малки мехурчета, единият ъгъл на кюлчето беше отчупен.

Оставих тежката тухла в тинята. Покрай мен имаше пръснати поне още дузина такива. В това дълбоко скрито място на кърмата, в залостената отвсякъде стая, до която се стигаше само през капитанската каюта, открих съкровището на „Аргонавт“.

Бързо разгледах четирите по-големи сандъка, които лежах катурнати на пода. Всичките имаха катинари и ръбовете им изглеждаха като запоени от корозията. В пристъп на вълнение се опитах да се преборя с единия от падналите сандъци, но той тежеше много повече, отколкото силите ми позволяваха да повдигна и бързо се отказах. Намерих друг, който се беше приземил стабилно на основата си. Беше затворен с изгнил, почти разпаднал се катинар. Ударих го с кюлчето, но от това само златото хлътна навътре. Катинарът отказа да се отвори. Хванах по-малкия, отворен сандък, изсипах съдържанието му и с всичка сила го ударих в катинара на по-големия.

Не можах да разбера дали поддаде или не. Не разбрах, защото не можех да виждам — изведнъж пропаднах в мрак.

От удара крушката на фенера ми изгоря.

Включвах и изключвах прожектора, разклащах го и го удрях в дланта си, дори не просветна.

Фенерът ми вече беше безполезен. Дъф отдавна го нямаше. Някакво чудовище ме чакаше отвън. А аз бях сам дълбоко в търбуха на развалината без нито искрица светлина и с по-малко от пет минути, за да изплувам на повърхността.

Ако датчикът не ме лъжеше. Може да ми оставаше и само една глътка въздух.

Мисълта за дишането не ми помогна много, само ме накара да поемам по-дълбоко. Бях хипервентилиран. Сърцето ми блъскаше в гърдите, в главата ми нахлуваше кръв, виеше ми се свят. Как да разбереш, че припадаш, когато е толкова тъмно, че не различаваш нищо? Заопипвах по дъното на помещението за отвора. В ребрата ми се блъсна острият ръб на метален сандък. Свих се, но продължих да се движа. Не мислех за болката, нито за изтичащата във водата кръв, нито че реброто ми може да е счупено. Можех да мисля само за едно: че трябва да се махна оттук на всяка цена.

Ставаше ми все по-трудно да дишам. Или само си въобразявах? Страхът ме обвиваше също като студената вода наоколо. Ръцете ми се тресяха, раменете ми трепереха. Чувствах монетите на чатала си като кофа с лед. Главата ми се удари в един от железните сандъци и от очите ми изскочиха звездички. Продължих напред. Вече ме управляваше онази част от мен, която изглеждаше лишена от разум. Наречете го инстинкт. Воля на тялото да оцелее. Тя помпаше адреналинова енергия във вените и ме тласкаше напред в тъмното.

Изведнъж напипах отвора. За секунди се проврях през него. Излязох с главата надолу, като Алиса през огледалото. В кое помещение се намирах? В капитанската каюта? Къде беше вратата? Не си спомнях. Някъде от другата страна на стаята, помислих си. Завъртях се и заплувах нагам. Изведнъж изгубих ориентация. Къде беше горе? Къде беше долу? Не виждах мехурчетата от издишания въздух и не можех да определя. Не можах, дори когато се ударих в стената. Която всъщност не беше стена, а беше подът. А той пък не беше под, а таван. Покрит с тиня. И остри отломки.

Обърнат нагоре крак на маса се блъсна в маската ми.

В носа ми влезе ледена вода и на очите ми залютя. Дали стъклото се бе спукало? Сграбчих маската, натиснах я към лицето си и издишах през носа. Нивото на водата спадна, още едно издишване и беше напълно изчистена. Стъклото се оказа здраво. Но кислородът в

бутилката ми бързо свършваше. Въздухът ставаше все порядък и все по-труден за вдишване. Вече знаех, че ми остава не повече от минута.

Не помнех как да изляза от стаята. Нито накъде водеше пътят след нея. Движех се напред пипнешком и протягах ръце, за да достигна стената. Ръцете ми попадаха върху обърнати столове, мека тиня, непознато ръждясало желязно парче, счупено дърво, още една проклетата монета. Напипах нещо остро, което ме поряза като бръснач. Счупена на две порцеланова мивка. Сега вече и ръката ми кървеше. Чувствах как солената вода влиза в раната и я изгаря. Не спирах да се движа, опипвах наоколо, протягах се към изхода.

Изведнъж нещо се плъзна по задната част на бедрото ми.

Водорасли? Не беше това. Беше нещо месесто, мускулесто, живо. Нещо като огромна змиорка. Сигурно живееше в капитанската каюта. Усетих го да се потрива в глезена ми и да се плъзва по стъпалото. Потръпнах и дъхът ми спря. Събрах сили за следващото докосване. За още една изучаваща ласка.

Не се случи. Дали ме обикаляше?

Оттласнах се с внезапно обзело ме безумство, понесох се напред и се гмурнах сляпо в тъмнината.

Не знам как стана, но в един миг вече се издигах по стълбището. Това беше изходът. Пътят на готвача към килера. Но в обратна посока. От него се излизаше в отворено пространство, в друга черна дупка в Страната на чудесата. Но тук беше по-различно, виждаше се светлина. Колкото и да беше слаба, стори ми се като маяк. Заплувах нетърпеливо към нея, но като се приближих, с разочарование установих, че идва от малък процеп в стената на кораба. Въпреки това се държах за нея като за пъпна връв. Самият факт, че я имаше ме изпълваше с надежда. Беше като пробуждане по време на кошмар, като вдъхващ вяра изгрев. Поех продължително и мъчително дъх и надникнах в мъглявата светлина.

Когато очите ми привикнаха, светлината се промени. Потръпнах като осъзнах, че това пред погледа ми вече не е вода, а движеща се плът.

Отдръпнах се.

Призрачното чудовище. Белият дявол.

На сантиметри от лицето ми бавно се плъзгаше цяла стена от плът. Кожата беше млечнобяла и цялата в белези. Светеше като лунна повърхност. В движението на това призрачно и тайнствено същество

имаше някаква мрачна целеустременост, сякаш покрай мен минаваше самата смърт. Не виждах очи или уста, нито перки, хриле и зъби. Само огромна стена от плът, която се плъзгаше тихо покрай мен.

Гледах, изпълнен със страхопочитание и целият треперещ. Изведнъж стената от плът изчезна със свистене. Пред погледа ми зад цепнатината отново се откри мрачна водна пустош.

В парализирания ми мозък най-напред се появи закъсняло притеснение за Дъф. Той имаше фенер, трябва да е успял да се измъкне. Но вече не бях толкова сигурен дали се е върнал на яхтата.

По петите на първата мисъл си проправи път втора — дали аз самият ще мога да се измъкна до яхтата?

Вече вдишвах почти само вакуум. Придвижвах се с опипване по корпуса, докато не стигнах до изтърбушения таван. В кърмата имаше четири помещения, аз бях минал през три от тях. Още едно и щях да съм навън. Пълзях по тинята, през бъркотията от буркани и изгнили дъски, докато ръцете ми не попаднаха в празното пространство на отвора. От него се излизаше в каютата на екипажа, а от нея вече виждах бледата светлина на врата на палубата под мен онази над скалистото дъно на рида. Минах през вратата и се измъкнах изпод покрива. След миг вече плувах навън покрай мрачната гора от счупени мачти под развалината.

Опитах се да забравя какво съм видял, но не можех да го изхвърля от мислите си. Спомних си водния вихър и ужасната глава, която бях намерил. Имаше някакво невидимо призрачно присъствие в тези води, сякаш хищно чудовище обикаляше из тях. Усетих го от мига, в който се гмурнах в дълбините, струваше ми се, че ме чака. И сега пак чувствах присъствието му.

Погледнах през процепа. След пълната тъмнина сивата мътна вода ми се струваше обляна от светлина. Нямахме къде да се скрия, нямаше как да стигна повърхността, без да се изложи на показ. Но нямах избор. Въздухът ми свършваше. Ако продължавах да се крия в развалината, щях да съм мъртъв след секунди.

Трябваше да рискувам.

Измъкнах се бързо през процепа, огледах се и започнах да се издигам, като се опитвах напразно да си поема дъх. Във водата не се виждаше нищо друго, освен грамадния корпус на потъналия кораб, който бавно изчезваше под мен. Къде се дяна бялата сянка? Дали не

обикаляше отвъд моята видимост, някъде извън границите на светлината? Напрегнах очи и непрекъснато се извъръщах, за да си пазя гърба. Уплашен от възможността да получа белодробна емболия, заплувах нагоре, като издишвах бавно и се оставях мехурчетата да ме водят. Въздухът в бутилката се увеличаваше. Юмрукът, който стискаше здраво дробовете ми се отпусна и аз поех нестабилно дъх, но този път по-лесно от предишния път.

След като изгубих от поглед „Аргонавт“, край мен вече нямаше нищо, нямаше как да се ориентирам колко далеч съм стигнал и колко ми остава. Бях сам в парализиращата кристална топка, в зловещия подводен свят. Движех се спираловидно нагоре, но изведнъж изпаднах в стаза^[1], имах усещането за движение в пълния покой край мен, сякаш бях в окото на циклон. Внезапно спрях. Гигантска перка ли видях? А този бял отблясък от плът какъв беше? Преди си бях помислил, че е Дъф. А сега не бях толкова сигурен. Завъртях се и огледах мъглявата далечина.

Каквото и да беше, вече го нямаше.

Издишах и последвах издигащите се мехурчета.

Светлината над мен постепенно ставаше по-ярка. Пулсът ми се ускори. След по-малко от половин минута щях да съм на повърхността.

Но изведнъж пред очите ми изникна нещо, което ме накара да потръпна. В бледата светлина над мен плуваше сянка.

Спрях и увиснах във водата. Гледах как мехурчетата се издигат към нея. Гърлото ми се сви и от него излезе и последният ми дъх.

Съществуването не помръдваше, а ме чакаше.

Дробовете ми горяха. Погледът ми се замъгли. Можех или да се изправа срещу дявола, или да се удавя. Оттласнах се с плавниците и се понесох нагоре. Въздухът отново се разшири и аз поех дъх. Тогава се появи звукът. Зловещ рев идеше отгоре ми.

Оказа се, че не е мучене на звяр, а звук от мотор, а сянката над мен беше аварийната лодка на „Магъосник“! Сигурно бяха излезли, за да ме търсят и да се опитат да ме спасят. Помислили са, че пак съм припаднал. Полетях към тях, както душа на мъртвец се възнася към небето.

Изскочих на повърхността и напълних дробовете си с въздуха под откритото небе. Задъхан и изтощен, свалих маската и се обърнах

към лодката.

Тя беше пълна с изопнати лица. Всички бяха отворили очи широко, изпаднали в паника.

Едно от лицата беше на Рок. От устата му се изляха думи, които ще останат завинаги да звучат в ушите ми.

Бях се осмелил да вляза в търбуха на звяра и да открадна огромно изгубено богатство. Бях минал през огледалото, бях ослепял и бях срещнал чудовище. Бях събирал звезди, избягал от змиорка, бях заровил топките си в искрящо злато. И само аз знаех тайната на „Аргонавт“.

Но всичко това бледнееше пред изпълнения с ужас глас на Рок.

— Къде е Дъф? — крещеше той, отново и отново. — О боже, къде е Дъф?

[1] Стаза (мед.) — забавяне, застой. — Б.р. ↑

ИЗГУБЕН В МОРЕТО

ОТ нагрятата от слънцето мокра купчинка монети на палубата се вдигаше пара като от кучешко лайно. Лежах само на сантиметри от лицето ми, а ми изглеждаха далечни. Не изпитвах никакво желание да ги докосна. Беше ми отвратително дори само да ги гледам. Извърнах се и се фокусирах върху ръката си. Болката е хубаво нещо, помислих си. Смъденето на наранената кожа, пулсирането на разкъсаните кръвоносни съдове, изгарящото усещане за оголена плът. Помага ти да разбереш, че си жив, когато всичко в теб е мъртво. Притиснах с палец дланта си и гледах как кръвта изтича от разреза. Процеждаше се в локвата и от нея пенестата вода порозовяваше. Течеше безкрайно като избила пот, като капещи сълзи. Нека си тече тази червена река от болка, помислих си. Нека кървя завинаги.

Дългият език на лабрадора облиза лицето ми. Кучето подуши за кратко купчината монети и замина надолу по палубата.

— Хайде, Джак. Ставай, стига вече.

Ева ми помогна да се изправа на колене. Като станах, ме подпря на перилото. Подсуши ръцете ми с хартиена кърпичка и намаза дланта ми с йод. Сложи лепенка на раната и я уви с превързочна лента, която скъса със зъби. После се зае с другите наранявания. Имах охлузване високо отстрани на гръдния кош, точно под мишницата. Вдигна ръката ми, превърза раната и ме бинтова. Вършеше всичко бързо и ефективно като фронтова медицинска сестра. Не каза нито дума.

Гледах към аварийната лодка, която още обхождаше празната водна повърхност. След миг щеше да се стъмни и безрезултатното претърсване щеше да спре. Вече застудяваше. Ниското небе беше сиво и мрачно. На хоризонта все още имаше коси лъчи. Умореното око на слънцето падаше в океана, за да заспи.

Ева ме обърна, за да довърши бинтоването на гърдите ми. Косата ѝ бе прибрана назад със светлосинята забрадка и лицето ѝ блестеше меко под променливата светлина. Когато приключи с превързката, ме погледна крадешком в очите.

— Не си могъл да направиш нищо — каза.

Извърнах се към розовата кървава локва и облещената купчина монети. Едвам се стърпях да не ги изритам обратно във водата.

— Можех да се върна с него — казах. — Можех да се уверя, че е изплувал жив и здрав.

— Той е искал да останеш.

Наведох се и вдигнах една монета от купчината.

— Искаше още — отвърнах. Моторът на лодката изпърпори шумно, обърнах се и я видях да се приближава към нас. — Винаги искаше още. Още забавления. Още момичета. Още текила.

— Всички сме така — каза Ева и се облегна до мен на перилото. Кимна към лодката. — Дори и човек, който си има всичко.

Белочек се беше привел на носа и в своето пълно недоволство приличаше на капитан Блай.

— Монетата му още ли е в теб?

Ева бръкна в джоба на късите си панталони и извади назъбената златна монета на Дан. Тя проблесна в елегантните ѝ пръсти.

— Запазих си я за късмет — каза тя. Обърна я бавно от жената към птицата. — Май ни донесе повече нещастие. — И с известна неохота ми я подаде.

Взех я и я сравних с моята монета.

— Вече няма връщане назад — казах. — Ще го питам за всичко.

— Няма да е много прилично, Джак.

— Прилично? Как мога да се държа прилично след случилото се днес?

— Трябва много да внимаваш.

— За какво да внимавам, Ева? От какво толкова трябва да се страхувам?

Тя се обърна и се загледа в приближаващата се лодка.

— Каж ми, Ева.

— Не го познаваш. Не знаеш на какво е способен.

— На какво е способен?

Тя се извърна и ме погледна, без да отговори.

— Убийство? — попитах.

Тя бавно поклати глава. Очевидно от съчувствие.

— Нямах ни най-малка представа — каза.

— Той ли уби брат ми?

Тя се извърна към лодката.

— Не знам.

— Видя копието в тетрадката. Това е същата монета — същите вдлъбнатини и наранявания, същото износване.

— Да.

— Как я е взел от Дан?

— Не знам.

Гледах я настоятелно, докато не се извърна и не ме погледна. Пронизителните ѝ очи, блестящи и прекрасни както винаги, не ми казваха нищо. Развърза забрадката и пусна косата си по раменете. Остави ме да я погледам за момент. После клекна и започна да пълни синия платнен квадрат с монети.

Кучето залая и аз се обърнах към приближаващата се лодка. Кеңди я водеше към нашата кърма. Рок ме погледна, когато преминаваше покрай мен, но очите му бяха мъртви. Взираше се през тялото ми, сякаш ме нямаше.

Ева завърза краищата на забрадката, вдигна вързопчето и ми го подаде. Стоях и го гледах. Спомних си прекрасния аромат, който се излъчваше от този плат, мириса на парфюма ѝ, който бях вдишвал на плажа. Беше само преди дни, а сякаш бяха минали години. Парфюмът беше изветрял и сега във въздуха се усещаше само миризмата на риба от залива.

Взех вързоп и я погледнах в очите.

— Първата сутрин, в която те видяхме на плажа, когато плува към „Магьосник“ и ни остави... сувенирите си. Не беше случайно, нали?

Помисли малко, преди да си позволи да си признае.

— Не — каза тя.

— Белочек ли те прати? Или разсъбличането пред нас беше твоя идея?

Обвинението прелетя като кама във въздуха, която сякаш бях извадил от собственото си сърце и запратил към нейното. Тъжна усмивка едва повдигна ъгълчетата на устните ѝ. В очите ѝ имаше повече тъга, отколкото обида. Когато заговори, гласът ѝ беше по-скоро нажален, отколкото злобен.

— Той ще иска да вземе всичко, Джак. Трябва да си тръгнете, докато още имате възможност.

Тя се отдалечи, за да посрещне лодката на кърмата. Понечих да извикам след нея, но се спрях. Докато не открия някои отговори, не исках пак да поглеждам тези зелени очи.

Рок слезе под палубата, без да ми каже дума. Намерих го в стаята ни в предната част на яхтата, преобличаше се. Неговите дрехи, заедно с моите и тези на Дъф бяха пръснати навсякъде по V-образната койка. Откри футболната си фланелка от „Браун“ и я навлече през главата. От това косата му се разроши, но той я оправи с пръсти. Кимна към леглото зад мен.

— Забрави да си сложиш това — каза.

Сребърният ми кръст лежеше сред разхвърляните дрехи.

— Какво ще правим? — попитах.

Промуши колана си през гайките на късите си панталони.

— Какво искаш да кажеш с това „какво ще правим“? Връщаме се в Пуерто Валарта. Ще отидем в полицията и ще извикаме родителите му. Край на пътешествието, край на историята.

Седна, за да си обуе маратонките.

— Никога няма да намерят тялото му. Знаеш го, нали?

— Ще го намерят.

Поклатих глава.

— Няма начин. Казах ти какво видях долу.

— Да, и Кенди го видя.

— Голямо и бяло?

— Не беше акула.

— А какво?

— Не беше акула.

— Какви ги приказваш...

— Беше гигантски скат.

— Какво?

— Кенди го видя отгоре.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Каза, че бил колкото бейзболно игрище.

— Скат? Тук?

— Белочек каза, че на запад има остров, на който се събират. Наричат ги „дяволски риби“, защото имат рога.

И преди бях виждал огромните същества, но само на снимка. Грамадни летящи чинии от нагънатата плът. „Рогата“ им бяха като протегнати ръце, които събираха живота в морето. Отгоре бяха черни или сиви, а отдолу — бели.

Белият дявол. Моят бял дявол.

— Значи Дъф...

— Да. Те ядат планктон, не водолази.

— Тогава той е долу.

— Вероятно не е успял да се измъкне от кораба.

Спомних си за процепа под палубата, през който бях минал. Възможно ли е Дъф да го е пропуснал? И да се е опитал да се върне по цялата дължина на развалината? Да се е загубил в Страната на чудесата и да му е свършил въздухът? Това означаваше, че сега е там, погребан в черните стаи. Дробовете му са пълни с морска вода, а джобовете — със злато.

— Не видях лъча на фенера му. Изобщо не видях светлина. — Представих си го да лежи в товарното помещение, заровен в кости и вериги. Образът беше толкова ужасен, че не исках да мисля за това. — Може да е още жив долу...

Рок ставаше и се канеше да излезе. Сграбчих го ръката.

— Може би...

Той се обърна и ме хвърли на леглото. После се метна с цялата си тежест върху мен, хвана главата ми с две ръце и заби изкривеното си от гримаса лице в моето.

— Дъф е мъртъв! — извика той. — Кучият син е мъртъв!

Очите ми се впиха в неговите и ме обзе ужас. Рок можеше да ме убие само с едно помръдване на ръцете. Очите му бяха изскочили като твърдо сварени яйца, а изпъкналите вени на челото му пулсираха с яркочервена кръв. Този футболен защитник гигант беше мачкал нападатели и полузащитници като булдозер. Най-добрите университети бяха готови да залагат пари в брой за травмите, които е причинил. Изтръгваше каски, късаше тениски и забиваше предпазните решетки дълбоко в ноздрите на противника. Веднъж прати един полузащитник в кома, която продължи месец и половина. „Скалата“ беше доста гадно копеле, ако решеше. Този път не искаше да е такъв, просто се разгневи от само себе си и ми се нахвърли като мечка гризли иззад кофа за боклук.

— Съжалявам. — Само това можах да кажа. Мекушаво измърморване пред лицето на гнева му. — Съжалявам.

Той се взира в мен известно време и нещо в погледа му ме накара да се просълзя. Влагата в очите ми размаза образа му, бях като човек, който ослепява. Хватката му се отпусна и бесът му бавно се оттече. Отстъпи, строполи се на леглото и зарови лице в големите си дебели ръце. Тогава го чух да плаче. Не беше плач, а някакво приглушено хлипане, животински дълбок и разкъсващ стон. То разтърси тялото му, но от очите му не потекоха сълзи. Откакто го познавах, никога не го бях виждал да плаче.

Накрая падна върху леглото по гръб и се загледа като в транс в дървената розетка на тавана.

— Трябва да намерим трупа му — каза. — Трябва да го върнем у дома.

— Разбира се — отвърнах. И се сетих за липсващото тяло на Дан. Искях и него да намеря.

От вътрешността на яхтата се чуваха приглушени гласове. Кенди и Белочек приготвиха нещо за ядене. Според мен Ева беше още на палубата. Тя някак си странеше от тях, едновременно бе и част от екипажа, и не съвсем. Чудех се дали подозират, че е толкова внимателна, потайна и прикрита.

— Рок — казах. — Трябва да ти покажа нещо.

Белочек седеше на масата, приведен над паница супа с млечен цвят. Поднесе лъжица към устата си и вдигна очи, за да срещне погледите ни. Кенди беше с гръб и режеше нещо на плота. Спря за малко, когато усети присъствието ни, обърна се и ни погледна през рамо.

— Някой от вас да иска супа от миди? — попита.

Отказахме. Седнах срещу Белочек и сложих вързоп с монетите в краката си. Рок остана прав, хванал с ръце една от гредите на тавана. Изглеждаше заплашително.

Белочек ни огледа и двамата.

— Надявам се, че ще приемете най-дълбоките ни съболезнования — каза. — Искрено съжаляваме за загубата на приятеля ви.

— Благодаря — отвърнах. Бръкнах в джоба на ризата си, извадих златната монета на Дан и я сложих внимателно на масата. Когато Белочек я видя, посегна енергично към джоба на панталоните си, но все още беше по бански. Извърна бавно глава към каютата си и си спомни къде си бе оставил дрехите. Погледна ме с присвити от любопитство очи. Зададох му прост въпрос.

— Обичате ли да се обзалагате, г-н Белочек?

Устните му се изкривяха в едва доловима усмивка и той отвърна по начина, по който аз бях отговорил в Бока предния ден.

— Зависи от облога.

Вдигнах вързопа с монетите от пода и го сложих на масата.

— Какво ще кажете да заложим всичко това? — предложих. Взех монетата на Дан и се полюбувах на блясъка ѝ. — Ези — мои са, тура — ваши.

Усмивката на Белочек стана кисела.

— Какво има, господин Белочек? Не ви ли харесва облога?

Преди той да отговори, Рок пристъпи напред и хвърли листа от тетрадката на Дан на масата. Взе златната монета от мен и я постави с главата нагоре до копието.

— Взели сте тази монета от Дан — каза той. — Не от чичо ви Фестър.

Белочек съсредоточено разгледа прекопираната рисунка, след това вдигна очи към Рок и мен. Остави лъжицата, изкашля се, за да си прочисти гърлото, и попи устни със салфетката си.

— Скъпа? — извика той и Кеңди се обърна към него. — Би ли ми наляла чаша шери? И виж дали момчетата не искат нещо за пиене. Тримата ще отидем да си поговорим на палубата.

ТРАГЕДИЯТА НА „АРГОНАВТ“

Вече допивах първата си „Корона“, а Рок бе преполовил втората, когато Белочек се появи на палубата. Носеше бутилка и миниатюрна чаша с рубинено шери, внимателно закрепена върху опънатата му розова длан. Беше се бе преоблякъл в светли ленени панталони и необичайно мрачна графитеносива хавайска риза. Стори ми се подходяща за неофициалния ни траур. Дори и времето беше в унисон. Мъгливото надвиснало небе попиваше всеки лъч от залязващото слънце и изгряващата луна, а тъмното море го отразяваше и се сливаше с него, потапяше блещукащата ни яхта в безкрайно мрачно безвремие. Сестра Клеър би казала, че сме в чистилицето. Може би в момента Дъф беше точно там и очакваше също като нас спасение от страданието и опрощение на греховете.

Белочек безмълвно ни предложи пури, но и двамата отказахме с поклащане на глава. Той поднесе клечка кибрит към своята „Монте Кристо“ и започна методично да търкаля пурата в пламъчето и да изпуска ароматни облаци дим. В открития океан тази миризма изглеждаше едновременно странна и точно на място, като тамян в църква или цветя на погребение. Отворих си още една бира и с движението събудих болката в превързаната си ръка. С Рок седяхме един срещу друг от двете страни на мостика. Белочек се облегна на широката задна пейка и разпери месестите си ръце. В едната държеше димящата пура, а в другата — питието си.

— Простете, че не бях съвсем искрен с вас, господа, но определени факти е по-добре да останат неизказани до подходящия момент. Напълно наясно съм, че този момент повече не може да се отлага.

Отсрочката за преобличането, ритуалът с пурата и завързаните изречения правеха Рок нетърпелив.

— Как се сдоби с шибаната монета? — попита той.

Белочек отпи малка глътка от питието си.

— Той ми я прати.

— Дан? — попитах.

— Пристигна в Насау преди два месеца. Донесе ми я куриер с полет на „Аеро Мексико“ от Пуерто Валарта. С нея имаше писмо. — И той го извади от джоба на ризата си. Посегнах и го взех от ръката му, като внимателно избегнах горящия край на пурата.

Беше написано на ръка върху хотелска бланка на „Кристал Валарта“ с прасковен цвят и адресирано до Белочек чрез банков офис в Насау. Беше кратко и ясно. Дан просто заявяваше, че е намерил корабокруширания „Аргонавт“ край тихоокеанския бряг на Мексико, че е доста запазен, леснодостъпен и че златното му съкровище е недокоснато. Заявяваше, че ще го запази в тайна и ще разкрие местонахождението му само на Белочек. И това срещу „първооткривателски хонорар“ от три милиона долара, като първият милион трябваше да се преведе до десет дни в банкова сметка в Мексико Сити, а останалите два да получи лично при доставката на място. Беше подписано „Д. Д. Дюран“ и носеше дата 10 юли.

— Без съмнение познахте почерка на брат си, нали?

Признах, че е така. Съвсем същият като ситния извит почерк, който дешифрирах в тетрадката. Подадох писмото на Рок.

— Защо се е обърнал към вас? — попитах.

— Простият отговор е пари. Както знаете, брат ви имаше ограничени ресурси.

Рок вдигна глава от писмото.

— Джак не видя много зор да извади монетите. Защо и Дан да не е могъл да направи същото?

— Изваждането на златото е само част от проблема. По-трудно е да се отървеш от него. Ако изтече информация за находката, всеки ще иска да вземе парченце от нея. Местните власти, Мексиканската комисия по морски ресурси, американското правителство, археолозите, компанията, застраховала плавателния съд, потомците на първоначалните собственици — всички те ще доведат адвокатите си и ще предявят искове към кораба и златото, а цялата история ще се блокира с години в съда. Ако не е искал да стане така, е трябвало да изнесе тайно златото от страната. Което при всички положения е трудна работа, но е особено трудно за младеж с криминално досие. И след това ще трябва да го продаде, без да разкрива откъде се е сдобил с него. За всичко това се изискват значителни ресурси и връзки, каквито само малцина имат.

Без съмнение Белочек беше един от тези малцина. Бахамите имаха традиции в контрабандата, носеше им се лошата слава на център на офшорни банкови афери и прикрити корпоративни схеми. Белочек със сигурност беше в играта. Вероятно вече имаше планове за монетите от вързопа до краката ми. Изведнъж се почувствах безнадеждно наивен и нескопосан, дори не се бях сетил за тези проблеми. Може би Дан не беше чак толкова безразсъден и повърхностен, колкото го мислехме. Бил е арестуван за контрабанда на наркотици в Колумбия и за търговия с фалшиви произведения на изкуството в Мексико. Може би времето, прекарано в затворите на Третия свят, го е амбицирало никога да не се оставя да бъде задържан отново. Бил е достатъчно хитър да намери златото, може би му е стигал умът да съобрази, че може да го загуби.

— Много хора имат пари и връзки. Защо точно вас?

— Защото аз му казах за „Аргонавт“.

Той дръпна лениво от пурата и издиша облак дим във въздуха. С Рок само го зяпахме и чакахме обяснение. Но той изглежда не бързаше да ни го даде. Отпи от шерито да си оплакне езика, протегна ръце от двете си страни и си опъна краката напред. Погледна ме през виещия се дим.

— Помниш ли снимката на брат ти от гмуркането във Флорида Кийс, която ми показа?

— Да...?

— Лодката, на която се намира, е моя. И ако правилно си спомням, всъщност аз го снимах.

— Кий Ларго? — попитах аз.

— Пенакамп. Брат ти беше нает водач.

Бащата на съквартиранта на Дан от колежа имаше водолазен офис в пристанище Кий Ларго. Едно лято Дан се хвана на работа при него да придружава туристи на дневни пътувания до резервата „Джон Пенакамп“.

Белочек продължи:

— Три дни плувахме там. Направи ми впечатление, че много обича да се гмурка край потънали кораби. Заведе ни до стар товарен кораб, торпилиран от германците, после и до рифа Елбой при потопения „Вашингтон“. Каза, че някой ден искал да стане ловец на

корабокрушили кораби, което ме накара да му разкажа за трагедията на „Аргонавт“.

Трагедията на „Аргонавт“. Звучеше като заглавие на някоя от епическите поеми, които изучавах в колежа.

Белочек махна към мен с пурата си.

— Казахте, че сте видели окови и оръдие долу. Това не ме изненада. Корабът отначало превозвал роби. — Млъкна, за да отпие. Докато се облизваше, му хрумна нещо и повика Ева отдолу. — Трябва да я накарам тя да ви разкаже историята.

— Ева? — попитах.

— Тя направи цялото проучване.

Вече ставаше наистина интересно.

— Преди или след като я наехте?

— Всъщност така се запознахме. Преди пет години. Тя самата търсеше мястото на корабокрушението. Може би не ви е казала, но е нещо като експерт по морска история. Изгубените кораби са нейната страст. Нали, Ева?

— По-скоро намирането им. — Тя се изкачваше по стълбите към мостика. Беше завързала бялата си блуза, прибрала косата и украсила ушите си с блестящи сребърни халки. Стремях се да не я зяпам, но не можех да откъсна очи от нея. Мина покрай мен, без да ме поглежда, голите ѝ крака бяха все така прекрасно дълги, загорели и оформени. Зад нея вървеше изплезият език лабрадор, който се настани до Белочек. Ева извади тънка цигара и Белочек ѝ поднесе клечка кибрит.

— Тъкмо разправях на нашите приятели за времето, когато „Аргонавт“ транспортирал роби. Но се сетих, че ти можеш да им предложиш много по-пълна и подробна история.

— С удоволствие ще я чуя — казах аз. — И като стана дума, може би ще ми кажеш защо ме лъга толкова дълго.

Тя се обърна и издиша дима от цигарата си.

— Никога не съм те лъгала, Джак.

— Не ми каза цялата истина.

— Боя се, че аз съм виновен за това — каза Белочек. — Така ѝ бях наредил. — Ева извърна поглед към океана, а Белочек продължи. — Неизбежният проблем с доверието. Също като с брат ти Дан. — Отпи и облиза устни. — Както можеш да предположиш, не бях много склонен да приема предложението му, без да получа повече

доказателства за твърденията му. Моят интерес към потъналия кораб надхвърля паричната му стойност. Нямах никакви гаранции, че ще получа нещо срещу превода на един милион долара в мексиканска банка. Както се вижда от писмото, той не ми дава възможност да се свържа с него по друг начин. Затова поканих Ева да дойде с мен и да се опитаме да го намерим в Пуерто Валарта. Бяхме там от месец, когато разбрахме, че и други го търсят, и това бяхте вие.

Сетих се за думите, написани на гърба ми и хвърлих поглед през мостика към Рок. Беше станало точно както той бе предположил. Раздрънкахме из целия Пуерто Валарта за Дан. Щом Белочек беше чул, какво оставаше за всяка търгуваща с наркотици невестулка, която си имаше сметки за уреждане с брат ми. Май трябваше да се смятаме за късметлии. Белочек можеше да е лукав измамник, но поне не беше деградирал кокаинов манияк, обсебен от ножове и бейзболни бухалки.

— Отначало — продължи той — не бях сигурен колко знаете и какви са ви намеренията. Мисля, че разбирате желанието ми за дискретност. Трябваше да се срещнем по подходящ начин и да се опознаем. Затова помолих Ева да привлече вниманието ви. Надявам се, че нямате нищо против. Поне тогава не изглеждаше да имате.

С Рок се спогледахме. Дали сме имали нещо против? Той сигурно се майтапеше — бяхме очаровани. Но не обичахме да ни мамят. Особено Рок. За него това означаваше централен срив на аналитичните му способности.

— След като се запознахме и си поговорихме — продължи Белочек — все още не бях сигурен, че мога да ви поверя тайната. Ако ви бях казал от самото начало какво знаем, можехте да ни изоставите и да тръгнете сами. Според мен е от изключителна важност да останем заедно. Не сте ли съгласни?

Пак се обърнах към Рок. Погледът, който той ми хвърли, ми каза всичко. Веднъж ни бяха преметнали, повече нямаше да се случи.

— Напълно — отвърна Рок. — Трябва да останем заедно. Нали така, Джак?

— Да, съгласен съм. Определено.

Белочек се усмихна.

— Прекрасно. — Той взе бутилката и си наля още. — Сега чуйте трагедията на „Аргонавт“. Ева? Искам да им разкажеш цялата история.

Ева се бе облегнала на перилото на мостика, подпряла лакът на срещуположната длан, а цигарата стърчеше от вдигнатите ѝ пръсти. Дръпна малко дим и го задържа в отворената си уста. Той се повъртя над езика ѝ, докато тя не заговори, и пое през процепите на зъбите ѝ, влачен след думите като наметало на призрак.

„Аргонавт“ не било оригиналното име на кораба. Първоначално се наричал „Северен вятър“. Кръстен е така от човека, който го построил — бостънския корабен магнат Р. У. Фрейрик. Той го продал на южняк, търговец на памук на име Джеймс Пиърсън Клибърн, който от своя страна го продал на Сезар Луиз Брага — американски търговец измамник, живеещ в Куба. Брага бил роден в Ню Йорк през 1810 година. Бил син на португалски емигрант, заможен търговец, избягал от Лисабон, след като градът бил превзет от Наполеон през 1807. Бащата изгубил корабите и богатствата си, а синът се захванал с криминалната и опасна търговия с африкански роби. Този бизнес бил забранен в САЩ, Европа и в по-голямата част от Южна Америка. Пазарът бил ограничен до Куба и Бразилия, където вносът на роби все още се толерирал. Затова Брага ги разтоварвал в Куба и след това ги прекарвал контрабандно на малки групи в САЩ. Продавал ги по крайбрежието на Флорида и Джорджия.

Работата била опасна. Бреговете се охранявали от шхуни на американския търговски флот, а робските маршрути от Африка към Новия свят се наглеждали непрекъснато от британския кралски флот. Тази ситуация направила „Северен вятър“ особено ценна плячка в бизнеса. Бил проектиран да поддържа висока скорост, а като прибавим и малкия му размер, за кораба било много лесно да се изплъзне от преследвачите и да се промъкне незабелязан до африканските брегове. Това означавало и по-къси маршрути, а като се има предвид пренаселеността на товарното помещение, по-късите маршрути означавали по-високи печалби. Брага преследвал високите печалби през 30-те и 40-те години на XIX век, но знаел, че дните на търговията с роби са преброени. Американците не си давали много зор да пресекат трафика на африканци, но британците преследвали безмилостно търговците на роби, като включвали в тази дейност все

по-бързи бригантини, въоръжени с опустошителен арсенал от дълги и къси оръдия.

— Мисля, че това обяснява и оръдието на „Аргонавт“ — отбелязах. — Може да е имало и още дула, които не съм видял.

— Не мисля — каза Ева. — Търговците на роби разчитали повече на бягството, отколкото на оръдията. Екипажите били прекалено малки, за да обслужват корабна артилерия. Повечето имали само по едно късо оръдие на въртящ се постамент, което било достатъчно, за да се пазят от пиратите в морето и да отблъскват атаките на негри по африканските пристанища.

Негри. Тази дума не беше ли забранена от добрия тон на политическата коректност? Очевидно все още беше част от речника по морска история на Ева, както оръдията с къси цеви и бригантините. Погледнах Белочек, чудех се какво ли мисли за употребата на тази дума. Той изглеждаше потънал в мисли и абсолютно незаинтересован, умът му бродеше някъде по Брега на слоновата кост.

Към края на 40-те години на XIX век търговията с роби станала прекалено опасна и трудна. Брага знаел, че ако не иска да увисне на въжето, ще трябва да смени попрището си. Заел се да търси по-законни начини да върне богатството и славата на семейството си. След безуспешен набег в търговията с тютюн и опиум, Брага чул, че открили злато в Калифорния и се хвърлил да забогатява. Инвестирал всичките си пари, наел екипаж от Хавана, купил чернокож роб от Ямайка да готви и седем току-що внесени от Западна Африка мъже, за да копаят. След това тръгнал с прекръстения „Аргонавт“ на дълго пътешествие на юг покрай нос Хорн и нагоре по тихоокеанското крайбрежие към Сан Франциско.

Скоро след като пристигнал, готвачът бил убит в корабна свада. Брага спрял на остров Тобаго край венецуелския бряг, за да му намери заместник. Тобаго бил британска колония и робството там било премахнато през 1834, но много бивши роби все още работели на същите захарни плантации, на които се трудели и предците им поколения назад. От една такава плантация бил нает новият готвач, амбициозен чернокож със съпруга и дете. Бил толкова запленил от перспективата да открият злато в Калифорния, че изоставил любимото си семейство и доброволно се присъединил към експедицията.

Името на този мъж било Хектор Белочек.

— Вашият прапрадядо? — попитах.

— Прапрапрадядо — отвърна Белочек. — Синът, когото изоставил, бил прапрадядо ми, Гейбриъл. Но да не избързваме. Ева, моля те, продължи.

„Северен вятър“ бил проектиран да се движи с висока скорост и да се справя с постоянните умерени ветрове на робските маршрути. „Аргонавт“ щял да плува в по-опасни морета, но с малко късмет и повечко плавателни умения Брага смятал да стигне до Сан Франциско за рекордно време. Надеждите му за бързо придвижване били попарени още в началото на пътуването. Силна буря край бразилския бряг повредила платната на кораба и той бил принуден да акостира за дълго в Рио де Жанейро, където да поправи платното и да възстанови такелажа. За корабите, тръгнали да обикалят нос Хорн, престоят в Рио не бил необичаен. Според Ева не бил и толкова неприятен. За тръгналите от Бостън и Ню Йорк златотърсачи обикновено това била първата спирка на суша, градът бил доста космополитен и имал репутация подобна на днешната. Ева цитира документи, намерени в морската академия, според които „Аргонавт“ наистина е престоял в доковете на пристанището. Освен това беше открила името на Сезар Брага в списъка с гости на португалските благородници, приятели на баща му, които избягали в Бразилия, когато дворът бил прогонен от Лисабон.

— Капитан Брага обичал купоните? — попита Рок.

— Според запазените описания — отвърна Ева — бил мургав красив мъж с добри обноски и завладяващ чар. Но най-вече бил човек с връзки. Това била основата на бизнеса му.

Все едно говореше за Белочек.

— Дори тогава светът е бил малък — казах аз.

— В известен смисъл — отвърна Ева. — Но не съвсем. Пътуването от Бостън към Сан Франциско през нос Хорн отнемало шест, седем, осем месеца. Като тръгнал от Хавана и престоял цял месец в Рио, „Аргонавт“ успял да стигне за точно 172 дни. Дори със забавянето, навременното тръгване нарежда Брага в първата вълна златотърсачи в Сан Франциско. През пролетта на 1849 градът вече бил препълнен с бараки на авантюристи, жадни за злато. Пристанището гъмжало от платноходи от цял свят, били пристигнали и първите тихоокеански параходи, натоварени с пасажери от места на юг от

Панамския провлак. В златотърсаческата територия законите не действали, правителството било слабо и нямало почти никаква бюрокрация. Затова са останали малко документи, по които да проследим какво се е случило след това.

— Не знаете какво се е случило? — попитах.

— Ако Брага е водил дневник, той не е намерен — отвърна Ева.
— Пристигането на кораба му е отразено от началника на пристанището и това е всичко.

Рок се обърна към Белочек.

— А няма ли писма от дядо Хектор? — попита той.

— Пощенските служби в тази част на страната практически не действали. Освен това е твърде вероятно моят праотец да не е можел да пише и чете. Не е намерена никаква кореспонденция.

— Тогава откъде знаете какво се е случило? — попитах.

— Имената им се появяват в дело на окръжния съд на Ел Дорадо от 1850 година — отговори Ева.

— Съдебно дело? — попитах.

— Изглежда съдбата не се усмихнала на нашия скъп капитан Брага — каза Белочек. — Ако изобщо е намерил злато, то не е било много. Трябвало е да продаде двама от африканските си роби, за да плати разносните по делото.

— А монетата... каза, че Хектор е намерил злато...

— Намерил е — намеси се Ева. — Очевидно се скарали и Хектор тръгнал сам. Скоро след това открил една от най-богатите жили на Ел Дорадо. Когато Брага чул за това, се върнал и заявил, че Хектор е негов роб и затова златото му принадлежи.

— Хектор не бил ли свободен човек? — попитах.

— Да — отвърна Белочек. — Но никой в Калифорния не го знаел. Брага използвал документите на мъртвия си готвач и твърдял, че Хектор е ямайски роб, купен от него в Куба. И настоявал да получи всичкото злато, което прапрапрадядо ми намерил сам.

И го получил. Калифорния била призната за щат от Съюза през 1850 и все още не била обявила робите за свободни хора. Господарите им все още имали власт над тях и при обжалване на дела срещу заловени бегълци съдиите по-често отсъждали в полза на собствениците, като цитирали Закона срещу робите бегълци от 1850. Такъв бил и случаят с Хектор Белочек. Пред съдията в Сакраменто

аргументите му не издържали срещу документите за собственост на Брага. „Робът“ бил предаден на фалшивия му господар, който на драго сърце се сдобил и с богатството на Белочек.

Брага натоварил златото на „Аргонавт“ и веднага поел обратно, като взел със себе си останалите петима африкански роби, екипаж от четирима моряци и окования Хектор Белочек. Също като Дан, който бе описал проучването си в тетрадката, Ева беше преглеждала корабни дневници на преминаващи кораби и документацията на пристанищата, за да търси следи от „Аргонавт“ след отплуването му от Сан Франциско. Имаше записана обмяна на сигнали с пътуващия на север параход „Сонора“, спиране за зареждане в доковете на Сан Лукас, но освен това ни думата повече за капитан Брага или мъжете на борда на платнохода му. Скоро след като „Аргонавт“ отплавал от Байа, параходът „Диамант“ докладвал за настъпваща буря край брега на Пуерто Валарта, намекнал за вероятния край на историята на Брага, който чак сега можеше да бъде потвърден. Корабът плувал в разлюлените води и се разбил челно в скалите на Пунта Пердида, след това потънал заедно с екипажа, робите и откраднатия си товар от безценно злато.

Замислих се за Хектор Белочек, вероятно окован в товарното помещение, през което бях преплувал преди часове. Бях усетил присъствие в сенките в развалината и се чудех дали това не беше бродещата му душа, призрачното ехо на гнева му, което се рее в дълбините от век и половина. Вероятно той, в нежеланието си да предаде златното съкровище, е сграбчил и задържал Дъф в студената прегръдка на океана.

— Може да не са загинали — предположи Рок.

Попитах го какво има предвид.

— Единият от мъжете, които видяхме тази сутрин в рибарската лодка, ми изглеждаше чернокож. Чернокож мексикански индианец.

— Точно както бе написал Дан в тетрадката си — казах. — Обитателите на селото са потомци на робите!

И двамата се обърнахме развълнувани към Ева и Белочек, но те продължаваха да пушат безмълвно. Беше очевидно, че доста преди нас са стигнали до същото заключение.

— Ами вашият прапрапрадядо? — попитах. — Мислите ли, че и той е оцелял?

— Дълбоко се съмнявам — отвърна Белочек. — Хектор е имал съпруга и син в Тобаго. Би направил всичко, за да се върне. Африканците няма при кого и къде да се върнат, няма къде другаде да отидат.

— Ами Брага и екипажът му? — попита Рок. — Те трябва да са се добрали до брега.

— Малко вероятно — отвърна Ева. — Нищо повече не се чуло за тях. Те или са се удавили, когато корабът е потънал, или...

— ... Са били убити от робите — довърших аз.

Идеята не изглеждаше много невероятна. Като се има предвид колко жестоки бяха оковите, които намерихме и товарното помещение и колко безмилостно са се отнесли с Хектор, бях сигурен, че капитан Брага е получил съдбата, която заслужава. Трагедията на Хектор Б. е била истинската трагедия на „Аргонавт“. Бе извървял пътя от работник на плантация, през корабен готвач до милионер, за да умре в окови на дъното на океана. Хвърлих поглед през мостика към неговия прапраправнук. Той си посрѣбваше тихо шери и пушеше пура, замислен над историята, както хиляди пъти преди това. Ева беше права, той ще иска да вземе всичко. И кой може да го вини? Семейството му е лишено несправедливо от полагащото му се богатство. Една жена е загубила съпруга си, а едно дете — баща си. Извършена е крещяща съдебна несправедливост, възмутителна кражба, унижително потъпкване — и всичко това заради прекомерната алчност на един търговец на роби.

Той ще иска да вземе всичко.

— В едно от помещенията долу има пет сандъка — казах. — Железни сандъци.

Белочек и Ева се взряха в мен.

— Монетите са от единия, който се е счупил. Другите са запечатани от корозията.

Двамата продължаваха да ме гледат като онемели.

— Вероятно те са отклонили магнитометъра — добавих аз.

Гласът на Белочек беше снижен до шепот.

— Най-вероятно, да... — Струваше ми се, че си представя сандъците и прониква през стените им с рентгеновия си поглед. Най-накрая обърна очи към мен.

— А заедно с монетите случайно да забележа...

— ... Златни кюлчета? — казах. — Всъщност, да. Около дузина се бяха разпилели от отворения сандък.

Веждите на Белочек се вдигнаха одобрително.

— Колко злато има там долу? — попитах аз. — На каква стойност е съкровището на дядо ви?

Той погледна Ева, след това пак мен.

— Трудно е да се определи.

— Опитайте — подкани го Рок.

Белочек дръпна от пурата си и пак погледна Ева.

Ева смачка цигарата си.

— Според съдебните архиви — обясни тя — по-голямата част от златото е на кюлчета — 110 кюлчета, грубо по 400 унции всяко. По това време златото е струвало 16 долара за унция. Днес една унция струва 350 долара. Но към това трябва да се прибави историческата им стойност. Оригиналните кюлчета от времето на Златната треска са изключително редки. Както Лео каза, стойността им е почти невъзможно да се пресметне. Обикновено се определя на търг.

— Колко? — попита Рок.

Ева погледна към Белочек.

— Моето предположение е — каза тя, — че всяко кюлче струва поне четвърт милион долара.

С Рок бяхме поразени и веднага започнахме да смятаме наум.

— Говорим за... 27 милиона долара — каза Рок.

— Най-малко — отвърна Ева.

Пулсът ми се ускори.

— И какво ще правим сега? — попита Белочек. Нямаше причина да не играем с него. По-добре да работим за него, отколкото срещу него, това беше сигурно.

Белочек ни огледа с Рок.

— Приятелят ви го няма — каза той. — И двамата преживяхте тежка загуба.

— Да — казах.

— Но осъзнавате, че с нищо не можем да го върнем.

— Можем да открием тялото му — каза Рок. — Да го върнем у дома, за да го погребат родителите му.

— Определено — отвърна Белочек. — Не мога да бъда по-съгласен. Това е най-малкото, което можем да направим, и боя се —

единственото.

— Ако приемем, че успеем да открием тялото — добави Ева.

— Ще го намерим — каза Рок.

— Независимо дали ще го намерим или не — намеси се Белочек — на двамата ви предстои да направите избор. Дали да се върнете в Пуерто Валарта, да се обадите на родителите му и да кажете на полицията, или да изчакате, докато извадим златото и го изнесем от страната.

С Рок се взряхме за миг в лицето му, после се спогледахме. Същият поглед си бяхме разменили и преди малко, с него си казахме, че няма да ни мамят повече, че ще си държим очите отворени, ще станем богати и ще излезем от цялата история живи.

Рок се обърна към Белочек.

— А какъв ни е залогът? — попита той.

Белочек го гледаше изпитателно.

— Брат ми загуби живота си за това злато — казах. — Дъф също.

Белочек дръпна от цигарата си, издиша голям облак дим и ме погледна през него.

— Защо да не приемем офертата на брат ти? — предложи той. — Сега вече знам, че е истинска. — Той премести погледа си от единия на другия. — Цялото злато остава за мен — каза той. — А три милиона долара са за вас.

— Три милиона долара... на човек — добави Рок.

Зяпнах. Белочек погледна Ева, след това към чашата си с шери и се замисли, взрян в кървавата течност вътре.

— Много добре — каза той след дълго мълчание. — По три милиона долара на човек. Но ще изисквам да продължите да ми помагате при изваждането на златото.

Живей за мига, ни бе казал той преди. Погледнах Рок и почувствах как този миг се стоварва върху нас и ни затваря в собствената ни съдба като насекоми в кехлибар. Знаех какво се случва, но или нямах желание, или не можех да го спра. Видях как ръката ми се протяга към Белочек и чух как от устата ми излиза обещание.

— Имате го — казах. — Ще ви помагаме с всичко, с което можем.

Той захапа пурата си и ми стисна ръката.

— Прекрасно — каза. — Прекрасно.

Хвърлих поглед към Ева. В нейните зелени очи се четеше различна мисъл: „Положението е всичко друго, но не и прекрасно, скъпи Джек“.

ЧАСТ ТРЕТА
ДОЛНАТА ЗЕМЯ

ГРАКХУС

Какъв е този лай? Къде, по дяволите, се намирах?

О, да. Плажът.

Чувах лая на кучето от часове в съня си. Подпрях се на лакти и се обърнах в посока на звука. Струваше ми се, че идва отнякъде надолу по брега. Тесният плаж приличаше на празна отсечка от шосе. Луната още се криеше в надвисналото небе и джунглата зад мен бе непроницаема, а очертанията на брега — потънали в мрак. Черни вълни миеха пясъка с постоянен тъжен ритъм, на чийто фон лаеше кучето.

Излязох от спалния чувал, навлякох джинсите и тръгнах в тъмното покрай водата към мястото, откъдето идваше звукът. Лекият морски бриз разхлади гърба ми, сякаш никога не се бях приличал на слънце. Аварийната лодка беше там, където я бях оставил — на ръба на гората. Сигурно щях да я пропусна, ако не знаех, че е там. Доплувах до брега на Пунта Пердида от скалистото място, край което „Магъосник“ беше пуснал котва. Яхтата пое на зазоряване да зареди кислородните бутилки и да попълни запасите. Досега трябва да е преполовила пътя към Пуерто Валарта. Без сигурното ѝ присъствие океанът изглеждаше студен и отблъскващ.

— Гракхус! — извиках. Странно име за куче, но пък и екипажът на яхтата не беше обикновен. Белочек каза, че Гракхус е ловно куче и се чувства много по-добре в гората, отколкото на вода. Не го бях виждал да плува, но ми се струваше, че се чувства добре и във водата. Може пък неспирният режещ шум на прибоя да го бе прогонил нагоре по хълма.

— Гракхус!

Идеята да взема кучето с мен на брега беше на Белочек. Опита се да ме разубеди да не оставам, но когато настоях, ми каза да взема Гракхус със себе си. Съгласих се, защото смятах, че лабрадорът ще ми е добра компания, но сега лаят му ме караше да се чувствам още по-сам. Изведнъж съжалих, че останах. Без значение дали имаха нужда от мен на яхтата, щеше да ми дойде добре да се върна в града и да се

отърся от зловещата история, която ни се случваше, откакто го напуснахме. Беше полепнала по мен като засъхнала морска сол. Копнеех за душ, хотелска стая, вечеря в претъпкан ресторант, да се правя на обикновен турист и да се преструвам, че не ми се е случило нищо ужасно.

Но сам взех решение да остана, никой не ме бе бил по главата. Чувствах, че имам нужда да сляза на брега. На сутринта щях да се разходя до Пунта Пердида. Дан бе прекарал последните си дни в това градче, а аз все още не бях разбрал какво му се е случило. Най-малкото, което можех да направя, е да намеря тялото му и да го върна при мама. Тя би искала прилично погребение с ковчег, свещеник и молитва. Без тях никога нямаше да повярва, че е мъртъв. И аз не можех още да повярвам. Единственият начин да съм сигурен, беше да се изправя лице в лице с фактите.

Ева изказа опасения, но Рок не се опита да ме спре. Очевидно приятелските чувства бяха заглушени от параноята. От това, което Белочек нарече „неизбежния проблем с доверието“. Рок имаше доверие в капитан Белочек, колкото и в капитан Брага. Не искаше и двамата да преспим на яхтата му. Поне не тази вечер. Не и след като бяхме поискали шест милиона долара, за да си държим устите затворени. Имаше и друг начин капитанът да си осигури мълчанието ни и Ева ни бе дала да разберем, че той може да го използва. Рок каза, че ще спи с отворени очи, но и че едва ли би ни се случило нещо лошо, ако не се случи и на двамата едновременно.

Най-накрая забелязах кучето. Лаеше срещу групичка тъмни силуети на брега. Изглежда бяха слезли чак от градчето. Какво диреха тук толкова късно? Не виждах какво показва часовникът ми в тъмното, но сигурно беше три през нощта. Дали затворените хора от Пунта Пердида излизаха само през нощта? Приближих се внимателно през скалите. Нямаше ли кой да накара кучето да млъкне?

— Гракхус!

Той продължаваше да лае срещу групичката. Всички в нея бяха тъмнокожи мексикански индианци, облечени в широки бели дрехи. Гледаха мрачно надолу към нещо във водата. Гракхус продължи да лае, дори когато се приближих. Минах покрай него и се смесих с хората, за да надникна през приведените им рамене към това, което лежеше в краката им. Те не ми обърнаха никакво внимание. Смълчаните им лица

оставаха безизразни, а очите — впити във водата долу. Промъкнах се през тях към океана. Това, което видях, ме накара да затая дъх.

Прибойт полюляваше обезобразен труп. Главата и крайниците бяха откъснати и от него беше останал само един подпухнал торс. Една вълна го преобърна и видях на корема белег от операция на апендицит.

Повърнах в пясъка и това, което излезе от мен се отми с пяната на вълните. Групата мъже затвориша кръга около мен. Паднах на колене във водата и видях, че в нея има кръв. Съдържанието на стомаха ми отново се надигна към гърлото. Не смеех да погледна трупа. Когато най-накрая вдигнах лице, пред мен стоеше силует на прегърбена стара жена в черна роба. В една ръка държеше кърваво мачете, а другата стискаше за косата полюшващата се глава на Дъф. Старицата ме погледна и се ухили. Нямахме зъби.

Слънцето приличаше високо в небето, а зад мен се разби гръмовна вълна. Главата ми се пръскаше от болка. По кожата ми бе избила обилна пот и бе намокрила спалния чувал, смачкан в краката ми. Не си спомнях да съм излизал от него, но ето ме — напълно гол под палещата жега. Джунглата беше притихнала, а брегът — съвсем празен във всички посоки.

Кучето го нямаше.

Погледнах надолу и видях нещо да се подава от пясъка. Бутилки. Стари бутилки. Някой ги беше закопал в кръг около мен, така че само гърлата им да се подават. Извадих една и я избърсах от пясъка. Беше пълна до половината с течност, но нямаше нито етикет, нито коркова тапа, а и не виждах нищо през бронзираното стъкло. Поднесох я към носа си и веднага рязко я хвърлих на земята. Никога през живота си не бях помирисвал такова зловоние.

Застанах на четири крака и се опитах да повърна. Нищо не излезе, стомахът ми беше празен. Главата ми се напълни с кръв и забуча. Развълнуваното море зад мен притихна. Капка пот се изтърколи по носа ми и се стовари в пясъка, като остави мъничък кратер в сянката на главата ми.

След това главата ми падна като бомба, от която се взриви тъмнина.

CORPUS DELICTI

Когато отворих очи, вече беше тъмно. Претърколих се по гръб в пясъка и видях луната да се подава иззад облак. Беше всъщност полумесец, но светлината бе достатъчна, за да видя, че океанът е празен, а дългият плаж — напълно пуст. Дрехите и раницата ми лежах там, където ги бях оставил, сякаш никога не си бях обувал джинсите и не бях се разхождал по брега. В неподвижния влажен въздух се носеше резливата противна миризма от бутилките. Измъкнах ги отворен една по една и ги захвърлих в океана. Бяха всичко дванайсет покрити с пясък бутилки. Изчезнаха в тъмното, а след тях се проточи тънка струйка отрова. Гмурнаха се във водата с плясък, който ме изпълни със задоволство.

Изхвърлих всичките и застанах неподвижен. Главата ми пулсираше от болка, но аз заразглеждах голото си тяло. Отпред по мен бе полепнал засъхнал пясък, гръбът ми бе изгорял от приличащото слънце. Изтърсих пясъка и забелязах по гърдите и корема си болезнени подутини. Бяха мънички срезове в кожата. Нямах никаква представа какви са и как са се появили. Може би от нещо в пясъка — кърлежи, червеи, бълхи, скорпиони. От каквото и да бяха причинени, беше по-свирепо от буболечките на Плажа на пясъчните мушици. Може същите животинки да бяха прогонили и кучето.

— Гракхус!

Открих бутилка с вода в раницата си и я изгълтах почти цялата. Тръгнах по пясъчния склон, като стъпвах внимателно през камъните. После се гмурнах в океана. Хладната вода ме съживи, пречисти и сякаш отне напрежението в главата ми. Като навлязох по-навътре, се вдигнах на гребена на една вълна и огледах хоризонта.

„Магьосник“ не се беше върнал.

Според часовника ми беше почти полунощ, бяха минали повече от 24 часа, откакто яхтата отплува. Надявах се да се върнат преди стъмване. Поне ми оставиха вода и храна за още един ден. Чувствах се като отдавна забравен корабокрушенец. Рок, Белочек, Кенди и Ева ми изглеждаха като фрагменти от разпадащ се спомен, раздробен и

отплувал към невъзвръщаемото минало. Бяха на цял живот разстояние от мястото, на което сега се намирах.

Какво, по дяволите, се беше случило тук? Извърнах се и огледах брега. Бях изпълнен със съмнение дали наистина съм видял нещо на него. Хората на плажа, лудият лай на кучето, подпухналият торс, старицата с ножа — всичко това беше толкова осезаемо и реално, а в същото време странно и изплъзващо се като сън. Трябва да е било кошмар, помислих си. Пътуване на крилата на летливите пари от бутилките.

Как би могло да бъде иначе?

— Гракхус!

Отговори ми само прибоят. Кучето само ли беше избягало или някой го бе примамил и откраднал? Някой бе дошъл и заровил бутилки около мен, може би Гракхус го бе последвал към града. Спомних си лая, който чух в съня си, но не си спомнях как е спрял. Не може да се е отдалечил много, трябва да го намеря.

Върнах се на брега и изядох шоколадовия десерт, който Ева бе пхнала в раницата ми. Бях омаломощен от глад, но стомахът ми бе свит и трябваше да се насиля, за да го преглътна. Допих бутилката с вода и отворих нова. Ако токсините все още бяха в организма ми, трябваше да ги отмия. Освен да пия вода и аспирин, нямаше какво друго да направя. Облякох се, обух си сандалите, хвърлих раницата и чантата в лодката и тръгнах нагоре към града, в същата посока, в която се бях движил и в съня си.

Освен ако не е било сън. Реших да търся улики. Ако и преди съм идвал насам, трябва да съм оставил следи в пясъка. Но през целия път досега не бях открил нито една стъпка, поне не толкова ясна, че да се види на лунна светлина. Не открих следи от птици и раци и осъзнах, че приливът е придошъл и се е отдръпнал, докато съм лежал в безсъзнание на брега. Ако съм идвал насам, малко вероятно бе да откроя следа.

Погледнах напред в тъмното и продължих да вървя по брега. Градът бе все още доста далеч и не го виждах. Нищо чудно, особено като се има предвид липсата на електрическо осветление. От време на време мек блясък си проправяше път в тъмнината, което ме наведе на мисълта, че на плажа най-вероятно гори огън. Беше далеч, може би на

края на градчето, на мястото, което Дан наричаше Плажа на мъртвите. Насочих се решително натам. Тогава се спънах в някаква купчина.

Беше от сух пясък, може би половин метър висока и близо метър широка, заобиколена от дузина полуизгорели черни свещи. Бе украсена с най-различни предмети: черупка от костенурка, черни семена, няколко запушени с корк бутилки, гърне с вода, черно гарваново перо, буркан със сушени листа, две малки разпятия, метален звънец, корени и тревички, мексикански монети, разпръснати цветя, жълта платнена лента и малка изрисувана гипсова фигурка на неидентифициран християнски светец. Внезапното откритие ме хвърли шок, усилен от причиненото от мен разрушение. Сандалят ми проби купчината и тя се срути наполовина, светецът се преобърна, а гърнето със светена вода се разля. Замръзнах и бавно си дръпнах крака.

Без съмнение извърших грях. Проклятието щеше да ме преследва до гроб. Бързо оправих пясъка, оправих гърнето и върнах светеца в молитвената му поза. След това се дръпнах и погледнах купчината. Очевидно някой бе припознал в това безименно хълмче обект, достоен за преклонение. Напомняше ми за кръстовете и цветята покрай мексиканските шосета, поставени на местата на тежки катастрофи. Огледах се и видях, че плажът е покрит с отпечатащи на обувки и боси крака, чак до границата, до която бе стигнал приливът. Затърсих сред тях собствените си стъпки, но не открих нищо в хаоса. Но едно бе ясно: на брега се бе събирала голяма група хора и то през последните ден-два. Вече нямаше как да не повярвам, че събитията от съня ми бяха реални. Тялото на Дъф бе изхвърлено от вълните и намерено точно тук. Хората се бяха събрали, за да го видят. Старата вещица го беше нарязала, а...

Върнах се бързо при купчинката и зарових дълбоко с ръце в нея, преобърнах статуйката и гърнето, перата, свещите, семената, монетите и разпятията. Ровех към сърцевината на хълмчето и после надолу в земята. Напипах отвор, изринах пясъка и зарових през него с пръсти в търсене на нещо, за което бях сигурен, че е там.

Издълбах половинметрова дупка преди най-накрая да го достигна. Плътта беше злоещо позната на допир. Изчистих спечения пясък около нея, освободих главата и я вдигнах пред себе си. Луната се показва иззад облак и освети с мъртвешка светлина лицето. Дъхът ми спря от ужас.

Главата на дявола. Същата като отрязаната глава, която намерих в океана. Бяла коса, наболи рога, дълги космати уши, млечнобели очи, пълни с пясък. И нещо се движеше в устата.

Бели червеи!

Захвърлих главата надалеч и повърнах.

След като почти си изповръщах червата, станах на крака и се заклатих през пясъка, за да я огледам пак. Беше се изтърколила до водата, а прибойт леко я люлееше и придаваше механична раздвиженост на мъртвешката глава. Главата сякаш се поклащате. „Не, сякаш ме предупреждаваше тя; върни се откъдето си дошъл. Не би искал да знаеш повече“.

Но аз исках да зная. Въпреки изрязаното на гърба ми послание, въпреки ужасите, които бях видял — всъщност точно заради тях — исках да знам повече от всякога. Трябваше да знам. Затова бях слязъл на брега, където прекарах мъчителна нощ. Затова бях дошъл в Мексико. Брат ми бе изчезнал и аз бях длъжен да открия какво му се е случило. Исках истината. И не само заради обещанието, което дадох. Ставаше въпрос за това кой съм аз, този въпрос висеше във въздуха като самата съдба.

Клекнах, за да разгледам главата. Не беше дяволско творение. Всъщност беше глава на животно. Най-вероятно жертвена овца. Но пък овцете нямаха рога. Не, тази глава принадлежеше на по-низше и по-зло същество. Козел самозванец, фалшификат, заместител, подставен дявол. Тези дълги заострени уши с рунтави сатирски косми. Кучешка муцуна с котешка гримаса. Мъртвешки очи, изнервящо взрени в последния неизмерим ужас, който са видели — може би парче ламарина, забито в гърлото?

Главата принадлежеше на нещастна коза.

Как можах да позволя проклетото нещо да ме изплаши почти до смърт?

Оставих я на брега и си тръгнах отвратен. До сутринта приливът щеше да я поеме и занесе на дъното да прави компания на ужасния си двойник. При известен късмет и купчината заедно с цялата си менажерия от предразсъдъци също щеше да бъде отмита. Да вървят по дяволите, на мен какво ми пука? Стига толкова религиозен трепет и страх от смъртоносни проклетия. Ако изравянето на кози глави се смяташе за прокълнато светотатство — така да бъде. Не бих признал

греховете си на глухоням свещеник, пито бих запалил черна свещ край ритуална купчина пясък. Оставям това на почтените жители на Пунта Пердида. А аз междуременно ще се опитам да се измъкна от отровните им бутилки и размахващи мачете вещици. Не си търсех белята.

Призраците в призрачния град Пунта Пердида бяха оживели. Чувах шума им, след като се отдалечих от брега. Врява от флейти, думкане на барабани, придружено от фалцетни виещи напеви. Звучеше като на испански и без съмнение беше християнски ритуал, но в същото време музиката имаше насечения ритъм на африкански племенен химн. Странната шумотевица се просмукваше в спокойната нощ. Където и да се намирах по тъмния бряг, тя все ми се струваше близка, но пък самите призраци продължаваха да ми се изплъзват. Когато стигнах до огромния огън край водата, повечето от участниците в забавлението вече се бяха отправили към града. Бавно движещата се и ритмично припяваща процесия се виеше по страховитите хълмове на градчето, скрита зад тъмния каменен зид на пътя. От мястото си тук долу виждах само високо вдигнатите им кръстове и димящите факли — безплътен керван от метал и огън.

Приклепнал в сянката на ниската стена на обсипания с рибарски мрежи и преобърнати лодки док, наблюдавах група старици, останали да поддържат огъня. Носеха тъмни шалове на главите си и обикаляха бавно огъня. Подпираха се на криви, донесени от вълните, клони, с които от време на време разръчкваха огъня, като вдигаха във въздуха огромно количество искри и пепел. Сякаш за да разпалят по-силно пламъците, плюеха в тях и крещяха проклетия.

Какво точно изгаряха беше трудно да се определи. Без съмнение в огъня имаше голяма купчина дърва от гората, но в центъра ѝ лежеше нещо, което подозрително приличаше на ковчег. Малък ковчег, като на дете. Стените му бяха изгорели, но тлеещата рамка все още стоеше, а вътре в нея се виждаха някакви тъмни сгърчени очертания, обвити в оранжеви и жълти пламъци. От тях се извиваше черен дим и пепел, които се сливаха с тъмния купол на нощта, надвиснал над плажа.

Да не би да горяха Гракхус? Не виждах добре. Силуетът беше по-голям от детски и по-малък от на възрастен. Бях клекнал неудобно зад

стената и краката ми започнаха да изтръпват. Имах чувството, че ставам свидетел на таен извратен ритуал. Това не беше огън, с който се изразяваше радост или се празнуваше нещо. Не беше и погребална влада — нямаше опечалени в траур, нито оплаквачки, никакви болезнени прояви на тъга и загуба. Имаше плюене, ругатни и подръчкване на огъня, горяха плът, която се превръщаше в пепел и се отправяше към небето. И кучето, като изровената от мен козя глава, може да е паднало жертва на висшите сили, да се е превърнало в акт на умилюстивяване или молитва, в дар за техния тъмен и мрачен бог.

Прехвърлих се през ниската стена на дока. Промъквах се приведен от лодка на лодка, като се стараех да оставам в сенките. Искан да видя огъня по-отблизо. На срещуположната стена беше провесена скъсана рибарска мрежа, която вонеше на море. Надникнах внимателно през нея и лицето ми пламна от ярката топлина на огъня. Дребните приведени старици се тътрузеха и ръчкаха въглените, излайваха проклятията си и хвърляха огромни сенки по земята, които периодично ме потапяха в мрак. Едната придърпа кърпата около главата си, внезапно обърна сбръчканото си лице и се взря в моята посока.

Сянката ѝ скочи право срещу мен.

Беше кучето! Не Гракхус, а Панчо, помиарът, който ме бе следвал при визитата ми при свещеника. Облегна лапи на ниската стена и започна да ближе лицето ми, докато не се отдръпнах. После излая дрезгаво. Паднах на земята и бързо се отдалечих с пълзене. Кучето прескочи стената и ме последва. Скрих се зад корпуса на обърнатата прясно боядисана в бяло лодка, придърпах кучето и го задържах неподвижно, след това надникнах внимателно към огъня.

— Кротко, момче — прошепнах на помиара.

Старицата, която ме забеляза, бе изчезнала като анонимна спица в призрачното колело на съдбата.

Панчо облиза брадата ми.

— И на мен ми е приятно да те видя — казах му, — но по-добре си дръж устата затворена. — Пуснах го внимателно и се примъкнах обратно през дока и през първата стена. Без да поглеждам назад, побягнах по брега, после през тясна пътека, завих и се озовах в сянката на висока каменна ограда.

Кучето ме следваше по петите.

— Така, Панчо. Накъде е парадът?

Къщите и улиците покрай брега изглеждаха пусати, май всички обитатели бяха се включили в процесията. От улиците над мен долиташе хаотичният звук на еkleктични инструменти и фалцетът на песните. Промъквах се незабелязано през сенките, извървах още една пътека, пресякох пуста улица и намерих каменно стълбище, изсечено в хълма.

Тръгнах нагоре по него, без да се колебая. Беше стръмно, затова се изкачвах внимателно — много от стъпалата бяха разбити и нестабилни, а целият път бе потънал в мрак. Той ме водеше през многобройни къщи с ронещи се стени, край прозорци, през които се виждаха тъмни и празни стаи, през дворове с нервни кокошки, дебнещи котки и зли кучета, които — странно защо — не си даваха труда да лаят. Преминах покрай обор, в който имаше огромен шопар, спящ като гигантско бебе, а на стръмния склон до него самотна преживяща коза ме проследи с поглед, лишен от всякакъв интерес. Забелязах, че няма рога. Едва ли главата на тази би станала за жертвоприношение. Продължих устремно нагоре и не бях никак изненадан всеки път, когато се обръщах и виждах Панчо да ме гледа тъжно като предишния път.

Уморих се от изкачването и се спрях да си поема дъх. Не виждах процесията, но я чувах да се изкачва по улицата. Заслушах се дълго в звуците на поклонниците, носещи се във въздуха. Напевите приличаха на оплакване, воят се бе превърнал в стон, а барабаните и перкусиите бяха смекчили тона си. Изведнъж над всичко се извиси дълбок мъжки глас и оплакването веднага се превърна в радостна възхвала. Мъжът викаше, а поклонниците отговаряха, гласовете им отекваха щастливо, докато превъзбудената обмяна на реплики не избухваше в песен.

Звукът беше наелектризиращ. Изтичах по оставащите ми стъпала с надеждата да ги видя, преди да отминат. Когато изкачих стълбището, с облекчение открих, че доста съм изпреварил идващата процесия. Едвам виждах факлите им да приближават в тъмната уличка под мен. Бързо се промъкнах през една незаключена порта и влязох в двора на потънала в мрак и на пръв поглед пуста къща. От каменния двор се издигаше дърво с черни клонове без листа, които се протягаха нагоре към рушация се покрив. Под него малко кръгло езеро, обградено с износени плочи и пълно с водорасли, отразяваше голите вейки и

лунния полумесец. Кучето ме последва вътре, веднага се гмурна в езерцето и превърна неподвижната му повърхност в абстрактна шарада. Вдигнах очи към бледата фасада на малката изоставена къща. Гипсовата ѝ мазилка беше надупчена и под нея се показваха изгнили тухли. Приличаше на лице на призрак: високите празни прозорци бяха като очи, а входната врата с арка — като отворена уста. Въпреки че предизвикваше в мен безпокойство, осъзнавах, че е напълно пуста, дори може би изоставена. Обърнах се с гръб към нея, без да се замислям повече. Затворих дървената порта на двора, надникнах към улицата през пукнатините ѝ и зачаках приближаващата процесия.

След по-малко от минута тя вече беше достатъчно близо, за да различа лицата на поклонниците. Бяха като на рибаря, когото Рок бе казал, че е видял на лодката и като на хората, покрай които минах по време на кошмарите си на плажа — тъмнокожи индианци, смесица от две раси. Мъжете, жените и децата — всички бяха еднакви. Само че сега бяха хвърлили меките си памучни дрехи и излагаха дръзко на показ плътта си. Мъжете носеха препаски и тюрбани, лицата и телата им бяха изрисувани с боя. Някои от мъжете и децата бяха с маски. Дървени маски с изрязани дупки за очи и боядисани в бяло като черепи и маски с рога и носове от кратуни, пламнали в цветовете на огъня. Жените носеха диплеци се поли от ярки цветове, крещящи шалове и кърпи за глави. Много от тях бяха с голи гърди, които се тресяха под нанизите от мъниста, а щръкналите им зърна бяха боядисани в златно. Лицата на всички жени без изключение бяха намазани с бяла боя и приличаха на призраци. Те придаваха на иначе пъстрата тълпа мъртвешки вид.

Шествието се водеше от възрастен чернокож свещеник в развята черна роба, който държеше в ръце обърнат на обратно украсен кръст върху златен жезъл. Виненочервен тюрбан украсяваше белокосата и белобрада глава, а на носа му имаше кръгли плоски очила, които със строгостта си изглеждаха съвсем не на място сред цялата темпераментна неистовост. Неговият глас бях чул по-рано да се издига като контрапункт на пеещата тълпа. Сега размахваше високо боядисан звънец и с ясения си глас даваше тон на поклонниците за въодушевен химн. Край него няколко момчета с развети бели роби и маски като черепи носеха обрамчени литографии на светци и на Дева Мария, нарочно обърнати надолу. Едното от момчетата държеше високо купа с

кръв. Свещеникът потапяше украсените си със злато пръсти в купата и раздаваше благословии на тълпата. Когато мина покрай портата, иззад която надничах, се опитах да огледам по-отблизо лицето му, но жълтата светлина от факлите танцуваше по очилата му и скриваше очите като зад две златни монети.

Когато свещеникът отмина и се скри от погледа ми, всичко пред цепнатината, от която надничах, се сля в многоцветен размазан калейдоскоп от танцуващи поклонници. Те радостно подскачаха на босите си или обути в сандали крака, надуваха свирки и рогове, дрънчаха с хлопки и звънци, биеха барабани, крещяха празничната си песен към свещеника. Повечето мъже носеха катранени факли, от които се издигаше мазен пушек, а жените носеха восъчни свещи и искрящи в много пламъци канделабри. Някои развяваха библии, а други стискаха стрели с пера и ги размахваха отривисто над главите си. Няколко от мъжете мятаха във въздуха тояги и мачете, все едно си играеха с детски играчки. Шумът, който вдигаха, се сливаше в радостна, заразителна и екзалтираща какофония, дива и плашеща. Клатеха глави и се кривяха, помислих си, че повечето са под въздействието на някакви вещества, но какви — не бих могъл да определя. Не долавях издайнически мирис на трева и не видях никой да пуши, докато танцува по улицата. Какъвто и да бе наркотикът им, бяха го взели на плажа. Очите им бяха ясни, влажни и искрящи, телата — пълни с енергия, а мозъците — блажено изпразнени от мисли.

На процесията ѝ трябваше няколко минути, за да премине покрай мен. Когато най-накрая се източи надолу, видях в тъмното зад нея да се влачи един силует и тази гледка накара сърцето ми да спре.

Водеха го на въже, вързано за крака на тътрещо се босоного момче, което очевидно страдаше от силна форма на умствена изостаналост. Кривият му гръбнак го тласкаше напред, а главата му беше изкривена гротескно настрани, погледът му се рееше безумно. Докато се влачеше, фъфлеше неразбираемо, а покрай устните му бе засъхнала бяла пяна от слюнка. На фона на току-що отминалата щастлива вакханалия, видът му беше отблъскващ. Но много по-ужасно за мен бе да видя човека, когото влачеше зад себе си.

Падрето бе съблечен гол, шибан с пръчка и коронясан с венец от тръни като Христос. Въжето бе вързано за врата му, той се спъваше непохватно, докато вървеше, босите му крака бяха мръсни и кървави, а

ръцете му се мятаха безпомощно във въздуха. Беше ослепен, очите му бяха прободени и сега на тяхно място имаше само черни кървави дупки.

Бях шокиран и отвратен. Догади ми се, към гърлото ми се надигнаха стомашни сокове и се изпълних с гняв. Посегнах към резето, за да отворя портата. Първият ми импулс беше да го спася, да го отведа или поне да му предложи някакво утешение. Но не можех да го направя, без да разкрия присъствието си. Шумната тълпа бе съвсем близо и веднага би забелязала всяко движение по улицата. Процесията от надрусани поклонници бързо можеше да се превърне в разгневена тълпа. И аз можех да свърша като свещеника. И какво бих могъл да направя, за да облекча ужасните му страдания, помислих си аз, докато той преминаваше покрай портата, зад която се намирах. Не можех да достигна злото, което го измъчваше. Той не можеше нито да ме чуе, нито да ме види, нито да ми проговори.

Проследих го с поглед, докато залиташе нагоре по пътя.

Когато тълпата най-накрая изчезна, открегнах скърцащата порта и излязох внимателно на улицата. Все още виждах блясъка на факлите им зад завоя и чувах гласовете и инструментите. Изглежда се качвах към върха на хълма над мен. Вдигнах поглед натам, той премина над покривите и се спря на самотен, огрян от луната кръст, открояващ се на фона на небето. Църквата бе крайната им цел.

На паважа лежеше малък предмет и аз се приближих да го разгледам. Беше маракас от боядисана катуна, пълен със семена или чакъл, изпуснат от някой поклонник. Вдигнах го. Черната катуна беше украсена със зелени и златни спирали и странен символ на тумбестата част: бял ромб с дълга дръжка. Напомняше ми за хвърчилата, които Дан бе нарисувал в тетрадката си. Хванах катуната за дръжката и внимателно я разклатих. Издаде глух, драскащ звук.

Звукът на маракаса отекна в двора зад мен, но странното беше, че ехото дойде дълго след първоначалния звук. Обърнах се рязко, но не видях нищо в тъмнината от другата страна на портата. Огледах се. На улицата не бе останал никой, но отдолу приближаваха бавно призрачни силуети. Сигурно са жените с шаловете на главата от плажа, помислих си аз, тайнствените пазителки на огъня. Движеха се в малка зловеща групичка и сякаш не стъпваха, а се носеха над паважа като сенки на разперили криле гарги.

От двора долетя заплашително ръмжене.

— Панчо? — Приблжих се тревожно към отворената порта и надникнах в тъмницата. Видях огряното от сребрилата лунна светлина езерце и надвесеното над него черно дърво. Сянката на дървото се протягаше към мен и приличаше на куче.

— Панчо?

Изведнъж потръпнах — не беше Панчо, а черният лабрадор.

— Гракхус!

Кучето бавно изпълзя на улицата, навело тревожно глава, а очите му ме гледаха странно, сякаш принадлежаха на друго същество, което не ме познаваше.

— Гракхус... Какво има?

Клекнах и посегнах към него с превързаната си ръка.

— Какво има, момче?

Изведнъж той изръмжа и заби зъби в китката ми, захапа ме силно и държеше здраво. Веднага потече кръв, изпуснах маракаса от другата си ръка и се опитах да се защита.

— Гракхус! — Чувствах върховете на зъбите му върху костта и не смеех да се дърпам. — Гракхус!

Вдигнах поглед. На портата бе застанала жена с кърпа на главата. От засенченото ѝ, ужасно набръчкано лице святкаха две блестящи очи. Това беше старицата, която ме забеляза на дока. Сега я разпознах и като жената с мачетето от съня ми, същата, която беше заедно с мъжете на плажа.

Държеше шала с кокалестата си ръка и се хилеше с беззъба уста.

— Коя си ти? — попитах.

Жената бавно се приближи, като бръщолевеше нещо на някакъв мистериозен език, който нямаше за цел да установи комуникация, а да призове или отблъсне духове.

Гракхус ръмжеше и здраво ме стискаше за китката. По паважа течеше кръв и капеше върху падналата катуна. Вдигнах глава и видях как злокобно ято гарги се скупчва около мен. Очите им бяха като черни семена, а крайниците — като криви корени.

Старицата се обърна към групата на същия зловец език. Забелязах на лунната светлина да проблясва метал.

— Не!

Мачетето светна над мен. Докато го вдигаше високо във въздуха, тя извика: „Ayalaba!“ Дръпнах силно ръката си, за да се предпазя от свистящото острие. Гракхус ме стискаше здраво със зъби и се преметна върху мен, а падащата стомана се стовари върху врата му. Лицето ми се опръска с кръв. Изпълнен с ужас, скочих на крака. Кръвта продължаваше да шурти, докато кучето се мятеше в агония — главата му беше отсечена от тялото. Вдигнах кървящата си ръка и видях, че зъбите му още са склучени около китката ми. Разтворих челюстта и захвърлих кървавата глава към старицата. След това разкъсах кръга им и побягнах обзет от ужас надолу по улицата.

Стигнах до брега, но продължавах да бягам. Тичах покрай разбиващите се вълни, далеч от блещукащите светлини на кладата, напред през тъмнината и нагоре по брега. Когато светлината зад мен изчезна, аз пак не спрях да си почина. Не търсех ритуалната купчинка, нито отсечената козя глава, вити следи по пясъка, нито трупове, нито кучета, изникнали от тъмната нощ. Не търсех доказателства, че сънищата не са сънища или че кошмарите са реалност. Чувах рева на вълните, чувствах допира на пясъка по стъпалата си и пулсиращата болка в кървящата китка. Не исках да се събуждам. Да не би да се бях озовал на долната земя? Или пък тя бе влязла в мен? Засега не исках да знам. Нямахше никакво значение.

Избутах лодката до водата и смело поех навътре. Движех се през настъпващите вълни, докато вляза достатъчно навътре, за да пусна витлото и включа мотора. Понесох се по тъмната вода. Врязвах се във високите вълни към открития океан и се стремях да избягам далеч от брега, толкова далеч, колкото страхът ме отведе. И продължавах все напред. Взирах се в хоризонта на запад, в онзи деликатен мрак между небето и земята. Гонех отдавна загубената слънчева светлина, копнеех ослепителният ѝ огън да изгори моя мрачен свят.

НЕНАСИТНОСТТА НА ОКОТО

— Buenos Dias! — извика тя към мен.

Това е един от няколкото израза на испански, които всички знаем. Заедно с „ola“, „por favor“, „hasta la vista, baby“ и „gracias“ — учтиви поздрави и думи на добрия тон, жизнено необходими за всеки турист в Мексико. Сериозните пътешественици, разбира се, с удоволствие прихващаха още няколко фрази и с малко усилие и постоянство накрая си бърбеха с местните. Новите думи и изрази помагаха да избегнеш неудобните моменти и дори пазеха да не си изкараш боя някъде. Да вземем например прекрасната дума „ayalaba“. Звучи очарователно, направо трепти на езика. Но ако не знаеш какво, по дяволите, означава, накрая главата ти може да бъде поднесена някъде на тепсия.

Добре, добре, да не се впускаме отново в това. Да се върнем към по-приятна тема. Да се върнем към Ева.

Да опиша ли начина, по който изглеждаше, когато се появи от вълните и извика местния поздрав? Добре. Освен ако не искате да чуete за болката, която изпитвах във всеки квадратен сантиметър на изстрадалото си тяло? Например мехурите? След като лежах почти два дни без никакви предпазни средства на плажа, не бях приятна гледка. По буквообразните белези на гърба ми се бяха надигнали мехури, които отваряха полузарасналите рани и ги откриваха за бруталното въздействие на слънцето и пясъка. Посягах да облекча непоносимия сърбеж и после виждах, че пръстите ми са нацапани с кръв. Като стана въпрос за кръв, трябва да спомена и странната безчувственост в ръката си, след като почти литър от жизненонеобходимата течност попи в ризата ми, същата, която набързо скъсах и превързах около прехапаната кървяща китка. Трябва също така да спомена и странните ухапвания по гърдите и корема си. Те се бяха превърнали в малки подутини, от които сега течеше смес от жълтеникава гной и тъмна кръв. Между другото, тези ухапвания бяха така равномерно разпределени — по едно над и под всяко зърно и по две от двете страни на корема, че можеха да са направени само от човешка ръка. От

извратено и болно същество, но все пак човешко. Имах някаква представа кой точно би могъл да бъде. В края на краищата, хилещата се старица едва не ме уби...

Добре, добре. Знам, че не трябва да се разпростирам върху това. Животът е поредица от страдания и злини. Нека погледнем към светлата му страна. Да обърнем очи към Ева.

Искам да ви помоля да ми се доверите. Със сигурност твърденията ми подлежат на съмнение. Но това, което видях от брега, бе по-велико от всяко съкровище или злато. Не беше монета от търбуха на потопен кораб, нито перла от черупката настрида. Стойността му не може да се измери в пари и удоволствия. То беше откровение, морско чудо, безкрайността, преминала през замъгления човешки поглед.

И то като се има предвид, че не бях във върховна форма. Върнах се обратно на брега малко след изгрева и бях лежал проснат под намаляващата сянка на акостиралата лодка вероятно шест-седем часа. Допих последната си вода още през първия час под палещото слънце и не бях ял нищо, откакто повърнах нещастния си десерт. На всичкото отгоре не бях спал като хората от почти три дни. Много горещи сънища през това време, но нито миг дълбок, съставен от четири фази с ободряващи делта-вълни сън. Отровните пари все още се носеха в тялото ми и, разбира се, бях изгубил цял тон кръв. Силите ми бяха почти на привършване, мозъкът ми беше повече от замъглен, а подозирах, че и зрението ми не беше наред — дори не бях забелязал яхтата в залива. Меко казано, не бях с всичкия си. Незнайно защо си бях въобразил, че вещица с мачете...

Съжалявам. По-силно е от мен. Ненавистта избуява като плевел. Истината е, че нищо вече не ми правеше впечатление. Едно зърване на небесния идеал, един поглед към Ева и вече знаех, че сърцето ми е спасено.

Красотата съществува.

Признавам, че никога не съм я виждал да се появява от вълните. Водата ѝ беше до кръста, когато вдигнах очи. Сякаш беше родена там вече пораснала, светът я видя за първи път в мидена черупка, избутана на брега от боговете на вятъра. Косата ѝ се спускаше по раменете като копринен воал, отметнат назад, за да се види поразителното ѝ лице. Дори на 25 метра разстояние не можех да не се възхитя на дългите ѝ

черни ресници и силните, елегантни очертания на скулите. Движеше се през водата с широки, бавни стъпки, като пазеше равновесие с грациозните си тънки ръце, изнесени леко встрани и назад. Върховете на пръстите ѝ се влачеха по податливата водна повърхност. Гърбът ѝ беше изправен, главата — високо вдигната. Блузата ѝ едвам удържаше мокрите ѝ гърди, които леко се местеха настрани с всяка крачка и радваха изблеценото слънчево око. Сребрилата вода жадно обгръщаше тънката ѝ талия и се разтваряше бавно, с поразително великолепие, когато прекрасните ѝ бедра се показваха от нея на слънцето.

Преглътнах. Примижах. Вдигнах поглед.

Краката ѝ крачеха към мен цяла вечност, водата падаше като рокля по тях. Да, носеше бански, разбира се, някакъв черен, който не бях виждал, но няма никакъв смисъл да го описвам тук. Нямах усещане за силно изрязан бански или изчезващи прашки, за изпълнено горнище, презрамки, очакващи да бъдат развързани, и плат, копнеещ да избяга с бриза, а за жената като цяло. Не беше само банският, слънцето или цветът на косата, а всичките тези неща, а и не само те, взети заедно и събрани, признавам си честно, от нестихващата ми страст и отчаяната ми нужда от помощ. Всичко това създаваше видението, зримо не толкова за очите, колкото за кървясалия поглед на плътта — видение на безсмъртно същество, заченато от богове, възплъщение на красотата.

Разбира се, магията изчезна в мига, в който тя видя окаяното ми състояние. Внезапният шок, който помрачи лицето ѝ, неподправеният страх, който смрази крайниците ѝ, разпръснаха видението ми и пред мен изникна една реална жена.

— Господи, Джак! — извика тя, клекна до мен и ме разгледа с пълно отвращение.

— И ти ми липсваше — казах. Лакътят ми поддаде и главата ми падна в пясъка.

— Джак!

Измърморих нещо.

Ева се наведе.

— Какво, Джак? Какво казваш?

Аз пак размърдах устни.

— Изглеждаш страхотно — казах.

Бяха ни предупредили за дъждовния период. Казаха ни, че вали всеки следобед през цялото лято и където и да отидеш, се измокреш до кости. Опитът ни сочеше друго. Наистина преваляваше, от време на време силно, но определено не беше всеки ден. Минаваха по три-четири дни без капка дъжд. А когато валеше, най-често ставаше въпрос за разхлаждащо освежаване и преминаваше толкова бързо, че не му обръщаме внимание.

Не и този път.

Започна незабелязано, като котешка стъпки на палубата, като слънчево зайче, промъкващо се пъргаво в съня ми. С течение на времето котенцето се превърна в лъва на „Метро Голдуин Майер“, ревът му достигна до каютата ми и ме изхвърли от леглото. Толкова бързо, че едва не паднах. Яхтата беше стабилна, но аз — не. Ухапванията ми бяха прилежно превързани, гърбът — майсторски лекуван, но главоболието, което започна на брега, определено се влошаваше. Въпреки опитите на Ева да ме накара да ям, аз все още нямах нито апетит, нито стомах, способен да задържи храната. Можех май само да чакам сънят да ме излекува. Но под този безмилостен проливен дъжд и това се оказваше невъзможно.

Заклатушках се към вратата.

— Ева!

Все едно карфица падна наред рева на бурята. Като чух немощния си глас, с уплаха осъзнах колко съм слаб. Минах с мъка през вратата и се затътрих през коридора, като се подпирах на клатещите се стени, които заплашваха да се стоварят върху мен. Каятата на Ева беше празна, на Кенди — също. Едвам се добрах до трапезарията и видях, че и тя е пуста.

— Ева!

Чух първо нейния глас, после и този на Рок — надвикваха се на палубата с дъжда. Костваше ми огромно усилие да изкача стъпалата и да изляза навън. Дъждът се сипеше неудържимо, сякаш някой бе обърнал още един океан върху нас, а в същото време този под нас бе изненадващо равен и спокоен. Силният удар на вода върху вода звучеше като счупено стъкло, повърхността вреше в сребристи пръски, светещи с леден блясък. Купестите мрачни облаци висяха в оловното

небе над яхтата и ако съдех по нездравата зеленикава светлина, която се процеждаше от тях, беше късен следобед.

Рок стоеше на кърмата с гръб към мен. Беше бос, по бански и подгизнала тениска на „Куерво Голд“, която едвам се виждаше от сипещата се отгоре му вода. Тръгнах към него, но застаналата зад мен Ева ме спря.

— Джак, какво правиш тук?

Гледах я, без да ѝ отговарям, като че ли сам не знаех защо съм се довялкъл на палубата. Ева беше мокра до кости, отворената ѝ бяла блуза беше придобила телесен цвят. Мокрите ѝ коси бяха полепнали по страните и шията ѝ, а капките, падащи по лицето ѝ, я караха да премигва с дългите си ресници. Погледът ѝ се наведе към гърдите и корема ми. Бях без риза и превръзките на странните ми рани се бяха отлепили от дъжда. Тънки струйки тъмна, мътна кръв се стичаха по корема към джинсите ми.

Огромните ръце на Рок ме хванаха за раменете. Налагаше му се да крещи, за да надвика грохота.

— Какво има? — попита. Мина пред мен и се взря в очите ми. — Добре ли си? — След това наведе очи към гърдите ми и притесненият му поглед стана още по-притеснен. — Заведи го долу, аз ще наглеждам тук — каза той на Ева.

Успях да задам нещо като въпрос. Без дори да ме чуе, Рок ми отговори.

— Кенди и Белочек — каза той. — Слязоха да търсят тялото на Боби. Изгубихме мехурчетата им, когато завая. — Той погледна към водата, като примижаваше заради капките. — Трябва да се върнат всеки момент.

— Хайде, Джак — каза Ева и ме поведе надолу по стълбите.

Не бях забелязал колко е влажно в трапезарията, но сега, когато Ева пусна капака над стълбището, въздухът долу сякаш ни обгърна като ръце с латексови ръкавици. Непрекъснатото трополене на дъжда навън усилваше осезаемото усещане, че сме обградени отвсякъде. Спрях наред помещението и се опитах да се отпусна. Умът ми се въртеше в някаква собствена спирала и скоро се плъзна по сюжета на един ярък детски спомен: монотонният звук на овлажнителя в замъгления пашкул на долния кат на двуетажното ни легло; размазаният образ на разклатен термометър и тракането му, когато

влиза под езика ми; баща ми бодро произнася „пневмония“, устните му се разтягат в строга усмивка, но погледът му остава стоманен; и накрая ужасяващото среднощно отвличане, последвано от кошмари с дълги игли и болнично заточение.

— Джак...? — Ева докосна ръката ми и ме погледна изпитателно. — Защо не полегнеш тук? — Тя разчисти тапицираното канапе покрай стената, след това отиде до мивката и пусна водата. Направих както ми каза, легнах внимателно по гръб и без никакво усилие или трик от моя страна веднага потънах в сън. Откакто се бях събудил, под трептящата граница на разума ми непрекъснато ме очакваше огромна черна реалност. Сега по своя воля се гмурнах в нея и оставих съзнанието ми да полети като издишани мехурчета във водната бездна.

Възможно е да съм сънувал тъмнокоса русалка да спасява моряк удавник от морето, но не съм убеден, че е така. Със сигурност обаче, когато се събудих, Ева седеше до мен, нежно бършеше гърдите и корема ми с топла мокра кърпа и ми се усмихваше ослепително.

— Сънуваше — каза. — Виждах очите ти да мърдат под клепачите.

— Напоследък често ми се случва — отвърнах. — Понякога дори в будно състояние. — Вдигнах глава и я видях да чисти гноясалите рани на корема ми. Ако не беше толкова отвратително, щях да се възбудя.

— Не е толкова зле, колкото изглежда. Черното е от билковата паста, която сложих под превръзките. Лео казва, че ще помогне на раните да заздравеят.

— Раните? Мислех, че са ухапвания. Подути са. Всяко има две дупки, като от зъби.

— Лео ги нарече „el beso de diablo“. Целувката на дявола.

— Лео пък какво ли знае.

— Ще се изненадаш колко много знае — каза тя с тон по-скоро назидателен, отколкото пълен с възхищение. — Лео разбира от доста неща.

— Целувката на дявола?

— Отраснал е в село като Пунта Пердида. На остров Тобаго.

— Повярвай ми — отвърнах, — няма място като Пунта Пердида. Никъде, та дори в ада.

Ева не ми обърна внимание.

— Препоръчва и чай. Канех се да ти направя в мига, в който се събудиш.

— Колко време съм спал? — попитах.

— Само няколко часа. Нали си спомняш, че този следобед те намерих на плажа.

Разбира се, че помнех, но ми се струваше невероятно. Сякаш бяха минали дни, а не часове. Попитах я защо са се забавили толкова.

Тя се поколеба, преди да ми отговори.

— Имахме известни... трудности, след като напуснахме Пуерто Валарта.

— Трудности?

— Трябва да си почиваш, Джак.

Опитваше се да ме предпази. Не искаше да ме тревожи. Но аз само това можех, да се тревожа.

— Какви трудности, Ева?

Тя ме погледна за миг и след това се реши.

— На Лео му се стори, че един кораб ни преследва. Реши, че трябва да спрем в Йелапа за през нощта.

— Какъв кораб?

— Трийсетметров крайцер. Казваше се „Орхидея“. С двама мъже на борда.

— Изплъзнахте ли му се?

— Изчакахме ги да слязат. Доста почакахме. Най-накрая, на сутринта с Кенди слязохме на брега. Когато ни последваха, ние се върнахме незабелязано на яхтата и отплувахме.

— И кои са били според вас?

— Не знаем. Но Лео се бои, че нямаме много време. Затова настоя да се спусне този следобед.

Ева сгъна напоения с мехлем парцал и тръгна към мивката. Очевидно не е била очарована от идеята да се гмуркат пред лицето на приближаващата буря. Гледах я как изплакна кърпата, подсуши си ръцете и закрачи през помещението. Кожата и косата ѝ бяха още мокри от дъжда и блестяха. Под прозиращата мокра блуза още носеше черния бански, с който доплува до брега, за да ме спаси. През прихлупената пола, която плътно прилепваше към краката ѝ, се виждаше всичко и аз търсех да зърна голите ѝ бедра под местещата се цепка. Отваряше

шкафчета, взимаше съдове, наглеждаше синия пламък под чайника, навеждаше се, изправяше се, обръщаше се, пресягаше се и се плъзгаше през претрупаното помещение с безупречната грация на латиноамериканска балерина. Вероятно цяла минута гледах в безмълвен недодялан транс как движи крайниците си, накрая осъзнах, че търси нещо.

Изправих се до седнало положение и болката проряза главата ми.

— Какво има, Ева?

— Той май каза, че го е сложил тук, но не го намирам. — И тя тръгна по коридора към стаята на Белочек.

Сведох очи и прокарах върховете на пръстите си по подутите следи от ухапвания, които всъщност не бяха от ухапвания, а *el beso del diablo*. Каквото и да бяха, изглеждаха адски грозни. Затърсих подаващия се черен ръкав на тениска в купчината нахвърляни дрехи, които Ева бе отместила към долната част на кушетката. Когато го издърпах, той повлече надолу стъклен буркан, който се изтърколи по пода до стъпалата ми. Вдигнах го и изведнъж замръзнах. Беше пълен със сухи, крехки ронечи се листа, също като онези в буркана на свещената купчина на брега.

Чайникът засвири.

— Ева! — извиках. — Намерих чая.

Все още валеше като из ведро, когато Белочек и Кенди излязоха на повърхността и се качиха на лодката. Пак бях заспал и се наслаждавах на блажен отдых след две димящи чаши от тайнствената отвара. Събудих се чак когато чух снижени гласове в лодката. Всъщност събуди ме гръмовният баритон на Белочек. Той сякаш винаги говореше по-силно от останалите. Седнах и отърсих от себе си остатъците от съня. Никой не ме забелязваше. Другите пиеха кафе и закусваха с ароматно сирене и хрупкави филии мексикански хляб, който наричаха *bolillo*.

Изведнъж страшно ми се приходи в тоалетната. Втурнах се по коридора, влязох и си положих задника на чинията. Мехурът и червата ми експлодираха едновременно. Бях поразен от огромното количество и продължителността на освобождаването, всичко от мен изтичаше мощно и неспирно. Това не беше просто диария и пълен пикочен

мехур. Това беше безпрецедентно недвусмислено явление, за което не положих никакво усилие. Стоях сигурно цяла минута, без да спирам да освобождавам вътрешностите си от натрупаното в тях, и се удивлявах на капацитета на телесните лабиринти и чудодейността на чая на Белочек.

Свърши по обичайния начин. Избърсах се, пуснах водата и си вдигнах панталоните. Би трябвало след такова рекордно отделяне да почувствам задоволителна лекота и облекчение. Но у мен имаше само потискащо усещане за загуба и празнота, сякаш жизненоважна част от съществото ми си беше отишла в завихрената вода на чинията. Излязох в коридора и тръгнах обратно. Чувствах се ефирен, сякаш крехката ми плът беше само една обтегната мембрана, илюзорна и незначителна. Усещах се като сянка на предишното си аз.

Но пък изглежда отровата беше излязла от мен. Главоболието ми бе спряло, а треперенето под лъжичката напълно изчезнало. Нищо чудно, че се чувствах толкова различно. Липсваше само тъмнината, която ме бе притиснала така жестоко през последните няколко дни. Вдъхновен от това откритие, реших да приема лекотата, която ме изпълваше сега, за новонастъпил период на добро здраве.

— Здравейте всички — казах и влязох в стаята.

Рок, Ева и Кенди вдигнаха очи от масата. Белочек беше с гръб и с голямо усилие успя да се извърне.

— Май се чувстваме по-добре, а, Джак?

В гласа му имаше нотка на скептицизъм или гняв. Този негов златен език! Защо винаги звучеше като адмирал Нелсън?

— Остров Тобаго британска колония ли е бил? — попитах.

— Да, британска. А преди това френска. И холандска. И испанска. Ако се чудиш на акцента ми, той е от годините, прекарани в Оксфорд.

Спомних си, че скоро убиха кучето му пред очите ми. Не можех да виня човека, че е ядосан. На масата до лакътя му имаше бутилка ром.

— Не намерихте Дъф, нали? — Беше по-скоро потвърждение, отколкото въпрос.

Белочек не отговори.

— Минахме през всяко помещение в руината, ни следа от него — каза Кенди. Изглеждаше малко бледа и изпита, сините ѝ очи бяха

помръкнали и посивели.

— Но видяхте съкровището, нали?

Кенди погледна Белочек, преди да отговори.

— Да. Точно такава е каквото го описа, Джак. Но трябва да свалим инструменти, за да отворим сандъците.

Седнах до Рок. Беше се облегнал на стола, подпрял глава на стената. Дланите му обгръщаха топла чаша с кафе. Очите му бяха кървясали, изглеждаше изтощен. Очевидно бе взел присърце обещанието, че ще спи „с отворени очи“.

— Как беше в Пуерто Валарта? — попитах.

Той извърна глава към мен и ме погледна от горе на долу. Носех неговата черна тениска с надпис „Ню порт Лобстър Хаус“, която ми беше поне два номера по-голяма.

— Със сигурност по-добре отколкото в Пунта Пердида. — Погледът му се спря на бинтованата ми китка. — Защо не ни кажеш какво ти се случи?

— Да, Джак — каза Белочек, докато капваше малко ром в чая си. — Разкажи ни приключенията си. И не забравяй да кажеш какво се случи с кучето ми.

Ето го пак този тон — пълен с напрежение, но привидно овладян. Ева стана от масата и му хвърли поглед, в който се четеше лек упрек. Той я погледна ревниво, след това взе хляба и откъсна от него голямо парче.

Ева ме попита дали не искам още чай.

— В никакъв случай — казах. — Само вода, благодаря.

Тя отиде към шкафа. Потърсих останалия хляб. Той лежеше зад крепостната стена, която ръцете на Белочек образуваха.

— Искам да си хапна малко... ако нямате нищо против.

Белочек вдигна очи към мен. И той изглеждаше доста изтощен. Една нощ прекарана на руля, след това още една в наблюдение на тайнствената „Орхидея“. Не бях виждал, преди да се смесват ром с чай, но очевидно имаше ефект. Тъглчетата на устните кисело сочеха надолу, а очите му изглеждаха нащрек и пронизителни. Подаде ми парче хляб, след това бутна и бутилката към мен.

— Пийни си от това, Джак. Ще ти върне апетита.

— Не мисля... — започнах аз.

Той ме прекъсна като извика през рамо Ева.

— Донеси му чаша. — Обърна се пак към мен и очите му се впиха в моите. — Това ще напълни празнотата в теб.

Потръпнах. Сякаш бе надникнал през прозореца на душата ми и бе видял, че тя е отлетяла. Извърнах се.

— Толкова млад, а толкова мъдър — каза той тайнствено.

Ева сложи пред мен чаша вода и с неодобрителна гримаса постави до нея и чаша за алкохол. Огледах се. Всички чакаха да видят какво ще направя. Взрях се в бутилката за момент, след това си налях ром и за най-голяма моя изненада го изпих на една глътка. Белочек се усмихна. Задавих се и се закашлях, а той се засмя, големите му бели зъби сякаш осветиха мрачната стая. И другите се присъединиха към смеха му, докато огнената течност минаваше през корема ми, пращаше невидими пламъци към гърлото, които изгаряха паяжините в главата ми. Глътнах малко вода. Тя превърна горещината в успокояваща пара, която обгърна цялото ми същество.

Чувствах се прекрасно. На лицето ми се появи усмивка.

— Така е много по-добре — казах. И се нахвърлих лакомо върху хляба. Белочек ме гледаше как ям.

Разказах им какво се бе случило. Цялото си гадно приключение. За тълпата на брега с тялото на Дъф. Старицата с мачетето. Кръгът от отровни бутилки, свещената купчинка и козята глава. Големият огън и странната процесия. Измъчваният свещеник и групичката вещици със светещи очи. И за Гракхус — как злонамереният му опит да ме убие всъщност ми спаси живота.

Полузаспалите ми слушатели изглеждаха по-заинтригувани към края на историята, отколкото в началото. Може да беше заради кафето, но на мен ми се струва, че беше заради мъчителната фабула, пълна с ужас, която им разказах. Почти час ме засипваха с въпроси, на повечето от които не можех да отговоря. Какво имаше в бутилките? Как трупът на Дъф е изплувал толкова скоро? Защо са го нарязали? Сигурен ли съм, не, не съм сънувал? Какво означава свещената купчинка? За какво беше странната процесия? Ако не са изгорили Гракхус в огъня, то тогава какво са горили? Как старицата се е озовала в двора? Какво бе направила на кучето? И защо ще иска да ме убива?

От петимата на масата, само Белочек не изглеждаше изненадан от историята ми. На отегчения от света мъж от Тобаго изгарянията, обезглавяванията, вакханалиите и бродещите групи от жадни за кръв

вещици не му изглеждаха чак толкова необичайни. Наистина зададе няколко странни въпроса. Колко беше висок свещеникът? Имаше ли отсечени пръсти на купчинката? Имаше ли кръв на острата част на черното перо? Гракхус махаше ли с опашка? И няколко, които ми се сториха перверзно воайорски. Момчетата от процесията голи ли бяха? Жените показваха ли своята pudenda^[1]? Имаше ли разврат? Но в по-голямата част от времето просто слушаше. Нещастните ни предположения изглежда го интригуваха и забавляваха. От време на време ставаше нетърпелив и раздразнителен, друг път се смееше. Само едно нещо го притесни много: че са хванали кучето. Това го накара да се ядоса на себе си.

— Трябваше да се досетя — промърмори. — Тези хора са варвари.

— А процесията? — попита Рок. — Има ли такива в Тобаго?

— Там има карнавал. Но това е различно. Това е Dia de los Muertos. — Той вдигна очи, за да срещне погледите ни. — Ден на мъртвите.

Начинът, по който произнесе думите, ме уплаши. Имаше нещо непоправимо и злоецо в тях. Напомняше ми мученето на очилатия свещеник, белите маски като черепи на момчетата край него. Защо мексиканците празнуваха смъртта?

Видях как адамовата ябълка на Рок се повдига, докато преглъща.

— Това не става ли на Хелюин? — попита той.

— Денят на мъртвите датира от 3000 години. Индианците го празнували, преди да започнат да прибират реколтата. В края на лятото.

Краят на лятото. За студент като мен, това звучеше като смъртна присъда.

— Но тези хора не са ацтеки — протестирах.

— Те не са и фермери, а рибари — добави Рок.

Белочек се взираше невидящо в трохите по масата.

— Може да е бил... специален случай — каза.

С Рок го гледахме безмълвни. И двамата знаехме точно какво има предвид. Трупът на кладата не е бил кучешки.

Вдигнах очи към Ева. Погледът ѝ беше разсеян. Обърнах се към Белочек.

— Защо? — попитах. — Защо ще му причиняват това?

Той изглежда не ме слушаше. Взираше се в питието си.

— Испанците смятали ритуалите им за светотатство. Опитали се да ги изкоренят, но разбира се, не успели. Само ги преместили така, че да съвпадат с техните — Деня на Все светии и Задушница. Но испанците така и не ги разбрали. Тяхното отношение към смъртта било напълно различно. Те тъгували за изгубения живот. А индианците дълбоко почитали смъртта. За тях животът не бил нищо повече от сън. А смъртта била истинското събуждане.

Събуждане за какво? За мен процесията беше като кошмар. Попитах го за дяволските маски, пръснатата кръв, обърнатите кръстове и изображения на светци.

— Сигурно е било прелюдия към Черната меса — каза той. — Празникът на глупците.

— Те почитат дявола? — недоумявах.

— Почитат? Не. Уважават го. Отдават му дължимото. Обръщат църквата със свещената ѝ глава надолу.

— Защо? — попитах.

— За да видят всички какво лежи в тъмнината. Директна среща със сенките на племето. Тези контра религиозни празненства били доста разпространени сред средновековните християни. Проклинали името Христово, целували ануса на животно в името на дявола, използвали гърба на гола жена като олтар и така нататък, тоест правели точно обратното на това, което по принцип се смятало за правилно и свято.

Сетих се за индианците хуичоли, описани в тетрадката на Дан, онези мирни потомци на ацтеките, които променяли названията на нещата, докато търсели пейоте. Може би тези пълни с насилие и готови за ритуални убийства селяни се бяха върнали към древните си жестоки корени.

— А тези порязвания по мен? — попитах. — Те част от черната им магия ли са? Приличат на ухапвания от вампир.

Белочек се засмя, отхвърляйки идеята ми.

— Най-вероятно са от перо на гарван като това, което си видял на купчината. Вещицата го е използвала, за да ти пусне кръв и да ти влее отрова.

— Можеше да избере по-лесен начин да ме убие — казах.

— В този момент тя не се е опитвала да те убие. Опитвала се е да прогони дявола.

— Значи всичко е само едно суеверие?

Погледът ми срещна опиянените от рома очи на Белочек.

— Суеверието се ражда от страх, а страхът се ражда от опит. — И той допи остатъка от алкохолния си чай. После продължи: — Природата създава и унищожава. Духът живее и в низшето, и във висшето. Демоните засенчват божественото. Ние се боим от тази сянка и бягаме от нея. Но в същото време я търсим, тя се превръща за нас във фикс идея. Само че нито можем да избягаме от нея, нито да я покорим. Можем само да я признаем и да се опитаем да я открием в себе си.

След тези думи Белочек сложи тапата на бутилката и стана, като залиташе, от масата. Очевидно едрият мъж беше пил доста. Олюляваше се, сякаш всеки миг щеше да падне. Но с Рок нямахме намерение да го оставим да се легне. Последвахме го из вътрешността на яхтата и не спирахме да му досаждаме с въпроси. Той ни разказа, че култът на Шанго от Тринидад и Тобаго съчетавал йоруба, католицизъм и баптизъм. Почитателите му вярвали, че човек, заслепен от желание, може да се превърне в жив дявол. Купчината, която бях видял на брега, била „преграда срещу злото“, построена, за да гони всички тези обсебени души. А с „ayalaba“ те трябвало да бъдат прогонени в пламъците на ада.

Белочек предположи, че по време на шестмесечното си пътуване с „Аргонавт“ неговия прапрапрадядо е предал тези мистериозни островни тайни на африканските роби, които без съмнение вече са били пропити с магическите вярвания на своята примитивна родина. А в изолираното селце на мексиканския бряг всичко това се е смесило с пейотерските тайнства на хиучолите, ацтекските жертвени обреди и католическите ритуали. И днес живее в уникална неуловима комбинация от дивашки спиритуализъм и ексцентрични церемонии.

На вратата на каютата си Белочек се обърна, за да ни пожелае лека нощ.

Спрях го, преди да успее. Нещо липсваше.

— Защо са нарязали трупа на Дъф? — попитах. — Защо го горяха и плюеха в огъня? Това не е нито религиозен, нито магически акт. Това е просто зло.

— Не можеш да разбереш ума на вярващия. За тях ние сме злото.

— Дъф не беше ангел — каза Рок, — но да го обявят за дявол е малко прекалено.

— Кое е прекалено? — попита Белочек. — Платон е казал, че когато погледнеш злото, то става част от душата ти. Библията го нарича „похотта на окото“. За хората тук това не е просто въпрос на морал. Това е жизненоважен практически проблем. Злото е природна сила и вашият приятел е попаднал под нейното влияние. Към него трябва да се отнасят като към наводнение, суша, чума или болест. За тях той вече не е човешко същество.

— Не е човешко същество? — попитах.

— Когато някой се поддаде на дявола, той губи човешкия си облик. Той се чувства божествен и затова трябва да го постигне съдбата на божествата. Хората горят дяволите и разпъват божествата.

Дъф като дявол? Дъф като божество?

— Имате предвид... че това е защото се е гмуркал, дишал е под вода?

— Не, не — каза той. — Защото се е гмуркал за златото.

Погледнах Рок. Беше объркан като мен.

— Златото? — попитах.

Белочек ми отправи добронамерен поглед.

— Не разбираш ли? За тях то е прокълнато. Този метал е изворът на всичките им беди. Африканците са отвличани от родината си, окоавани във вериги, транспортирани като животни през половината свят и насила заставяни да копаят в студени планини жълтата руда, „заровеното слънце“, за което нищо не знаели. Само и само за да задоволят алчността на един човек. — Погледът му се фиксира в пространството между двама ни. — Това не е ли олицетворение на злото?

Гледахме го, без да продумахме.

Той вдигна очи и се заслуша в тропота на дъжда, който все още се стоварваше с всичка сила върху палубата.

— Сигурно ви се спи — каза. — Ако тази буря изобщо спре, утре сутринта ще се гмуркаме. — Влезе в стаята си и понечи да затвори вратата, като се усмихваше лукаво. — Не забравяйте да си кажете молитвите.

Стори ми се, че го чух да се смее зад затворената врата.

[1] Pudenda (исп.) — срамно, вулгарно, срамотии. — Б.р. ↑

ПАДНАЛИЯТ АНГЕЛ

Смехът на Белочек отекна в съня ми. Приемаше различни звукови изражения и се носеше като дявол през маскарада на сънищата. Чух го в песнопението на свещеника с червения тюрбан, в мрачния лай на Гракхус. Чух го в оглушителния рев на вълните и в гневното нареждане на вещиците около кладата. Накрая се превърна в пронизителен кикот, излизащ от устата на беззъбата старица. Тя приближи гарваново перо към гърдите ми и се приведе, за да се изкиска в ухото ми.

Събудих се и осъзнах, че през цялото време съм чувал гръмотевици. Небето се разкъсваше от светкавици, а грохотът им клатеше яхтата. Рок го нямаше, а вратата се полюшваше отворена. Съдът беше ужасно нестабилен. Погледнах си часовника — беше малко след два през нощта. Станах от леглото и се хванах за багажното отделение над мен, за да се задържа. Нова светкавица освети каютата, последвана от още по-силен гръм. Докато си навличах дрехите, се спънах, олюлях се към клатещата се врата и си ударих костта над окото в летящата към мен топка на дръжката. Хванах дръжката, излязох в коридора и затворих вратата зад себе си. Докато вървах по люлеещия се коридор, не можех да се отърва от усещането за дежавю^[1], сякаш беше част от кошмар, който бях осъден да сънувам отново и отново. Още преди да вляза в трапезарията, знаех, че ще е празна.

Но грешах. Кенди и Ева седяха край масата с картите. Кенди беше загърната в огромен хавлиен халат, който явно беше на Белочек. Взираше се в екрана на радара, очите ѝ бяха уморени и зачервени. Радиото припукваше от случайно уловени статични сигнали. Ева седеше на близката кушетка със сгънати колене, които беше обвила с ръце. Бе облечена в памучна пижама и приличаше на малко момиченце.

— Не можете да заспите? — попитах.

Те поклатиха глави. Ева придърпа коленете си още по-плътно към себе си.

— И ти ли?

— Да — отвърнах. — Къде е Рок?

Светкавица освети прозореца.

— Навън — каза Ева.

— В това време?

— Казахме му, че е луд — отговори Кенди. — Каза, че много му се гади и трябва да излезе.

— Ти добре ли си, Джак? — попита Ева.

— Напълно. Къде е Белочек?

Ева погледна към Кенди.

— Спи като бебе — отвърна Кенди.

Като понечих да се кача по стълбището към палубата, Ева скочи на крака.

— Не и ти!

— Трябва да го прибера — казах. — Ще се удави навън, ако преди това не се подпали.

— Чакай, Джак. — Ева прекоси стаята, отвори един шкаф и извади оттам голям жълт дъждобран. — Сложи това.

Помогна ми да го облека, обърна ме и започна да закопчава копчетата. Сега вече се чувствах като малко дете. Оставих я да продължи и наблюдавах лицето ѝ. Дългите ѝ черни ресници скриваха сведените очи, а светлорозовите ѝ пълнички устни леко се помръдваха от усилието, което полагаше. Когато свърши, скритите ѝ очи ме стрелнаха, а устните проговориха.

— Внимавай навън — каза. — Помни моряшкото правило за трите точки.

— Двата крака на палубата и с една ръка се държа за нещо. — На това правило ме бе научила в първия ми ден на борда на яхтата.

Тя се усмихна гордо и аз тръгнах. Но ръката ѝ не пускаше дъждобрана. Пак я погледнах. В очите ѝ блещукаше детинско палаво пламъче. Приех го като покана и я целунах. Бях прав. Тя щедро поднесе устните си към моите и аз опитах медения им вкус и солената ласка на езика ѝ. В нея имаше нещо много завладяващо. Можех да я целувам така цяла нощ. Но Ева се отдръпна и ме погледна в очите. След това ме пусна. Тръгнах към стълбите, без да гледам къде вървя. Дали от въздействието на целувката, или от люлеенето на лодката, но загубих равновесие, спънах се и се стоварих на масата. Хванах се за нея и се изправих.

Кенди се смееше.

— Това са четири точки, Джак. — И двете продължиха да се смеят, докато се изкачвах по стълбите.

Навън небето се раздираше и от него се изсипваше като стена дъжд на едри капки. Светкавиците се очертаваха като вени по облаците и се спускаха към скрития в тъмното бряг, осветяваха ярко хълмовете и разтърсваха трептящия въздух. Измъкнах се до мостика. Големият, обрамчен с дърво, рул се движеше от само себе си и въпреки че платната бяха плътно прибрани, въжетата и окачването поскърцваха на вятъра. Погледнах през дъжда към кърмата. Под светлината на една светкавица видях, че Рок е изпъзлял до трегера и се е привел над задната част на яхтата, а океанът блъскаше край него като пълен с гняв юмрук. Палубата се клатеше с голяма амплитуда на двете страни. Рок бе намерил точка, в която запазваше равновесие, хванал се бе здраво за опънатото въже, а главата му висеше над водата. Изкачих се на мостика, изпъзлях през задния му отвор и слязох на палубата при него.

— Какво правиш тук? — извиках.

Той обърна мокрото си бледо лице към мен и обърса капещата слюнка от брадата си.

— Храня рибите — отвърна.

Погледнах към тъмната, зловеща водна повърхност.

— Харесва ли им?

Очите му се уголемиха и се взряха лукаво в моите.

— Направо го обожават — каза той натъртено. В думите му нямаше нито ирония, нито хумор. Започнах да си мисля, че страда от нещо по-сериозно от морска болест.

— Свърши ли? — попитах.

— Да, свърших.

— Тогава защо не си върнеш ненормалния задник вътре?

Той поклати отрицателно глава и продължи да се взира във водата.

— Какво ти става, по дяволите?

Бялата му, напълно подгизнала, тениска висеше от раменете му като отпуснато платно. Призрачният му вид показваше, че част от силите му го бяха напуснали, беше като в шок. Каза нещо, но заради плющящия вятър и дъжда не можах да го чуя. Светкавица освети небето над нас. Подейства му като инжекция с адреналин, трескавите

му очи светнаха още повече. За една ужасна секунда се зачудих, дали не се е побъркал.

— Рок...

— Чакай — каза той.

— Какво да чакам?

Той пак вдигна към мен леко обезумелите си очи.

— Буревестникът — отвърна.

Взрях се в него в недоумение.

— Какво?

Той се усмихна. Липсваше му зъб. За миг ми заприлича на проклетата вещица.

— Ще видиш — каза.

Бях прав. Побъркал се е. Хлопаше му дъската. Може би прекалено дълго бе прекарал на борда на яхтата. Или не бе спал достатъчно през последните три дни. Нямаше време да скърби за току-що загиналия си приятел. Изведнъж си спомних нещо, което брат ми Дан бе казал, когато за първи път погълна гъби на гробището „Бронсуд“. Седеше под един чадър под проливния дъжд и гледаше към пресния гроб на баща ни. Изражението му много приличаше на това на Рок в момента. Очите му отразяваха свръхестествена светлина. Тя не идваше от земята, нито от слънцето, а от някакъв източник в нощта, от студения блясък на замръзналите звезди или от кухия череп на луната. Каза, че сега трябва да внимава, тъй като семейството ни било в опасност. Че когато някой загине, преди да му дойде времето, остава след себе си утайка от неизживян живот, неупотребена енергия, която се връща към близките. Скърбящите души не могат да я използват. Тя се превръща в призрак, вина или натрапчива празнота, в извратен копнеж по зейналия гроб. Наричаше го „притегателната сила на смъртта“. Ако не внимаваме, ако не сме нащрек, може без да искаме да пристъпим от висока скала или да преминем на червено, или да изскочим пред движещ се с голяма скорост автобус. Опасността била реална и смъртоносна. Застигала хората непрекъснато.

Сетих се за тези думи, докато гледах приятеля си да наднича над разгневената бездна с налудничав блясък в очите.

— Изчакай — каза. — И ще видиш.

И аз наистина видях.

Видях поразителни и ужасяващи неща, за които не предполагах.

Случи се изведнъж, буквално за миг. Ослепителна светкавица разцепи надвисналото небе на две. С оглушителен тътен разрушителният гръм падна върху металната мачта и запали висок огнен стълб, от който полетяха искри и въздухът пламна. Огнените езици се протегнаха във всички посоки, обхванаха бързо въжетата, поеха по стълбовете, дръжките и пантите и протегнаха горящи пипала към океана. Рок се изправи на крака и посочи към кърмата, както Адам по време на сътворението протегнал пръст към Бог. Погледнах в тази посока през подпаления дъжд. И там, над водата, под ярките пламъци видях същество по-изумително от падналата светкавица.

Вълшебно и демонично същество. Неземно и злоещо.

Праисторическа птица с перки. Дяволска риба с криле.

Съществото сякаш избухна над водата. Излетя от нея и се понесе във въздуха. За миг видях огромната му зейнала човка и завитите рога. Коремът му беше разделен от хриле, но огромните му криле бяха от истинска плът и завършваха грациозно с дълга опашка, съставена от прешлени. Масивният диск от твърди мускули се виеше над мрачните вълни и превръщаше мътните води под себе си в ярки огледала. Не бях виждал по-странно нещо от това свръхестествено огнено същество. Плътта му приличаше на светеща слонова кост, която грееше с призрачна белота като лед, изтръгнат от щипещия мрак на нощта. Приличаше на безока луна. Цветът на кост беше цветът на смъртта. В същия злоещ цвят беше и уплашеното лице на Рок. Дватама стояхме като в транс, изпълнени със страхопочитание към странното поразително великолепие. В този миг на агония, под болезнения блясък на светкавицата океанът роди адско божество, ангел албинос с рога на демон, чудовищен скат, едновременно див и неземен.

Съществото изчезна заедно със светкавицата. Остана само бледа сянка, залязваща луна или паднал ангел, който се предаваше на морето.

Рок все още стоеше прав и стискаше найлоновото въже. Аз незнайно защо бях паднал на колене, въпреки че светкавицата дори не ме докосна. Падналият електрически заряд бе оставил във въздуха тревожен и в същото време опияняващ мирис — йонизирана свежест, ухаеща божествено, и катранен дъх, който вонеше като в ада. Над нас се спусна тайнствена тишина. И двамата се взирахме в празния океан, сливащ се с мастиления мрак на небето. Мълниите се успокояваха, а

гръмотевиците отекваха в далечината. Бурята премина пика си в мига, в който бяхме докоснати от мощта ѝ.

Скатът си беше заминал.

Изправих се и сложих ръка на подгизналото рамо на Рок. Той се обърна към мен, очите му бяха спокойни. И двамата бяхме видели едно и също. Буревестникът не беше сън, а реален като зейнал гроб и красив като ангел в полет. Заедно бяхме станали свидетели на чудо.

Ева ни извика от стълбището. Видях я да излиза под дъжда, наметнала дъждобран над главата си. Искаше да се увери, че сме добре. Рок слезе на мостика, мина покрай нея и влезе вътре. Ева ме повика пак и зачака отговор.

Аз се обърнах още веднъж към океана.

[1] Deja vu (фр.) — вече видяно, преживяно. — Б.р. ↑

ПОГЛЪЩАНЕ

Беше заради светкавицата. Тя ни превърна в животни. Само близката среща със смъртта може да ти изпържи така мозъка.

Никой на яхтата не бе ранен, но всички сякаш бяхме заредени с електричество. Светкавицата проникна под палубата, плъзна нагоре, премина през мачтата и железните плочи, на които бяха прикрепени пантите, влезе в печката, хладилника, машинното и таблото и изгори лабиринта от корабна електроника. Радиостанцията и радарът замлъкнаха. Светлините в каютите угаснаха като духнати свещи на торта. Яхтата се потопи в зловеща задимена тъмнина. За мен тя се оказа странно стимулираща. Движението слепешком увеличи възбудата, останала от падналия гръм и придаде на хаоса странно, но не и неприятно усещане за интимност. Не спирах да бръщолея развълнувано за ската, но нито Кенди, нито Ева изглеждаха заинтригувани. Бяха заети с непосредствената катастрофа. В халата на Белочек Кенди приличаше на измъкнал се от черупката си охлюв. Тя безрезултатно натискаше копчета и местеше неработещи релета на командното табло. Ева отваряше вратите на уредите, пробваше бутоните и търсеше някакво оцеляло от удара устройство. Свалих си дъждобрана и го окачих обратно в шкафа. Рок отвори хладилника, взе си бира и я изгълта на един дъх. След което издаде един дълъг и пълен със задоволство звук „а“ и обяви, че се чувства като напълно нов човек.

Не можеше да се каже същото за капитана ни. Той се появи от каютата си само по огромни боксерки с фенерче в ръка. Белочек шумно ругаеше лошия си късмет и срива в заземяващата система на яхтата, за която се предполагаше, че е безотказна. Светна една аварийна лампа на батерии на стената над електрическото табло, която хвърли дълги сенки в трапезарията и огря лицето му с призрачен блясък. След като бърника из бушоните, мести релета и удря с юмрук, той реши, че нищо не може да се направи до утре сутринта. Насочи фенера към барчето, извади бутилка ром и си наля още едно питие.

— По дяволите! — изръмжа и го изпи на един дъх, след това закричи обратно към каютата си, като мърмореше.

Чухме вратата му да се затръшва и дълго никой от нас четиримата не проговори нито дума. Бурята бе утихнала до кротък дъжд, яхтата леко се полюшваше и в тишината на трапезарията се чуваше как дишаме.

Рок се изправи и прекоси стаята. Мина покрай аварийната лампа и хвърли чудовищна сянка на отсрещната стена, която злоещо пропълзя и по тавана. За мое учудване се спря пред Кеңди и се взря в нея. Стоеше с мокра тениска и подгизнали шорти, косата му бе отметната назад, лицето и вратът му още бяха мокри от дъжда. Тя седеше зад масата с картите, халатът ѝ се бе разтворил. Вдигна лице към него. Гледах безмълвен и поразен, как Рок протяга месестата си ръка, хваща хавлиената ѝ яка и внимателно я вдига от стола. Постоях така за миг и само се гледах, без дори да мигнат. После Кеңди се обърна и тръгна да излиза. Рок я последва по коридора и чухме как вратата на каютата ѝ се затвори.

Ева стоеше срещу мен. Нямахме как да не забележи изражението ми.

— Започна в Пуерто Валарта — каза тя.

— Рок? И Кеңди?

— Правят го всяка нощ през последните три дни.

Новината беше шокираща, но само за миг. Като се замислих, осъзнах, че признаците бяха налице. Уморените им очи, изтощението им. Гузното мълчание на Рок. Мислех, че не е могъл да заспи, страхувал се е от Белочек. Оказва се, че е чукал гаджето на стареца под носа му.

— Ами капитанът?

Ева ми отговори с вдигане на рамене.

— Не му пука? — попитах.

— Той никога не е самотен — отвърна тя. — Просто не обича да остава сам — и се приближи към мен.

— Не съм сигурен, че разбирам разликата.

— Не му трябва никой. Няма нужда от никого. Не е като нас.

Докосваше ме, докато изричаше последните думи.

Преглътнах. И потръпнах.

— Трябваше да видиш ската — казах аз ни в клин, ни в ръкав.

— О...? — Нейните движещи се пръсти ме докосваха по места, до които тя физически дори не се допираше.

— Да — казах. — Да, беше... беше...

По тила ми премина тръпка. Като остатък от падналия гръм.

— Какво, Джак? — Примамващият шепот на Ева сякаш идваше по-скоро от очите ѝ, отколкото от устните ѝ. — Какво се канеше да ми кажеш, а?

— Беше... беше... — Забравих за какво говорех.

— Джак?

— Ева...

— Джак...

Отидохме в нейната, не в моята стая.

Първо, там леглото беше по-голямо. Два пъти по-голямо от тясната ми койка. И чаршафите бяха копринени. Яркорозови, като устата ѝ, и толкова тънки и фини, че едва усещах докосването им по кожата си. Но истинската причина да отидем в нейната стая беше, че тя ме заведе там. Поведе ме по тъмния коридор, като леко ме държеше за ръката, и опипваше стената, за да намери вратата. Бих я последвал и в ледения океан, ако ме поведеше натам. Но не го направи. Искаше да правим любов в нейния будоар, върху луксозните ѝ чаршафи, в сравнително голямото ѝ легло. Аз се подчиних.

Не разбрах как си свали пижамата. Нямах нищо общо с това. Стаята беше непрогледно тъмна и не виждах нищо. Разбрах само, че лежа с Ева на леглото и тя ме съблича. Докато го правеше, различни части на голото ѝ тяло леко се докосваха до мен, онези части, които обикновено бяха скрити и за които момчета като мен мечтаеха цял живот и си ги представяха, докато лежах в измачканите си легла или по-скоро на всеки трийсет секунди будуване. Със сигурност всеки път, когато красива жена минаваше покрай тях, те се опитваха да визуализират какво има под прекрасната ѝ лека лятна рокля или под силно изрязаната блуза. Точно тези скрити части ме докосваха сега случайно, сякаш не се случваше нищо особено, бяха просто гола плът, а не някаква магическа болезнена красота, прикрита прекалено дълго, докато най-накрая бъде споделена щедро с мъж. Зърното ѝ се плъзна по корема ми като малък мек пръст. Глезенът ми се настани между бедрата ѝ. Посегнах надолу да ѝ помогна да ми свали панталоните и с опакото на дланта си почувствах дращенето на слабините ѝ.

Инстинктивно обърнах ръка, за да погалья обръснатата кожа и да си поиграя с нежната подута плът. Пръстите ми проникнаха дълбоко в нея, въздишката ѝ направо ме обгори, докосна се до нещо дълбоко в мен, което дори не знаех, че съществува. Пръстите ми останаха в нея, почувствах я как пропълзява над мен. Нещо невидимо и голямо ме възседна, усетих косата ѝ да се спуска над мен. Беше като същество, изтъкано от тъмнина, като богиня на съзвездие, оставила звездите при смъртните в гладкото море. Притисна издутата си гърда към устата ми. Опитах я на вкус, съвсем леко, а тя я отдръпна и ми подаде другата. Засмуках я жадно, докато тя не се изви внезапно назад. Подаде ми пак първата, която сега беше влажна и студена, взех зърното ѝ между зъбите си и погалих твърдия му връх с език. Тя го изскубна от зъбите ми, после върна другата си гърда в устата ми, дръпна я пак, преди да ѝ се наситя и отново ми подаде предишната. Продължи така, поднасяше ми ту едната си гърда, ту другата, движеше се напред-назад, докато зърната ѝ не набъбнаха и не се втвърдиха, станали почти безчувствени от целувките, хапането и смученето.

След това устните ѝ намериха моите в мрака. След пира, който получих от гърдите ѝ, нежната ласка на устните ѝ и топлата им подканваща влажност ме накараха да се почувствам сякаш се връщам там, където принадлежа. Бях като новородено, което се прибира обратно в утробата. Всичко беше уязвимо и подлежеше на похищение. Дивият сблъсък с езика ѝ се сля с влагата, която чувстваха пръстите ми и стоновете, идващи дълбоко от нас, от място, за чието съществуване не бях подозирал, където мекият сблъсък на плътта отстъпваше място на драскащи нокти, втвърдени зърна и жадни езици и проправяше път на безумния, твърд като камък, звяр, който се настаняваше между нас двамата. Тя бавно откъсна устни от моите, после се отдръпна цялата и ме остави да лежа на леглото сам, потен, твърд и копнеещ. Почувствах топъл дъх по корема, който после се отправи към пламналия стълб, който се надигна да я посрещне. Копринената ѝ коса се посипа по бедрата ми, тя се протегна и с внезапно рязко движение постави члена ми в устата си.

Продължавах да изучавам неосветения пейзаж на плътта ѝ, търсех на сляпо с нос и език, докато не почувствах следата от течна страст в увеличаващата се топлина на удоволствието ѝ. Беше гладка, мокра и настръхнала, ухаеше на парфюма, с който се бе напръскала

преди часове, знаеше, че мога да се изгубя в стаята ѝ и че ще трябва да намеря пътя си в тъмното. Аз я намерих, хареса ми и се загубих отново в пространството между бедрата ѝ.

Облизвахме се по-дълго, отколкото трябва. Имаше нещо инстинктивно и безмилостно в това. Накрая стоновете ѝ достигнаха болезнен звук, а моят член гореше като нажежен до бяло въглен, така че не ни оставаше нищо друго, освен да довършим започнатото, да направим това, което желяехме и от което се страхувахме. Страхувахме се, защото с него щеше да свърши това, което никой от нас не искаше да свършва. А го искахме, защото краят беше ужасяващото нещо, за което и двамата копнеехме.

Разделихме се, след това се намерихме отново. Тя разтвори бедра и жадните ѝ пръсти ме насочиха към центъра на страстта ѝ. Трябваше да събера цялата си воля, за да не свърша в ръцете ѝ. Освободих се от тях, забавих темпото и оставих сърцето на звяра да се втвърди отново. След това настървено се спуснах в гъделичкащата плът. Чувствителният ми връх бе погълнат от косми, меки като ресници. От дишането на Ева ушите ми се зачервиха.

Влязох в нея бавно. Милиметър по милиметър, сантиметър по сантиметър. Тя започна да ме моли. Шепнеше думи на португалски, които не разбирах. Повтаряше ги отново и отново. Ръцете ѝ бяха някъде в тъмното, не ме докосваха. Само умоляващият ѝ глас ме милваше със странни думи на непознат език, прошепнати почти отчаяно.

Вече бях изцяло в нея, топлината ѝ ме обгръщаше, световите ни се сляха в едно. Излязох бавно от нея и за миг прошепнатите ѝ молби замряха. След това се върнах обратно мощно и дълбоко, а тя изсумтя, простена и зашепна пак. Още веднъж излязох и влязох, след това останах, движейки се напред-назад. Болезнени викове на удоволствие и копнеж полетяха като черни птици в нощта. Притисках се силно в нея, а гърлените ѝ стонове, пълни със страст, отмерваха ритъма. „Това ли е всичко?“ — молеше се тя, докато се спусках над нея. „Това ли е всичко?“ — питаше тя с всеки тласък. „Това ли е? Това ли е? Това ли е? Това ли...“.

Тя пое дъх, краката ѝ се изпънаха, бедрата ѝ затрепериха, ръцете ѝ се появиха от мрака, дланите ѝ се срещнаха с плътта ми, сграбчиха ме за врата, а във въздуха полетя гърлен вик. Хвана ме за косата и ме

притегли към себе си, но аз се съпротивлявах, притисках я надолу и продължавах безмилостно с тласъците. Тя се мяташе и пищеше под мен. Носехме се в забранени тъмни територии на безпаметна първичност, докато животинското безумство и жестокото удоволствие не ни обзеха напълно. Те ни доведоха до болезнена граница, до дълго отлаган момент. Изведнъж в пълна забрава сякаш скочих в бездна с изтръпнал пенис, от гърлото ми се изтръгна стон, през полетялото ми тяло премина тръпка и аз свърших.

Правихме любов още два пъти тази нощ, ако можеше да се нарече любов. В действията ни имаше нарастваща ярост, опияняваща първичност. Ева беше неудържима, а в мен имаше нещо неназовимо, някаква празнота, която се пълнеше с кървава страст и не ме оставяше на мира. Не знаех къде и как я бях намерил, или пък тя ме беше намерила. Може би на брега. Заради нещата, които видях. Заради бруталната ми среща със смъртта. Или пък на яхтата, когато падна гръм. Каквото и да беше, то ме променяше. Нещо в мен не беше същото. Сърцето или душата ми. Не знаех кое точно. Никога не се бях чувствал така. Може би не беше нищо повече от желание или нищо по-малко от любов. Но ме плашеше, защото живееше много дълбоко в мен.

Не мислех за него, а го сънувах. Беше като кошмар. Платон в пещерата на сенките. Когато се събудих, видях, че в живота ми се е върнала една сянка. Онази, която с всички сили се опитвах да забравя.

Сянката седна на леглото до краката ни. Окото ѝ беше насинено, а на главата ѝ имаше черна каубойска шапка. Като на лошите момчета.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ДЯВОЛИ

ДЯВОЛЪТ, КОГОТО ПОЗНАВАШ

Събуди ни, като бавно издърпа копринения чаршаф. Помислих, че е Ева. Реших, че ѝ е станало студено и придърпва завивката към краката си. Тогава осъзнах, че ръцете ми бяха около нея и тя спеше дълбоко.

Изправих се рязко. През овалните прозорци се спускаха коси слънчеви лъчи. Примигнах и се възрях шокиран в тъмната фигура, приседнала на долната част на леглото. Наложих си да си потъркам очите. Сякаш отегчен, че е останал толкова дълго дълбоко в подсъзнанието ми, каубоят бе излязъл от черепа ми на утринната светлина.

— Спите като вилици — каза той, като надникна над събрания смачкан чаршаф в ръцете си и огледа голите ни тела.

— Лъжици — казах аз. Тъмната му синина беше започнала да избледнява до жълто. Опитах се да си спомня преди колко дни го бях фраснал с бухалката по окото.

Ева седна и покри гърдите си с ръце.

— Кой сте вие? — просъска тя.

Очите му се усмихнаха нахално. После се плъзнаха по голото ѝ тяло без следа от срам.

— Хосе Лудвиг ван Бустаманте Алварес де ла Кадена — отвърна. — Приятел съм на този янки, твоя любовник.

Ева ме погледна ужасена.

— Джак, какво става?

— Не знам — казах.

Наблюдавахме го как завря приличния си на ястребова човка нос в смачкания чаршаф.

— Хммм — промълви, явно доволен. Качи крака си на леглото и небрежно се отпусна на лакът. Носеше черна копринена риза с дълги ръкави, черни джинси „Ливайс“ и черни кожени каубойски ботуши. Като прибавим черната филцова шапка и черното тупе, човек можеше да си помисли, че черното е любимият му цвят. Сетих се за Гракхус и ми се прииска каубоят да е мъртъв.

— Какво правиш тук? — изръмжах.

Той кисело огледа драскотините по гърдите ми. Бяха почти толкова зле, колкото тези на гърба ми.

— И синьоритата ли се опита да ти каже нещо, а? — Усмихна се и ни показа счупените си зъби, нещо, което не бях видял при първата ни среща. Изглежда бяха резултат от нещастни случаи, като сблъсък с дулото на пистолет или пресечена траектория на юмрук с бокс. Острите отломки, странно избелени и ярки, блестяха като счупен порцеланов сервиз.

— Рок! — извиках аз и веднага се почувствах нелепо.

Мексиканецът пак се усмихна.

— Рок — повтори той. — Той беше едрият, нали?

— Изчезвай! — извика Ева и хвърли копринената си възглавница към него.

Той вдигна рязко ръка и възглавницата се набучи на ножа му, чието острие изскочи навън като сребърен пръст. Тръшна нанизаната възглавница на леглото и я притисна там неподвижна, сякаш чакаше животът да изтече от нея. След това извади безкръвното острие и го вдигна пред лицето си, полюбува се на отражението на лицето си и на гробището от зъби, което представляваше устата му.

— Какво искаш? — попитах.

Извърна лице към мен и усмивката му стана кисела.

— Искам ого, гринго. Златото.

Вгледах се в него малко по-дълго, отколкото трябваше, преди да проговоря.

— Не знам за какво говориш.

Той ми се ухили, след това протегна ножа и бавно го спусна на пода зад себе си. Чу се приглушен звън. Той вдигна светлосиния вързоп, разлюля го на острието и го сложи внимателно пред нас на леглото. Преряза възела и златните монети се разпиляха на копринения розов чаршаф.

Гледах го замръзнал и усилено мислех. Вързопът бе заключен в сейф в каютата на Белочек.

— Къде е Лео? — попита Ева с нарастваща паника в гласа. — Какво си му направил?

— Кажете ми къде е останалото злато — настоя той.

Чудех се какво му е казал Белочек и дали беше още жив.

— Това е всичкото — отвърнах. — Нямаме друго злато.

Той се усмихна. С умела обиграност започна да върти изскачащото от дръжката острие между пръстите си, правеше без усилие искрящи кръгчета с него, а очите му не се отделяха от моите.

— Не ти вярвам, гринго. Твоят брат друго ми разправяше.

Обзе ме внезапен гняв.

— Какво знаеш за брат ми?

— Знам какво ми каза. Че е намерил много ого.

— Брат ми е мъртъв — казах.

— Ти също — отвърна той, — ако не ми кажеш за златото.

Ева ме докосна по рамото.

— Джак...

Гледах го как върти смъртоносното оръжие.

— Изключителен талант си. Трябва да се пробваш при мажоретките.

Веднага спря да премята ножа и вдигна искрящото му острие.

— Да не ме наричаш педал?

Преглътнах.

— По-скоро женчо.

През малките му зъби като на пираня се процеди кратък взрив от смях.

— Харесвам те, гринго. Не искам да те убивам.

— Не се и налага — отвърнах. — Казах ти истината. Това е всичкото злато, което намерихме.

Вгледа се в мен, след това обърна мазния си поглед към Ева и произнесе последна заплаха:

— Надявам се, че не ме лъжеш, амиго. — С ловките пръсти само на едната си ръка сгъна ножа, стана рязко и бързо излезе.

Хосе Бустаманте Алварес както-там-му-беше-името претърсваше предните каюти, ровеше в шкафовете, чекмеджетата и багажните отделения и сътворяваше истинска бъркотия, докато с Ева се облякохме набързо и поехме внимателно през трапезарията, за да се изкачим към мостика. Навън беше светло и ставаше по-горещо с всяка изминала секунда. Всички облаци от предната вечер се бяха разпръснали и натрупали като отпадък на ръба на планината. Рок и

Кенди седяха един до друг на страничната пейка от тиково дърво. Погледнаха ни навъсено, когато стъпихме на палубата. Белочек седеше приведен напред на боцманското място пред тях, ръцете му бяха вързани зад гърба, а устата му залепена със скоч. Зад него, накрая на палубата, седеше небрежно мъж с револвер в отпуснатата ръка.

— Buenos días, señor, señorita. — Посочи с револвера към пейката срещу Рок и Кенди и ни нареди на испански да седнем там. Погледнах към водата и видях тяхната яхта, закотвена на няколкостотин метра подалеч. Беше голям, грозен пътнически крайцер, на чиято мачта с лилави наклонени букви пишеше „Орхидея“. Точно зад човека с револвера във водата за нашата яхта бе вързана надуваема жълта лодка, която се поклащаше от вълните. На нея имаше миниатюрен външен мотор, но също така и две къси алуминиеви гребла. Сигурно са стигнали дотук с гребане, никой не ги беше чул. Белочек беше единственият вързан и със запушена уста, сигурно са го пленили пръв. След като бяха насочили пистолета към него, другите нямаше как да се съпротивляват. Дори Рок, „едрият“, когото виждах, че вече се дразни от цялата работа.

Човекът с револвера ме гледеше втренчено, докато седях на пейката. Сините му очи блестяха зад присвитите клепачи. Между чорлавата брада и неподстригания мустак зърнах уста, чието ъгълче бе изкривено в някаква идиотска полуусмивка, сякаш се забавляваше с шегата, която си беше само между нас двамата. Беше около петдесетгодишен набит мъж с отпуснато и обездвижено тяло, татуировки почти скрити в космите на ръцете му, силно потъмняло от слънцето обрूलено лице, дълги щръкнали, пълни с косми уши. На лявото ухо имаше малка диамантена обеца с винтче. Капитанската шапка върху червеникавокафявите му къдри му придаваше вид на моряк мошеник, който е прекарал половината си живот в пренасяне на наркотици, а другата половина — в пристанищния бар. Развятата му бяла тензухена риза бе закопчана само по средата и разкриваше изпъкнало шкембе, а над него — буйни косми и дебела златна верига.

Безвкусната верига най-накрая ме подсети — рокерският бар, човекът с оръжието. Този моряк беше моят Тенеси Уилямс.

Извърнах се и видях, че Рок ни наблюдава. Хвърли поглед към Тенеси и ме погледна въпросително. Кимнах леко.

След това забелязах, че бездвижният Белочек мести очи от единия към другия като замръзнал зрител на тенис мач. Не беше щастлив. Изваден насила от леглото само по боксерки, завързан като пленен крал за трона си и принуден да гледа унижението на двора си и разграбването на кралството. А сега седеше наведен напред, вратът му се уморяваше, големите му боси крака изтръпваха, едрото му тяло изскачаше от седалката, а абаносовото му теме светеше под жаркото слънце. Приличаше на разгневен гигант, на завързана природна стихия.

Хосе Еди-кой си се изкачи на палубата и извади малък златен часовник, закачен за тънка верижка. Отиде до Ева, завъртя дрънкулката и я хвана сръчно. Отвори капака, нави часовника и доближи стъклото до ухото си. Очите му светнаха.

— Стар е — каза, — но все още тиктака, нали? — Забеляза, че на вътрешната страна на капака има надпис. — Подарък от любовника, а?

— От майка ми — отговори троснато Ева.

Часовникът очевидно беше семейна реликва. Хосе затвори златния капак, пъкна го в джоба на ризата си и се усмихна предразполагащо.

— Gracias, señora. И благодарности за майка ви.

Тя му отвърна с леден поглед.

Той килна шапката си назад и обърса потта от лъсналото си чело с изпразнената светлосиня забрадка. След това върна шапката на мястото ѝ, застана пред Белочек и го погледна, без да се усмихва.

— Не намерихте ли онзи гринго, а? Онзи Дан Дюран?

Съмнявам се, че Белочек би отговорил, дори и да не му бяха залепили устата.

— Вместо това сте намерили брата, а? — Той се обърна и ме погледна. — Или братът ви намери?

— Si. En Boca — добави Тенеси и се ухили. Ако се съдеше по струящото от него задоволство, той, или някой от неговите дружки, беше наблюдавал срещата ни на плажа.

— Mi amigo, Гонзало, — каза каубоят и кимна към Тенеси. — В Пуерто Валарта той много... как се казва? Exitoso. Много предприемчив, нали? Притежава не една, а две фирми за гмуркане.

— Cinco^[1]! — поправи го Гонзало. Гордата усмивка се бе изтрила от лицето му.

— Dos^[2] — настояваше каубоят. Те поспориха малко на испански. Доколкото разбирах, броят на фирмите за гмуркане, които той притежаваше, зависеше от това дали брояха хотелските им офиси за напълно отделни печеливши предприятия. Чух имената „Рамада“ и „Холидей“, както и „Мисмалойа“, курорт, който забелязах от автобуса, докато пътувахме за Бока. Накрая спорът се разреши в полза на Хосе и той продължи да говори на Белочек.

— Гонзало ми каза, че си отишъл в един от неговите офиси. Каза, че си купил кислородни бутилки. Питали са те къде ще ги носиш, ти не си отговорил. Казал си, че ще се гмуркаш за удоволствие. Да гледаш рибите. — Пресегна се към лицето на Белочек и започна да отлепва скоча от устата му. — Но аз не мисля, че искаш да гледаш рибите — добави.

Беше тежко за гледане. Белочек направи гримаса, но не издаде звук. Очите му не слизаха от очите на каубоя. На каубоя това май му харесваше.

— Капитане — каза той, след като отлепи напълно лентата. — Приятелите ти също като теб ми казват, че няма повече злато. — Ножът се появи в ръката му и острието изскочи от дръжката. Каубоят се наклони бавно напред, насочи дългото наточено острие към коленете на Белочек и го погледна с любопитство. — Сигурен ли си, че не искаш да ми кажеш още нещо?

Белочек погледна стоманеното острие. Беше 15 сантиметра дълго и сигурно достатъчно остро, за да пререже кост. Каубоят не беше едър, но беше стегнат и набит и от начина, по който дланите висяха от китките и по който жилестите му ръце бяха присвити в лактите, човек оставаше с впечатлението, че този мъж с мъртвешки очи, ястребов нос и вкус към траурните дрехи е способен на най-брутални жестокости. И че тук в открито море, където законът не го достига, с подкрепата на въоръжения мъж и без свидетели, които да чуят виковете, ако не броим белите колежанчета и красивите жени, той дори може да изпита удоволствие от действията си.

Кенди понечи да стане от мястото си.

— Лео...

Гонзало насочи пистолета си към нея.

— Señora... por favor.

Рок се изправи, аз също. Ева се протегна и ме хвана за китката.

Гонзало размахна оръжието си пред четирима ни и каза нещо разгорещено на испански.

Никой от нас не помръдна. Очите ни бяха фиксирани върху ножа на Хосе.

— Капитане?

Белочек бавно вдигна глава. Очите му потърсиха каубоя и се впиха в него с явно презрение. След това му каза точно какво знае.

— Има пет железни сандъка във вътрешността на развалината — каза. — В единия има златни монети и дузина кюлчета. Кюлчетата са още долу, а останалите сандъци са запечатани. Никой от нас не знае дали в тях има нещо.

Хосе не откъсваше очи от него. От гърлото му се изтръгна бавен стон. Стоеше изправен.

— Ние ще разберем какво има в тези сандъци, нали?

Белочек извърна поглед, без да отговори.

Хосе огледа изучаващо всеки от нас. Правеше ни психосоциален анализ. Накрая всичко се сведе до жената с големите цици и яркочервената коса.

— Ти — каза той и посочи Кенди с ножа. — Ти ще заведеш Гонзало до сандъците.

Гонзало веднага се заоплаква. Посочи мен и Рок и жално замоли Хосе на испански, очевидно не искаше да се гмурка за неизвестното съкровище в компанията на красива жена. Но Хосе беше непреклонен и те се караха яростно в продължение на цяла минута. По време на тази пауза забелязах, че Белочек и Кенди си разменят поглед. Той сякаш й казваше нещо с очи, нещо като: „Прави каквото ти казват, но не оставяй тези тъпащи да ни откраднат златото“.

Накрая Гонзало отстъпи. Подаде пистолета на Хосе и като ругаеше под носа си, последва Кенди под палубата, за да си вземе принадлежности за гмуркане.

Белочек вдигна глава и хвърли изпепеляващ поглед на каубоя.

— Докога смятате да ме държите вързан за този стол? Казах ви всичко, което знам.

Хосе вдигна внимателно брадичката на Белочек с дулото на пистолета.

— Може да си ме излъгал — каза.

Не отмести оръжието и за миг ми се стори, че може да дръпне спусъка.

— Не го прави — извиках. — Каза ти истината.

Хосе веднага обърна пистолета към мен.

— А ти защо не ми я каза, гринго?

Пистолетът сочеше право към лицето ми. Виждах само черната дупка на дулото. Изведнъж осъзнах колко е лесно да убиеш човек. Достатъчно беше леко помръдване на пръста.

— А ти защо не ми каза какво си сторил на брат ми? — попитах.

— Брат ти — намръщи се той. — И той беше много предприемчив. Каза, че има купувач за бамбалача. Доверих му се. Но те взеха бамбалачата, а той ми загуби парите. После изчезна и се скри в планината. Когато се върна, каза, че знае къде има злато. Каза, че ще ни заведе там. Но излъга! — Ръката, държаща пистолета, затрепери и насиненото око премигна. Започвах да си мисля, че споменаването на брат ми беше лоша идея.

— Ти ли го уби? — попитах.

— Гмурна се за златото, но не се върна! — Каубоят ме погледна с трептящото си око. После забеляза, че ръката му трепери и бавно свали оръжието.

— Не съм го убил. Но бих, ако имах тази възможност.

Кенди и Гонзало измъкнаха принадлежностите за гмуркане по стълбите на палубата. Носеха и комплект инструменти, както и два големи надуваеми сака, с които да извадят златото. Хосе седна, сложи оръжието до себе си и ги загледа как се приготвят. Кенди се бе преоблякла в цял бански, но Гонзало се съблече пред нас, като ни показа миниатюрните си зелени бански под увисналия корем. Задникът му беше абсурдно малък, а широкият му гръб бе покрит с косми и затворнически татуировки. Приличаше на огромен сатир в зелена препаска. Въпреки че очевидно беше опитен гмуркач, се приготвяше с неохота, мърмореше непрекъснато и се мръщеше към Кенди. Тя беше непоколебима и практична, приготви се преди него. Провери комплекта с инструменти — чук, трион, длето, лост — и започна да прикрепя ножа към бедрото си.

Гонзало започна да протестира и Хосе й каза да го махне, като го посочи с пистолета.

— Има акули — каза тя. Гонзало се намръщи, но Кенди настоя.
— Няма да сляза без него.

Хосе се замисли за миг.

— Дай го на Гонзало — каза. — Той ще плува зад теб.

Кенди погледна Белочек, който ѝ кимна едва забележимо.

Тя се подчини и подаде ножа на Гонзало. Той го върза за прасеца си. Кенди зави пакета с инструментите и ги взе под мишница. Най-накрая и Гонзало беше готов и двамата се покачиха на задното перило на яхтата.

Гонзало прекрачи и влезе във водата.

— Señora — извика Хосе. Стоеше зад Белочек и бе опрял дулото в главата му. — Капитанът не иска да стои вързан в стола. — Той погледна Кенди. — Извади златото и ще ти позволя да го развържеш. Ако не донесеш злато — и той ѝ показа зъбите си, — ще го убия.

Кенди погледна Белочек. Виждаше само тила му. После погледна Рок, Ева и мен.

Рок се изправи.

— Кенди...

Тя свали маската си, лапна регулатора и скочи от лодката.

[1] Cinco (исп.) — пет. — Б.р. ↑

[2] Dos (исп.) — две. — Б.р. ↑

ДЯВОЛЪТ, КОГОТО НЕ ПОЗНАВАШ

— Кажи ми къде отиде тя! — настоя той.

Отново гледах в дулото на насочения пистолет на каубоя. И всеки ден до края на живота ми да го прави, пак няма да свикна.

— Не знам — отвърнах.

Бе изминал почти час, а Кенди и Гонзало не се връщаха. Нямахме мехурчета във водата, нито намек какво се е случило. Всички бяхме в паника.

Хосе притисна дулото в меката плът на слепоочието ми.

— Лъжеш — каза. — Също като брат си.

— Не — отвърнах. — Моля те...

Ева извика. Хосе вдигна другата си ръка и острието на ножа изскочи.

Рок бе станал от мястото си и се приближаваше към нас. Ножът на Хосе го спря, като преряза ризата му и го убоде по корема. Рок отстъпи, наведе се и пръстите му се обагриха с кръв.

— Кучи син! — Изглеждаше учуден, че кърви и вдигна невярващи очи към Хосе. — Ти ме прободеш! Дребният гад ме прободеш! — И се втурна към него.

— Не! — Ева скочи пред Рок и се опита да го спре. Може би не беше забелязал, че Хосе още държеше дулото до главата ми.

— Кажи на приятеля си да седне — каза спокойно Хосе.

След настояването на Ева, Рок се подчини, отстъпи и се свлече на мястото си.

Ева се обърна.

— Не виждаш ли? — замоли се тя. — Никой от нас не знае какво се е случило!

С насочен пистолет в едната ръка и здраво стиснал оцапания в кръв нож в другата, Хосе направи една стъпка и се обърна към Белочек.

Белочек беше единственият, който не бе казал и дума. Стоеше си там, приведен напред, с очи, почти скрити под веждите, и тихо си размишляваше, докато около него се случваше тази бъркотия. Не знаех

какво точно чувства. Гняв? Тъга? Загуба? Но в него бушуваше някакво мъртво вълнение, каквото не бях забелязвал досега.

Хосе не виждаше нищо от това. Насочи дулото към главата на Белочек и подпря гърлото му с ножа.

— Как би предпочел, капитане? Бързо... или бавно?

Тримата се втренчихме в него и затаихме дъх.

— Къде е жената? — попита Хосе. — Какво се е случило с Гонзало? Кажи ми. Веднага.

Белочек не беше свикнал да получава заповеди, със сигурност не от боклук като Хосе. Дълго не отговори, дори под заплахата на ножа и пистолета. Вдигна бавно поглед и изгледа изпепеляващо каубоя. За миг си помислих, че ще се изплюе в лицето му. Вместо това, той му зададе прост въпрос, който едва не ме свали на земята.

— Никога ли не си чувал за Белия дявол?

Последва миг парализираща тишина, в която през ума ми премина образа на Буревестника. Рок беше зяпнал. Ева изглеждаше разтревожена. Дори непукистът Хосе се издаде за миг, че го е страх. Сякаш бе разпознал забранена фантазия от детството си, която бе носил в сънищата, а след това прогонил от съзнанието си, защото се боеше, че може да се окаже реалност. Свали пистолета и ножа и се засмя като пираня.

— Няма Бял дявол — изсъска той. — Това е легенда, разказвана на децата от невежи рибари.

— Може да не е легенда — каза Белочек, — а нещо живо като мен и теб.

— Не вярвам на лъжите ти — изръмжа Хосе.

— El Diablo Blanco, manta, скатът — каза Белочек. — Manta, както знаеш, означава „наметало“ на испански. Илюзорно същество, потомък на акулите. Най-развитият от всички морски обитатели. Знам го, защото живее край острова, на който съм роден. Тук наоколо също е сборен пункт на скатове, като западния бряг на Африка, земята на предците ми. Но във всички морета на света има само един Бял дявол. И той живее тук, под тази яхта, ловува точно в тези води.

Каубоят се поколеба. Насиненото му око трепна.

— Не е вярно — каза той. — Не съществува. — Изведнъж ножът му се озовава на гърлото на Белочек. — Но ето това съществува.

— Почакай! — казах и скочих на крака. — Вярно е. Вече загубихме един гмуркач. Преди два дни. Беше наш приятел. Слезе долу и не се върна.

Хосе се втрени в мен, острието на ножа още притискаше гърлото на Белочек. Обърна се, когато Рок също стана прав.

— Видяхме го — каза Рок. — Снощи, по време на бурята. Изскочи от водата точно когато ни удари гръм.

— Така е — потвърдих. — И двамата го видяхме.

— Беше огромен — продължи Рок.

Хосе ни разглеждаше внимателно.

— Цветът. Какъв цвят беше?

— Бял — казах.

— Целият?

— Бял като задника ми — отвърна Рок.

Хосе свали ножа. Лицето му бавно се разтегна в усмивка. Очите му заблестяха от учудване. Местеше поглед от единия на другия.

— El Diablo Blanco. Белият дявол, така ли?

— Si, si! — казах аз с ентузиазъм. — Белият дявол.

Той се обърна и насочи дулото към мен.

— Значи трябва много да внимаваш, амиго, когато се гмурнеш да вадиш златото.

Очите на рибите са отстрани на главите им. Виждат в две посоки едновременно, виждат почти всичко около себе си, напред и назад. Понеже са жертви на хищници и живеят в постоянен страх, затова и развиват предпазно всеобхватно зрение. Мислех си за това, докато плувах във водата и ги гледах как преминават през моя тесен зрителен периметър. Човешкото зрение е ограничено, а като му сложиш и маска за гмуркане, която затваря и периферната видимост, става още по-зле. Виждаш само това, което е точно пред теб, и то само на 4–5 метра. Горе, долу, настрани — ставаш уязвим и от четирите посоки, сляп си като червей, закачен на кука.

Ева искаше да дойде с мен, но каубоят не й позволи. Каза, че ако не се върна, ще се наложи да я убие.

— И тогава какво? — попитах. — Рок не може да се гмурка и него ли ще убиеш?

Идиотът щеше да се окаже с яхта, пълна с трупове и злато, до което няма достъп. Тази перспектива можеше и да го откаже от прибързани действия, но пък не бях сигурен, че е способен на рационално мислене. Човек, който насочва пистолети и ножове към хората не е от тези, които живеят разумно. Каза ми да си затварям устата и да слизам във водата, след това ме побутваше с пистолета, докато се гмурна. Сега аз трябваше да постъпя разумно. Освен ако не ми се появяха очи от двете страни на главата.

Оглеждах водата колкото мога по-внимателно и се спусках в дълбините. Ако скатът бе наоколо, не издаваше присъствието си. Може би не можеше да погълне повече от двама гмуркачи на ден. Със сигурност нямаше място за...

Какви ги мислех? Нали скатовете бяха, безопасни? Белият дявол е местна легенда, мексиканска версия на чудовището от Лох Нес. Спомних си дребната индианка, която продаваше мъниста на плажа на Бока. Тя първа го спомена, сякаш за да ни предупреди. Накрая ми даде зловещия подарък. Тази сутрин, като си обличах банския, инстинктивно си сложих кръста, който тя ми подари. Сега го стисках и се молах сребърната дрънкулка да ме спаси.

Не ставай глупав, казах си. Белочек се бореше за живота си и се хващаше за сламки. Какво би могъл да знае той за Белия дявол? Живял е на Карибите, на хиляди мили от тук. Взел е един местен мит и се опитва да се възползва от него. Хитър ход, с който остана жив, поне засега. Чудех се какви ли номера бе намислил още.

Но Белият дявол не можеше да е само мит. През процепа на кораба го бях видял да плува, с Рок го видяхме да се издига в бурята. Но можеше ли скатът да убива? Как иначе да си обясним изчезването на Кенди и Гонзало, да не говорим за Дъф? Какво им се бе случило и на тримата?

Въпросът ме изпълни с параноя. Водата беше като жива от всичките сенки и отблясъци и скритите дебнещи същества, които не виждах. Взирах се внимателно в мрака и търсех някакви подозрителни очертания, когато риба с форма на тиган мина на около метър от лицето ми и ме подплаши. Сребристият морски обитател се стрелна на зигзаг, погледна ме първо с едното, а после и с другото си око, сякаш не се доверяваше само на едното от тях. Също като тази обзета от паника жертва на хищниците и аз се замятах в опита си да огледам

всички посоки наведнъж, преди да се скрия и да се почувствам защитен в корабокруширалата развалина.

Към дванадесетия метър стигнах до стръмната скала, която водеше към „Аргонавт“. Надолу по гранитното ѝ лице течеше тинест поток, породен от водовъртежа на снощната буря. Влязох в него и се спуснах в мрачната вода. Оказа се странно успокояващо — щом аз не виждам нищо, значи и мен не могат да ме видят.

Изведнъж пред мен се появи развалината. Беше сгушена на ръба на скалистата морска пропаст и като библейско чудовище зееше в пустота, неподвижна и тиха. Заплувах покрай обърнатия корпус и затърсих Кенди и Гонзало. Нищо. Дори следите, които с Дъф бяхме оставили в тинята, бяха заличени от силното подводно течение. Нямаше и намек, че сме слизали долу. Приспаният кораб се беше отърсил от присъствието ни и бе потънал отново в дрямка. Насочих фенерчето си към отворите под корпуса. Оттам побягнаха риби и тинята увисна в осветената вода като прах под слънчев лъч, но пак не открих следа, сякаш долу никога не бе слизало човешко същество.

Преди дни, когато ми бе останала само глътка въздух в бутилката, се бях промушил точно през него и заплувал с всички сили, за да си спася живота. Потърсих и сега този процеп и скоро го намерих, скрит зад два големи камъка, почти по средата на корпуса. Влязох в него и тръгнах след лъча на фенера, който пак огря гората от мачти и греди, подплаши скритите риби и хвърли тъмни сенки в мрака. Каквото ще да става, казах си, минах през четвъртития отвор на товарното отделение и завъртях фенерчето наоколо. Както и преди, огромното помещение беше студено, водата в него — неподвижна, а тъмнината наоколо — непроницаема. Станах пак неспокоен. Въпреки че не го виждах от мястото, на което бях застанал, не бях забравил двуцветния череп, който Дъф намери, и се чудех дали още лежи там, наред оковите.

Нямах време сега за това. Трябваше да намеря Кенди.

Излязох заднешком през дупката и се промуших през гората от греди към задния край на кораба. При вдигнатия покрив на задните каюти легнах по гръб и се промъкнах отдолу, като задрах кислородната си бутилка в каменистото дъно. На около метър навътре намерих четвъртития отвор към офицерските каюти и се вмъкнах през него. Видях, че помещението е празно и започнах да се оглеждам за

следващия отвор. Но рязко спрях, защото точно когато си мислех за намерения по-рано череп, фенерчето ми се натъкна на нещо бяло. Оказа се, че не е друга част от скелет, а чашата за бръснене в цвят на слонова кост. Преплувах покрай нея, излязох през отвора над мен и влязох в пълния с буркани килер.

И тук нямаше никого. Видях само пукнатината в стената, през която бях зърнал ската. Замислих се дали да не загася прожектора и да потърся пак тясната дупка, но мисълта да се заигравам с тъмнината ми беше непоносима. Някъде в развалината все още плуваше хлъзгавата змиорка. Когато за последен път я видях — или по-скоро, почувствах — тя беше в капитанската каюта, точно над стълбището, през което сега надничах. Изплувах бавно нагоре, като оглеждах всеки ъгъл, и рязко се отгласнах към стаята.

В лицето ми светна лъч от прожектор. Кенди? Гонзало?

Приблжих се и се взрях в ослепителната светлина. Различавах само проблясването на маска, въздушни мехурчета и отблясъка на кислородна бутилка. Пулсът ми се учести. Очите ми се уголемиха.

Отсреща ме гледаше идиот със сребърен кръст на врата и фенерче също като моето. Бях застанал срещу голямо огледало, което ме показваше в цял ръст — орнаментираното суетно огледало със златна рамка, на което се бях натъкнал преди и за което бях забравил. Гледах отражението си и се чувствах като глупак. Помислих си как капитан Брага е позирал в тази стая и се е дивял на вида си точно пред това парче стъкло. Какъв мъж е този, който носи такова огледало със себе си през половината свят? Човек с безкрайно его и каменно сърце. Такъв, който, за да постигне своето, бе готов на всичко.

Отгласнах се от огледалото и се понесох през помещението, като преминах покрай разхвърляните столове, преобърнатата маса и счупената мивка. Не спирах да се притеснявам, че змиорката може да е наблизо. Ако беше, не се показваше. Може светлината ми да я е уплашила. При задната стена заплувах нагоре към тавана — всъщност пода — и стигнах до отвора, водещ към помещението със съкровището. Облак тиня се спускаше надолу през дупката. Преплувах го и показах глава през отвора. Водата в това помещение беше полупрозрачна. Утайката се бе вдигнала и не виждах нищо на повече от половин метър пред себе си. Изплувах през дупката и влязох бавно. Някъде дълбоко в мрака се показва слаба светлина. Насочих натам

прожектора си и я видях по-ясно. През мъглата слабо проблясваше фенерче и очертаваше силуетите на сандъците пред мен. Странно, но лъчът не се местеше.

Потръпнах. Пак насочих прожектора и заплувах по посока на тайнствената светлина, преминавах над железните сандъци и пръснатите кюлчета злато. Сърцето ми биеше силно. Тинята още плуваше във водата, сякаш това, което я вдигаше от дъното, все още беше наоколо. За разлика от предишните помещения, тук не видях даже и една-единствена риба. Бяха много, сигурно се криеха в мрака, но по-вероятно бяха подплашени и все още не се бяха върнали. Стегнах се и продължих напред.

Сред купчината счупени дървени касетки и гниещи отломки се натъкнах на източника на светлина — изпуснато и изоставено в тинята фенерче. Все още грееше срещу стената, осветяваше заключената врата на килера и хвърляше отблясъци в мътната вода. Нямах представа чие е, на Кенди или на Гонзало, но вече беше ясно, че на каквато и опасност да се бяха натъкнали, това е станало тук, в това помещение. Взрях се в мрака и заоглеждах пространството около фенерчето за някакви следи. През лъча на моя прожектор се стелеше мътилка, а до касетките и сандъците бяха залепнали сенките им. В една от тези сенки намерих двете чанти и пакета с инструментите, разтворен на пода. Наблизо лежеше заровено в тинята длето, а до него стърчеше чук.

Когато издърпах чука и отмих пясъка, забелязах, че само сандъкът пред мен стоеше изправен. Същият, който се бях опитал да разбия, след което пропаднах в тъмнина и се залутах на сляпо в кораба. Сега катинарът беше разбит, а не бях сигурен дали от мен. Очевидно Кенди и Гонзало също се бяха ПОМЪЧИЛИ над него. Навсякъде по капака и покрай пантите отзад виждах следи от длетото им. Слепващата ръжда беше откъртена и чистият метал блестеше ярко под прожектора ми. Обзет от внезапно вълнение, изпуснах чука на пода и започнах силно да бутам капака.

Докато се борех с него, си помислих, че може да не са отстранили цялото слепване. Наложих се да оставя фенерчето и да използвам и двете си ръце. Най-накрая със стържещо пукане капакът се отмести и сандъкът зейна с беззъбата си уста. Вътре имаше само тайнствен мрак, но капакът се отвори само наполовина и отказа да

падне назад. Трябваше да го държа с едната ръка и да осветявам вътрешността с другата. Вдигнах прожектора и го насочих като око в тъмнината.

Светлината се отрази в блестящото злато и се върна към мен. Не бяха монети или златен пясък, а ярки златни кюлчета, натъпкани плътно едно до друго. Гледах ги удивен и затаих дъх от изненада — върху златните тухлички лежеше изоставена водолазна маска.

Бръкнах, извадих я и пуснах капака, който се стовари с приглушено от водата тупване. Разгледах маската, но не можах да позная чия е. Всички маски бяха под наем и изглеждаха едни и същи: овално стъкло с черна гумена рамка, регулираща се каишка и клапа. Стъклото беше цяло, каишката непокътната, но беше ясно, че се е случило нещо ужасно. Веднага разбрах, че някой е загинал.

Неоспоримата истина за нечия гибел ме изпълни с нарастващ ужас. Смъртта пак бе подала глава и сега се спотайваше в мрака. Изпитах внезапно желание да избягам, да изчезна колкото се може по-бързо от тъмните води и да се устремя към повърхността. По-добре да се изправя лице в лице с дявола, когото познавах, отколкото да срещна този, когото не познавах. Каубоят със сгъваемия нож, чакащ горе, може и да не е с всичкия си, но поне имаше ясни мотиви — мъчеше го алчност и искаше да си събере дълговете. Не беше никакво призрачно подводно проклетие, което сграбчваше нищо неподозиращите златотърсачи и ги завличаше в неизвестното.

Обърнах се и тръгнах към отвора. Тогава забелязах опашката на змиорката. През мен премина тръпка на ужас.

Гледах я как се извива през лъча на прожектора ми и се шмугва в сянката на преобърнат сандък. Ако съдех по дебелината на опашката, змиорката беше огромна. Сърцето ми заби лудо. Опитах се да успокоя дъха си. Внимателно насочих фенерчето покрай преобърнатия сандък. Опашката изчезна. Последвах я с прожектора, като се борех със страха си, докато не видях краят ѝ да се скрива в отвора долу.

Поех дъх и въздъхнах с облекчение. Върна се в капитанската каюта и кой знае какво правеше там. Сигурно се любува на себе си в огледалото. Няма значение, но ако исках да изляза от кораба, се налагаше пак да пресека пътя ѝ.

А може би не. Спомних си за другата врата, заключената, която водеше към килера. Ако успея да счупя ключалката, ще имам и друг

изход. Заплувах обратно към изправения сандък, за да взема чука и длетото. След това се понесох към изпуснатия прожектор, който осветяваше заключената врата. Ключалката беше силно корозирала, а дървото — изгнило и тънко. Оставих и моя прожектор долу и се заех за работа.

Чукането под вода е странно занимание: действието е директно насочено, но странно неефективно. Въпреки това за секунди успях да подпъхна длетото дълбоко под ключалката. Използвах го като лост и удрях здраво, докато не го преодолях. Бутнах вратата и тя се отвори широко.

От тъмнината на стаята срещу мен се надигна облак тиня. Пресегнах се да взема прожектора си. През това време забелязах в края на осветената от него повърхност нещо приличащо на почерняла плът. Взех фенерчето и погледнах по-отблизо. Беше гумен плавник, обърнат и полузаровен в тънък слой пясък. Прокарах лъча по цялата му дължина и видях, че все още е прикрепен към стъпало, а то от своя страна към космат мъжки крак.

Гонзало лежеше по корем в тинята. Кислородната му бутилка я нямаше, а косматият му гръб бе покрит с пясък. Затаих дъх, хванах го за ръката и го преобърнах. Това действие вдигна огромно количество утайка, която замъгли мътната вода още повече. Приблжих се, за да разгледам по-добре, и насочих лъча на фенерчето си към лицето му. Видяното направо ме задави. Едва си поех дъх.

Маската му също я нямаше, както и едното му око и част от бузата. Змиорката бе започнала да дъвче лицето му.

Отдръпнах се и се помъчих да се преборя със задавянето. Най-накрая успях да си поема дълбоко въздух и тогава забелязах ножа в гърдите му. Беше забит под ребрата чак до дръжката.

След няколко дълбоки вдишвания се извърнах от трупа. Кенди бе свършила страхотна работа. Навярно го е изчакала, докато счупи железния катинар. Гонзало сигурно е вдигнал капака и когато е надникнал да види златото, Кенди му е свалила маската и е изскубнала регулатора от устата му. След това е взела ножа от канията на крака му и го е забила в него с всички сили.

Ако се съди по разбърканата тиня, Гонзало не се е предал бързо. Представих си го как се мята слепешком, докато мръсната вода изпълва дробовете му. Сигурно Кенди се е отдръпнала, докато той

умре. След това е взела кислородната му бутилка и е избягала от помещението. След като всичко е утихнало, змиорката е помирисала кръвта му и е дошла да си похапне.

Но какво се бе случило с Кенди? И защо бе взела полупразната му кислородна бутилка? Да не би да се криеше някъде в кораба?

Тръгнах към вратата, но се спрях. Не забравях ли нещо? Обърнах се към трупа, като се стараех да не мисля за него. Хванах ножа и се опитах да го измъкна. Учудих се колко трудно беше, сякаш тялото му не искаше да го пусне. Най-накрая излезе, а след него се вдигна тъмен кървав облак. Веднага видях какво бе задържало острието. В основата му имаше дълбока извита вдлъбнатина. Когато влезе изцяло, пронизаната плът се затваря около нея. Очевидно ножът на Кенди не бе направен за пробождане, той бе направен да влезе в тялото и да остане там.

Избърсах острието в косматия крак на Гонзало. След това разкопчах канията от глезена му и я закопчах на моя. Но не върнах ножа в нея. Реших да го нося в пълна готовност в ръката си.

Тръгнах през вратата към килера, като осветявах пътя пред себе си с прожектора. Не се виждаше никаква змиорка. Изплувах надолу през отвора към офицерските каюти, след това под преобърнатата палуба. Отне ми още пет минути, за да претърся останалата част от кораба. Видях купчината окуви, струпана от Дъф, и полузаровения човешки череп. Видях веригите, висящи от преобърнатия под, слоя камъни и чакъл (за който Ева ми бе обяснила, че е баластът на кораба) и натъпканите на носа каюти за екипажа. Ни следа от Кенди. Когато най-накрая изплувах през дупката в носа, няхах никаква представа къде може да е отишла.

За миг повисях така сам във водата. Под мен скалата се спускаше в неизбродима бездна. На петнайсет метра над мен проблясваше слабо повърхността. Зад мен зееше безмълвната развалина на кораба, а пред мен се простираше огромният открит океан. Кенди бе взела кислородната бутилка на Гонзало. Вероятно е искала да остане под вода по-дълго. Но защо? И къде? Бяхме на около миля от брега, сушата бе прекалено далеч, за да доплува до нея под вода, дори и с двете бутилки. Ако се покажеше на повърхността, щяха да я забележат. И защо ще ѝ е да излиза на брега? Със сигурност мрачното ми приключение на плажа я е разубедило да го прави.

Пак се зачудих за ската. Дали пък Кенди не се бе опитала да доплува до повърхността като Дъф, който така и не успя да се върне до нея? Колкото повече си мислех за тази възможност, толкова по-абсурдна ми изглеждаше. Кенди току-що бе светила маслото на партньора на каубоя. Ако се върнеше на яхтата без него, той със сигурност щеше да опре сгъваемото острие в гърлото ѝ.

Ако не се бе вдигнала на повърхността, нито бе слязла надолу, нито се бе върнала, оставаше само една възможност — тръгнала е в посоката пред мен. Но там нямаше нищо, само безкрайна вода...

И „Орхидея“.

Ето къде е отишла! Разбира се! Единственият ѝ шанс беше да се скрие на кораба. И той със сигурност имаше работеща радиостанция, може би и оръжие, или нещо друго, което можеше да се използва срещу Хосе.

Трябваше да я намеря и да ѝ помогна. Корабът бе закотвен на не повече от стотина метра в западна посока от „Магьосник“, по-навътре от брега. Определих посоката с компаса на китката си и заплувах веднага нататък, далеч от скалата и зеещия „Аргонавт“, право в открития океан.

ЗОМБИ

„Аргонавт“ изчезна зад мен в тинестата мъгла над скалата, а водата отпред ставаше все по-прозрачна. Скоро плувах през огромната океанска шир, в която нямаше нищо, по което да се ориентирам, освен иглата на компаса ми. Държах се за златната стрелка така здраво, все едно животът ми зависеше от нея и в известен смисъл си беше точно така. Ако бях тръгнал в грешната посока и изплувах прекалено далеч от кораба, щях да пропиляя шанса си да се срещна с Кенди. Още по-зле, ако се приближа към „Магьосник“, каубоят със сигурност щеше да ме забележи.

Обзет от несигурност сред огромната водна шир, първоначалният ми ентузиазъм бързо се изпаряваше. Замениха го обичайната параноя и треперенето на крайниците ми. Бездънната бездна винаги навява асоциации за смърт. Не ми излизаше от ума мистериозния край на Дъф. Дали неговият нарязан труп гореше на вещерската клада? Може би същото се бе случило и с брат ми Дан? Така и не намерихме тялото му, само полупразна кислородна бутилка. В главата ми продължаваше да плува образът на ската. Огромната му отворена уста, перките като масивни криле. Какво знаех за тези същества? Какво знаеха другите? Може би живееха на планетата от милиони години. Кой да каже какви отклонения могат да възникнат, какви генетични комбинации? Може би това, което бе направило животното бяло, го бе направило и смъртоносно.

Заплувах по-близо до повърхността, сякаш това можеше да ме спаси. Бях наясно, че в открития океан няма гаранции за сигурност. Няма къде да избягаш и къде да се скриеш, само можеш да се молиш.

Все пак държах в ръката си нож. Ако скатът се приближеше, можех да го одраскам по носа. Дали имаше нос? Зачудих се дали имат поне очи. Спомнях си само една гигантска уста с криле. Разперени сигурно бяха към пет метра, два пъти по-широки от спалнята ми вкъщи. И тежеше незнайно колко тона, на външен вид беше само твърда мускулатура. Изведнъж ножът в ръката ми се стори жалък.

Какво бих могъл да направя с петнайсетсантиметрово острие на този летящ гигант?

Плувах вече от десет минути. Може би паниката ми се усилваше и ме дърпаше напред, но изведнъж реших, че съм отишъл препалено далеч. И тръгнах към повърхността.

Точно под вълните се спрях и се обърнах назад на изток. Трябваше да се покажа малко над повърхността, но много бързо, за да не ме види никой. Тръгнах нагоре с една преминаваща над мен вълна. Маската ми изскочи и водата се стече по стъклото. Не виждах нищо друго, освен ясно синьо небе. Нова вълна премина над мен и след нея отново се показах над повърхността. В далечината изплуваха мачтите на „Магьосник“. Завих обратно.

„Орхидея“ беше само на двайсет метра на север. Ни следа от Кенди на борда му, но пък и видимостта през маската беше лоша, а и аз не се вгледах много-много. Само колкото да видя къде е корабът и да тръгна в тази посока. Погледнах компаса и се опитах да задържа стрелката му неподвижна, докато плувах под повърхността. Страхът да не ме забележат и видът на „Орхидея“ ме изпълваха с вълнение и за миг забравих за реалните и въображаеми опасности на океана. Вместо това съзнателно се съсредоточих върху водата пред мен и нейната безкрайна монотонност. Точно когато започвах да си мисля, че съм се отклонил от избрания курс, пред очите ми се появи верига на котва. Подминах я и заплувах под обраслото с водорасли корабно дъно към страната, която не се виждаше от „Магьосник“. Корава покривка от миди бе полепнала по ватерлинията на корпуса, а от кърмата заплашително висяха два ръждясали мотора.

През последния половин час ушите ми почти бяха оглушали от бълбукащите край тях въздушни мехурчета. Като излязох на повърхността, си свалих маската и се учудих колко е тихо. Въздухът беше неподвижен, а корабът — пуст, чуваше се само припляскването на вълните по корпуса. Сутрешното слънце бе изминало едва четвъртинка от пътя си към зенита, лежеше скрито зад издигация се плавателен съд и хвърляше край мен дебели сенки, които потъмняваха водата и смрачаваха въздуха. Корабът някога бял, а сега сивкав, представляваше преустроен рибарски траулер, превърнат във ваканционна яхта с каюти с големи прозорци на палубата и открит мостик на върха. Съдът беше запуснат и спешно се нуждаеше от

боядисване. Такелажът се бе разхлабил, а съединителните елементи — ръждясали. Лакът беше напукан и олющен. Маджунът на прозорците беше сух и изронен, едно от стъклата беше пукнато, а на рамката му имаше дупка от куршум.

Не виждах никого на борда. Отстрани до кърмата намерих въжената стълба, по която Хосе и Гонзало се бяха качили на спасителната лодка „Зодиак“. Хванах я, мушнах ножа в канията, свалих си плавниците и ги хвърлих на борда. Морският бриз бе обърнал яхтата успоредно на брега и докато седях откъм сенчестата страна, бях скрит за „Магьосник“. Изпълзах по стълбата, надникнах над перилото и проверих палубата.

От това, което виждах и чувах на кораба нямаше жива душа. На задната палуба до ръждясал газов грил имаше платнен хамак, на който бяха проснати мъжка бяла риза и разръфана плажна хавлия. Зад мръсните прозорци на четвъртитата каюта виждах дървен рул, празен червен пластмасов стол за боцмана и отблясъци на стъклени чаши на масата за хранене. Покривът на каютата скриваше видимостта ми към мостика, но оттам не се чуваше нито звук. Ако Кенди беше на борда, тя пазеше пълна тишина и не се показваше. Само че нямаше и следа от гмуркаческите ѝ принадлежности, а и палубата пред стълбата беше напълно суха.

Прекрачих перилото и си свалих колана с баласта и кислородната бутилка. Горната каюта ме скриваше от яхтата наблизко. През прозорците различавах само голата ѝ сребриста мачта и искрящия бял корпус. Видът ѝ ускори пулса ми. Ако не се върнех там до половин час, Хосе щеше да ожаднее за кръв.

Къде, по дяволите, беше Кенди?

Стълба от задната страна на каютата водеше към мостика. Изкачих няколко стъпала, показах си главата над покрива и огледах. Там имаше още един празен боцмански стол пред стоманен рул, пейки със силно избелели възглавници и скъсано платнище, което покриваше по-малко от половината палуба. Отгоре висеше лъскав тенекиен фенер. На пода, до няколко смачкани бирени кутии, празен пакет от цигари, отворена бутилка гел с алое вера и купчина захвърлени дрехи, имаше лилава пластмасова чаша. От тази палуба се откриваше хубава гледка към открития океан. Малко вероятно бе Кенди да се е качила тук,

защото има опасност да бъде забелязана. Тръгнах обратно надолу по стълбата.

И изведнъж се спрях. Нещо в купчината дрехи беше привлякло погледа ми. Пак показах глава и огледах по-добре. До отрязаните джинси и суитчърите с качулки лежеше фина дреха в яркочервено.

Горнище на бански.

Замръзнах. Ева твърдеше, че са видели само двама мъже на борда. От отдалечения „Магьосник“, докато чакахме повече от половин час Кенди и Гонзало да се върнат, никой от нас не бе забелязал друг човек на този кораб. Бяхме сигурни, че двамата мъже са сами.

А как да обясним това? Каквато и да беше сексуалната им ориентация, съмнявах се Хосе или Гонзало да носят горнище на бански. Може да е останало от предишен излет. Но как да съм сигурен?

Пак се спуснах надолу по стълбата. От задната палуба надникнах през прозореца на каютата, за да се уверя, че е празна. След това се промъкнах отстрани към предната част на кораба и видях, че и там палубата е пуста. Внимателно отворих страничната врата и се вмъкнах в каютата. Хладилникът работеше шумно. Въздухът бе изпълнен с мирис на мухъл. Докато се промъквах покрай боцманския стол, босият ми крак попадна на половинка полята със салца тортила. Кухнята беше мръсна. Плотът и мивката бяха отрупани с изцапани чинии. По пращия под бяха посипани трохи. Пепелникът на разхвърляната маса за хранене преливаше от фасове, на разбития пластмасов стол имаше празна бутилка от текила. Когато хладилникът внезапно спря да бучи, ми се стори, че чух проскърцване зад себе си. Обърнах се и видях стълбата, която водеше към спалните. Тръгнах надолу по нея.

В края на късия неосветен коридор имаше плътно затворена затъмнена врата. Полуотворена врата вдясно откриваше тоалетна и мивка, а вляво, в рамката на друга врата, която също не бе напълно затворена, се процеждаше дневна светлина. Тихо я бутнах.

Празно двойно легло почти изпълваше стаичката. През овалния прозорец косо се спускаше слънчев лъч, който жълтееше върху тревистозелените чаршафи като петно от напикано. В долната част на леглото имаше смачкано одеяло, а в горната бе подпряна бяла възглавница с лекета от кафе. Иззад полуразтворения цип на платнената чанта „Найки“ на пода се виждаха мъжки панталони, навит

кожен колан и неотворена стъклена бутилка с червей вътре. Върху вграденото нощно шкафче имаше празна чаша, наядено парче говеждо и добре омачкано мексиканско порносписание. Под него се подаваше нещо, което на пръв поглед приличаше на мъртва змия, но при по-внимателно проучване се оказа половин метър гумена хирургическа тръбичка.

Излязох от стаята. В коридора ми трябваша няколко секунди, за да адаптирам зрението си към тъмното и през това време се заслушах в звуците от каютата в дъното. Беше тихо. Отидох до вратата и пак се заслушах. Нищо, освен посъкърцването на дървенията на яхтата, пляскането на вълните в корпуса и звука от собственото ми дишане, което ставаше насечено и напрегнато. Пръстите ми намериха металната дръжка и внимателно я завъртях по посока на часовниковата стрелка. Бравата щракна и вратата се отвори от само себе си, без да я натискам.

Пред мен се показва голямо празно легло. Вляво от него имаше вградена маса със стол, а вдясно — шкаф с две врати, съставени от летви, и огледало на стената до него. Пердетата на овалните прозорци бяха спуснати и през тях се процеждаше слаба отразена зеленикава светлина. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи: копринени чорапи на шарки, гумени сандали, сини долни гащи, джинси, женска сламена шапка. Черна кожена жилетка — без съмнение на каубоя — висеше прилежно окачена на облегалката на стола. На масата пред него имаше бръснач и намачкана двайсет доларова банкнота. Прокарах пръсти по плота и оставих следа в почти незабележимия слой „ангелски прах“. Обърнах се към леглото и измежду смачканите чаршафи и дрехи видях почерняла лъжица, запалка „Зипо“ и спринцовка. Тъкмо посягах към иглата, когато чух зад себе си забързано трополене на боси крака.

Това бе единственото предупреждение, което получих. Нямахше викове и писъци, с които да се настроя за действие. Момичето се появи отникъде и насочи към мен кухненски нож. Ако не бе полуослепяла от крека^[1], можеше да ме убие там на място, но аз инстинктивно се извъртях и летящият нож само одраска бедрото и разкъса банския ми. Тя пак замахна с ножа към мен и двамата паднахме на пода. Хванах китката ѝ и я задържах с две ръце. Рядката ѝ коса висеше към лицето ми и през нея виждах трептящото острие. Обърнах се и прилепих китката ѝ към пода. Тя падна настрани, косата ѝ се посипа върху мен и

зъбите ѝ изведнъж се впиха в носа ми. Извиках, а в устата ми потече кръв. Пуснах китката ѝ, ударих я с лакът в главата и тя падна по гръб. Ножът пак се вдигна във въздуха. Извъртях се и острието се заби в пода. Скочих на крака. Тя измъкна ножа и отново се прицели в мен. Аз се гмурнах към краката ѝ, опитах се да я сваля на пода. Тя залитна и се стовари във вратите на шкафа.

И изведнъж всичко утихна. Тя повече не помръдна.

От носа ми капеше кръв по пода. Хванах го с палец и показалец и се изправих, като залитах. Тя лежеше свита наполовина в шкафа, наполовина извън него, а счупените летви се клатеха около нея. За първи път забелязах, че е гола. Огледах я по-внимателно и разбрах, че е не е съвсем така, носеше червените прашки на банския си. Но пък те сякаш се стопяваха на пода, защото около бедрата ѝ се събираще локва кръв. Хванах я за рамото и я изтеглих навън.

Ножът се бе забил в гърдите ѝ, точно под лявата гърда. Проникването му беше смъртоносно. Ако съдех по изтичащата кръв, острието бе влязло между ребрата ѝ и бе пронизало биещото ѝ сърце. Гледах неспирния поток кръв в пълно недоумение и ужас. Несъзнателно отстъпих и улових отражението си в огледалото. Тялото ми беше тъмно, лицето бе в сянка, но сребърният кръст блестеше като щит на гърдите ми.

Бях спасен. Нападателната ми бе мъртва.

Нямаше нужда да пипам пулса ѝ, за да се уверя. Всичко беше ясно от неподвижността и масивния кръвоизлив. Лицето ѝ бе бяло и лъщеше като восък, косата ѝ бе мазна и разбъркана като стиска слама. Сребристосините ѝ очи, които някога може да са били красиви, бяха застинали в ужасна гримаса.

Момичето беше на синтетичен кокаин незнайно откога. По вътрешната страна на ръцете ѝ имаше множество белези, ноздрите ѝ бяха разранени и възпалени. Беше мършава. На кръста ѝ имаше татуировка „Спенс“ и още една на малката ѝ гърда, изобразяваща миниатюрна роза с падащо листенце като сълза.

Вероятно беше американка. Избягала от вкъщи. Може би бе изхвърлена от яхта в Пуерто Валарта и се бе превърнала в дрогирана проститутка, стигнала до естествения си край. Може да е на 16, а може и на 20. Можеше да е нечия отдавна изчезнала дъщеря.

Не исках да знам. Каквато и да беше, сега бе мъртва. Нищо друго нямаше значение. Дори и фактът, че я убих аз.

Ужасната истина не ме притесняваше, не и по начина, по който очаквах. Не се чувствах виновен или грешен. Нямах усещането за загуба или трагедия заради смъртта ѝ. Освен болката от ухапаното на носа си, не чувствах абсолютно нищо друго.

Може би защото момичето ми бе напълно непознато. Защото ме нападна с нож за изкормване на риба. И защото не направих нищо друго, освен да се защитя. Но в липсата ми на реакция имаше нещо по-дълбоко и притеснително. Празнотата в мен бе запълнена от безжизнена студенина. Тя се превръщаше в странен източник на сила, в някаква хладна мощ. Преминаваше през мен и отвъд мен като природна сила. Беше странно възбуждаща и не бях сигурен, че искам да се отърва от нея.

Единствената ми грижа бе да не ме хванат. Последното нещо, от което аз, а и другите, имахме нужда, беше среща с мексиканската полиция. Щяхме да изгубим всичките си шансове да вземем златото. Щях да изгния в някой забравен от бога затвор, обвинен в убийство по особено жесток начин.

Седнах на края на леглото, стиснах ухапания си нос и се загледах в изтичащата по пода кръв на момичето. Нямаше свършване. Скоро цялата стая щеше да подгизне. Откъде да почна да я чистя? Какво да направя с тялото ѝ? И какво щеше да стори Хосе, като разбере, че е мъртва?

Кръвта стигна до стъпалата ми. Вдигнах ги и ги качих на леглото, а ръката ми попадна случайно върху спринцовката. Извиках. Иглата бе пробила плътта между палеца и показалеца ми. Изругах, издърпах я и стиснах кожата, за да изкарам няколко капки кръв. Сега можех да прибавя и СПИН към списъка с тревогите си. Избърсах кръвта от ръката си в чаршафа и гневно захвърлих спринцовката през стаята. След това сграбчих запалката „Зипо“ и също понечих да я хвърля.

Тогава ми хрумна. Отначало плахо, след това с пълна сила — момичето, яхтата, каубоят, ченгетата, щях да се погрижа за всичко едновременно.

Печката в трапезарията беше електрическа, но грилът на палубата бе на газ. Пропановата бутилка под него изглеждаше лека. Предположих, че е само наполовина пълна. Откачих я от мястото ѝ и я понесох навътре. Проверих машинното и почти всеки шкаф и касета за багаж на яхтата и най-накрая намерих втора бутилка в тясно багажно отделение до машинното под главната каюта. Тя беше пълна.

Потърсих в трапезарията свещ, но не намерих. След това се сетих за тенекиения фенер на мостика. Качването горе посред бял ден съдържаше известен риск, но времето ми свършваше и нямах избор. Преминах по задната стълба и пропълзях на горната палуба. Ако останех плътно долу, преградата срещу вятъра отпред и страничните пейки щяха да ме скрият. Но номерът беше да стигна до фенера на гредата, на която бе опънато платнището. Трябваше да се изправя.

Внимателно надникнах през преградата към „Магьосник“. Видях, че Белочек още бе вързан на боцманското място, а Рок и Ева седяха от двете му страни. Тъмният силует на каубоя бе зад тях, дулото на пистолета му без съмнение бе опряно в гърба на Белочек, а очите му не слизаха от Рок и Ева. Рок беше единственият с лице към мен. Но ако се изправех, дори един поглед от страна на мексиканеца бе достатъчен, за да ме забележи.

Опитах се да го направя колкото се може по-пъргаво. Проверих набързо каубоя, изправих се и хванах фенера. Но когато се опитах да го откача, не успях да освободя куката от гредата. За един дълъг гибелен миг останах напълно изправен, двете ми ръце бяха вдигнати над главата и дърпаха с всички сили фенера. Най-накрая успях да го откача, но се чу силен звук. Клекнах. Постоях така няколко секунди, замръзнал зад пейката и стиснал в треперещите си ръце фенера. Тогава сърцето ми се качи в гърлото.

Някой извика.

Викът се разнесе и почти ме докара до припадък. Разпознах гласа на мексиканеца. Беше ме забелязал, сигурен бях. Надникнах над пейката и видях, че двамата с Рок се бяха изправили. Каубоят изглежда го заплашваше. Но за мое облекчение нито един от двамата не гледаше и не сочеше към мен. Накрая Рок седна обратно на мястото си и мексиканецът се отдръпна. Изглежда всичко свърши. Каубоят също се отпусна на мястото си, без нито веднъж да се обърне към „Орхидея“. Цялото избухване не трая повече от половин минута.

Рок сигурно ме е видял, помислих си. Хитрият Рок. Вероятно хвърляше по едно око на „Орхидея“. Когато ме е видял да се качвам, се е уплашил да не ме открият и е казал или направил нещо, за да отклони вниманието на Хосе. Свърши работа. Взех фенера, без да ме забележат.

Върнах се в каютата и затворих всички прозорци и врати. След това слязох в спалните и затворих и техните прозорци. Отидох в багажното отделение при газовите бутилки, които бях занесъл там, и отворих клапите им. Веднага замириса на чесън. Отстъпих, като оставих вратата широко отворена. Пропанът е по-тежък от въздуха. За минути изтичащият газ щеше да изпълни багажното и да се процеди надолу към дъното на яхтата, както и към машинното отделение, където вече бях отворил резервоарите. Щеше да изпълни коридора и спалните и да се изкачи по стълбите. Когато стигне до керосиновата лампа на пода в главната каюта, по-голямата част от съда вече ще е изпълнена със силно запалимия газ.

Щеше да се чуе силен взрив.

Исках, когато това стане, да съм вече на „Магьосник“. Експлозията щеше да стресне Хосе и да ми даде възможност да го обезоръжа. Всичко се свеждаше до правилното изчисление на времето. Предполагах, че двайсет минути щяха да са достатъчни газът да стигне до пламъка. Което означаваше, че трябваше да побързам. Оставих тенекиената лампа на върха на стълбите, вдигнах стъклото и запалих фитила със „Зипо“-то. От белия пламък се издигна черен дим, след това огънчето загоря стабилно. Затворих вратата на каютата зад мен. След две минути вече бях в пълно гмуркаческо снаряжение и с маската, вдигната на челото, и плавниците в ръка прекрачих перилото, слязох по стълбата и тихо влязох във водата.

Отказах се да търся Кенди. И напълно бях забравил за Белия дявол.

[1] Крек — вид наркотик. — Б.р. ↑

ЧЕРЕН ВЯТЪР

Отначало помислих, че е зрителна измама.

В бързината да напусна „Орхидея“, не бях избърсал слюнката от маската и на четири метра под водата, когато стигнах на половината път до „Магьосник“, стъклото бе започнала да се замъглява и да пречи на видимостта ми. Една от фигурките, които се появиха пред очите ми, изведнъж се превърна в плътно бяло петно, приличащо на ярка луна във вечерното небе или на монета на дъното на океана. Петното ставаше все по-голямо и приемаше все по-зловеща форма. Когато осъзнах какво виждам, беше прекалено късно да бягам. Спрях да плувам, увиснах във водата и се взрях притихнал, пълен с нервно очакване.

Скатът изплува от някаква неznайна дълбина. Как иначе да обясня колосалната промяна в размера му? Не бях готов за тази грамада — нито от мига, в който го видях през процепа на разбития кораб, нито дори в бурята. Беше най-голямото живо същество, което бях виждал. Размерите и мощта му ме изпълваха със страхопочитание, което разтърсваше тялото ми до основи със студени тръпки. Движеше се със забележителна скорост. Гледах го през замъгленото стъкло на маската като през купчина облаци как се надига от дълбините като призрак от нечий кошмар. За секунди стигна до мен. Зловещ и нереален, приличаше на извънземно, изпуснато от ада отвъд естествения свят. Не можех да помръдна, а не се и опитвах. Присъствието му ме смазваше. Огромният звяр се завъртя около мен и ме погледна в очите. Самият той имаше грамадни очи от двете страни на устата си. Големите им черни орбити не задържаха никаква светлина и не издаваха никакви емоции. Движеха се независимо като отделни същества, надничаха изпод отпуснатите клепачи, набръчкани от старост и грижи. Под очите се подаваха дълги бели рога от нагърчена плът, които сочеха напред като опипващи пръсти. От пастта му висеше яркочервен език, който приличаше на заплашителните зъби на пепелянка или на огнен дъх на дракон.

С небрежно загребване на разперените си криле скатът се насочи към повърхността и изскочи над главата ми. Огромните му криле захриха дневната светлина и аз потънах в сянката на внезапно потъмнялото му тяло. След това съществото се спусна покрай мен, крилето му отново станаха бели и пред очите ми се появи туловището му, древно и набраздено като лунна повърхност или като наяден от времето фосил. Появи се и дългата като камшик бяла опашка, съставена от твърди прешлени. Изглеждаше старо като самия океан. Когато пак погледнах черните орбити на очите му, се почувствах сякаш се вирам в произхода на времето, в голямото черно нищо, от което е родено всичко. В тях бе скрита древна мъдрост, безкрайна и непознаваема. Съзнание, по-голямо от самия живот, което се докосваше до това, което лежеше отвъд него — огромната мъртва вселена, дълбините на безкрайното море.

Скатът бавно се завъртя и започна да ме обикаля, този път в замислена хоризонтална орбита на границата на видимостта ми. Меките податливи перки се сливаха с мътната вода, появяваха се и изчезваха, сякаш самият океан приемаше различни форми, израстваха му перки, които после анихилираха, танцуваха безкрайния танц на сътворението, влизаха и излизаха от нищото. Ефектът беше хипнотизиращ. За един дълъг миг забравих къде се намирам, какво правя и в каква опасност се намирам. Във водовъртежа от светлина започнах да приличам на съществото пред очите ми, бях наполовина направен от нищо и наполовина от плът.

Но когато чудовището тръгна пак към мен, сетивата ми се върнаха. Усетих студенина, затаих дъх и се взрях през замъгленото стъкло на маската. Осъзнах, че това неземно, илюзорно, изскочило от нищото същество беше напълно способно да ме погълне цял. Приличащата на пещера уста се приближаваше към мен. За него бях малко по-голяма заблудена риба. За пръв път се сетих за ножа на крака си и посегнах да го извадя от канията. Но нещо привлече погледа ми и ме накара да замръзна — кървавият език в устата на ската.

Капки кондензирана пара се стекоха по замъгленото стъкло на маската и аз с внезапна яснота видях белия връх на аления език. Свих се от ужас. Това не беше език, а откъснатата глава на Кеңди с потъмнели очи, а излизащият от пастта огън беше косата й!

Сигурно е пицяла, когато съществото я е погълнало. Устата ѝ бе застинала отворена. Тялото ѝ е било разкъсано, маската — свалена, а очите ѝ замръзнали в ужас. Ръцете ѝ висяха счупени отстрани. Кръвта и животът ѝ бяха изтекли от лицето, но дългата ѝ коса се вееше като адски огън.

Приличаше на женската фигура на носа на кораба, на самия Сатана.

Извадих ножа, оттласнах се бясно и заплувах напред и надалеч. Ужасяващата муцуна на ската пропусна крака ми, но уцели глезена ми и ме изхвърли над себе си. Тялото му се плъзна под мен и аз забих ножа в плътта му. Острието прониза твърдата кожа и аз изпуснах дръжката. Обърнах се и видях как тя отплува бързо надалеч, подавайки се от широкия бял гръб на чудовището. Скатът изчезна в мрака.

Изчаках за момент. Отчасти не помръдвах, защото бях скован от шок и ужас, и отчасти заради странния прилив на вълнение, който ме обзе. Дишах дълбоко, за да успокоя дъха си и се взирах да видя дали няма да се върне. Водата отвъд видимостта ми сякаш оживя от невидими криле. Обърнах се бавно и се огледах през мътилката. Не трябва да му позволя да ме издебне отзад, помислих си. Сигурно така е изненадал Кенди. Плувала е към отдалечената „Орхидея“, съществото се е появило и я е сграбчило отзад. Смачкало я е в пастта си и е поело към дълбокото, убило я е в мрака с покачващото се налягане. Чудех се колко дълго я е държало там долу. И колко дълбоко се е спуснало. Както и къде я носи сега. Скатът нямаше как да смели човешки труп. Дали щеше да я изхвърли в плиткото и да я остави да изплува на брега? Още един зловец подарък за градските старейшини?

Скатът се появи в далечината. Пак се бе насочил срещу мен и с всяка изминала секунда ставаше все по-голям. Сякаш привличаше цялата светлина във водата и я всмукваше в призрачното си туловище, за да захрани безкръвното му сърце. Огромният звяр плуваше право към мен мощно разперил перки. Лицето на Кенди ме гледаше от муцуната му.

Вече няхах нож, нямаше как да се боря с него. Импулсивно посегнах към сребърния кръст на шията си, сграбчих го и скъсах кожената каишка. Стиснах кръста и се прицелих с него да прониза окото на Белия дявол.

Но когато видя ръката ми да се вдига, скатът забави ход. Извърна огромната си муцуна и лениво премина покрай мен. Едното му гигантско око се плъзна пред лицето ми. Процеден лъч светлина се отрази в кръста и заблестя към него. Видях как от бездънната тъмнина на окоето му лъчът се върна обратно към мен.

Скатът се обърна назад.

Заплува, без да бърза в далечината. Не се върна. Просто изчезна.

Белият дявол го нямаше. Бях пощаден още веднъж. Трептящите светлини във водата покрай мен танцуваха по сребърния кръст. Притиснах магическия амулет към гърдите си. Ако оцелея от цялото това приключение, ще намеря дребната продавачка на мъниста в Бока и ще ѝ дам цяло златно кюлче!

Завързах отново безценния кръст на шията си и продължих да плувам на изток. Трябваше да се върна на „Магьосник“. Всеки миг „Орхидея“ щеше да избухне.

По целия път към яхтата повече не видях ската. Когато излязох на повърхността на двайсетина метра от кърмата, бях сигурен, че съществото вече е напуснало околността. Или е отишло да повърне Кенди.

Доплувах до задната страна на яхтата, сграбчих висящата стълба и хвърлих маската и плавниците си на борда. Никой не ми предложи помощ, докато се борех със стълбата. По лицето на Ева се изписа облекчение, че ме вижда, но тя не каза нито дума. Рок седеше с каменно лице и притискаше корема си, а Белочек, все още вързан за стола, не можеше да се извърне. Хосе сигурно им е заповядал да не мърдат. Самият той надникна през рамо към мен, докато се изкачвах целия вир-вода на палубата. Свалих си колана с баласта и когато видях, че не нося злато, ухилената му физиономия се превърна в намръщена гримаса.

— Ти си шибан *sabron*^[1], също като брат си.

— Не се тревожи — казах, сърцето ми блъскаше като развален мотор. — Има много злато.

Той размаха оръжието си.

— Тогава защо не носиш?

Ушите ми бяха пълни с вода, кръвта в главата ми пулсираше и затова гласът му ми прозвуча тихо и далечно. Свалих кислородната бутилка и разкопчах датчика за дълбочина и компаса от китката си. С цялата небрежност, на която бях способен, казах: — Малко се разсеях. Ако случайно си забравил, двама души току-що се разделиха с живота си там долу.

Хосе продължаваше да ме гледа гневно. Очите му приличаха на очите на момичето, с постоянно разширени зеници от предозиране с крек. Точно над рамото му виждах чакация кораб „Орхидея“. Примъкнах се през издигнатата палуба, за да съм достатъчно близо да го ударя. Надявах се, когато моментът настъпи. Рок да ми помогне.

— Бил е Белият Дявол — казах. — Скатът. — Вдигнах краката си на задната пейка на мостика. — Видях го със собствените си очи. Убил е и двамата. Погълнал ги е живи. След това се втурна след мен.

Хосе не ме слушаше. Гледаше крака ми.

Наведох очи. Канията на ножа бе привързана на прасеца ми. Бях забравил да се отърва от нея.

Хосе вдигна пистолета си.

— Шибан sabron.

Престорената ми небрежност бързо се превърна в паника.

— Не е това, което си мислиш — защитих се.

— Не си взел ножа на Гонзало?

— Не — отвърнах. — Искам да кажа — да, но...

Той насочи пистолета към главата ми.

Рок се изправи.

— Ей...

С лявата си ръка каубоят пусна острието на ножа си навън. Ева извика. Рок остана неподвижен. Всичко се повтаряше отново.

— Не съм го убил — казах. Целият треперех.

Той притисна дулото под брадичката ми. Лицето му бе на сантиметри от моето.

— Не си го убил?

— Кълна се, че не съм.

В скута ми капеше кръв.

— Кажи ми тогава, гринго, как си поряза носа?

Пипнах го и установих, че целият е в кръв.

— Белият дявол, казах ти...

— Дръжки!

Произнесе го „дръшки“ и за миг си помислих, че имам въшки в косата.

— Не — отговорих му. — Така е. Никакви дръжки, не лъжа, кълна се. — Погледнах нервно към „Орхидея“.

Той повдигна брадичката ми с пистолета.

— El Diablo Blanco.

— Si. Белият дявол — казах.

— Той уби Гонзало.

— Si, si. Гонзало.

— И червенокосата?

— И нея я е убил.

— Но не е убил теб.

— Не, не ме уби.

Хосе натисна пистолета и повдигна още повече брадичката ми.

— Защо? — попита той. — Защо Дяволът не те е убил?

Очите на каубоя бяха черни като на ската. Взираха се в моите със същия празен поглед. Докато гледах тези безизразни черни дупки, изведнъж осъзнах, че трябва да му кажа истината.

— Кръстът — казах.

— Кръстът?

— Si. — Посегнах към медальона си и му показах сребърния кръст.

Той го гледаше леко объркан. След това вдигна очи към мен и ми се изсмя в лицето.

— Казвам самата истина — настоях.

Той не спираше да се смее и да размята във въздуха счупените си зъби. Обърна се към Рок, сякаш за да сподели шегата с него. Но на Рок историята му беше по-скоро странна, отколкото смешна. Гледаше ме все едно съм си изгубил разсъдъка.

— Кълна се в Бог, че е самата истина — казах.

— Истина, истина, verdad! — С едно бързо движение Хосе отрязва медальона от шията ми. Все още се смееше, когато го взе във вьоръжените си ръце — в едната имаше нож, в другата — пистолет. Сребърният кръст се поклащаше и блестеше в тях, все едно бе част от разбитата му усмивка. Воден от внезапен импулс, той хвърли медальона във водата. С него замина и усмивката му.

— Искаш ли да знаеш истината, гринго? — И той бутна пистолета в ухото ми. — Сега ще ти покажа истината.

Смъртта ме бе доближавала неведнъж през последните няколко дни. А сега ме гледаше право в лицето. Чудех се дали да затворя очи — нямаше зад какво друго да се скрия. Не ставаше въпрос вече за нелепи шеги, съшити с бели конци лъжи, нито дори за полуистина като моя кръст от Бока. Погледнах каубоя в очите и неговата простичка истина ме свари неподготвен. Осъзнах, че смъртта идва по-лесно от живота. Нищо не можех да направя. Нямаше нужда да затварям очи. Не се налагаше да искам прошка от Бог. Дори нямаше защо да чакам. За смъртта времето не съществува. Дори най-дългата завършва в един кратък миг. Тиктакане на часовник, отгръщане на страница, дръпването на спусъка. Така нареченото „преминаване“ в тъмнината. Мигът иска само да му дадеш свободата да се случи. Трябва просто да се дръпнеш от пътя му, а това става като не помръдваш от мястото си.

Така направих и аз. Не затворих очи. Гледах право пред себе си. Виждах само черните очи на Хосе, разширените му от дрогата зеници и тъмната му жажда за смърт. Чувах глухото потракване на барабана на пистолета в ухото си, беше като рев от празна раковина или заглъхващия звук от вълните, когато заспиваш. Обгърна ме океан от тъмнина и си спомних за кръвта на момичето, която изтичаше в краката ми, за черния лабрадор Гракхус и нескончаемия му лай, за Ева във водата и черните пипала на косата ѝ, за белег във вид на череп в пясъчен часовник, за песента на черния свещеник в Пунта Пердида, за клоните, протегнати към осветения от луната прозорец, за старицата в наметалото с вдигнат в ръката нож, за трупа с огнена коса в дълбоката паст и за порта, която се затваря като вратата на ада.

Нямаше защо да затварям очи, тъмнината ми ги затвори.

Експлозията се случи точно когато припаднах на палубата и ехото ѝ прокъртя край мен. Чух Ева да пищи и каубоят да вика, тялото ми бе разтърсено от изстрели. Отломките заваляха над нас като конфети от небето, а Рок се оказа върху мен. Притискаше корема си и произнесе името ми, след това над него се понесе черен вятър.

Когато дойдох на себе си, към небето се извиваше черен дим, който засенчваше слънцето и се стелеше като гъста мъгла по палубата.

През водата виждах оранжевите пламъци и издигация се пушек от бързо потъващия кораб „Орхидея“. Бил съм в безсъзнание за секунди, но всичко се бе променило. Каубоят бе проснат на издигнатата задна палуба, а в гърлото му имаше дупка от куршум. От напоената с кръв риза предположих, че гърдите му са разкъсани от още куршуми. Черната му филцова шапка лежеше над главата му и спираше изтичащата кръв. Тупето му бе паднало и се вееше на бриза. Нямах причини да се съмнявам, че е мъртъв.

Не бях толкова сигурен за Рок. Той лежеше свит на пода зад Белочек. Ева трескаво го дърпаше и се бореше с едрото му тяло, а револверът на Хосе още беше в ръката ѝ. Изтърколих се от пейката и отидох да ѝ помогна. Издърпахме ръката му под тялото, изправихме краката и го преобърнахме по гръб. Сгъваемият нож се бе забил под ребрата му и той хъркаше и се давеше в кръв. Опитах се да му помогна да си поеме въздух, но дробовете му бяха разкъсани, а преместването на главата усили кръвоизлива. Ева бързо извади острието от тялото му и притисна силно дланта си към раната. И двамата го гледахме в очите. Те обаче не бяха вече на земята, бяха изминали половината път до ада и се бяха фиксирали с ужас върху нещо, което само той можеше да види.

Не знаех какво да направя. Всичко изглеждаше нереално и в същото време съвсем истинско. Искаше ми се просто да съм в шок, но това изглеждаше прекалено лесно и вероятно не беше вярно. По-скоро не бях дошъл съвсем в съзнание, сякаш още излизах от тъмнината, а тя се влачеше след мен и ни обгръщаше като черния дим, който се стелеше край нас и създаваше илюзията, че се движим, докато стояхме неподвижни. Всички се бяхме изгубили в една и съща мрачна мъгла, бяхме с вързани ръце и безпомощни като пленения си капитан. Корабът ни бе привлечен от сгъстяващата се нощ и нищо, освен спирането на Земята, не ни предлагаше надежда за спасение. Ева се обърна към мен и погледът ѝ ми каза всичко. Бях стоял, без да мигна срещу Смъртта и сега тя отвърщаше на погледа ми, изпълваше очите на всички ни и представяше света еднакво плашещ от всички ракурси. Както океанът изглеждаше отвсякъде еднакъв на давеците се моряци и огънят — на прокълнатите вовеки веков. Ако веднъж се отпуснеш и ѝ позволиш да влезе в теб, не можеш да направиш нищо, освен да

наблюдаваш, как те превзема, да гледаш как умира най-добрият ти приятел и да няма как да го предотвратиш.

Ева постави ръката ми върху дупката на гърдите на Рок. Взе ножа и отиде да освободи Белочек. За миг останах сам с Рок.

— Ще се справиш — казах му.

Той извърна лице към мен и ме погледна в очите. В устата му изби кръв и аз разбрах, че се опитва да ми каже нещо. Наведох ухо и се заслушах. Звуците бяха трудни за различаване заради кръвта, която ги обливаше, но успях да схвана една-единствена зловеща дума. Тя бе произнесена през хъркане, като съскане на нагрят камък, като свистене на въздух около въглен.

— Дяволи.

Вдигнах глава и го погледна в очите. Не разбирах или не исках да разбера. Думата, която ми каза, ме накара да потръпна и изпълни ума ми с ужас. Исках да я отрека.

— Не, Рок. Ще се справиш. Само се дръж. Ще ти помогнем. Рок...

Но за приятеля ми беше вече късно. Биенето на сърцето му под дланта ми спря. Погледът му се впи в изпълнения с дим въздух, очите му станаха безизразни и неподвижни, когато се взряха в горящия ад и се изцъклиха. През устните с глух, ужасяващ звук излезе последният му дъх. И с това зловещият епизод приключи. Приятелят ми си бе заминал завинаги.

Не можех да откъсна очи от неговите. Взирах се в празнотата им и също се чувствах празен. Сякаш и моето сърце бе спряло и в мен не бе останало нищо, освен пулсиращ гняв, безмълвен безпомощен бяс, който ме парализираше и ме правеше безчувствен. Обърнах се към Ева и Белочек зад мен. Те не смееха да ме погледнат в обезумелите очи и се взираха мрачно надолу в безжизненото тяло. Ева все още стискаше ножа в ръка. Когато видях, че гледам към него и тя насочи погледа си натам. После го хвърли погнусена на палубата.

Каубоят простена.

Скочих на крака и се обърнах към него.

— Не го докосвай — предупреди ме Белочек. И се спусна по стълбището.

Аз взех ножа.

— Джак...

Обърнах се към Ева и ѝ казах с поглед, че не може да направи нищо. Рок бе дал живота си за мен. Убиецът му можеше да е още жив. Тръгнах към Хосе.

Ева остана зад мен.

— Джак, недей...

Каубоят лежеше по гръб на края на палубата, потънал в увеличаваща се локва гъста черна кръв. Тя капеше през ръба върху мостика и цапаше носа на изутия му ботуш. Голяма част идваше от гърдите и корема му, но повечето се стичаше през гърлото му, където куршумът бе пробил идеално кръгла дупка и очевидно бе засегнал артерия. Главата му бе отметната назад от изстрела. Той бе съборил шапката и тупето, под които се откриваше гол череп.

Приближих се. Ева зад мен извика Лео.

Наближаващата смърт бе направила изпитото лице на мексиканеца призрачно бяло. Черните му очи приличаха на гаснещи въглени в изстиващ огън, но в тях още имаше частички блясък. Не можех да разбера дали още диша, но чух слаб стон, като глух звук от далечен рог, да се надига от корема към пробитото гърло. Над него се носеше отвратителна смрад, мирис на гнилоч и жлъчка, която явно се изливаше с обилно изтичащата му кръв. Напълно голата му глава ме заинтригува. Дали не беше рак? Химиотерапия? СПИН? Почти виждах черепа под кожата му. Спомних си картинка от тетрадката на Дан: стара вещица, която не може да откъсне ръцете си от косата му. Само въшки ли беше търсила?

Какво искаше да ми каже Рок с последната си дума?

Преглътнах, за да премахна буцата, заседнала в гърлото ми. Черните очи на каубоя гледаха безизразно в празното пространство. Посегнах бавно с ножа и го подпъгнах под падналото тупе. Внимателно го вдигнах и открих сърповидната сянка под него на задимената слънчева светлина. Скалпът беше нашарен и с нездрав жълтеникав цвят. По него нямаше нито косъм. Продължих да повдигам перуката, докато не я свалих напълно от главата му.

Беше плешив като църковно кубе. Нямаше дяволски рога. Какво, по дяволите, си мислех?

Изведнъж кървавите му ръце се стрелнаха нагоре и ме хванаха за врата. Сграбчих китката му и вдигнах ножа. Палците му се забиха в трахеята ми. Задавих се и зрението ми се замъгли. Ева изпищя зад мен.

Забих ножа в гърдите му, острието мина с пукане през кости и мускули. Но палците му продължаваха да притискат шията ми, дългите му ръце имаха желязна хватка. Натиснах ножа по-дълбоко. Той стисна още по-силно и напълно прекъсна притока ми на въздух. Главата ми се напълни с кръв. Причерня ми. Сгърченото му в гримаса лице започна да изчезва пред погледа ми. Виждах само белите му зъби и празните орбити на очите.

Един труп почти ме беше удушил.

— Вдигни глава, Джак.

Напрегнах очи и видях голия до кръста Белочек да засенчва слънцето. Около него се виеше черен дим. Гласът му беше спокоен. Държеше брадва с дълга дръжка.

— Внимавай.

Извих глава колкото можех по-назад, гърлото ми още беше в хватката на убиеца. Белочек вдигна високо брадвата.

Каубоят изпищя. Очите му се съживиха.

Брадвата падна със свистене.

Плисна кръв, острието разцепи врата му и се заби в палубата. Желязната хватка на каубоя се отпусна. Отскубнах се и станах задъхан, лицето ми бе опръскано с кръв.

Белочек се мъчеше да извади брадвата от дървото. Главата на каубоя лежеше от едната ѝ страна, но не беше напълно отделена. Белочек заряза брадвата, наведе се над трупа и извади ножа от гърдите на мъртвеца. След това пъкна острието под упоритото снопче от плът и сухожилия и с едно рязко движение нагоре го преряза. Взе главата и без да се бави нито миг, я захвърли в океана. Тя веднага потъна.

— Джак...? — Ева беше до мен и гледаше ужасена кръвта по лицето ми. Кимнах ѝ, за да ѝ кажа, че съм добре.

Белочек взе тупето от палубата и също го хвърли във водата. Погледна ме как разтривам подутия си врат и след това се обърна към Ева.

— Помогни ми, скъпа. — Хвана трупа за ръцете и посочи към краката му. Ева стоически го вдигна за глезените и двамата го метнаха през борда. Трупът плъсна във водата и бавно изчезна в нея.

Белочек намери някаква плажна хавлия на пода и забърса кръвта. Когато вдигна очи, видя, че го зяпам и хвърли хавлията към мен.

— Не се тревожи, приятелю — каза. — Обезглавяването върши работа.

[1] Cabron (исп.) — рогоносец. — Б.р. ↑

ШАНГО

„Орхидея“ потъна, но не и без следа. Океанската повърхност бе обсипана с останки и покрита с мазен петролен разлив във всички цветове на дъгата. Във водата плуваха оранжевата възглавница на пластмасовия стол, празна бутилка минерална вода, завит на кълбо чифт копринени чорапи, парчета от счупени дървени дъски, бял буфер с привързано сиво въже, неотворен картон „Марлборо“, парчета хартия и по-малки осколци. Съвсем близо до нас, толкова близо, че в началото се почудих дали да не се пресегна с една пръчка и да го извадя, плуваше червеното горнище от банския на момичето. Този малък ярък издайник скоро щеше да бъде изхвърлен на брега заедно с другия боклук. Той увеличаваше тревожността ми дотолкова, че в един миг се усетих, че оглеждам повърхността за трупа ѝ. Ако не е било разкъсано от взрива, тялото ѝ, както и това на Хосе, досега да е потънало на дъното. Обаче аз не спирах да се чудя кога щеше да изплува отново.

— Чак след няколко дни — каза Белочек. Обясни, че толкова време е необходимо на бактериите вътре, за да образуват достатъчно въздушни мехурчета, които да повдигнат тялото. — Дотогава отдавна ще сме си заминали — увери ме той.

Сигурно трябваше да се замисля откъде знае за такива неща като мехурчетата в потопени в морето трупове, но не смятах да подлагам знанията му на съмнение. Белочек криеше повече тайни, отколкото можех да са надявам да разкрия някога. Отпускаше по малко информация, когато решеше, че трябва да я знам, нито миг по-рано. Съгласих се да търся златото, но това беше неговият кораб и той командваше. Бях най-обикновен член на екипажа му.

По-късно изплувалите трупове можеха да се окажат проблем, но сега Белочек се тревожеше повече за дима от пожара. Поразпръсна се, когато „Орхидея“ потъна, но докато съдът гореше, издиганият се от него пушек беше ясен сигнал за опасност. Ако други кораби го бяха видели на хоризонта, можеха да решат да проверят какво се е случило и да уведомят мексиканската брегова охрана. Заради тази възможност бяхме притиснати от времето. Трябваше да извадим златото, да го

натоварим на „Магъосник“ и да изчезнем, преди някой да се появи. Белочек реши, че с Ева трябва да се гмурнат веднага. Отдолу щяха да пуснат надуваемите товарни сакове, пълни със злато. Аз щях да ги разтоварвам в аварийната лодка и да ги пускам обратно празни.

Нямахме много време за приказки, но аз имах въпрос, на който исках ясен отговор.

— Ами скатът? — попитах. Ужасният образ с главата на Кенди се бе запечатил ярко в съзнанието ми.

Белочек вадеше забитата в палубата брадва.

— Вниманието е най-добрата защита — каза. — Но също така трябва да се въоръжим.

Не бях сигурен какво има предвид. Но истинската същност на въпроса ми оставате недокосната.

— Какво знаете за него? Кой ви каза?

Белочек освободи брадвата и я вдигна.

— Възрастният мъж от плажа в Бока. Май беше един от лодкарите, които ви отказаха.

Старецът със сламената шапка, който куцаше ужасно. Спомних си, че видях Белочек да говори с него малко преди да тръгнем. Тогава каза, че се е консултирал с него за плаването до Пунта Пердида. Но не спомена да са говорили за Белия дявол.

Не му повярвах.

— Защо не ни казахте? — попитах. — Можехте да спасите живота на Дъф. И на Кенди. — Погледнах посинелия труп на Рок, който започваше да се вмирисва. — Можеше дори и той да остане жив. — И пак се извърнах към Белочек, който бършеше кръвта от острието на брадвата. — Защо не ни предупредихте?

Той огледа Ева и мен, сякаш се опитваше да прецени доколко съм искрен. В очите му проблесна дързост.

— Много просто, имах нужда от помощта ви.

Наглостта на казаното ме порази. Ева изглеждаше също толкова изненадана. Гледахме го вцепенени, без да отговаряме.

Наистина беше просто. Ако ни беше казал, че във водата има скат — човекоядец, кой от нас щеше да му помогне да търси златото? Измамата му имаше чисто практическа цел, а сега вече бе разбрал, че няма какво да крие. Дъф, Кенди и Рок бяха мъртви, да не говорим за блудния ми брат. Но с Ева още бяхме тук, пред него, задавахме

въпроси и чакахме команди. Колкото и гняв да изпитвахме, колкото и да го смятахме за виновен, той беше наясно, че в играта бе влязъл голям залог. Едно отчаяно морско чудовище бе подкопало волята ни. Виждах го по лицето на Ева — мрачната решителност в свитата ѝ уста, ледената непоколебимост, излъчваща се от зелените пламъчета в очите ѝ. Може би винаги са били там, но просто не ги бях забелязал досега. Нейното търсене продължаваше по-дълго от моето. Същата тъмна сила, заразила нея, сега заразяваше и мен. Белочек бе наблюдавал процеса и сега виждаше, че тя ни побеждава. Знаеше, че вече няма да го изоставя. Не и след като бях стигнал толкова далеч, не и след толкова жертви. Единственото нещо, което все още имаше някакво значение и можеше да придаде стойност на изгубените животи, беше съкровището, очакващо ни на дъното на океана.

Златото беше всичко. Вече го исках не по-малко от него. А като се има предвид, че приятелите ми бяха загинали заради него, сигурно го исках още повече.

— Не се страхувате от ската, така ли? — попитах.

— Напротив — отвърна. — Ще съм глупак, ако не се страхувам.

— Защо ни преследва? — попита Ева. — Това не е... естествено.

— Боя се, че нямам отговор на този въпрос. — Той се обърна и присви очи към далечното градче. — Може би трябва да се допиташ до магьосника.

С Ева се спогледахме.

— Магьосникът? — попитах.

— Високият тъмнокож свещеник. Този, за когото каза, че носел очила и тюрбан.

Спомних си го как води процесията и дава тон на пеещите.

Белочек ме погледна.

— Онзи маракас, който си намерил на улицата, се нарича „шок-шок“. С него магьосникът призовава техния бог.

Спомних си как свещеникът го държеше нависоко, спомних си и ромбът с дългата опашка, гравирани в овалната част на кратунката.

— Искате да кажете, че скатът е част от религията им, от култа към Шанго?

Белочек свали острието на брадвата на пода и се подпря на дръжката. Той се взря в нас за миг, сякаш пак се чудеше колко може да ни каже или колко ще повярваме.

— Шанго — започна да обяснява той — е бил богът на гръмотевиците в Нигерия. Йоруба го наричали Джакута, огневержецът. Управлявал света с ослепителните си огнени стълбове и ужасяващ рев. Само един човек от племето имал силата да го призове — Обае, магьосникът, шаманът.

Пак се обърнах към Ева. Изглеждаше заинтригувана като мен.

Белочек извърна очи към хоризонта.

— Когато предците ми били отведени от Африка в окови, богът нямал достатъчно мощ, за да ги спаси. Казват, че паднал от небесата в морето и ги последвал през океана. По пътя към Бразилия, край остров Тобаго корабът, на който ги превозвали, станал жертва на буря. Целият испански екипаж загинал. Само шепа нигерийци оцелели. Магьосникът твърдял, че е призовал бога им, който се надигнал и унищожил похитителите.

Белочек се обърна към нас.

— Магьосникът бил бащата на Хектор — каза. — Кръстих тази яхта в негова чест.

Стоях и го гледах със зяпнала уста. След това се обърнах към Ева. Въпросът, който ѝ бях задал преди дни, най-накрая получи отговор. Откъде идва странното име на яхтата? Тогава тя си мислеше, че знае, но не и това, което научи сега. Лицето ѝ бе бледо като трупа в краката ѝ. Яхтата не бе наречена на някакъв мъгляв мит за черна карибска вуду магия, а на праотеца на Белочек и неговата мистична вяра. Тя бе устояла на железните окови, бе прекосила величествения океан. Не биваше да се изненадваме, че е оцеляла в наследниците му.

Обърнах се към Белочек.

— Но вие не вярвате в това... нали?

Той вдигна брадвата и я сложи настрана.

— Това е само легенда — каза и впи очи в моите. — Но долу наистина има същество, което иска да ни унищожи. Ако нямах здрав разум, щях да кажа, че легендата е оживяла.

Двамата не откъсвахме очи от него.

Външно безразличен към невероятното предположение, което току-що направи, Белочек се зае да разреши проблема с трупа на Рок. Ако отнякъде се появише патрул, на яхтата не трябваше да има нищо, което да ни свързва с взрива на „Орхидея“.

— Долу под чувалите за платната има мушама — обърна се той към Ева.

Тя се поколеба и обърна очи към мен. Разменихме си погледи, пълни с обърканост и безсилие. Смирено приехме егоистичното си съучастничество в разгръщащата се край нас мистерия.

Тя слезе. След малко се върна със сгъната синя мушама. Без да каже дума я разгърна, изтръска я и я постла на палубата. След това грабна китката на Рок, Белочек го хвана за глезените. Усетих как се присъединявам към тях като в транс, като хващам другата му изстинала ръка. Тримата вдигнахме масивното му тяло и го поставихме на мушамата. Загърнахме набръчканата пластмаса и я завързахме с дълго найлоново въже. Белочек отвори големия капак на покритата с кръв палуба около кормилната част и с дружно усилие, напрегнавши всички сили, тримата свалихме увитото в синя мушама тяло в тъмния като гробница отвор.

Затворихме капака. Белочек изглеждаше доволен. Вдигна брадвата на рамо като дървосекач и слезе долу да се преоблече. С Ева напълнихме кофи с морска вода и започнахме да чистим кръвта по палубата. Опитвах се да не мисля, че Рок е мъртъв, че тялото му се разлага под краката ми. Опитвах се да потисна мисълта, да скрия дълбоко в съзнанието си надигащата се буря от емоции, а аз да се захвана с най-необходимото за момента. Оказа се по-лесно, отколкото бях очаквал. Докато бях залисан в работа, мислите ми се въртяха на пълни обороти на повърхността, а под тях, като спокойните дълбини под бурно море, се разстилаше чувство на нереалност и отчужденост. Сякаш мислите и действията ми нямаха нищо общо. Дори ужасната смърт на Рок не можеше да смути тази неподвижност в съзнанието ми. Усещах това странно отчуждение, откакто ме сполетяха кошмарите на брега. Откровенията на Белочек само го направиха по-силно. Зловещите му твърдения и гибелната заплаха, която се криеше в тях, сякаш правеха света около мен още по-нереален.

Коленичихме, за да изтъркаме кървавите петна. Докато работех рамо до рамо с Ева, се сетих, че за първи път съм толкова близо до нея, без да мисля за секс. Сега ми се струваше друг човек — отдадена на задачата си жена със собствен ум и воля, отделени от красотата ѝ. Зъбите на смъртта бяха изгънили привързаността помежду ни. Там, където само преди часове бе бушувала дива страст, сега се бяха

настанили хладина и решителност. Не си продумвахме, телата ни не се докосваха. Пълзяхме по сцената на убийството, търкахме кръвта като мълчаливи роби, служещи на сатанински господар.

Когато свършихме работа, Ева слезе долу да се преоблече и да си вземе принадлежностите за гмуркане. Белочек се появи на палубата с пъшкане в пълно снаряжение и с кислородна бутилка. Носеше харпун, който виждах за първи път. Стрелата му беше дълга със завит връх. Под дулото бе прикрепена резервна. Докато оставяше харпуна на страничната пейка от тиково дърво, забеляза пистолета на Хосе до ножа и до пропитата с кръв шапка. Провери барабана на револвера — бяха останали два куршума. След това върна оръжието на пейката.

Вдигнах шапката и огледах тюркоазените мъниста и малкия, изрязан от кост, волски череп на панделката. Дяволските рога на черепа го превръщаха в подходящ за притежателя си герб.

— Май е вярно — казах. — Някои хора наистина се превръщат в дяволи.

— Така е — отвърна Белочек. — Особено когато е намесено злато. — Взе енергично шапката в ръце, като се стараеше да избегне кръвта по периферията. — Метаморфозата на Хосе очевидно е била пълна. — И хвърли шапката към водата.

Видях я как кацна върху една вълна без пяна и се заклати на повърхността.

— Хората от Пунта Пердида ме мислеха за дявол — казах.

— Така изглежда.

— Затова ли са отрязали главата на Дъф?

Не беше сигурен.

— И вие ли затова отрязахте главата на каубоя?

Белочек изглеждаше учуден.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, Джак. Просто исках да съм сигурен, че копелето е мъртво.

По всичко личеше, че казва истината. Вече не знаех на какво да вярвам.

— Убих едно момиче на „Орхидея“ — казах. — Вие убихте Хосе с брадва. Откъде да знаем, че не са прави? Може би наистина олицетворяваме злото?

Белочек се обърна и ме погледна.

— Трябва да внимаваме, Джак. Всички трябва да внимаваме.

Извърнах се пак към водата. Шапката беше изчезнала.

От стълбата зад нас се появи Ева и изнесе принадлежностите си за гмуркане на палубата. Проследих я с очи по мостика и бях поразен колко крехка изглеждаше. Не го бях забелязал, докато търкахме рамо до рамо кръвта на палубата. Сега ми се стори изтощена и уязвима, сякаш беше в транс от всичките убийства. Когато седна на пейката и се протегна към кислородната си бутилка, ми хвърли тъжен поглед, от който сърцето ми се сви. Почувствах прилив на нежност и съжаление към тази жена, хваната като всички нас в безмилостния капан на съдбата.

Белочек вдигна кислородната си бутилка на пейката.

— Би ли ми помогнал, Джак?

Седна тежко пред нея и аз му помогнах да прекара ръцете си през презрамките.

— Гмуркането вече не ми носи удоволствие като преди. Цялата тази потискаща апаратура! — И той закопча колана на кръста си. — Май наистина не сме деца на океана.

Според мен това беше вече повече от ясно. Подадох му колана с баласта и го погледнах в очите.

— Знам, че не вярвате в тези глупости за ската — казах.

— Няма значение в какво вярвам, Джак. По-важното е ти в какво вярваш.

— Не вярвам в скатове богове, това е сигурно.

Белочек закопча и колана с баласта около кръста си.

— Тогава кажи ми в какво вярваш. Например, вярваш ли, че кръстът на врата ти е спасил живота?

— Така изглежда — отвърнах.

— Тогава мога да предположа, че вярваш в християнството, в милостивия Бог, който спасява чедата си от страданията.

Замълчах. Никога не съм можел да кажа точно в какво вярвам.

— Да, нещо такова.

— Но не си виждал този бог нито веднъж, нали?

Пак замълчах за кратко.

— Разбира се, че не.

— Значи вярваш в бог, когото никога не си виждал, но отказваш да повярваш в бога пред очите ти.

Не знаех какво да отговоря. След това почувствах раздразнение.

— Това същество не е бог — казах. — Сигурно има някакво обяснение.

Белочек изчисти маската си.

— Предполагам имаш предвид научно обяснение. Боя се, че само толкова напред виждаш, но с удоволствие бих опитал да ти го дам. Би ли бил така добър да ми подадеш плавниците? Направих каквото ме помоли и хвърлих поглед на Ева. Тя изглеждаше също толкова заинтригувана.

— Сигурен съм, че си наясно — започна Белочек, — че в природата съществува голям потенциал за крайни вариации. Това е основата на еволюцията. Хромозомни мутации могат да доведат до промяна на белези и поведение. В някои случаи те могат да предизвикат появата на невиджани същества. Такива аномалии, разбира се, са редки и в огромния световен океан обикновено минават незабелязани. Свидетелствата за такива необикновени същества са обикновено в рамките на анекдота, ограничени са до инцидентни наблюдения на повърхността. Затова доказателствата за съществуването им са ненадеждни и често никой не им вярва, но все пак съществува изобилие от документи, които ги отразяват.

През 1848 година капитан Питър М'Куи от кораба „Дедал“ на Нейно Величество докладвал в Британското адмиралтейство, че видял петнайсетметрова морска змия край нос Добра надежда. През 1850 френски естествоизпитател съобщил за гигантски октопод, който сграбчил кораба му и свалил един моряк от палубата. През 1861 френският боен кораб „Аектон“ се борил с огромен кървавочервен октопод. През 1877 капитан Х. Л. Пиърсън от кралската яхта „Осборн“ забелязал грамадно непознато морско същество край брега на Сицилия. През 1880 капитан С. У. Хана уловил във водите на Ню Харбър, Мейн, десетметрова змиорка, която приличала на акула. Такова същество не бил виждал дотогава.

— Морски чудовища — прекъснах го. — Легенди. Същества, за които се твърди, че са живели отдавна. Тогава не е имало фотоапарати. Моряците са си измисляли. Край тях не е имало морски биолози, които да потвърдят фактите.

Белочек не беше впечатлен.

— Подобни наблюдения има и досега. Бърнард Хувелманс, бащата на криптозоологията, е съставил списък с 358 „важни“

съобщения. Само преди година откриха на чилийския бряг огромно желатиноподобно същество. Десетметровата грамада от плът е идентифицирана от Центъра за опазване на китовите в Сантяго като безгръбначно. Подозират, че може да е нов, непознат вид.

Подозренията си имат своите основания. Страховитата *Megachasma pelagios*, една от най-големите породи акули в света, е била напълно непозната, докато екземпляр от нея не изплувал случайно през 1976 година. Индо-тихоокеанският кит е открит, когато преди 30 години намерили черепа му на брега на Австралия и после още един на африканския бряг. Но жив представител на този вид не е виждан нито жив, нито мъртъв.

Глобалната класификация на морските животни включва над 20000 вида риби. Към нея всяка седмица се прибавят средно по три нови вида. 80% от съществата, открити на дълбокото океанско дъно, са непознати. Учените твърдят, че из цялата световна морска шир може би има към 5000 неописани вида.

— Откъде знаете това? — попитах.

Белочек стана мрачен.

— През цялото ми детство възрастните мъже ни разказваха истории за бога Шанго, който паднал в морето. Рибарите на острова си имаха поговорка: „Кое е най-страшното същество в океана? Това, което никой никога не е виждал“. И аз като теб исках да знам истината. Може би най-накрая сме я намерили.

Вгледах се в него за миг, след това се обърнах към Ева. Тя изглеждаше изумена и невярваща също като мен.

— Все още не разбирам, защо скатът се опитва да ни убие — каза тя.

— Има неща, които не могат да се проумеят. Загадката на Белия дявол е загадката на самата природа. По същия начин можеш да попиташ защо умираме.

— Трябва да има разумно обяснение — настоях.

— Разумните обяснения са за разумните хора. — И той присви очи към Пунта Пердида. — Кой знае, може да е дошъл да пази прокълнатото им злато, да се погрижи да остане завинаги на океанското дъно.

Погледът му се замъгли и се сведе към водата. Обърнах се към Ева, но никой от нас не продума. Стана ни ясно, че Белочек се е

отклонил от познатия път, навлязъл е в неизвестното, в своята „terra incognita“. Нямах представа дали още беше с всички си. Бях сигурен обаче, че не искам да губя своя разсъдък.

— Чудовищата съществуват само в приказките — казах.

Белочек ме погледна, след това се извърна към хоризонта.

— Познанието ни има граници — отвърна ми той. — Вярата също. — Накрая ни остават само историите, които са ни разказвали.

И тримата поседяхме, без да проговорим. След това Белочек излезе от транса и се зае пак с подготовката си за гмуркане. Нагласи колана с баласта. Прочисти регулатора. Стана с мъка от пейката, притиснат от тежестта на екипировката.

— Не забравяй да си нащрек, Джак, винаги бъди нащрек. — Взе харпуна и огледа извития му връх. Започвах да се чудя дали все още иска да го използва, след като смята съществуването за „бог“. Но подозренията ми, че е обхванат от съмнения, бързо бяха разсеяни. — Ако случайно видиш Белия дявол, моля те, направи ми услуга — каза той и кимна към револвера на мексиканеца на пейката. — Стреляй по гадното копеле, цели се в главата му.

ЗАБРАВА

Първото доказателство, че са стигнали живи и здрави до кораба беше сакът, който изскочи на повърхността. Яркожълтият, покрит с полиуретан балон, напълнен с въздух от допълнителната бутилка, която свалиха със себе си, се появи само на няколко метра от борда на аварийната лодка на мексиканеца „Зодиак“. Тя бе вързана за кърмата на лодката на „Магьосник“, в която стоях вече половин час. Бях закотвен точно над потъналия „Аргонавт“ и директно под палещото слънце. Разхлабих въжето на котвата и загребах към чантата. Като стигнах, се протегнах към нея с куката. Чантата бе тежка като желязна котва. Вместо да я вдигна, придърпах лодката към нея. Под жълтия купол на балона едва различавах черните ѝ каишки, а вътре — приглушения блясък на златото. Беше прекалено тежка, за да я извадя на един път, налагаше се да я разтоварвам кюлче по кюлче. Само че бързо разбрах, че не мога да стигна до нея от височината на лодката, не и без да се преобърна. Трябваше да сляза във водата и да разтоварвам оттам.

Наречете ме страхливец, но не изгарях от желание да плувам беззащитен на повърхността, без да знам какво се крие отдолу. Дали Белият дявол беше африкански бог или някаква дълбинна генетична мутация, не беше важно. Единственото, което имаше значение, бе, че е способен да убива. Въпреки че не бях видял и следа от него, докато чаках в лодката, а пък и Белочек и Ева очевидно бяха стигнали до кораба, без да бъдат погълнати по пътя, не можех да си избия от ума, че скатът дебне отдолу и чака подходящ момент или подходяща жертва. От неговата рибя гледна точка два космати бели крака, висящи апетитно под вълните, са определено за предпочитане пред едър тъмнокож мъж със страховит харпун и жена с блестящ нож в ръка. Чудовището вече имаше един нож в гърба. Аз му го бях забил и сега се чудех дали няма да търси отмъщение.

Накрая осъзнах, че нямам избор и прескочих през кърмата във водата. Беше хладна и освежителна. Изведнъж грижите ми за ската изчезнаха, тъй като се наслаждавах на спасението си от слънцето.

Доплувах до жълтото кълбо и бръкнах в сака под него. Обвих пръсти около едно от кюлчетата и се опитах да го вдигна. Вместо това, то ме дръпна надолу и едвам успях да изплувам, докато плюех вода. Едно-единствено кюлче тежеше повече от колан с баласт. Ева каза, че тежи 400 унции, което е около 12 килограма. Белочек предложи да ги разтоварвам на „Зодиак“ и на нашата лодка. Сега усилието ми се струваше непосилно.

Опитах пак, като бръкнах с дясната ръка в чантата и сграбчих силно кюлчето, притиснал пръсти в задните му жлеbove. Хванах се здраво за лодката и го вдигнах. Цяло лято бях вдигал двайсетлитрови кофи с боя, ръцете ми бяха заякнали и хватката ми беше надеждна. Въпреки това, за да вдигна едно кюлче, трябваше да събера всичките си сили. Лодката се наклони, когато го измъкнах от водата и с усилие го прехвърлих вътре. Чух го да се плъзва тежко по стената и да спира внезапно на пода. Повторих действието и след няколко минути бях разтоварил дванайсет кюлчета. Остана едно, но го оставих за тежест. Отворих клапата на балона, пуснах въздуха и го видях бавно да потъва след сребриста следа от бълбукащи мехурчета. За секунди беше изчезнал.

Като видях колко бързо се скри, изведнъж изтръпнах: скатът можеше да се спотайва точно под краката ми. Хванах се за лодката, бързо отидох от другата ѝ страна и като балансирах с теглото на златото, непохватно се прехвърлих вътре.

Успях, бях жив и първият от многото сакове със злато бе успешно разтоварен. Обзет от въодушевление, грабнах едно кюлче. Лодката изгуби равновесие и се наклони силно, а аз се стоварих болезнено върху купчината и си ударих главата в страничната стена. От удара ми се зави свят. Пропълзях до седалката, започнах да търкам черепа си и да поглаждам наранените колене. По краката ми покапа кръв — раната от ухапано на носа ми се беше отворила. Стиснах я, за да спра кръвенето, и започнах да ругая мъртвото момиче под носа си. Малката кучка заслужаваше да умре. Шибана откачалка.

И изведнъж се осъзнах. Какви ги мислех? Бях гледал как изтича кръвта на съвсем младо момиче в краката ми. Не бе минал и час и вече грубо я ругаех. Да не би с изтичането на кръв от сърцето ми, то да е станало студено и празно?

Внимателно посегнах пак към купчината и вдигнах от нея едно кюлче. То отново извика в ума ми монетата на Белочек, която Дан му бе пратил. Излъчваше същия богато нюансиран блясък, искреше прекрасно, а под жаркото слънце — направо ослепително. На задната част на продълговатата тухличка имаше застинали мехурчета, разделени от жлеб. Очевидно дефект на лаярския процес, но пък правеха кюлчетата по-удобни за хващане. Предната страна бе гладка и плоска, с печат, на който бе отбелязано теглото и чистотата на златото, а до тях със ситни букви бе отпечатана някаква неразбираема дума. Както всички останали кюлчета и това бе отчупено в единия ъгъл. Според Белочек това била цената на пробата, направена от производителя на отливките.

Сложих кюлчето в скута си, избърсах с хавлия капките и лъснах повърхността му. Сега отпечатаните номера се виждаха още по-добре: 399.96 тройунции. 935 чистота. Наистина беше чисто. Жълтото злато блестеше като матирано огледало, почти виждах лицето си в него. Изведнъж от носа ми падна капка кръв и се стовари върху отпечатаното име. Избърсах я с пръст, но видях, че кръвта е влязла в издълбаните букви и ги откроява ясно.

Забрава.

От тази дума ме побиха тръпки. Бях я срещал в училище, май по време на курс за Милтън. „Забрава“ беше другото име на бездънната бездна на ада. Сигурно е знак на монетния двор или лого на производителя на отливките. Алюзия за Хадес — бога на подземното царство и мъртвите, древния бог на скъпоценните метали, скрити в земните недра. Докато се вирах в потъналата в кръв дума, тя сякаш се разтвори в червената течност и се превърна в светлина. Тръпките на ужас постепенно се превърнаха във въодушевление, завладяващо чувство на всеобхватност и мощ. Ръцете ми затрепераха.

В скута ми лежеше четвърт милион долара, а в краката ми проблясваха още единайсет кюлчета. Седях върху почти три милиона долара!

Тъкмо си го помислих и до лодката изскочи още един жълт сак. Този път нетърпеливо се хвърлих във водата и веднага започнах да разтоварвам златния товар.

Белочек бе купил два сака за операцията. Докато разтоварвах единия на повърхността, той и Ева пълнеха другия долу. Скоростта на

действието зависеше от няколко фактора. Единият беше достъпността. В сандъчето с инструменти, което свалиха в развалината, имаше къс трион. Надяваха се с него да изрежат отвор в корпуса, за да получат директен достъп до помещението със златото. От бързината, с която вторият сак последва първия, заключих, че вероятно точно така са направили. И сега, освен вероятността да им свърши въздухът, единствената друга истинска опасност беше скатът.

Планът беше Белочек да стои на пост с харпуна, докато Ева, въоръжена само със сгъваемия нож, излиза в открития океан, за да вземе празната чанта. Разбира се, имаше опасност потоците тиня, ако са много силни, да избутат обезвъздушения балон далеч от целта му. Истинското изпитание на системата щеше да дойде, след като пуснех празния сак. Дали щеше да падне така, че Ева да го намери? И ако го намери, щеше ли да успее да стигне до развалината, без да се натъкне на ската?

Само мисълта за това ме изпълни с безпокойство. В мига, в който разтоварих сака, изпуснах въздуха от балона и бързо се прибрах в лодката. Сакът бързо полетя надолу. Надникнах през борда и видях мехурчетата. Като изключим останките от „Орхидея“, повърхността беше празна и ясна, без следа от живо същество. Огледах океана около себе си и се замислих какво бих направил, ако видех Белия дявол. Револверът лежеше в пълна готовност в джоба на седалката до мен. Въпреки че никога през живота си не бях стрелял, с удоволствие щях да опитам. Имаше два патрона. Може би достатъчно, за да убия звяра и да залича натрапчивия спомен от лицето на Кенди.

Точно когато образът ѝ отново изплува в съзнанието ми, забелязах раздвижване на плажа. На него се бе събрала група мъже и доколкото виждах в далечината, бяха обградили дребен прегърбен силует, облечен в черно. Без съмнение старицата, която срещнах през нощта на брега. Мислено се напсувах, че оставих бинокъла на „Магьосник“. Без него нямаше как да видя ясно какво точно правят. Старицата май се бе привела над нещо и посягаше към него с голи ръце, но обградилите я мъже я скриваха от погледа ми. След малко ми се стори, че вдигат нещо от водата. Всички вкупом го понесоха по брега, приличаха на траурна процесия.

Спомних си веднага сцената, на която бях станал свидетел — подпухналото тяло на Дъф и старицата с главата му. Без съмнение

всичко се повтаряше — този път посред бял ден и с трупа на Кенди. Разбира се, нямаше как да съм сигурен, че е Кенди. Не зърнах морковената ѝ коса, нито дългите ѝ бели крайници. Но нещо ми подсказваше, че е тя. Защо иначе тези мъже ще се събират на брега и старицата ще идва на куците си крака от толкова далеч? Това, което се случи с Дъф, сега май се случваше с Кенди. Скатът беше освободил тялото ѝ в плитчините и вълните го бяха изхвърлили на брега. Едва ли го правеше нарочно — рибите не носят като кучетата. Но не се съмнявах как го тълкуват местните: още един дявол, погълнат от техния бог и доставен за ритуала им на сушата.

Бях толкова заинтригуван от случващото се на плажа, че не забелязах как зад мен бързо се приближаваше лодка. Когато се обърнах заради шума от мотора ѝ, тя беше само на няколко метра от мен. От време на време бяхме виждали преминаващи лодки, но никоя от тях не се бе приближавала, тъй като очевидно нямаха причина да влизат в залива, а и разполагаха с хиляди основания да стоят далеч от него. Тази обаче се движеше право към мен. Отначало не можах да определя дали е мексикански морски патрул, полицейски кораб или рибарска лодка. Истината беше, че дори не можех да различа коя каква е. Виждах само високия ѝ бял нос и покрива на каютата. Когато се приближи, различих и мъж на предната палуба.

Сигурно са видели дима, помислих си. Или са чули за него. За миг замръзнах и не знаех какво да направя, останки от „Орхидея“ все още плуваха на повърхността. Трупът на Рок се разлагаше на „Магьосник“. „Зодиак“ беше очевидно привързана към моята лодка, а в краката ми лежах три милиона долара.

Какво да направя? Направих това, което всеки изплашен до смърт гринго, на когото не му е чиста работата, би направил — грабнах оръжието.

Беше стар револвер с въртящ се барабан и хлабава дървена дръжка, която поскърцваше в ръката ми. Затъкнах го отзад на кръста и внимателно го скрих под колана на банския си. След това хвърлих хавлия върху златото. Тя едва покриваше купчината кюлчета, но ако човек не подозира какво има под нея, едва ли щеше да отгатне какво крия. Мисълта ми се луташе в хиляди посоки, докато най-накрая се смрази. Инстинктивно станах прав. Стоях така с треперещи колене и гледах приближаващата лодка.

Мексиканецът на палубата не беше ченге, не приличаше и на морски патрул. Беше момче на не повече от петнайсет-шестнайсет години. Носеше мръсна бейзболна шапка с обърната към тила козирка, гумени ботуши и изцапан гащеризон. Пъпчивото му лице бе сгърчено в крива гримаса, половината намръщено, половината усмихнато. Имаше дебилния вид на избягал от дом за малолетни престъпници. Пътуваше върху стар дървен траулер в същия окаян вид като „Орхидея“, само че си беше функциониращ рибарски съд с кранове, лебедки, въжета и съответния такелаж, с множество мрежи и въдици отзад. Сред тази рибарска менажерия едвам се виждаше и другият пътник, изпит и слаб старец със сива брада, който ме гледаше хитро и злобничко. Носеше разръфана, избеляла от времето сламена шапка, а в ръката си държеше дълга стоманена рибарска кука, която приличаше на вълшебен жезъл или на овчарска гега. Незнайно защо се криеше зад опънатите мрежи и нямаше желание да се покаже изцяло пред погледа ми.

Слънцето блестеше в прозореца на каютата, но успях да различа част от лицето на човека, каращ лодката. Май не беше по-възрастен от хлапето на палубата, имаше дебели черни вежди, бе присвил очи, а носът му бе прекадено голям за лицето му. Извика нещо на момчето отвън. Стори ми се, че си приличат и предположих, че са братя.

Момчето на палубата се обърна и извика в отговор, след това ме заговори любезно на испански.

— No comprendo — отвърнах.

Лодката бе спряла и то достатъчно близо, за да изпълни въздуха около мен с воня на мъртва риба. Момчето в каютата излезе на палубата. Тогава видях, че носи същия мръсен гащеризон като на по-малкия си брат, носът му изглеждаше голям, защото е чупен и не е зараснал правилно. Заради това изглеждаше по-грозен и по-гаден от пъпчивото момче, което не спираше да си чеше коляното и да върти кривата си, дебилна ухилена физиономия. Онзи с носа огледа останките от взривения кораб и посочи към плуваща наблизко спортна обувка. Измърмори нещо на брат си и след това извика някакъв въпрос на испански към мен.

— Не говоря испански — казах и свих рамене. — Americano.

Той ме гледа безизразно известно време, след това обърна очи към подозрителната хавлия в краката ми. В сенките зад него старецът

замърмори нещо. Престоят в залива го правеше неспокоен. Беше очевидно, че не е искал да идват.

„Носът“ пак ми зададе въпрос на испански.

— Яхтата се преобърна — казах. — Но аз съм добре. Всички сме добре.

Той ме зяпаше с празен поглед и или не схващаше, или не вярваше, не бях сигурен кое от двете. Свих леко рамене, като се правех на безгрижен. Все едно бях поредният бял турист, прецакал се в океана.

— No problema — казах.

Точно тогава на повърхността изскочи голям жълт балон. Точно между нас и всъщност по-близо до техния съд, отколкото до моя. Тихичко изругах. Очите им залепнаха за него. Закаченият за балона сак и блестящото в него злато се виждаха добре под водата.

— Oro! — извика кривогледото момче.

— Madre de Dios^[1]! — възкликна Носа.

Старецът се появи с клатеца се походка иззад пердето от люлеещи се мрежи. На лицето му бе изписан ужас и той викаше тревожно, докато куцукаше бързо към двете момчета. Не разбирах и дума от това, което казва, а братята, омагьосани от златото, въобще не му обръщаха внимание. Накрая бавноразвиващото се момче сграбчи рибарската кука от ръката на стареца. Втурна се с нея към перилото и се пресегна да издърпа чантата.

— Ей, не пипай! — извиках. Старецът продължаваше да креци и се опитваше да дръпне момчето назад. То го отблъсна и пак се пресегна към балона.

Боях се да не го пробие.

— Остави го! — извиках. — Мой е! — Сграбчих собствената си рибарска кука, пресегнах се над водата и се опитах да отблъсна неговата.

Носа бе изчезнал, но изведнъж се появи с още по-дълга от моята кука. Изблъска брат си настрани, посегна с нея и се опита да закачи чантата.

— Мой е! — виках, докато се борех да го отблъсна.

Куките ни се сплетоха и започнахме да се дърпаме взаимно. Белокосият старец крещеше на момчето, аз също му виках да се

отстрани. Но хлапето рязко дръпна куката и изби моята от ръцете ми. Тя падна във водата на място, където не можех да я достигна.

Пак извиках и го изругах на висок глас, но никакъв резултат. Закачи сака и го придърпа към себе си. След това с брат му се опитаха да го извадят от водата. Хлапетата бяха силни, личеше си, че вадят риба от океана от невръстна възраст. Но товарът в сака беше прекадено тежък и за тях.

Старецът отзад не спираше да ги умолява.

— Por favor! Por favor!

Извадих пистолета и го насочих към небето.

— Пусни я! — извиках. — Пусни я или ще стрелям!

За мое учудване не обърнаха никакво внимание на заканата ми, сякаш нямаше да се осмеля да я изпълня. Носа продължаваше да дърпа куката, а брат му, увиснал на ръба на лодката, протягаше дългата си ръка към сака.

— No, por favor! — викаше старецът.

Прицелих се към момчето, което се протягаше към сака.

— Ще стрелям! — казах. — Кълна се в Господ, че ще стрелям!

Пъпчивото лице на момчето беше почервенияло от напрежение. Той вдигна към мен неестествената си полуусмивка и се взря в пистолета в ръката ми. Брат му и старецът също гледаха в него.

Протегнатата ми ръка затрепери. Ако не дръпна спусъка сега, тайната ни нямаше да бъде опазена, щяхме да загубим богатството. Всичко случило се, всичко, което ме доведе дотук, щеше да отиде на вятъра. Но можех ли да дръпна спусъка? Бих ли убил момчето за един сак злато? Ако го направех, трябваше да убия и останалите. И след това да потопя кораба им, както бях направил с „Орхидея“.

Момчето бръкна по-дълбоко в чантата и пръстът ми бавно се стегна около спусъка. Сякаш движението на ръката му и на моя пръст бяха взаимно свързани, като зъбчати колела в някакъв космичен апарат. Бяха части от същата машина, която караше сърцето ми да бие, разклащаше лодката, запалваше слънцето. Винтчета в черната кутия на съдбата, довела ме дотук и поставила пистолета в ръката ми и това гримасническо момче, пред очите ми. Наречете ме дявол, но в краката ми лежеше цяло състояние, а светът зависеше от това дали ще дръпна спусъка. И ако не го дръпнех сега, ако не го дръпнех сега...

Тогава водата под нас побеля.

Хлапето отдръпна празната си ръка и се върна нагоре по корпуса на лодката. Огромният бял скат изскочи на повърхността и грамадното му тяло полетя във въздуха. Рогата му стърчаха, а устата му висеше отворена. За милиметри пропусна трескаво прибиращия се крак на момчето, което се прехвърляше над перилото. От съществото, понесло се с лекота над вълните, заваля дъжд. Едното му крило сочеше небето, а другото докосваше мястото, от което изскочи. Вдигнах пистолета, насочих го към луннобялата стена от плът и стрелях веднъж в раздвижената вода. Силният изстрел ме изхвърли назад и ме оглуши. През парливия облак дим видях братята да се оттеглят като подплашени раци по палубата, а старецът продължаваше да ломоти нещо в несвяст, докато размахваше рибарската си кука към звяра. С мощен плясък Белият дявол се гмурна обратно в океана и поля с огромно количество вода моята клатеща се лодка.

Хванах се здраво за перилото и надникнах ужасен към разпенената вода. Каскадата от мехурчета постепенно се разсея. Съществото изчезна в дълбините толкова бързо, колкото се бе появило. Край мен остана само блестяща водна повърхност.

Братята надничаха иззад носа на лодката си със зяпнали усти. Пред невярващите им очи бе изскочила отдавна забравена легенда, морско чудовище от приказките. Вече нямаше как да пренебрегват проповедите на дядо си. Той бутна с куката момчето с носа и го прикани да си тръгват колкото се може по-бързо. Продължи да го гълчи, докато вцепененото хлапе се влачеше към руля и подкарваше лодката. Другото момче ме гледаше, изпаднало в транс, докато траулерът се отдалечаваше. Гримасата, която за малко бе изчезнала, се върна на кривогледото му лице. Само че този път се разтегна до широка учудена усмивка. Сигурно не е слязла от лицето му, дълго след като бяха избягали от залива, помислих си аз.

[1] Madre de Dios (исп.) — Света Дево. — Б.р. ↑

ТАНЦ С ДЯВОЛА

И вторият сак изскочи на повърхността. Само на метър от първия.

Приближих лодката и започнах да преценявам риска от влизането във водата. Скатът не се виждаше никакъв, което ме накара да се зачудя дали пистолетът не го беше уплашил. Не беше вероятно. Куршумът със сигурност не бе уцелил главата му и щом нож в гърба не го бе разколебал, какво би могъл да му причини един мъничък куршум? Според мен не повече от досадно раздражение. Но мисълта за гневно скитащото се отдолу същество увеличи безпокойството ми за Белочек и Ева. Въздухът им всеки миг щеше да свърши и трябваше да се издигнат на повърхността.

Нямахме много време. Рибарската лодка бе изчезнала зад северния край на залива и бързо приближаваше Йелапа или Бока, или може би щеше да стигне чак до Пуерто Валарта. Където и да отиваха, със сигурност в най-скоро време новината за златото и неговия пазител щеше да се разпространи. Старецът можеше и да си премълчи, но момчетата непременно щяха да се раздрънкат. Със сигурност трябваше да чакаме още посетители и се боях, че това щеше да стане по-скоро, отколкото ми се искаше.

Станах и надникнах към водата под балоните. Отразените от повърхността слънчеви лъчи се смесваха с отблясъците на златото в чантите. Разтърках очи. Главоболието, което започна, откакто си ударих главата, ставаше все по-силно. Притиснах палци в слепоочията и опипах болезнената подутина на главата си. От нея в косата ми се стичаше кръв. Сякаш през последните няколко дни кръвта ми непрекъснато се стремеше да излезе навън. През прорези и дупки, охлузвания и цицини, тя непрекъснато се процеждаше през кожата ми, като че ли нещо извън мен жадуваше за нея, а нещо в мен му помагаше. Сигурно беше сърцето ми, безмозъчната помпа, която едновременно ме държеше жив и искаше да ме убие.

Сърцето ми също имаше странно отношение към златото: противоречив двойствен стремеж да даде смисъл на живота ми и да го

приключи. Взирах се в златните отблясъци в саковете и без да се усетя, започнах да се спускам във водата. Може би съществуващо ще се върне да ме убие, може и да не си направи този труд. И в двата случая исках златото. Очевидно повече от живота си. Не си го признавах пред себе си, дори не мислех за това. Просто гледах искрящото злато и правех това, което то ме заставяше: „Освободи ме от водния свят, спаси ме на лодката си. Не обръщай внимание на висящите над дълбините крака и тъмнината под тях. Изплюй солената вода, напълни дробовете с въздух. Издигни ме към блестящото слънце и ме пусни на свобода като бурята“.

Бръкнах в сака, започнах да вадя кюлче след кюлче и да ги хвърлям в клатещата се лодка. Имаше нещо много вълнуващо в това. Овластяване на природата, триумф на волята. Бях надвил страха си, бях се оставил да бъде обсебен. Чувствах се като бог в човешки вид, непобедим и безсмъртен, славен борец, който не се страхува от смъртта.

Чувството продължи само минута.

Сигурно имаше нещо общо с изтощението. Златните кюлчета бяха много тежки, сякаш в тях се бе събрала цялата тежест на света. Когато приключих с първия сак и започнах да разтоварвам втория, ръцете ми трепереха и нищо не можеше да ги спре. Едната ми ръка изпусна рѣба на лодката и плѣсна във водата. Кюлчето в другата ръка ме дърпаше към дълбините като тежестта на вкопчен в мен мъртвец. Мятах се, стаил дѣх, и се опитвах трескаво да се добера до балона на сака. Не успях да го хвана и започнах да потѣвам. През тялото ми моментално се разля ужас, който се сви около гърдите ми и върза вътрешностите ми на възел. Трябваше само да пусна кюлчето, но в ръката си държах ужасно много пари. Потѣвах все повече. Обзе ме паника. Солената вода лютеше на очите ми. „Пусни шибаното кюлче“, казах си. Но ръката не ми се подчиняваше. Ритах и махах със свободната си ръка, но не спирах да потѣвам. Спусках се бързо и също така бързо въздухът ми свѣршваше. Ако не изляза веднага...

Водата под мен потѣмня. Изпуснах кюлчето уплашен. Рогът перка на Дявола плуваше покрай лицето ми. Само за секунда скатът ме погълна. Мощен воден поток ме бутна дълбоко в гърлото му. Мятах се панически. Стените на пастта му бяха здрави, но живи, като твърдата кожа на морска звезда или кората на корал. Посегнах към редиците с

хриле и се порязах на зъби като тръни. Водният поток ме буташе все по-навътре, докато съществото плуваше през дълбините. Видях, че в устата му има две златни кюлчета, заседнали като трохи в хрилете му. В един момент се блъснах в твърда плът. Страхувах се, че скатът можеше всеки миг да затвори стоманеното си гърло и да ме размаже като морски рак. Дробовете ми щяха да експлодират. Започнах да си проправям път към светлината, която влизаше през отворената му уста и ръката ми попадна върху водолазна маска. С широко отворени очи се обърнах да видя неясния силует зад себе си.

Беше Белочек. Маската беше избита от лицето му заедно със завързания на възел регулатор. Маркучът беше увит около врата му като въже за удушване. Подпухналата му глава се клатеше така, сякаш вратът му е счупен, а очите му бяха изскочили и приличаха на билиардни топки.

Прекалено отчаяно се нуждаех от въздух, за да се шокирам. Бутнах регулатора в устата си, прочистих го от водата и вдишах трескаво.

Скатът започна да се спуска. Трябваше да се измъквам бързо, иначе щеше да ме удави на дъното.

Дишах през регулатора, опитах се да измъкна Белочек с мен, но тялото му бе приклещено в тясното гърло и не можех да го освободя. Тогава видях защо. Гърбът му бе пронизан с метална стрела, която бе излязла през рамото му. Тя беше заседнала в гърлото на ската и го държеше отворено, като в същото време не пускаше Белочек. Точно тази заседнала желязна кост не позволяваше на съществото да ме сдъвче.

По дяволите Белочек, трябваше да се измъкна. Поех един последен дълбок дъх, след това извадих регулатора от устата си и заплувах напред. Тунелът от плът кънтеше от ревящите край мен потоци. Скатът се гмуркаше бързо и водата, която влизаше в отворената му уста, се изливаше през хрилете. Борех се с нейната увеличаща сила и се опитвах да избегна острите отвори, като гледах да се хвана за твърдата плът, но кракът ми се плъзна в хрилете и малките остри зъби ухапах глезена ми. Издърпах го, като оставях кървави ленти кожа. Замятах се и тръгнах към горната част на устата. Видях как съществото се опитва да я затвори, а перките рога се притварят като църковни двери. Протегнах се, хванах се за горната челюст и се

измъкнах през рогата. Вече можех да погледна над широкия гръб на ската, но кръстът ми заседна между рогата, а краката ми все още бяха в устата му. Той рязко се изви нагоре, опитвайки се да ме засмуче навътре. Ръцете ми напразно търсеха по твърдата му кожа за какво да се хванат, а звярът продължаваше да прави обратни салта с ловкостта на акробат.

Не знаех кое е горе и кое долу, с краката напред се плъзгах обратно в устата му. Изведнъж, изпълнен с надежда, видях дръжката на ножа да се подава от гърба му. Протегнах се и я хванах. Издърпах се върху обширната лунна повърхност, извадих ножа и се оттласнах във водата.

Преди да се ориентирам, видях размития силует на ската бавно да се обръща към мен. От раната на гърба му се изливаше тъмна кръв, а отворената му паст бързо нарастваше. Усетих как се нося с бясна скорост към нея и осъзнах, че далеч зад звяра се намира блестящата океанска повърхност. Сигурно бях на десет метра дълбочина, а върху мен падаше слънчев лъч. Сграбчих ножа, стиснах зъби и заплувах право към ската.

Съществото падна върху мен като внезапно спуснал се мрак. Разрязах челюстта му с ножа и се опитах да изплувам далеч от него. Но водният поток повлече краката ми към зейналата му паст и когато пак забих острието в твърдата му устна, ножът падна от ръката ми и изчезна с блясък. Хванах ската за извития рог и се вкопчих в него, в борба за живота си. След това се опитах да се набера на него и видях голямото му черно око да ме гледа от съвсем близо. Дори без маска и в мътната солена пареща вода, можех да видя в него отражението на ужасеното си лице.

Съществото се завъртя назад в опит да ме погълне, но аз стисках мускулестия рог и успях да се отдръпна от устата му. Когато отново се понесохме във водата, рогът започна да се огъва към своя симетричен близък и да ме побутва към пастта. Огромното око изчезна от погледа ми и хватката ми започна да отслабва. Водният поток ме теглеше към тъмнината.

Тогава в процепа между събиращите се рога зърнах плуващ към мен силует и проблясването на стомана. Изведнъж рогата рязко се раздалечиха и аз се плъзнах под челюстта на съществото. Изтърколих се под него, блъсках се в редици от хриле, докато силният воден поток

от движението на крилете му не ме изхвърли покрай острата като кол опашка в открития океан.

Мятах се и търсех повърхността. Дробовете ми се пръскаха и зрението ми се замъгляваше от дългата липса на кислород. Видях празния харпун да се спуска бавно покрай мен. Тогава от горе на долу като някакво привидение пред мен се появи лицето на Ева във водолазна маска. Протегна се и притисна изригващия мехурчета регулатор към устата ми. Впих се в него като бебе в гърдта на майка си и засмуках хладни глътки животоспасяващ въздух. Черепът ми изтръпна, тялото ми стана безчувствено, сякаш кръвообращението ми се газира.

Ева ме повлече към повърхността. Върнах ѝ регулатора и когато тя пое дъх, я видях да се обръща надолу към дълбините. Белият дявол изчезваше в мрака, влачейки след себе си кървава следа. В гърба му като карфица бе забита стрела от харпуна. Приличаше на копие на матадор, забито в бик: жестоко и омаломощаващо, но не и смъртоносно. Бях сигурен, че ако успее да изхвърли трупа от гърлото си, щеше да се върне за нас.

Погледнах лицето на Ева, докато ми даваше да си поема въздух. Зелените ѝ очи, които обикновено ми беше толкова приятно да видя, сега бяха мрачни и празни зад замъгленото стъкло на маската.

Тревожих се, че не мога да разчета какво ми казваха.

— Беше нещастен случай — каза ми тя, когато се качихме на „Магьосник“. — Трябва да ми повярваш, Джак, не исках да става така.

Беше трескава и изпълнена с паника. Започна нервно да сваля водолазните принадлежности и да ги хвърля безредно по палубата.

Седнах на пейката от тиково дърво.

— Успокой се — казах. — И ми разкажи какво се случи. — Можех поне да я изслушам, току-що ми бе спасила живота.

— Въздухът ни свършваше — започна тя. — Трябваше да излезем на повърхността. Лео бе открил още две кюлчета в останките и искаше да ги изнесе на ръце. Затова свали колана с баласта, взе кюлчетата и ми даде харпуна. Опитах се да откажа, но той настоя. — Тя седна до мен, отмахна косата от лицето си и ме погледна в очите. — Преди никога не бях стреляла с харпун. Кълна ти се, Джак. Никога.

Слънцето хвърляше сенки по разтревоженото ѝ лице. Устните ѝ трепереха, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Струваше ми се, че казва истината, но се замислях дали просто така ми се струваше само защото отчаяно исках да ѝ вярвам.

— Продължавай — подканих я. — Какво се случи?

Тя отмести поглед към водата и притихна.

— Скатът — каза. Сякаш го виждаше във въздуха пред себе си. — Изникна от нищото. Опитвахме се да избягаме, но... Лео... със златото... — Пак ме погледна с насълзени очи, които приличаха на мокро зелено стъкло. — Опитвах се да убия ската, Джак. Целех се в главата му. Трябва да ми повярваш.

Взирах се в блесналите ѝ очи и осъзнах, че няма смисъл. Нямах друг избор.

— Вярвам ти — казах. Взех ръката ѝ. — Видях златото, което той носеше. Беше заседнало в хрилете на ската.

Гласът ѝ затрепери.

— Беше ужасно, Джак. Ужасно! — Сълзите потекоха по страните ѝ и се сляха с капчиците морска вода, все още капещи от косата ѝ.

Придърпах я към себе си и я прегърнах, а тя се притисна в мен като дете. Изглеждаше по-дребна отпреди, по-слаба и уязвима, сякаш тежестта на всичките тези смърти я беше смалила и обезличила. Преди дни бяхме танцували на същата тази палуба под звездния купол. Стоях лице в лице с красотата и смъртта, за да разплета загадката, която ми поставяха. Сега под палещото слънце двамата приличахме на последните парченца от пъзела, останали ненаместени в голямата картина и все още плуващи в океана.

Исках да я защитя. Чувствах се отговорен, дори виновен, сякаш сам бях стрелял с харпуна. Всъщност дълбоко в себе си изпитвах облекчение, че Белочек е мъртъв. В него имаше нещо много обезпокояващо. Островните митове се бяха смесили с оксфордското му образование, също като капката барбадоски ром с британския му чай. Тази смесица му отваряше очите към зловеща логика, към любопитно сливане или мост към световите. Той бе отменил правилата на обикновения живот и ни бе въвлякъл в нещо непознато и дълбоко. Когато Белочек водеше кораба ни, суеверията и легендите оживяваха.

— Джак...?

Взрях се в лицето на Ева. Сълзите вече ги нямаше, тя бе взела решение. — Трябва да се махаме — каза спокойно. — Взимай златото, което сме извадили и да тръгваме.

Хвърлих поглед над водата. Хоризонтът беше чист, по небето нямаше облаци и слънцето, въпреки че залязваше, все още предлагаше часове светлина. И бреговата ивица беше пуста, местните не се бяха събрали, за да приберат новата торба с кокали. Помислих си, че ако скатът не успее да изплюе трупа, вероятно щеше да остане долу, докато бавно умре в дълбините.

— Не — казах. — Не можем още да си тръгнем.

Ева леко се отдръпна от прегръдката ми и ме погледна в очите.

— Джак...

— При нас е по-малко от половината злато, Ева. Не можем да го оставим просто ей така, за да го вземе някой друг.

Погледна ме сякаш се боеше, че полудявам.

— Умряха толкова хора, Джак. Лео. Кенди. Приятелите ти. Чудовището долу...

— ... Е зле ранено — довърших аз. — Стрелата, която е убила Лео, се е заклешила в гърлото му. Ти пусна още една в гърба му. И аз го прострелях веднъж, а и раната от ножа кърви...

— Стрелял си в ската?

— Да — отвърнах. — Мисля, че го улучих в главата. — Знаех, че това най-вероятно не е вярно, но от патоса, с който съобщих, че съм стрелял в него, се чувствах горд и предполагах, че така ще подкрепя гледната си точка. Казах й за рибарската лодка и момчетата, които се опитаха да вземат златото. — Сега вече всички ще научат — обясних. — Ще започнат да прииждат на рояци.

— Още една причина да се махаме, докато още можем — настоя тя.

— Не — казах. — Златото е наше. Брат ми го намери. Приятелите ни умряха за него. Няма да го оставя на някой друг.

— Но ти сам призна, че нямаме време!

— Имаме, ако побързаме — казах. — Връщам се долу, Ева. Ще ти пращам златото. Трябва само да преценим как да измъкнем чантите от водата...

— Имахме само две стрели, няма с какво да се защитиш.

— Имаме това. — Взех сгъваемия нож на каубоя, който тя бе изхвърлила при останалата екипировка. Пуснах острието навън и го вдигнах към слънцето. В нацърбения му край все още стоеше кръвта на каубоя. Петнайсетсантиметровото острие, което някога ни изглеждаше заплашително, сега беше просто жалко.

Ева ме погледна в очите.

— Не е достатъчно, Джак. Знаеш, че не е... — Тя присви очи срещу мен. — Джак... — Протегна се и докосна челото ми, което бе подгизнало от кръв.

— Нищо ми няма — казах аз и взех хавлията, за да попия кръвта. — Ударих си главата в лодката. Още имам ужасно главоболие.

— Сигурно си получил сътресение — каза тя.

— Не се притеснявай — отвърнах. — Само драскотина е.

Ева остана неспокойна.

— Сигурен ли си... Сигурен ли си, че си добре?

— Напълно — настоях и захвърлих хавлията.

— Трябва да се погрижа за раната. — Тя се протегна и отметна косата ми. — Може да продължи да кърви, ако...

Бутнах ръката ѝ.

— Казах ти, че нищо ми няма!

Ева се отдръпна уплашена.

Не знаех какво ме прихваща.

— Съжалявам — казах и взех ръцете ѝ. — Всичко е наред, Ева. Извинявай, че ти се развиках. Но се кълна, че съм добре.

— Джак... плашиш ме.

Придърпах я към себе си, прегърнах я и лекичко я целунах по лицето.

— Няма да позволя да ти се случи нищо — уверих я. — Обещавам, че няма да позволя нищо да се случи.

Останахме прегърнати и безмълвни известно време под палещото слънце, докато студенината, която почувствахме постепенно се изпари. За първи път от началото на пътуването ни се усещах истински свързан с Ева, чувствах, че си принадлежим, че след като минахме през толкова неща заедно, вече нищо не може да ни раздели.

— Ще го направим — казах ѝ. — Ще го направим заедно. Ще довършим започнатото. — Повдигнах брадичката ѝ и я погледнах в

очите — тези красиви, искрящи тюркоазени очи. — После заедно ще избягаме, колкото се може по-далеч от тук.

Тя отвърна на погледа ми, докосна ме по бузата и в очите ѝ се появи плаха усмивка.

— Обещавам — казах ѝ.

След това я целунах. Устата ѝ беше приятно свежа и позната. Тогава си дадох сметка, че не се бях докосвал до нея твърде дълго. Вкусът ѝ отключи спомени за споделената ни интимност, за сляпата ни нощ, в която правихме любов, за дивата наслада. Чудех се дали бих могъл вече да живея без нея. Знаех, че не. Напълно си бях загубил ума. Ако нещо бе застанало между нас, ако се бяха появили съмнения, то сега те се разтопиха в тази дълга, сладна целувка.

— Добре — каза тя, когато устните ни най-накрая се разделиха. — Обичам те, Джак. Ще направя каквото кажеш.

Не исках да я карам да слиза във водата. Трябваше да намерим друг начин да разтоварваме саковете. Попитах я за макарите на платната, но тя каза, че няма да издържат огромната тежест на златото.

— Но можем да пробваме да използваме лебедката — каза тя. — Окачи саковете на веригата на котвата. — Моторът на яхтата не работи, но можем да ползваме ръчната макара на котвата.

В едно от багажните отделения тя намери найлоново въже със стоманени S-образни куки от двете страни. Взех въжето, хванах побликия сак и го закачих за него. След това го повлякох през водата към веригата на котвата, закачих другата кука в едно от звената ѝ и вдигнах палец към Ева, че всичко е готово. Тя завъртя лебедката и веригата започна да се опъва. Носът на „Магьосник“ бавно се заобръща по посока на котвата, докато веригата най-накрая се опъна докрай, а сакът изскочи над водата. Когато стигна до ръба на лодката, извиках на Ева да спре.

— Ако вдигнеш още малко, ще освободиш котвата — казах ѝ. И се протегнах към капещия сак.

— Внимавай Джак...

Спомних си как момчето се протягаше към чантата и се зарадвах, че не съм във водата. Взех една ярка златна тухла и я вдигнах към Ева.

— Нищо работа! — извиках.

Тя се усмихна нервно. Въпреки моя ентузиазъм, в нея оставаха съмнения. Всеки миг можеше да се появи плавателен съд, да изскочи скатът и да се опита да ме сграбчи. Тя знаеше, че само лудостта ме крепи да продължа да вадя златото. Бях се самоназначил за капитан и бях поел кораба.

Оставих кюлчето върху купчината в лодката и продължих да изпразвам сака. След двайсет минути и вторият бе разтоварен, а аз се намирах вече на „Магьосник“ и надявах водолазните принадлежности.

— Започни да пълниш „Зодиак“ — казах й. — Нашата лодка се потапя прекалено.

Ева ми подаде колана с баласта.

— Ще отнеме време. Трябва да се качвам на „Магьосник“, да въртя лебедката, после да се връщам в лодката да разтоварвам саковете.

— Няма проблем — отвърнах й. — Ще се опитам да пестя въздуха.

Товаренето на златото от лодките на „Магьосник“ трябваше да почака, докато изляза на повърхността. Оставаше само час силна слънчева светлина, а последното, което исках, беше да се гмуркам на тъмно. С повече късмет щяхме да свършим всичко, докато се стъмни, и то, при положение че никой не ни прекъсва.

Пъхнах сгъваемия нож в джоба на банския си и подадох пистолета на Ева.

— Останал е само един куршум — казах.

Ева погледна оръжието в ръката си.

— Надявам се да не ми се налага да го използвам.

— Няма — уверих я.

Тя вдигна тюркоазените си очи. Въпреки тревогата, която се четеше в тях, светеха красиви като скъпоценни камъни. Косата, устните и страните й изглеждаха толкова идеални, сякаш са създадени само, за да ми доставят удоволствие. Посегнах да я докосна, за да се уверя, че е истинска. Тя взе ръката ми и я целуна нежно, след това прилепи устни до моите. Няма да е за последно, казах си. Това не е последният път, в който вкусвам тези устни. Все още чувствах аромата им, когато се приближавах към ръба и се вирах във водата. Изведнъж ми хрумна, че сигурно съм се побъркал.

— Джак, виж! — Ева бе засенчила очи с длан и гледаше към брега.

Местните поклонници се събираха отново на плажа като популация от хлебарки. Не виждахме какво правят, но не беше трудно да се досетим.

Ева се обърна към мен.

— Джак, моля те, не слизай.

Извърнах се пак към водата и усетих, че е настъпил един от онези мигове на избор, които напоследък бяха зачестили. Живот или смърт? Лудост или богатство? Може би възможността за избор беше илюзорна. Вях си въобразил, че съм капитан на кораба, а всъщност бях острието на бунта. Съдбата ми щеше да срещне края си, когато като осъден моряк, заставен да върви по дъска, пристъпя в празно пространство.

ПАЗИТЕЛЯТ

Ако скатът беше изплюл нашия капитан край брега, не бе изминал още милята, която го делеше от нас, за други жертви. Все още не. Докато се спусках във водата, стиснал ножа, не видях и следа от него, но пък оставаше още доста път до дъното. Едвам се осмелявах да дишам.

„Аргонавт“ си стоеше там, както и преди, като остатък от отдавна забравен сън. В подводното течение, минаващо покрай него като движеща се мъгла, все още имаше доста тиня, но водата изглеждаше поизбистрена след бурята. Всъщност никога не я бях виждал толкова бистра. Затова корабът изглеждаше различен. Бледата мантия от тиня и пясък му придаваше неземно сияние, сякаш притежаваше собствен източник на светлина. Приличаше на облак, обгърнал луната. Напомняше за вълнуващия блясък на златото и призрачната светлина на ската, изскачащ от мрака.

И още нещо беше оживяло — „Аргонавт“ имаше око. Това беше дупката, изрязана от Белочек и Ева, за да се ускори изваждането на златото. Бе пробита в спускащата се кърма и сякаш всмукваше пясъка по корпуса и мистериозната светлина заедно с него. Осъзнах, че не е заплаха, а убежище, заплувах като подплашена риба и скоро бях обгърнат от тъмнина. За първи път от влизането си във водата се чувствах в безопасност. Сега тъмнината беше моят съюзник.

Очите ми бързо се адаптираха към мрака и на задната стена забелязах стълбата, водеща към капитанската каюта, а под мен — бъркотията от отломки и хваналите кора железни сандъци. Белочек и Ева ги бяха отворили с лост. Откачих подводния си фенер и насочих лъча му към пода на стаята. Пръснатите кюлчета от малкия сандък бяха до едно изнесени, един от големите сандъци също беше опразнен. Но бяха останали още два пълни и един — до половината. Утайката, която се промъкваше от отвора горе, се бе настанила по сандъците, обвиваше златните кюлчета и ги маскираше като обикновени тухли.

Оставих саковете и тръгнах към отворената врата, водеща към килера. Тялото на Гонзало вече го нямаше. Сигурно Ева и Белочек го

бяха издърпали. Воден от смъртоносно любопитство, насочих светлината през вратата и огледах стаята зад нея. Лъчът подплаши рояк сребристи рибки. Тогава забелязах сред пръснатите и покрити с тиня буркани под мен сивата купчина, в която се бе превърнал трупът на мексиканеца. И той бе посипан с пясък. Полуизяденото лице приличаше на стопена желязна маска.

Обходих помещението с фенерчето си. Змиорката не се виждаше никаква.

Нямаше време за губене. В помещението със съкровището зад полуизпразнения сандък открих кислородната бутилка за пълнене на балоните на саковете. Веднага се заех да товаря единия. Във всеки от сандъците имаше по две дузини кюлчета, а саковете вдигаха само по дванайсет наведнъж плюс едно, което да ги върне пак на дъното. Трябваше ми пет „курса“, за да кача всичкото останало злато.

Кюлчетата не ми се струваха по-леки във водата, въпреки че беше логично да губят от теглото си, когато са потопени. Вдигах ги едно по едно с две ръце и ги оставях в сака. Със сигурност беше по-лесно, отколкото на повърхността, когато ги разтоварвах, хванат с една ръка за лодката. Напълних сака само за няколко минути. Отворих клапата на допълнителната кислородна бутилка и бавно напълних балона с въздух, пускайки мехурчета в отвореното му дъно. Цялото устройство приличаше на въздушен балон с чанта вместо кош и парашутни въжета под пълната с газ част.

Когато въздухът изпълни балона и започна да повдига сака от пода, го побутнах под дупката в корпуса. Тя беше точно толкова голяма, колкото да го пусне да излезе. Извадих регулатора от устата си и духнах за последно в него, а сакът изскочи като тапа от шампанско. Гледах го как се издига през мътната вода и ми се стори, че с всеки метър набира скорост. Накрая изчезна напълно.

Цялото усилие ми отне не повече от пет минути. Бързо напълних и другия сак и го пуснах нагоре.

Очевидно не аз щях да имам проблем с времето. Ако предположим, че успея да взема саковете и да се върна в развалината, без да се натъкна на ската, можех да натоваря всеки от тях за няколко минути. Но задачата на Ева беше по-трудна. Трябваше да закачи чантата за веригата на котвата, да се качи на борда на „Магьосник“, да

завърти лебедката, след това да слезе отново и да разтоварва в лодката — всичко това щеше да ѝ отнеме доста повече време.

Нямаше какво друго да правя, освен да чакам.

Настаних се в помещението и се постарях да пестя въздуха. Сетих се, че количеството, който вдишам е в пряка зависимост с количеството злато, което мога да изкарам на повърхността. Колкото по-дълго останех, толкова повече щях да взема. Чудех се колко ли струва едно вдишване. Едно кюлче? Дванайсет? Ако оставех дори един сак злато, се отказвах от три милиона. Повече пари, отколкото някога съм се надявал да видя в живота си.

Напълних дробовете си и затаих дъх. След това насочих светлината към ръчния си часовник и нагласих въртящия се таймер. Часовникът беше марка „Хамилтън“, истинско чудо, водонепропусклив на 150 метра дълбочина. Беше на баща ми, който никога не се бе гмуркал в живота си. Използваше таймера, за да измерва пътуването до работа и времето за изпичане на пържолите на грила. И двете му бяха фикс идея. Майка ми му подари часовника за тяхната годишнина и беше само на година, когато се случи катастрофата. Тиктакал е на ръката на баща ми, когато са го извадили от смачканата кола. Дан казваше, че засичал пътуването им от университета до вкъщи. Вероятно таймерът е бил последното нещо, което е докоснал.

Както казваше Белочек, животът се живее за мига. Миг след миг, миг след миг. Колко ли би дал мъртвец за един от тези мигове? Предполагам, че всичкото злато на света.

Продължавах да сдържам дъха си. Бяха изминали само трийсет секунди и вече дробовете ми започваха да горят. Главоболието се бе усилило заради налягането в дълбините, а лишаването на мозъка от кислород още повече влошаваше нещата. Съсредоточих се върху болката в главата, сякаш тя можеше да заглуши паренето в дробовете.

Не успях.

Въздухът изскочи от устата ми като залп и рояк черни мехурчета се втурна през дупката в корпуса.

Вдишах жадно. После пак. И още веднъж.

Реших да спра да си сдържам дъха, просто да го забавя. Спомних си периода на медитация на Дан, заигравката му с дзен и йога. Тогава си купи бронзова статуйка от деветнайсети век на хиндуисткия бог

Шива. Бе залепил на него написан на ръка цитат от поема на Уолас Стивънс: „Този, който е нищо, вижда нищото, което го няма, като нищо“. За мен това си беше чисто нищо. Но сега, докато седях на сандъка и се опитвах да си сдържам дишането, повторих бавно наум цитата, за да си забавя сърдечната дейност.

Затворих очи и наистина ме обзе спокойствие, усещане за неподвижност, за яснота и отчужденост. Постепенно спрях да усещам тялото си. Дяволът все още танцуваше в ума ми, но болката сякаш се отдели и мъчеше нечия чужда глава. Пръстът ми изключи светлината. Отворих леко очи. От отвора над мен се процеждаше приглушена светлина и хвърляше сенки в стаята. Сандъците наоколо приличаха на отворени гробове. Взирах се в тъмнината и се чувствах погребан в търбуха на отдавна умрял кит, изгубен завинаги за света под пясъците на забравата. Никога досега не се бях чувствал така тотално самотен.

Чудех се това ли е смъртта?

Достатъчно смърт бях срещал вече. Баща ми го нямаше. Брат ми също. Дъф беше мъртъв от два дни, Рок — само от няколко часа. Белочек и Кенди също си отидоха. И аз за малко да загина на няколко пъти.

Но все още не проумявах какво значи да напуснеш този свят завинаги.

Спомних си мама сама у дома, заспала на писалището в островчето светлина, което хвърляше нощната лампа. Не й бях пратил картичка, дори не се бях обадил. Ако сега умра, може никога да не разбере какво ми се е случило. Няма да знае нито за Дан, нито за мен, щеше да загуби и двамата ни завинаги. От семейството й нямаше да остане нищо, освен пощенски картички, писалище и малка метална майmunка с ръце върху очите. Спомних си лицето й, израза, който ме бе пратил в Мексико, който бе пратил и Дан там. В очите й просветваше някаква ужасна истина. Истина, която аз не смеех да призная. Истината на каубоя. *Verdad*. Истината, която тя май винаги бе знаела.

Мисълта за това ми бе непоносима. Светнах фенерчето и го сложих изправено на пода. Слаб маяк във враждебната нощ.

Преплувах през помещението и извадих главата си през отвора, сякаш за да поема въздух. Чувствах се като грозна, криеща се зад скалите риба, която наднича иззад временното си убежище подобно на

параноичен дънен скитник. През отвора в корпуса се сипеше тиня като пясък в пясъчен часовник, а навън блестящото покритие на корпуса се лющеше като мъртви клетки от жива кожа. Надникнах през мътния поток и се огледах за падащи сакове, като през цялото време се чудех дали ще се появи скатът и кога точно. Може би вече кръжи около мен отвъд полезрението ми и чака дънната риба да напусне убежището си.

Няколко минути не виждах нищо. Вече започвах да си мисля, че нещо се е объркало, когато с ъгъла на окото си зърнах жълт предмет. Сакът се понесе по течението и след това изчезна. Приземи се сред някакви камъни на рида. Тръгнах след него. Извадих ножа на каубоя от колана си и освободих петнайсетсантиметровото острие. Във водата то изглеждаше още по-жалко. Това беше оръжие, направено да впечатли мексиканските бандити, а не да се справи с колосално морско чудовище. Огледах за последно около развалината, излязох през отвора и заплувах към сака.

Сърцето ми биеше лудо и в тези първи секунди навън вдишах повече въздух, отколкото през последните няколко минути. Скоро забелязах сака сред камъните, грабнах го заедно с тежкия златен товар и се отправих обратно към кораба.

На половината път нещо привлече вниманието ми, някакъв приглушен метален блясък, идващ от скалите под мен. Първоначално помислих, че е монета, но когато се приближих, подскочих от щастие. Върху един полегат камък, покрит с фин слой тиня, лежеше предмет, за който бях сигурен, че никога повече няма да видя — сребърният кръст. Беше там само от няколко часа, откакто каубоят го отрязва от врата ми. Да го намеря на петнайсет метра дълбочина под мястото, където той го изхвърли, си беше истинско чудо. Взех го в ръка и през мен преминаха радост и вълнение, усещане за неизбежност, сякаш златната ми съдба бе вече потвърдена.

Дявол да го вземе, помислих си, докато влизах през отвора. Всевишният ми пращаше благословията си. Дори главоболието ми изчезна.

Бързо изпразних четвъртия сандък и сложих в сака дванайсет златни кюлчета. Докато го гледах как се издига към повърхността, ми се стори, че всичко става много лесно. Скатът изглежда бе изчезнал. Планът ни вървеше по часовник. Оставаше само един сандък, само още два курса. Ева бе разтоварила първия сак бързо. Вторият може би

щеше да слезе още по-бързо. Каква забележителна жена, помислих си. Не само поразително красива и сексапилна, но и удивително силна, сръчна и умна. С такъв приятен и способен партньор какво би могло да се обърка?

Примерно — всичко.

Извадих кръста от джоба на банския го завързах около шията си. Отново почувствах както преди, когато носех дрънкулката във водата, че тя ме прави неуязвим. Предполагам, че всичко е самовнушение, и двойно мартини би имало подобен ефект. В крайна сметка какво беше куражът, ако не самоналожена слепота? Но все пак кръстът ми спаси живота при първата среща със ската. Как иначе да обясня оттеглянето на звяра? Сега разбирах защо рицарите едно време са рисували кръстове върху щитовете, защо са ги пришивали на платната на кораби като „Аргонавт“-а на Брага. Силите на доброто и злото бяха част от този свят и трябваше да се научим да ги зачитаме. В блестящия сребърен кръст, подигравателно изхвърлен от каубоя (сега мъртъв), изглежда имаше някаква магия. Hueso Colorado — кръвта на костите. Очевидно не бях много набожен. По-скоро имах нужда да вярвам. Имах нужда да вярвам, че силите, които ни управляват, работят в моя полза. Наречете го божия милост, дяволски късмет или приумица на капризната съдба. Единственото, което знаех, е, че нямам власт над това. Както никой нямаше власт над стрелата, която се удря в щита, или бурята, която се стоварва в платното. Идваше отнякъде, където волята нямаше значение, място изцяло извън нас. Можехме само да се молим за милост и да се надяваме да не ни убие.

Сякаш по поръчка се появи знак, съдбата ми се усмихна: от небето падна вторият подемен сак.

Да! Благодаря ти!

Изхвърчах през отвора. С кръста на шията и сгъваемия нож в ръка се чувствах силен като цялата божия армия. Нищо не можеше да ме спре. Сакът падна доста по-далеч от първия път, надолу по течението, но все пак в полезрението ми. Намерих го да лежи сред скалите, грабнах го и тръгнах обратно.

И пак забелязах нещо да блести наблизо. Самотно златно кюлче. Как се е озовало на това място? Ако се съдеше по тънкия слой тиня върху него, не седеше там отдавна. Дали Белочек не го беше изпуснал? Спомних си двете кюлчета в хрилете на ската — дали пък не се бе

опитал да изнесе три нагоре? Изглеждаше невероятно, направо невъзможно. Как ги е държал?

Откъдето и да бе дошло кюлчето, нямаше да го оставя там. Точно аз, човекът, който вдига монети от улицата. Оставих сака долу, взех кюлчето с две ръце и го пуснах вътре. Сега трябваше да нося две тежести. Притиснах тежкия сак към гърдите си и заплувах към отвора с поглед, вперен право напред. Изпуснатият балон се влачеше след мен като опашка. Теглото на кюлчетата ме накара да се замисля, че Белочек е можел да вземе със себе си само две. И ако това беше вярно, то тогава...

Над мен премина сянка, все едно самолет закри слънцето. Вдигнах очи, но не видях нищо, освен мътна вода, затова се устремих към корпуса. В един безразсъден миг отново ударих главата си точно на мястото на цицината и пред очите ми изскочиха звездички. Замахнах с ръце и изпуснах чантата. Гледах я как се плъзга по корпуса, забърсва тинестото покритие и вдига причудлив облак във водата, който тръгва към мен.

За миг не знаех какво да направя — дали да плувам към отвора, или да се гмурна за сака? Дали наистина сянката на ската мина над мен? Как изчезна толкова бързо?

Водата около мен помътня и аз потънах в мъгла. Поех към отвора, после изведнъж реших да се върна за кюлчетата. Отново прилагах старото си правило, че ако жертвата е сляпа за хищника, то тогава може би и хищникът няма да забележи жертвата. Последвах дирята, оставена от сака и пипнешком се спуснах по корпуса. Пред мен се появи изпуснатият балон, който ми махаше във водата като знаме. Взех сака и тръгнах обратно към отвора.

Сърцето ми отново биеше лудо, нараненият ми скалп пулсираше, а прехваленото ми плитко дишане бе изцяло извън контрол. Никога досега корабът не ми бе изглеждал толкова масивен. Чувствах се като охлюв върху тялото на кит. Скатът можеше да ме отнесе с едно бързо спускане. Погледнах напред и се опитах да се стегна, след това бавно влязох в помътнелия мрак. Там, където дирята от чантата свършваше, пясъчната покривка напомняше на кадифена дюна. Започнах да губя ориентация. Изведнъж обаче мътилката се проясни и видях окото на отвора.

Хвърлих сака през него и го последвах вътре. В тъмнината почувствах облекчение, същото, което изпитва дънната риба, като се шмугне обратно в дупката си. Надникнах внимателно навън и огледах наоколо. Не се виждаше нищо, освен утаяващата се мътилка в пустата водна шир. Истински Бял дявол, помислих си. Почудих се дали сянката, минала над мен, беше от лодката или от бързо движещ се облак.

Както и да е, казах си. Просто побързай и напълни сака.

След три минути бях натоварил златото и пуснах балона през отвора. Гледах го как изчезва в мъглата.

Четири товара вече бяха на повърхността, оставаше още един. Проверих датчика за налягане и установих, че ми остават към десет минути.

Пак трябваше да чакам. Оставих гаснещия фенер на земята и седнах да си почина на един сандък. Опитах се да успокоя дъха си. Спокойно, вдишвай, издишвай, вдишвай...

Тялото ми отказваше да се подчини. Главоболието вече ставаше непоносимо, сърцето ми не спираше да бие. Гледах как стрелката за минутите се движи по циферблата и от това направо полудявах.

Изпитвах силна тревога.

Надникнах към последния неизпразнен сандък, който лежеше отворен пред мен: тринайсет кюлчета чакаха да се издигнат на повърхността. Допълнителното, което намерих навън, объркваше плановете ми. Подемните сакове можеха да вдигнат до 150 килограма. Тринайсет кюлчета правеха около 162 килограма, но и с тях пак успяваха да изплуват. Но още 12 килограма? Не бях сигурен, че с такъв товар чантата ще се отлепи от дъното.

Пак се зачудих откъде се е появило кюлчето навън. Ако не е паднало от Белочек, значи Ева го е изпуснала. Дали и тя не се бе опитала да отнесе едно със себе си на повърхността? Но как, щом е носела и харпуна? Не би могла. Може би нещо друго се е случило. Може Белочек да е излязъл да вземе сака и... Може би разказаното от Ева не беше вярно.

Пустото дъно на океана не беше най-подходящото място за такива мисли. Изплувах към отвора и зачаках последната чанта да падне. Чаках седем дълги минути. Идва, казвах си, трябва вече да идва.

Няма начин да си тръгне и да ме зареже тук. Не би го направила. Не и Ева.

Сърцето ми продължаваше да бие в маниакален ритъм и да помпа кръв в пулсиращата ми глава. Хабях прекалено много въздух, трябваше да се успокоя. Но взирането в пустата вода само влошаваше нещата.

Би могла да си измисля, да ме е излъгала. Да е убила алчния капитан и да иска да запази златото за себе си. Всичкото злато. За какво ѝ бях, в края на краищата? Само за да извадя останалите кюлчета.

Изтече още една безкрайна минута. Спомних си стрелата в гърба на Белочек.

Какво всъщност знаех за Ева? Какво ме караше да си мисля, че мога да ѝ имам доверие?

От първия миг, в който я зърнах да се разхожда по плажа, забелязах, че зад ослепителната плът и гарвановите къдрици се крие някаква мистерия, нещо непознато и диво. Въобразявах си, че като я докосна, като я заведа в леглото и проникна в нея, ще успея някак си да разгада тази тайна, ще укротя дивия ѝ нрав и ще я направя своя. Но тази скрита част от нея оставаше непокътната. Сега осъзнавах, че беше истинската ѝ същност. Недостъпна дори в любовта, тази тайнствена нейна сърцевина беше изворът на силата ѝ, източникът на омагьосващия ѝ чар. Надменното ѝ излъчване на човек от сой, вродената ѝ грация и сила, острият ѝ като бръснач ум и еkleктичните познания — всичко това обслужваше онази дълбока тъмна нейна същност, необузданата полускрита тайна, която само дивите пламъчета в очите ѝ издаваха.

Сякаш чувах ехото от плътния глас на Белочек: „Не забравяй, че трябва да внимаваш, Джак, винаги да внимаваш“.

Бяха изминали осем минути, след още две въздухът ми свършваше. Вече нямах въпроси за случилото се. Бях изигран като последен глупак. Ева си беше тръгнала с всичкото злато. За мен оставаше само едното кюлче, което можех да изнеса на ръце.

Едно-единствено тъпо кюлче. Едва ли заради него си заслужаваше да рискувам живота си.

Я чакай малко, помислих си. Сетих се откъде се беше взело кюлчето. Как можах да забравя случката, която едва не ме уби?

Беше кюлчето, което изпуснах, когато се подхлъзнах, докато товарех лодката. Бях принуден да го пусна, когато скатът ме нападна.

В мига, в който си спомних, като знак от небето се появи жълтата продълговата дيريا на изпуснат балон. С кръглия сак под него приличаше на удивителна.

Да, Ева!

През мен премина вълна на облекчение. Какви ги измислях? В края на краищата Ева ми бе спасила живота, избави ме от ската. Искаше да оставим златото на дъното. Аз я убедих да останем. А сега се скъсваше от работа, докато аз си пълнех главата с глупости.

Изплувах навън след сака. Защо ме обхващаше такава параноя? Защо ѝ бях крещял? Дали не беше заради ужасното главоболие? Или от нещо по-дълбоко? Заради празнотата в мен. И леда в сърцето ми.

Бях предупреден да внимавам.

Сакът падна по-близо от предишния, само на няколко метра от корпуса по посока на течението. Сграбчих го като куче кокал и се втурнах обратно към отвора.

На половината път замръзнах. Сърцето ми спря.

Белият дявол.

Скатът се появи иззад развалината като потеглящ кораб. Зяпнах срещу него, изпълнен със страхопочитание. В спокойствието му имаше нещо ужасяващо. Широка му уста беше затворена и сякаш намръщена, перките рога сочеха право нагоре. Висеше величествено във водата точно зад корабокруширания съд. Грамадните му криле едвам потрепваха. Огромното му черно око ме гледаше през водата, без да мигва, втренчено като окото на мъртвец.

Дишането ми излезе извън контрол. Сърцето ми изпомпваше болезнени потоци кръв към главата. За миг ми се стори, че черепът ми ще експлодира. Не можех да помръдна.

Но за моя изненада съществото не ме нападна.

Зачаках. Дишането ми започва да се успокоява. Налегна ме любопитство. Дали и скатовете като акулите трябва да се движат, за да се задържат във водата? Как така стоеше там без усилие? И защо не нападнаше?

Усетих се, че бавно се нося към него по подводното течение. Изведнъж осъзнах, че точно това течение задържа съществото във водата. Като понесен от вятъра орел скатът си седеше, без да полага

усилия във водата, поддържан от водния поток, който преминаваше под разперените му криле. Ефектът беше магически. Почти свръхестествен.

Съществото беше неземно красиво и в същото време съвсем реално и заплашително. Неговата твърда набраздена, прилична на лунна повърхност, кожа светеше зловещо, а дълбокото му, черно втренчено око ме дърпаше към себе си като подводно течение. Отново усетих присъствието на древен разум, който проникваше дълбоко в мен и във вселената отвъд мен, сякаш в него се съдържаше мисълта за самото сътворение. В очите му виждах източника на живота и обречеността на смъртта, а в блясъка на кожата му усещах да блести изконна истина. Това, което в нашия свят беше звяр, може би бе бог от други селения. Подобен на Зевс, бог на гръмотевиците с глас като вилнееща буря. Славен бог, предал поклонниците си и потънал в морето. Някога почитан от племената от Брега на слоновата кост, възхваляван в ритуалния транс на карибските роби, този поразителен бог на бурята, този великолепен ангел на светкавиците се бе превърнал в демоничен страж, отнасящ душите в ада.

Опитах се да преглътна, но устата ми бе суха от ужас. Преместих сака на лявото си рамо и извадих сгъваемия нож от джоба. Пуснах острието навън и заплувах с течението към отвора.

Скатът все още не помръдваше.

Защо не ме нападаше? Големият сребърен кръст проблясваше на шията ми — дали този прост селски амулет не му действаше като магия? Или пък заплахата от ножа го държеше настрана? Виждах стрелата да виси като игла от тялото му. Може би стоманеното острие също го спираше. Не ми се вярваше. Струваше ми се, че скатът просто изчакваше, тъй като имаше всичкото време на света, дебнеше ме, за да ме хване, когато бягам със съкровището в ръце.

В момента единственото, което имаше значение бе, че успях да стигна до отвора. Понесох се бавно над дюната, на която бе кацнала развалината и се приближих още повече към стъклените очи. Те ме гледаха, без да помръдват — огромни черни дупки, като прозорци, отворени в нощта. Устата леко се отвори и разкри друга черна бездна. След това се затвори, сякаш на ската не му се говореше.

Хвърлих сака в отвора и се шмугнах след него.

Този път обаче не ми бе съдено да изпитам лукса на облекчението. Звярът ме чакаше до самия изход, а въздухът ми скоро щеше да свърши. Изплувах до отворената шахта и до изправения запален фенер. Той хвърли към корпуса сянката ми, която беше толкова голяма, че приличаше на тъмен двойник на ската. Отворих сака, в който имаше кюлче за тежест и започнах да хвърлям вътре още. Две. Три. Четири. Пет. Лъчът от фенера отслабваше и тъмнината в помещението сякаш се притискаше към шахтата. Осем. Девет. Десет...

Пуснах непохватно едно кюлче и то се приземи в тинята с приглушен тътен. Заопипвах във вдигнатия облак сред начупеното стъкло. От пръстите ми потекоха тънки червени струйки — гладният дявол отново ми източваше кръвта. Най-накрая намерих кюлчето и го хвърлих в сака. Единайсет. Дванайсет. Тринайсет.

Четиринайсет. Поколебах се. Може би трябваше да нося последното кюлче на ръце. Но как да го взема и едновременно с това да се защитавам? Не исках да свърша като Белочек.

Оставих го в сандъка.

Грабнах кислородната бутилка, отворих клапата и започнах да пълня жълтия балон. Обземаше ме нарастваща паника, не можех да се съсредоточа. Какво бих могъл да направя, докато скатът ме дебнеше до отвора? Имах само едно петнайсетсантиметрово острие и колебливата ми вяра в амулета.

Вдишах страховито, въздухът в бутилката ми намаляваше.

Възникна и друг проблем. Неочакван. Кислородната бутилка, с която пълнех огромния балон. Мехурчетата изтъняха до малка струйка и свършиха. Поиграх си с клапата, но бутилката беше празна. Пълненето на големите балони беше изхабило всичкия въздух.

Направих опит да вдигна сака, за да проверя тежестта му. Балонът не беше достатъчно надут. Ако не му сложех още въздух или не извадех част от златото, нямаше да се издигне от дъното. Можех да използвам малкото останал въздух в моята бутилка, но нямаше да ми остане достатъчно, за да се издигна на повърхността.

Изведнъж спасителна мисъл ме удари като гръм: можех да реша и двата си проблема наведнъж! В балона имаше въздух, който ставаше за дишане, освен това можеше да ми служи като прикритие за бягство. Ако влезех вътре и добавех остатъка от моята бутилка, щях да имам

повече от достатъчно въздух да се издигна и да дишам през цялото време, докато стигна повърхността!

Веднага се залових за работа. Като издишвах внимателно всеки дъх в балона, придърпах сака така, че да застане точно под отвора. От това се вдигна огромен облак тиня. Скоро слънчевата светлина се появи над мен като луна в облачно небе, а креещият фенер до сандъка изчезна напълно от погледа ми. Не спирах да вдишвам от бутилката си, да издишвам в балона и да дърпам сака през пода. Той ставаше все по-лек, но ръцете ми не спираха да кървят, а главата ми пулсираше от болка. Когато замъкнах чантата под отвора, бях на косъм от припадък.

Спрях се и задишах равномерно, за да се успокоя, като не спирах да издишвам в балона. Гледах как мехурчетата се издигат в него и една мисъл започна да ме изкушава: защо да не сложа още едно кюлче? Може пък да успее да го вдигне. Бях виждал с каква лекота се отлепяше балона преди и как набираше скорост с всеки метър. А и ако се издигна прекалено бързо, рискувах да получа емболия. Можех да използвам допълнителното кюлче като спирачка, която да забави изплуването. Ще го оставя, ако се отлепи, а мога и да го хвърля, ако не успея.

И освен това — как да зарежа тази красота?

Заопипвах пак през мътната вода и надникнах в тъмнината. Само окото на отвора, пълно с дневна светлина, осветяваше мрачното помещение. Докато си проправях път през боклуците, пред очите ми попадна гаснещият лъч на фенера, а до него намерих отворения сандък. Протегнах порязаните си ръце в мрака. Пръстите ми попаднаха на студеното тежко кюлче. Придърпах го пред себе си. Дори в гъстия мрак на помещението, дори с кървящи ръце и пълно със страх сърце, не можех да не се насладя на яркия му блясък, на преливащата от цветове игра на светлината.

Моята съдба. Моята орис.

От тъмното се стрелна внезапна сянка, избута кюлчето от дланите ми и се впи в ръката ми. Змиорката бе помирисала кръв. Сега зъбите ѝ бяха забити в китката ми и късаха вени и артерии. Исках да извикам, но не можех. Виждах само изпъкналите ѝ като мъниста червени очи и гневните отблясъци в тях. Разклатих ръка, за да се отърся от нея. Но змиорката държеше здраво, мятеше се бясно и се удряше в отворения сандък като в барабан.

Водата почерня от кръвта ми. Болката стана непоносима. Посегнах със свободната си ръка към джоба, намерих ножа и пуснах острието на свобода. Свалих ръката си в тинята и притиснах змиорката към кюлчето. Побеснялата ѝ опашка вдигаше страшни облаци във водата, като разбъркваше пясъка и счупените парченца. Вдигнах острието и го стоварих силно в плътта ѝ.

Змиорката изчезна. Като сянка в празно пространство. И отнесе ножа със себе си.

Вдигнах китката си. От ухапаното обилно изтичаше кръв. Беше същата китка, която ухапа и кучето. Златното кюлче лежеше в тинята, надраскано от ножа.

Сега вече нямаше как да се защитя. Китката ми кървеше силно и не ми достигаше въздух. Дали кислородната бутилка беше празна? Не. Бях в шок. Всеки миг можех да припадна.

С усилие на волята вдишах дълбоко. Издишах бавно и пак вдишах. Вдигнах кюлчето почти в несвяст и се върнах при сака.

Стигнах до балона и огледах за последен път разположението му. Беше точно под отвора. Развързах колана си с баласт и го оставих да падне на пода. След това, като стисках златното кюлче, се намъкнах между парашутните каишки, опънати между сака и отворената уста на балона отгоре. Пуснах кюлчето в сака, веднага изпаднах в безтегловност и изплувах през отвора на балона в големия мехур въздух в него.

Вътре беше пълен мрак. Необичайната ситуация ме направи неспокоен. Извадих регулатора от устата си и внимателно вдишах. Въздухът беше мазен и гумен на вкус като вода от градински маркуч, но напълно подходящ за дишане, затова се опитах да се успокоя. Край мен отекна шум от плискаща се вода, а звукът от собственото ми дишане ме оглушаваше. Натиснах клапата на регулатора и въздухът влезе с равномерно съскане в отвореното пространство.

Бях издишал по-малко количество, отколкото си мислех. Остатъкът се точеше повече от минута. Балонът отказваше да се издигне и аз реших, че трябва да махна част от товара. Но точно когато въздухът стигаше до ръба на отвора и съссъкът от бутилката стихваше, чух кюлчетата под мен да потракват. След секунди, когато бутилката изпусна последните си остатъци, сакът като по чудо се отлепи от дъното.

За миг настъпи тишина. След това се чу силно скърцане от триенето на балона в отвора. Във водата под мен се разпръсна бързо светлина. Преметнах крака, свих се като паяк в балона и надникнах с маската през водата. Скатът го нямаше никакъв. Но не виждах нищо над себе си, а периферното ми зрение бе ограничено. Представих си го как пори водата отгоре като орел, който кръжи над жертвата си.

Под висящия сак виждах как се отдалечава бледата купчина, която представляваше „Аргонавт“. Взирах се тревожно в празната тъмна дупка, от която се бях измъкнал като крадец, в зейналата паст на носа на рида, в непрогледната бездна отдолу. Знаех, че за последен път виждам потъналия кораб и въпреки че сърцето ми биеше от напрежение, изпитвах странна тъга, съжаление за погубените тук души и вина, че бягам със съкровището им.

Вдигнах глава, за да поема въздух, след това отново потопих лицето си във водата. „Аргонавт“ бе изчезнал. Край мен падаше нестабилната светлина на късния следобед, процеждаща се през пустата вода. Струваше ми се, че не се движа, че балонът е заседнал. Взирах се надалеч в празнотата, оглеждах мътния хоризонт и забелязах кървава следа да се оттича лениво във водата. Лееше се свободно от раната в китката ми като копринена червена панделка, която сякаш сенките на мъртвите дърпаха към тъмнината отдолу.

Пак ми приляваше, затова вдигнах глава и поех дъх. В балона се бе настанил клисав неспокоен мрак с мирис на гума. Пак потопих лице във водата. Океанът бе потъмнял. Пред очите ми премина сянка и водата рязко просветля. След няколко секунди се появи и скатът.

Огромните му размери пак ме поразиха. Сякаш самият океан бе оживял, водата бе придобила форма. Някъде в далечния му край зърнах око. Широкият му гръб се плъзна безшумно отдолу. Стори ми се, че се движа над континент от плът. Сребрилата стрела премина покрай мен, след нея и безкрайната опашка. Огромните криле загребваха невидима вода, потрепваха с небрежна грация. Сякаш звярът имаше всичкото време на света и не бързаше да ме унищожи.

Вдигнах се задъхан в балона. Съществуването няма как да не ме е видяло. Мислех си, че вътре ще съм на сигурно място, но носещото се след мен кърваво потвърждение за съществуването ми и отекването на въздуха покрай ушите ми ме изпълниха с нетърпимо напрежение.

Сякаш бях вътре в ската. Вдишах тревожно още няколко пъти и пак притиснах лице към водата.

Дълго не виждах нищо, освен постепенно изсветляващата синева на океана. Чувствах как съществото кръжи наоколо. Знаех, че още е наблизо.

Когато пак се появи сякаш от нищото, дори не помръднах, за да се скрия, само се взирах в него като хипнотизиран. Цареше пълна тишина, в която чувах само биенето на сърцето си. Белият дявол изви величествено нагоре, после покрай сака със златото, огромното му черно око отстрани бавно се приближаваше към мен. Видях в него отражението на тялото си в балона, маскираното си лице, което надничаше навън, както и яркия сребърен кръст, висящ на шията ми и пръскащ отблясъци във водата. Светлината блесна в окото на ската като искрица живот или може би мъдрост. След това то стана напълно бяло от лъчите на слънцето и съществото рязко се извърна.

Сърцето ми продължаваше да бие, докато скатът се отдалечаваше, а величествените му криле пореха водата. Затаих дъх и го загледах как бавно изчезва.

След секунди балонът изплува на повърхността.

РАЙ

Ева викаше името ми. Протегна ръка, помогна ми да се кача на „Зодиак“ и ме сложи на седалката. Движенията ѝ бяха грациозни до съвършенство, сякаш цял живот бе вадила моряци от водата.

— Обичам те — казах ѝ.

Тя ме обви с ръце и ме покри с целувки.

— И аз те обичам — прошепна. После видя колко силно кърви китката ми. — Скатът ли? — попита.

— Змиорката — отвърнах.

Откъсна лента от блузата, която бе облякла върху банския, и обви плътно с нея китката ми.

— Ще я превържем както трябва на яхтата — каза тя.

Не можех да спра да се люблювам на великолепната купчина злато.

— По-късно — отвърнах. — Трябва да натоварим всички тези кюлчета, преди да се стъмни.

Слънцето полягаше на хоризонта, а последният товар злато все още беше във водата. Ева го закачи за „Зодиак“ и го върза за веригата на котвата. В лодката забелязах пистолета на мексиканеца да лежи върху оранжева спасителна жилетка. Вдигнах го и погледнах в барабана. Единственият куршум още беше вътре.

— Не ти ли се наложи да го използваш? — попитах.

— Не съм видяла ската — отвърна тя. — А ти?

— Видях го и още как. Но ме остави на мира. — Разказах ѝ как попаднах на изхвърления сребърен кръст и как той пак ме спаси.

— Hueso Colorado — каза тя с усмивка. — Превръщаш се в истински мексиканец, Джак.

Разтоварихме заедно златото, добавихме нови кюлчета към купчината в лодката. На запад над хоризонта се събираха облаци, а слънцето бързо слизаше по тъмносиньото небе и ги огряваше за последно в прекрасни цветове. Въпреки че отпадах все повече и повече и изтощението и загубата на кръв ме надвиваха, въпреки ужасното главоболие, което все още пулсираше под черепа ми, бях напълно

погълнат от красотата на момента. Искрящите кюлчета злато, подобаващото великолепие на океана и небето, присъствието на тази прекрасна жена — всичко допринасяше за моето опияняващо щастие, потъвах в неземно, трансцендентално и всеобхватно блаженство.

Чувството не ме напускаше. Когато започнахме да товарим златото на „Магьосник“, то преливаше от миг в миг, а всички те се сливаха, докато загубих представа за хода на времето, за преминаването на златото от ръка на ръка, за разстоянието, което изминаваше между нас двамата, за подаването и поемането му — и двете ми се струваха едно и също. Всичко се сля в едно чудно многоцветно движение, в танц на Шива върху плаващи водни лилии, в измъкване на безкрайно златно въже от океана.

Този миг, този час, този залез с Ева беше най-пълното и съвършено време в краткия ми живот. Може би беше делириум, предизвикан от сътресението и драстичната загуба на кръв или пък от съкрушителната умора. На каквото и да се дължеше, бях сигурен, че в този миг, ако перифразирам г-н Стивънс, се бях превърнал в нищо: виждах нищото, което го няма, като нищо. Бях в пълно съзнание, на вълната на житейския океан, с един крак здраво стъпил на палубата, а с другия — в рая.

Дан би се гордял с мен. Не съм сигурен, че той изобщо успя да достигне до това състояние. Но съм сигурен, че не спираше да опитва.

Исках блаженството да трае вечно. Исках да преплувам седемте морета с Ева в кораб, натоварен с безкрайното ни богатство, да се носим на крилете на мечтата през златния рай.

Но не било писано.

Сляпото желание, което породил мечтата, беше сляпо и за коварството на дявола. Предателство превърна златния ми рай в истински ад.

Ето как стана.

Тъкмо привършвахме разтоварването на златото. Всичките кюлчета бяха подредени в товарното помещение долу до трупа на Рок. На палубата бе останала само една ярка тухличка. Точно обвивах пръсти около нея в състояние на екстатично доволство, когато осъзнах, че Ева произнася името ми, че го повтаря от известно време, но чак сега я чувам. Вдигнах поглед.

Притъмняваше, но още не беше се стъмнило. Намирахме се в онзи неуловим миг на свечеряването, който ти се струва безкраен, но преминава на един дъх. Повя хладен бриз и облаците, които преди малко изглеждаха толкова далеч, сега се носеха точно над главите ни. В тях бе останала единствената светлина по небето, сякаш я бяха погълнали от залязващото слънце и сега я носеха на изток в пътуването си към нощта. Ева стоеше на палубата пред мен, а блестящите облаци се движеха над нея, хвърляха върху лицето ѝ трепкащи сенки и очертаваха рязко силуета ѝ.

Отне ми известно време, за да забележа, че нещо не бе както трябва. Може би заради непознатия начин, по който бяха приведени раменете ѝ и странния безчувствен израз на очите ѝ. Беше се надвесила със заплашителна мощ над мен. Никога не я бях виждал такава. Тогава осъзнах, че тази мощ се съсредоточаваше в една-единствена точка — ръката, която държеше здраво на кръста си. Беше покрита с края на разкъсаната ѝ блуза и ми трябваше малко време, за да осъзная в цялата тази бъркотия, че предметът, който стискаше, беше пистолет. Пистолетът на мексиканеца с единствения куршум в него. Дулото му сочеше към мен.

Изсмях се. Беше по-скоро кикот. Не знам защо. Може би заради източника мътна светлина, който падаше върху лицето ѝ като сянка. Или се породил от неверие. Сигурно си мислех, че това с пистолета е шега. Но точно там ми беше проблемът — не можех да разсъждавам трезво. Умът ми бе извън контрол, завъртян в трескава спирала. Ева сякаш обикаляше около мен, но всъщност това беше илюзия, породена от движещите се облаци. Белочек? Брага? Капитан Брага ли каза? Устните ѝ произнасяха думи, които не разбирах. Главоболието, за което бях забравил, се превръщаше във вой, във вик с нестихващо ехо. Скоро стана истеричен крясък като тези, които бях чул в песните на жителите на Пунта Пердида. Стори ми се, че идва от свещеника с червен тюрбан, но се оказа, че е само едно растящо петно кръв. Тя се бе пропила в изплъзващата се превръзка на китката ми и сега течеше обилно, падаше на струйки от ръката ми, капеше по златното кюлче и образуваше червена локвичка.

Исправих се на крака, олюлявах се и стисках мокрото кюлче в ръце.

Ева каза, че съжалява. Гледах я как вдига пистолета от развятата на вятъра риза. Видях пръста ѝ да натиска спусъка.

Кристално ялната мисъл за неизбежна смърт най-накрая проби транса ми. Спуснах се като луд към нея с кюлчето.

ИЗГУБЕНИЯТ РАЙ

Не знам колко време бе минало. В облаците вече нямаше светлина и те плуваха мрачно покрай луната. Променливата лунна светлина ме събуди от съня, който си бе като смърт наяве. Очите ми не се бяха затваряли.

Изправих се до седнало положение и усетих болка. Имах още една голяма цицина на главата. И тя също кървеше точно над ухото ми. Странно, че в мен бе останала още кръв след всичките ми кръвопускания. Бях целият омазан в нея, както и пространството по палубата около мен. После видях, че не всичката е моя, част от нея беше на Ева.

Лежеше, както си беше облечена в бански, на ръба на палубата, а едната ѝ ръка висеше над водата. Разкопчаната ѝ бяла блуза беше пропита с кръв, кръв капеше и от раната на главата ѝ. Обърнах лицето ѝ към мен и с облекчение установих, че чертите ѝ бяха непокътнати. Очите ѝ бяха широко отворени, приличаше на мъртва. Притиснах ухо към гърдите ѝ и се заслушах за пулс. Нищо, само безжизнена тишина. Разтворих пръстите ѝ, обвити около дръжката на оръжието и го взех. На дръжката имаше кръв. Осъзнах, че ме у дарила с нея. Но как куршумът не ме е улучил?

Отворих барабана. Единственият куршум беше още вътре — на две отделения от спусъка.

Осмислих факта и разбрах какво се бе случило. Когато преди това проверих дали куршумът е вътре, сигурно, без да искам, съм завъртял барабана. Ева е „стреляла“, но без да излезе куршум. Когато съм я нападнал, тя се е опитала да ме удари с дръжката. Точно преди да стоваря кюлчето в черепа ѝ.

Погледнах заредения пистолет в ръката си. Защо е искала да ме убие? Дали беше само от алчност? С внезапно надигащо се отвращение изхвърлих оръжието през борда.

Гледах как тупна беззвучно във водата, след това вдигнах очи към мъртвешкия бряг и видях клада. Белочек, помислих си. Местните печача големия черен дявол. Върнах погледа си към Ева, която лежеше

убита от собствената ми ръка. Това въплъщение на красотата беше моята възвишена любов. Сега лежеше мъртва и кървища в краката ми. Почувствах същата празнота, която бях усещал и преди, сякаш с всяка следваща смърт, причинена от мен, сърцето ми потъваше във все по-дълбок гроб.

Зави ми се свят. От ръката ми капеше кръв. Ако не я спра, няма да изкарам и една минута. Заклатушках се през палубата към стълбището.

Каютата долу беше тъмна и задушна, миришеше на изгнила храна. Натиснах ключа на лампата, но електричеството все още беше прекъснато от бурята. Аварийната лампа с батерии бе оставена да свети цял ден и се бе изтощила. Качих се обратно на палубата и намерих фенера за подводно плуване на Ева в купчината водолазни принадлежности. Включих го, слязох обратно долу и огледах помещението под лъча му.

Там цареше пълен безпорядък. Вратите на шкафовете бяха отворени, съдържанието им — разпиляно наоколо: тенджери, тигани, провизии, бутилки, карти, книги, спасителни жилетки, дъждобрани — всичко това лежеше там, където каубоят го бе изхвърлил в диво търсене на златото. Дори хладилникът бе преровен. Картонена кутия мляко бе разсипана върху разпиляната храна.

Вонеше на гнилоч.

Превръзките бяха в банята на Ева. Тръгнах право натам. И нейната стая, като останалата яхта, беше в пълен безпорядък. Шкафовете и чекмеджетата бяха изпразнени и дрехите й бяха разпръснати по леглото и пода. Прескочих ги и влязох в банята. Видях, че несесерът й с тоалетни принадлежности бе изсипан в мивката. Вратичките на шкафчето над мивката също висяха отворени. Вътре намерих ролка бинт. Оставих фенера на земята и превързах китката си. Кървенето сякаш спря. Срязях бинта с ножици за подстригване, които намерих в мивката, и го вързах около ръката си. Върнах остатъка в шкафчето и когато затварях огледалната вратичка, видях отражението си в нея.

Изтръпнах от ужас.

Бях изпит и с хлътнали очи, сякаш не бях спал и ял от дни. Все още бях само по бански и по голите ми гърди видях подутините от *besso del diablo*, драскотини от нокти, синини по ребрата. Шията ми

беше тъмносиня от душенето, по лицето ми не бе останала и капчица кръв, кожата ми бе с нездрав, почти зеленикав цвят. Очите ми бяха празни и зловещи, ирисите — почти безцветни. Носът ми бе ухапан. Косата — сплъстена и твърда от засъхналата кръв. Кичури бяха полепнали и по челото ми. Имах голяма цицина на слепоочието, където Ева ме бе ударила. Тя се бе разпукала и от нея също се стичаше кръв.

Отстъпих от отвращение и за малко да се спъна в купчина дрехи. Чифтът къси панталони и смачканата тениска бяха пропити с кръв. Ева ги беше облякла сутринта, след като каубоя ни намери в леглото. След това ги хвърли тук, когато се преоблече в бански, за да се гмурне с Белочек. Сега забелязах нещо в джоба на панталоните — към пода се спускаше тънка златна верижка. Наведох се и я дръпнах, за да извадя стар джобен часовник, този, който Хосе бе вдигнал от пода.

Като го разгледах под светлината, разбрах, защо каубоят толкова го бе искал и защо Ева си го бе върнала при първа възможност. Лъскавият златен предмет беше също така стар и омагьосващ като златната монета на Белочек, която ни беше завъртяла главите и ни бе примамила в залива. За разлика от монетата обаче този часовник не носеше имперския символ с орела и знака на лейди Либърти, а бе гравирани с доста по-интимен и сложен мотив от листа. Интригуващият дизайн от едри преплетени лози се разстилаше върху цялата му повърхност както отпред, така и отзад. Така предметът изглеждаше като завършено произведение на изкуството, което трябва да си остане затворено и да не се ползва за прозаично действие като сверяване на времето.

Въпреки това го отворих, като пъхнах нокът под капака и внимателно го повдигнах. Пред очите ми като скрито съкровище се откри циферблатът с цвят на слонова кост. Беше обграден с деликатни ръкописни златни цифри в сериф^[1], стрелките бяха елегантни златни стрелички, които заблестяха под лъча на фенера ми. Марката беше изписана с прекалено ситни букви, които не можах да разчета, но на лъскавата вътрешна страна на капака имаше гравирани посвещение в елегантен шрифт. И то бе трудно за разчитане. Буквите бяха достатъчно големи, но толкова тънички и украсени, а думите така преплетени, че ми трябваше минута, преди да забележа, че надписът не бе на родния ми език.

Реших, че трябва да е на португалски. Това беше родният език на Ева и вероятно на майка ѝ, която ѝ бе предала семейната реликва. Разпознах само една дума: amor. И другите думи приличаха на любовни. Mina. Promessa. Eternamente. Думи на любов или на обещание за любов. Това без съмнение беше подарък за любим човек. Но за кого?

Разгледах екстравагантния подпис, гравирани красиво отдолу. Трябваше да открия всяка буква от сплетените като лоза думи. Накрая разчетох три отделни имена: Цезар. Луис. Брага.

Капитан Брага.

Търговецът на роби. Крадецът на злато. Самият дявол.

Внимателно оставих часовника до ножиците на мивката. Погледнах отражението си в огледалото. След това грабнах фенера и изчезнах от каютата.

Навън поривът на вятъра ме погали като ръка. Облаците вече се движеха бързо и изпълваха небето. Океанът се бе раздвижил. Прекосих мостика в посока към Ева, която още лежеше по гръб на ръба на палубата. Разкъсаната ѝ бяла блуза се вееше на вятъра, а пълната луна осветяваше лицето и кожата на тялото ѝ със сребриста светлина, която се пръскаше като мъгла по водната повърхност. Лежеше неподвижна като камък, но косата ѝ се вееше силно. Коленичих до нея и отметнах разлетелите се кичури от челото ѝ. Тези дълги черни къдрици, които така ме заблудиха. Очите ѝ все още бяха отворени и безжизнени, а тюркоазеният им цвят бе потъмнял до сиво. Пред луната премина облак и тогава и сивото изчезна, и те станаха непрогледно черни.

Потръпнах.

Вдигнах фенера и насочих силния му лъч към лицето ѝ. Когато попадна върху очите ѝ, ми се стори, че долавям в тях движение и внезапен зелен проблясък. Насочих лъча право в черното ѝ око. Зеницата се сви.

Отдръпнах се и затаих дъх.

Очите се размърдаха. Дробовете ѝ поеха въздух. И тя се задави.

Изправих се, обзет от паника. Ева се съживяваше.

Веднага се сетих за Хосе и начина, по който Белочек го бе умъртвил. Бързо затичах надолу по стълбите към всекидневната. Спънах се в една спасителна жилетка и се проснах в бъркотията на пода. Фенерът загасна. Изругах и го ударих с ръка. Светлината

потрепна и се върна. Допълзях до шкафа, в който беше брадвата. Той също бе опустошен от Хосе и беше почти празен, ако не броим чифт ботуши и сгънат брезентов стол. Обърнах се, огледах бъркотията в салона под лъча на фенера. Проверих под масата и из помещението. Брадвата я нямаше.

За последен път я бях видял в ръцете на Белочек. Може би за сигурно я бе оставил в каютата си. Бързо се втурнах по стълбите надолу по късия коридор към капитанската каюта. Вратата бе отворена, а в помещението цареше пълен хаос. Чекмеджетата — измъкнати, а вратите на шкафовете — отворени. Навсякъде бяха разпръснати дрехи, обувки и книги. Претърсих сред тях, като движех лъча на фенера отгоре им, както бях правил в „Аргонавт“. Проверих зад леглото, дори в банята.

Нищо.

Поех към вратата. Тогава забелязах, че стената до нея е всъщност тесен шкаф. Това беше единственото отделение в разхвърляната стая, чиято врата отново бе затворена. Отворих я рязко, насочих светлината и веднага зърнах дългата, добре оформена дръжка на брадвата, облежната на вътрешната стена. Изцапаното с кръв острие лежеше на пода. Посегнах вътре.

В този миг чух шум на яхтата.

Спрях и се заслушах. Дали Ева се движеше? Веднага загасих светлината. Не знае, че съм тук, помислих си. Не знае и какво съм намислил. Тъмнината пак ми ставаше съюзник. Оставих тихо фенера на килима на пода. И като внимавах да не вдигам шум, посегнах пак към шкафа и взех брадвата. Вдигнах я с две ръце. След това излязох тихо в коридора. Очите ми още се адаптираха към тъмнината, но въпреки това поех бавно напред. През пердетата на прозорците се процеждаше лунна светлина и хвърляше сенки по стените и пода. Но на тази светлина не можеше да се разчита, защото изчезваше рязко, щом пред луната преминеше облак. В един миг коридорът бе окъпан в синьо — в следващия потъваше в непрогледен мрак.

В края на коридора се спрях и се заслушах, като се вирах в тъмнината на мрачната всекидневна. Чувах само приглушеното припляскване на водата по корпуса. Завих и тръгнах по стълбите към палубата.

Вятърът вече духаше силно и заплашителни облаци изпълваха небето. Хвърлих поглед през палубата към мястото, където бях оставил Ева, и сърцето ми подскочи. Нямаше я. Излязох на мостика и се завъртях, за да огледам покрива на всекидневната и външните палуби. Нямаше я никъде. На мястото, където бе преди, имаше локва кръв. До нея лежеше последното златно кюлче, с което я бях ударил. Огледах за стъпки или следа от кръв, но не виждах нищо в тъмното. Сякаш се бе разтворила във въздуха или бе паднала зад борда. Изкачих се на задната палуба, погледнах в отвореното багажно помещение. Завитият труп на Рок приличаше на съвременна мумия. До него лежеше голяма купчина златни кюлчета. Нямаше достатъчно място за Ева да се скрие. Проверих въжената стълба, кърмата и двете страни на яхтата. Не беше във водата, не висеше и отвън. Беше изчезнала.

Известно време стоях така на вятъра, стисках брадвата в ръце като глупак и оглеждах водната повърхност. Вълните ставаха все по-високи и яхтата започваше да се люлее. Не може да е слязла долу, не и през нощта, не и в тази вода и със сигурност не и в състоянието, в което беше. Две паралелни светкавици разцепиха мрака над хоризонта, последвани от двоен гръм. Спомних си ската и ми хрумна, че никой не може да напусне яхтата жив.

Облаците отгоре се разделиха за миг и луната ярко заблестя. Надникнах в отворената шахта под мен, към увития в синьо мумифициран труп на Рок и златните кюлчета до него. Красота и смърт, най-великите тайнства. Луната се скри зад облак и корабът пак потъна в мрак. Очите ми се впиха в отвора на стълбището, което водеше към вътрешността на яхтата. Ето къде бе потънала. Беше се промъкнала оттам, докато претърсвах каютата на Белочек. Сигурно от нея бе дошъл шумът, който чух.

Тръгнах надолу и се заслушах, застанал на стъпалата. Не се чуваше и звук от вътрешността. Там цареше само пуста като в гробница тъмнина. Запромъквах се през тясното стълбище. Стъпалата ми намериха пода преди очите ми да го видят. Едвам различавах прозорците със спуснатите пердета от другата страна на стаята. Над масата за хранене бе паднала тъмна сянка, а съседното помещение без прозорци бе в пълен мрак, в който се процеждаха само частички от лунната светлина.

Стоях дълго и се заслушах. Яхтата се люлееше, ръцете ми трепереха. Усетих се, че стискам брадвата прекалено силно и я притискам към гърдите си. Отпуснах хватката, внимателно поех дълбоко дъх и се опитах да успокоя дишането си. Спомних си, че хвърлих оръжието през борда. А съваемият нож бе забит в змиорката. Няма пистолет, няма нож, няма стрели за харпун. С какво можеше да се опита да ме убие? С голи ръце?

Кухненските ножове във всекидневната. Сетих се за момичето, което ме нападна на „Орхидея“ с тънък нож за филетиране. Ако беше силна и жилеста като Ева, можеше без проблем да ме убие с него. А сега, след като бях изгубил толкова кръв, нямаше да е трудно да ме довърши. Достатъчно бе едно рязване през гърлото. Припомних си, че има три кухненски ножа — всичките бяха в едно и също чекмедже. Два от тях бях ползвал. Единият беше къс нож за белене, другият — с дълго острие за обезкостяване на риба и третият — огромен месарски нож с широко острие за кълцане. Можеше да ме убие лесно с всеки един от тях.

Дали шумът, който чух преди малко, не бе от отварянето на чекмеджето? Дали не беше взела нож и не се бе скрила в яхтата?

Отделих се от стълбището и навлязох предпазливо в тъмнината. Стаята се клатеше и въздухът вътре вонеше на гнило. Сякаш усетих, че има нещо в мрака пред мен. Може би беше само вятърът в прозорците или вълна, ударила се в корпуса. А може би беше звукът от дишането на Ева. Започвах да чувствам пулсиращото ѝ присъствие. Дали не беше слязла тук, когато аз се спуснах по стълбите? Дали се криеше и ме причакваше?

Спрях на място и прошепнах в тъмното:

— Ева, моля те, изслушай ме. Не искам да те убивам. Наистина не искам. И не мисля, че и ти искаш да ме убиеш.

Заслушах се, но чувах само вятъра. Пристъпих внимателно в мрака.

— Искам само да поговоря с теб. Може да успеем да се споразумеем. Има достатъчно злато и за двамата.

Тя ми отвърна пак с мълчание.

— Знам за капитан Брага — казах.

Дори и това не предизвика реакция.

— Какъв ти е той, Ева? Оженил се е за твоята прапрапрабаба? Или само ѝ е обещал да се ожени за нея? И да се върне в Рио с кораб, пълен със злато.

От тъмнината не долетя дори дъх. Започвах да си мисля, че е мъртва, че в стаята е призракът ѝ, който ме наблюдава тихо и чака. Или пък истинската Ева е рожба на мрака. Илюзия, създадена от дявола вътре в мен.

Пресегнах се през плота, опипвайки слепешком за дръжката на чекмеджето. И през цялото време се молах на Бога от детството ми, този от блестящия кръст на гърдите ми, да ми помогне да се събудя от ужасния кошмар. Да ми покаже, че я няма. Да ме вдигне от пианския сън и да ме върне на брега на Бока. Да отворя очи и да видя прекрасната жена да се разхожда във водата. Онази със сребърните гривни, светлосинята забрадка, дългите черни коси, които меко се спускат по гърба ѝ. Жената, чиито очи никога няма да забравя.

И която сега се опитваше да ме убие.

Нещо просветна в мрака. Видях чекмеджето. Отворих го. И трите ножа си бяха вътре.

— Ева...

Светлината изчезна. Последва тътен на гръмотевица, която сякаш викаше името ми.

Обърнах се и различих силуета ѝ в тъмнината.

— Ева — прошепнах. — Обичам те.

Очите ми бяха ослепени от силна светлина на прожектор. Вдигнах ръце, за да се предпазя.

Ножиците се забиха в гърдите ми. На сантиметри от сърцето, което биеше само за нея.

Изпуснах брадвата и тя тупна на пода. Последното нещо, което видях, преди да се свлека, бяха очите, някога така искрящи, а сега така тъмни и непрогледни като мамеща бездна.

[1] Сериф — общо название на група шрифтове от кр. XV — н. XVIII в. — Б.р. ↑

АД

Лежах почти безжизнен по гръб, но се съвзех, когато чух скърцането на лебедката и стърженето на котвената верига. Край нас бушуваше буря. Моята убийца предаваше яхтата на стихииите.

По палубата виеше силен вятър, черните облаци на небето бяха кипнали, а светкавиците се спускаха във въздуха като пукнатини на счупено стъкло. Пред мен се появи лицето на Ева, очите ѝ бяха като изрязани парчета нощ, а пипалата на дългата ѝ черна коса се удряха в лицето ѝ като камшици. Тя се спусна над мен като вампир, за да ми подари целувката на смъртта. След това черните камшици се спуснаха върху лицето ми, потъмнелите ѝ очи минаха близо до моите и я чух да прошепва в ухото ми с глас като шумящо море:

— Adeus, meu amor^[1].

Остра пронизваща болка ме върна обратно в пълно съзнание. Ева бе коленичила до мен на палубата и изваждаше кървавите ножици от гърдите ми. Отряза кожената каишка от гърлото ми и се смръщи при вида на блестящия сребърен кръст, който заискри под падаща светкавица. След това го хвърли във водата в оживялата тъма.

Сграбчи ме за китките и ме помъкна към ръба на яхтата. Оставях кървава следа, която се отмиваше от дъжда и бурното море. Тогава видях последното кюлче да лежи самотно на палубата. Колко ли струваше? Още един миг живот? Още един дъх? Животът ми отиваше по дяволите заради тази проклета купчина злато.

Ева пусна китките ми, пъкна ръце под мен и ме преобърна на ръба. Погледнах към тъмната вода, която се надигаше към яхтата, и видях нещо, което ми заприлича на призрак. Може да е било отражението на луната или лунният блясък на Белия дявол, надигащ се от мрака под мен. Независимо дали беше призрак, луна или Дявола, имаше същото лице, което видях в огледалото, лицето на надвисналата смърт.

Опитах се да извърна очи. Опитах се да се задържа и да не падна. Сграбчих ръката на Ева, която ме бутна надолу. Висях над черната вода и я стисках за китката, както каубоят се бе впил в гърлото

ми. Над нас проблесна светкавица. Лицето на Ева стана неподвижно. Взираше се в нещо точно зад мен във водата. Обърнах се и го зърнах преди светкавицата да угасне. Призракът, който бях видял, лицето, което си мислех, че е на смъртта, не беше моето, не беше и призрак, не беше и Белият дявол. Беше празна лодка, която се люлееше на повърхността. Бях виждал и преди този бял корпус, докато наблюдавах тайно кладата на Плажа на мъртвите. Кой беше гребал дотук? Свещеникът? Или пък вещиците са дошли, за да ни убият?

Когато небето пак пламна, се обърнах към Ева. Зад нея в падащата светкавица се появи побелял брадат мъж с широки рамене и гол до кръста. Устата му беше гневно отворена, а очите — побеснели като океана. Фигурата на носа на „Аргонавт“ беше оживяла!

Мъжът се наведе и се пресегна към Ева. Тя се извърна уплашена. Тогава небето отново потъмня и силуетите им изчезнаха. Огромна вълна удари яхтата и се стовари с грохот около мен. Изпуснах ръката на Ева. Вълната ме понесе със себе си през палубата и аз се спрях в стълба, който поддържаше въженото перило. Той се счупи, когато палубата се издигна. Щях да падна, ако не се бях задържал за найлоновото въже, което се опъна като тетива на лък. Ударих се в корпуса и се спуснах към водата.

Бурният океан и небето бяха черни. В тази непрогледна тъмнина проблесна светкавица. И в нея изскочи изчадието на нощта — скатът се извиси от водата. Прелетя над вълна, приличаща на планина, набра скорост в траекторията, след това със замирането на светкавицата се спусна отново в тъмнината.

Потънах заедно с палубата, като стисках опънатото въже. Ревът на бурята ме последва и под водата, където океанът също бушуваше. Черната солена вода запари на очите ми. Сякаш преглътнах сълзи. В дълбоката подводна нощ скатът грееше като луна.

Когато яхтата се наклони обратно, въжето ме издърпа нагоре и ме удари в корпуса, сякаш бях вързан спасителен пояс. Поех дълбоко дъх, отърсих солената вода от очите и погледнах надолу в тъмнината. Изпод завихрената вода приближаваше скатът в целия му разноцветен блясък. Приличаше на воднисто отражение на луната, паднала в океана, за да се върне при своя двойник там долу, да слее блясъкът с низшето.

Върху луната се появи тъмна сянка, когато съществото разтвори паст. Гледах надолу обзет от ужас.

Нямах сили да се спася. Нямах как да избягам. Увиснал, посрещах лице в лице съдбата си, идваща през водните спирали на бурята. Бях като хипнотизиран, тъмнината ме теглеше към себе си и ме изпълваше със страхопочитание и вцепеняващ ужас. В този миг животът и смъртта се сляха, както се сливаха страните на въртяща се монета. Всяка една вече докосваше другата и заедно образуваха нов свят, който сега блестеше пред мен толкова ясно, както никога преди и ми откриваше реалности отвъд видимото. Надигацият се под мен мрак идваше от още по-дълбок мрак. Светкавицата, която разкъсваше въздуха, се процеждаше от пукнатина в небето. Мъжът, когото видях да се появява през тази пукнатина, пристигаше от някакъв друг блестящ свят, може би от място, където се раждаше светлината и мракът бе забранен за вечни времена. Стори ми се, че в донесения от океана непознат зърнах светъл лъч от рая, както когато видях да проблясва кръстът на дъното на океана или повърхността да свети обещаващо.

Държах се за това обещание за светлина като за единствена сламка. Защото около мен беше само непрогледен мрак.

От водата изскочи Белият дявол и премина точно покрай краката ми.

Изведнъж се издигнах във въздуха. Силните ръце на непознатия се бяха протегнали към мен и ме издърпваха заедно с въжето. Клатещите ми се крака се разминаха на косъм със зейналата паст на Дявола. Когато светкавица пак освети небето, видях белият звяр да се носи над перилото на яхтата. Чух пронизителния писък на Ева и ръцете, които ме издърпаха, ме пуснаха на палубата. Чудовището се изви в зловеща арка и се върна обратно в океана. На палубата плисна гигантска вълна и потопа яхтата.

Взирах се в процеждащата се от небето светлина. Жълтият „Зодиак“ премина покрай мен. Някакво въже се откъсна и просъска. Не изпусках от очи светлината и когато водата се отдръпна, ми се стори, че в каютата отдолу виждам Ева с брадва в ръце.

Над палубата проблесна светкавица и гръмотевица разлюля яхтата. Обърнах се и видях брадатият мъж да се изправя на колене. Наклони чорлавата си глава и се пресегна да извади ножиците от

плешката си. Падна нова светкавица и видях, че по гърба му се стича кръв.

Мъжът се строполи.

Изправих се с мъка на крака. Видях „Зодиак“ нелепо заседнал в мостика с носа нагоре. Яхтата се наклони рязко и стоманената мачта проскърца. Внезапен удар в лицето ме свали отново на палубата. Лежах объркан и замаян и чаках Ева да стовари брадвата. След това нова светкавица освети люлеещото се въже. То се клатеше от върха на мачтата и плющеше като камшик. Скобата в края му ме беше шибнала през бузата и бе оставила отворена рана. Сега се носеше свободно над мен, сякаш се любуваше на дяволското си дело.

Пресегнах се, хванах се за нея и опитах да се изправа. От раната в гърдите ми шурна кръв и ме прониза силна болка, от която ми призля. Върху ми се стовари още една огромна вълна. Избърсах водата от очите си и през палубата видях Ева да се приближава. Тя се измъкна от мостика и тръгна към падналия мъж.

Извиках в опит да го предупредя, но гласът ми бе прекалено слаб. Нямах сили нито да стоя прав, нито да помръдна. Палубата се наклони или така ми се стори, докато губех съзнание. Тъмнината отново се спусна пред очите ми. Стисках като олюляващ се пияница металното въже и се опитвах да не припадна. По въжетото в ръцете ми сякаш течеше ток. Ослепителна разклонена светкавица разцепи небето.

Ева вдигна брадвата над мъжа, лежащ на ръба на яхтата. Видях как яркото ѝ острие се издига нагоре. Концентрираната ѝ тежест описа орбита като на мятащия се във въздуха скат, събрал гнева на океана. Когато достигна апогея си и се спря, преди да се стовари, видях зад нея Белият дявол да изскача от водата, а високо в небето светкавица се стрелна да докосне металната мачта като в огледална действителност.

Бутнах желязното въже. То проблесна като огън през палубата. Стрелна се покрай падащата брадва, закачи металното острие и двете образуваха перфектен проводник.

Лицето на Ева грейна като слънце, черепът ѝ побеля. Тялото ѝ излъчваше светлина, костите ѝ се нажежиха. Светкавицата премина през пипалата на косата ѝ. Тя се търколи пламнала от палубата, когато скатът се спускаше във водата. Той я прибра в устата си като полудял огнен език, погълна я в тъмнината на търбуха си и се скри в океана.

Гледах поразен надигащата се вода. Палубата потъна, след това пак се издигна. Падналият мъж бавно се изправи на крака. Нова вълна се сгромоляса върху яхтата и го събори пак, след това тръгна към мен. Докато се борех с връхлитащия ме воден стълб, чух отдолу ужасяващ стържещ звук. Яхтата се наклони със силен трясък и ме бутна на палубата. Като стигнах до мачтата, се хванах за въжетата. Небето се разцепи от нова светкавица и под нея във врящата вода видях да се подават тъмни зловещи скали.

Това бяха скалите, потопили „Аргонавт“ и удавили капитан Брага и неговия екипаж.

Корпусът отново проскърца заплашително. Яхтата се наклони и се разтресе. Стисках ужасен металния стълб на въженото перило. Килът се блъсна в скала и високата мачта силно се наклони. Вълна като планина се изсипа на палубата и аз се озовах под водата, както си стисках перилото. Бушуващият воден поток ме дръпна за краката и влезе в гърлото ми. За миг не чувах нищо, освен ужасяваща тишина, след това около мен внезапно засвистя и яхтата изскочи пак на повърхността. Водата бързо се отдръпна, но гърлото ми още бе задавено и не можех да дишам. Претърколих се по гръб и устата ми се отвори, за да извикам, но не излизаше глас. Задушавих се.

Океанът се надигна около мен. Нищо не можех да направя. Гледах с ужас безмилостното небе. Скоро светкавиците вече не ми се струваха ярки, а само тънички очертания в сгъстяващата се тъмнина, сякаш умирах в полуизмътено яйце или се раждах в ковчег.

[1] Adeus, meu amor (исп.) — Сбогом, моя любов! — Б.р. ↑

ДРУГАТА СТРАНА

Когато светлината замре, правилата не важат. Тъмнината обърква. Изважда скритите ти демони. Така че те не ме завариха неподготвен, когато ужасът ме обзе.

Сякаш непрогледната нощ, прекарана с Ева в стаята й, ме бе подготвила за това. Там не намерих любов. В мен нямаше душа, с която тя да общува. Вместо нея у мен живееше двойствената ми природа, за половината от която знаех, но за другата — не подозирах. Алчността за злато ме бе заслепила също като страстта ми към Ева. С тази слепота идваше тъмнината, а с нея — злото.

Сега само тя ми бе останала. Душата ми бе избягала. След нея оставаше празнота, бездната на съня, който не беше сън, и сънища, които не бяха сънища. Те сякаш възникваха от нищото, бяха изградени от въздух. Какви бяха тези призрачни същества, появяващи се като изпарения? Изопнати бледи, зловещи лица, уродливи издължени тела. Виждах да просветват рога и зъби, муцуни, разтягащи се от ухо до ухо, бели като оголени черепи лица, немигащи очи, челюсти, стиснати в мрачни гримаси. Жилести фигури, гъвкави като котки, пропълзяваха през огнените движещи се сенки. Истински адски зверилник, пещера на гротеската.

Един от тези призраци със зловещи лица се приближи и се взря надолу към мен. В него открих някакъв остатък живот, който се противопоставяше на мъртвешкия му вид. Спомних си за поклонниците в Пунта Пердида, момчетата с лица като черепи, танцуващи по улицата, намазаните със светла боя лица на жените, смело разголили гърдите си, нарисувани мъже с дяволски маски, размахващи мачете. Те не си бяха завързали очите, нито се унасяха в сън. Тези празнуващи хора, които се присмиваха на смъртта, я носеха като черупка. Техният предпазен щит беше именно страхът.

Демонът се наведе над мен и вече имах възможност да погледна лицето му отблизо. Видях, че очите без мигли под изпъкналото чело бяха влажни и живи, а задната част на черепа бе изчезнала в тъмнината. Спомних си черепа, намерен от Дъф, полузаровен в

„Аргонавт“. Беше странно изгнил само наполовина. Дали не беше от главата на прословутия капитан Брага? А лицето пред мен не беше ли остатъкът от неговото лице? Или беше призракът на Хектор Белочек, чийто златен късмет донесъл само трагедии и смърт?

Единият беше грешник, другият светец. Това пътят към рая ли беше, или проход към ада?

Протегнах ръка нагоре. Опитах се да докосна лицето. От кост ли беше? Или от въздух? Или бе само игра на тъмнината?

Демонът вдигна ръка и махна маската си. Зад нея се показва мъжът от бялата лодка, непознатият, който ме спаси от Ева.

Взе ръката ми. Произнесе името ми. Гласът му ме върна с тласък към живота.

Най-накрая осъзнах, че непознатият беше брат ми.

Косата и брадата му, които ми се сториха напълно бели в ослепителните светкавици на бурята, сега ми изглеждаха само дълги и мръсни. Ноктите му бяха изгрязани до кръв, както винаги. Беше бос, гол до кръста, в дрипави къси панталони, приличаше на изпаднал крайбрежен скитник. Изглежда от месеци не се бе къпал и бръснал. В същото време беше силен и във форма, както винаги, само малко уморен. Над раната на плешката му имаше кървава превръзка. На челото му видях следа от друго лошо порязване. Гърдите му бяха зле издраскани, а коленете — насинени и разранени. Едва сам бе оцелял в бурята, а бе успял някак си да спаси и мен.

Лежах покрит със зелено мексиканско одеяло на шезлонг, поставен зад редиците седалки на долната палуба на яхтата. Под нас бумтеше двигателят, носехме се по океана. От далечината долиташе песента на група мариачи. Залязващото слънце хвърляше огнени отблясъци през зейналите прозорци без стъкла. Пред тях на палубата се разхождаха подпийнали пасажери с кичозни пластмасови маски, кикотеха се и гълтаха маргарити.

Адските ми видения този път приеха формата на пиянско пътуване с туристическа лодка.

— El Día de los Muertos — каза Дан и остави маската си настрана. — Знаеш ли какво е това?

— Дали знам? — отвърнах изтощено.

— Цял ден ту изпадаш в безсъзнание, ту се свестяваш. Снощи едва не се удави.

Спомних си надигащата се вода. Ужасяващото усещане за безпомощност. Повдигнах одеялото и видях, че гърдите ми са добре бинтовани, а по марлята над мястото, където ножиците по чудо не уцелиха сърцето ми, бе избило розово петно. Забелязах, че седалките около нас бяха празни, ако не се брояха няколко полузаспали мексиканци и дебело германско семейство, поглъщащо плато енчилада. В предната част на каютата инвалид със сламена шапка събираше боклук. Маскеният бал беше на палубата. Зад група пияници с мъртвешки маски видях жълтия „Зодиак“, привързан до перилото.

— Тази лодка ни спаси живота — каза Дан. — Яхтата потъна край скалите, но „Зодиак“ е недосегаема. Трябваше да те вържа в нея.

Пак ми призля и мислите ми се заблъскаха в главата.

— Но как... успяхме...?

— Бурята утихна през нощта. На зазоряване тръгнах на север към Йелапа. Свърши ни бензинът, но в късния следобед този кораб ни забеляза. Връщат се към Пуерто Валарта.

— Златото... — попитах.

— Потъна с яхтата.

Почувствах облекчение.

Опитах се да седна, но внезапна болка прониза гърдите ми и ми се повдигна. Дан сигурно забеляза, защото бързо се приближи и подпря с ръка главата ми, докато полягах обратно на шезлонга.

— Леко, малкия. Изгубил си тонове кръв. — Огледа ме, след това очите му срещнаха моите. — Ще стигнем след по-малко от час. Капитанът каза, че ще се обади да пратят линейка да чака на пристанището.

Затворих очи за миг, след това пак ги отворих. Не можех да повярвам, че не сънувам. Иззад гъстата растителност по лицето на Дан забелязах позната усмивка: „Ще оживееш“ — каза той.

Вгледах се в очите му, около които се бяха образували множество бръчици. Бяха сини като на баща ни и гледката им ме правеше невероятно щастлив, почти до сълзи.

— Мислех... мислех, че си мъртъв, Даниел. Наистина мислех, че си мъртъв.

В очите му избиха сълзи. Взе ръката ми и я придърпа към гърдите си.

— Извинявай, Джони. Не исках да става така... Нямах представа...

Продължи да говори, а аз затворих очи и веднага започнах да се унасям. Тъмнината беше примамлива, нежно ме върна в обятията си. Под спорадичните ѝ ужаси се простираше пълно спокойствие, неподвижна приспивна тишина. Нямах я вече въртящата се монета на живота, гибелните поврати и пропадания на съдбата. Вече нищо лошо не можеше да ми се случи. Не съществуваше друго, освен щастливия край — възкръсването на брат ми, изпълненото ми обещание. Стига ми толкова, помислих си. Стига ми...

— Събуди се, Джак. Събуди се. — Дан разтърсваше раменете ми. Отворих очи и промърморих нещо.

Сега Дан заговори строго.

— Не ме оставяй, по дяволите. Не припадай пак. Дръж си очите отворени. Съсредоточи се. Не се оставяй да потънеш, чу ли?

Тегленето на смъртта. Не знам защо, но си мислех за черен чадър, върху който се стича обилен дъжд. И за Дъф в детския ковчег, горящ на кладата.

— Те са мъртви — промълвих.

— Кои?

— Рок. И Дъф.

Дан поклати невярващо глава.

— Убити са — казах.

Изглеждаше поразен. Взираше се в мен напрегнато, после заговори:

— Разкажи ми какво се случи, Джак. Разкажи ми всичко.

Не исках да му разказвам. Не исках да си спомням. Историята звучеше невероятно. Кой би ѝ повярвал? Исках да забравя всичко, но знаех, че чрез забравата пак ще изгубя себе си. Щях да пропадна в тъмнината, която ме привличаше и приспиваше. Затова направих каквото ми каза, разказах му какво се бе случило. Кой бе умрял, кога, как и защо. Изхвърлих всичката тъмнина от себе си, не спестих нищо. Нищо не забравих, нищо не пропуснах и не отрекох. Разказах му ужасната си история за смъртта, за да остана жив.

Когато свърших, вече се бе стъмнило. Разказът ме бе изтощил, но незнайно защо се чувствах по-бодър и съсредоточен. Дан ме изслуша, без да каже дума. Накрая заговори.

— Ако ти не ми разказваше тази история... ако не бях ходил на онова проклето място... ако не бях виждал ската със собствените си очи... нямаше да повярвам и на една твоя дума. — След това пак млъкна.

Пуерто Валарта вече се виждаше. Градът блестеше в далечината с малки светлинки като звездите на небето. Мариачите засвириха балада, бавна прочувствена мелодия, а купонджиите на кораба започнаха да присядат по седалките. Свалиха маските, довършваха питиетата и си говореха или се подпираха на перилата в очакване на завръщането си към света. Дъгата светлинни около залива привличаше погледите им и ги омагьосваше като диаманти около женска шия. Даниел също се взираше в далечината със замечтан, пълен с копнеж поглед. Питях го откога пътува, къде е бил и защо.

— Криех се в планината — отвърна той. — Живеех в ранчото на моя приятел хуичол Себастиан.

Обясни, че след като открил корабокруширания „Аргонавт“, отишъл в Пуерто Валарта, за да изпрати писмото с монетата на Белочек и да напълни кислородните си маски; Тогава чрез Гонзало, Хосе открил, че се е върнал в града и заповядал на горилите си да го хванат.

— Една сделка се провали — каза Дан. — Дължах пари на Хосе. Много пари. Затова избягах в планината. Този път той искаше кръв. Нямаше да приеме никакви извинения. Знаеш го какъв беше.

Наистина знаех. Очевидно бе заплашвал и Дан със сгъваемия си нож.

— Единственият начин да се спася бе да му разкажа за златото. Не му казах, че вече съм го намерил, само че мисля, че мога да го намеря.

Съобщил е на каубоя достатъчно подробности, за да прозвучи достоверно — треската за злато, търговеца на роби, доклада за бурята на парахода — но не му бе казал, че корабът е потънал много по-близо до брега, далеч от известното му местонахождение.

— Хосе заповяда на Гонзало и двете си горили да ме заведат в Пунта Пердида. Гонзало не искаше, беше сигурен, че лъжа. Но Хосе

беше алчно копеле. Не можеше да пропусне такъв шанс, ако казвах истината. И убеди Гонзало да ме заведе.

Дан поглаждаше брадата си, докато говореше. За миг пред очите ми изникна брадатото лице на Гонзало, проядено от змиорката.

— Плавахме до Пунта Пердида на „Орхидея“ и пуснахме котва близо до скалистия рид. Беше късно следобед, но аз им казах, че бихме могли да се гмурнем набързо. Слязох с Гонзало и се измъкнах, докато не ме гледаше. Плувах под вода до брега и се скрих в скалите, докато се стъмни. След това надрасках кислородната бутилка и нарязвах каишките, за да прилича на нападение на акула. Съмнявах се, че Гонзало ще се хване, но поне щеше да има извинение за пред Хосе. Оставих бутилката на края на водата и се промъкнах в града.

Казах му, че измамата му сигурно е подействала.

— Натъкнах се на същата бутилка близо до мястото, където сте пуснали котва. Обзалагам се, че горилите са я намерили на брега и са я занесли да му я покажат. Гонзало сигурно я е погледнал и я е хвърлил през борда.

А междувременно Дан започна направо да разказва за неговия приятел падре Рамон.

— Казах му какво се е случило и го предупредих, че тези мъже ще дойдат да ме търсят, че трябва веднага да изчезвам и да се скрия в планината.

— Ами корабокруширания кораб? — попитах. — Ами златото?

— Предполагах, че Хосе ще се откаже. И той като Гонзало щеше да реши, че съм си измислил всичко. Но знаех, че Белочек няма да се уплаши и ще стигне до Пунта Пердида. Затова казах на падрето да дойде да ме извика веднага, щом той пристигне.

— Но падрето...

— Да. — Дан изведнъж пребледня. Мисълта за обезобразяването на падрето го караше да се чувства физически зле. — В Пунта Пердида никак не обичат пришълците. Не им харесва, когато местни контактуват с външни хора. Вярват, че потъналото злато е прокълнато и не трябва никога да бъде извадено. Очевидно идеята да се върна с пълна лодка престъпници да го вадя никак не им е допаднала. Сигурно са дали на падрето да се разбере.

Предположих, че навярно моето посещение при свещеника е довело до ослепяването му.

— Падре Рамон е изпратен в Пунта Пердида от епископа на Гуадалахара. Очевидно на всеки десет години диоцезът прави опит да върне заблуденото стадо в лоното си. Рамон служеше там от около година. Според мен така и не са го приели.

Не разбирах как е възможна такава жестокост.

— Старият свещеник е виновен — каза Дан. Отчето с очилата, онзи, за когото ми каза, че водел парада.

— Белочек смяташе, че е магьосник. Пряк потомък на африканските роби.

— Сигурно — отвърна Дан. — Снощи го видях в действие.

След като се крил седмици наред в планината, Дан предусетил, че нещо не е наред и решил да се върне в градчето. Когато пристигнал, намерил падрето ослепен и с отрязан език, а яхтата на Белочек — закотвена в залива. Чакал докато се стъмни, след това се промъкнал до брега и откраднал една лодка, за да види какво става.

— Старият свещеник стоеше на края на кея с група последователи. Пееше нещо от ритуалите на Шанго и размахваше маракас във въздуха. За минути излезе силен вятър. Скоро се развихри и бурята. Ако не бях здравомислещ, щях да реша, че магийките му са предизвикали бурята.

Чудех се дали наистина не е така. Белочек бе намекнал подобно нещо. Може би прапрапрадядо му, окован във вериги в мрака на товарното помещение, е мълвял същото заклинание и с него е предизвикал гибелта на „Аргонавт“.

Дан изчакал молещите си да се разпръснат, след това изтеглил лодката на вода и поел към „Магьосник“. Когато стигнал, бурята била в разгара си. Качил се на борда и забелязал Ева, приведена над някакво тяло на ръба на яхтата.

— Последното нещо, което очаквах, е да откроя, че тялото е твое.

Нямал представа, че съм дошъл в Мексико да го търся. Очаквал да открие Белочек на лодката, а не жена, извършваща убийство.

Ева, моята убийца. Семето на капитан Брага. Сякаш и страстта ми към нея беше някакъв вид алчност.

— Ами скатът? — попитах. — Как го избегна, докато търсеше кораба?

— Не съм го засичал — отвърна той.

— Никога?

— Снощи за първи път го зърнах.

Стори ми се невероятно. Да се гмурка толкова дни и да не го види нито веднъж? Ама разбира се, нали е открил потъналия кораб чак с последната си кислородна бутилка. Не е попаднал в неприкосновената му тъмнина, не е нарушил смъртоносното му табу. Сигурно това е спасило живота му, но незнайно защо се почувствах разочарован. Стори ми се, че Дан е пропуснал нещо жизненоважно, нещо възбращащо и истинско. Мигът, в който влиза в тъмните води, намира златото, изправя се лице в лице с Белия дявол — това бяха все мрачни съкровища, много по-ценни от блестящия метал. Дори сега потръпвах от възбуда.

Инстинктивно посегнах към кръста на шията си, след това си спомних как Ева го изхвърли във водата.

— Искам да намеря жената, която ми подари кръста — казах. — Мисля, че ѝ дължа живота си.

Дан сви рамене.

— Може да е било от отразената светлина — предположи той.

— Какво имаш предвид?

— Скатът е напълно бял, албинос. На такива същества им липсва пигмент в очите и са крайно чувствителни към светлината. Нарича се „фотофобия“. Сигурно затова така побеснява от светкавиците.

Дан беше подозрителен към всичко религиозно. Нарочно бе изтрил цялата си вяра в Бог и бе запазил само това, за което твърдеше, че представлява чисто научен интерес в „метафизичното проучване“. Наричаше се „духовен атеист“. Не би трябвало да съм изненадан от обяснението му за албиноса, но то само възвърна съмненията ми и непреодолимите вечно подиграващи ми се остатъци от вяра.

Млъкнах. Дан веднага усети лошото ми настроение. Знаеше, че трябва да поддържа духа ми, за да ме запази жив.

— Хубаво ще е да се приберем у дома — каза той бодро.

Размърдах се и срещнах искрящите му очи. Мислех си за обещанието, което дадох на мама.

— Мама ще се радва да те види — казах. — Винаги се е тревожела за теб. — След това и двамата се замислихме. — Защо те нямаше толкова дълго? — попитах.

Дан сви рамене, след това отговори:

— Предполагам, че съм търсил нещо. Нещо... необикновено.

— И мама така предполагаше, че търсиш нещо, което тя не знае какво е. Казваше, че и ти не знаеш какво е.

Дан кимна. След това се вгледа в мен за миг, сякаш взимаше някакво решение. Огледа се, за да се увери, че никой не го наблюдава, и посегна под шезлонга ми. Извади ризата си, в която бе завито нещо.

— Имам малък подарък за нея — каза. Пак се огледа из кораба и внимателно разгърна ризата. Вътре имаше блестящо кюлче злато.

Аз седнах поразен.

— Мислех, че сме изгубили всичко — казах.

— Не сме „изгубили“ нищо, Джак. Златото си е там, под водата. Ще го загубим, като го похарчим.

Не ми харесваше как звучи това.

— Откъде взе кюлчето? — попитах.

— Хванах го да се пързала през палубата. Практически само ми падна в ръцете.

Спомних си как видях кюлчето в бурята, когато Ева ме теглеше за ръцете. Мислех си, че е последното нещо, което зървам, като часовника на татко.

Дан постави кюлчето в скута ми. Веднага забелязах, че половината беше потъмняло. В порите на грапавата страна се бе пропила кръв, която превръщаше златните отблясъци в тъмнолилави. С това кюлче бях ударил Ева, с него почти я бях убил. Спомних си онзи животински момент, внезапния инстинкт да се защитя, гнева, който се зараждаше като буря в мен. От ледения спомен по гръбнака ми преминаха тръпки. Това кърваво кюлче бях аз, това беше отражението на тъмната ми страна.

Преобърнах го. Струваше ми се ужасно тежко, сякаш съдържаше невидим товар. Полираната му страна с отпечатаните числа светеше яркожълта и в нея видях призрачното си лице, изпълнено с детинско страхопочитание. Взирах се в малката цепнатина в средата близо до малките букви „Забрава“. Аз я бях направил, когато замахнах с ножа към змиорката. Това кюлче ме бе свалило под водата, него не ми се щеше да пусна. Изтървах го на дъното, когато скатът ме погълна, след това го намерих отново и го върнах в потопения кораб. То събуди тъмни подозрения към Ева, въпреки примамливия си блясък. Това бе последното кюлче от потъналия кораб, което за малко да ме удави, бях

го използвал, за да убивам. Беше едновременно съкровище, баласт, оръжие, а сега — двойно огледало към душата ми.

Колко струваше сега? Колко вдишвания? Колко мига? Колко живота?

Погледнах Дан право в очите.

— Мое е — казах.

Дан издиша шумно от изненада.

— Какво...?

— Чу какво ти казах. — Не исках да споря. Не исках и да лъжа. Не исках и да му обяснявам какво означаваше за мен.

— Виж какво... Джак. Разбирам те. Ясно ми е какво си преживял. За бога, та ти за малко не умря. Но... трябва да осъзнаеш... Искам да кажа... Аз намерих потъналия кораб. Аз мечтаех за него. Години наред. Не съм те молил да се замесваш. Нито приятелите ти.

— Мое е, Дан.

— Стига, Джак. Дори не го искам за себе си. Искам да го дам на мама.

Взрях се в него за миг. Не се съмнявах, че казваше истината, но също така знаеше, че мама има много пари. Застраховката „Живот“ се оказа доста голяма.

— Защо? — попитах.

— Заради... Не знам... За всичко.

— Защо, Дан?

Очите му се стрелнаха наоколо. Май не намираше отговори, които да му харесват.

— Знам защо замина — казах. — Знам какво търсеше.

Той ме гледаше, без да мигне.

— Той няма да се върне, Дан. И ти не можеш да го откупиш. Дори с цялото злато на света.

Продължи да ме гледа още известно време. Лицето му бе станало напълно безизразно. След това сведе очи към кюлчето в скута ми. Искрите в очите му угаснаха и на тяхно място сега имаше само ледени отблясъци, студена неутолима нужда. Знаех, че това е нуждата му от спасение, от изкупление на вината за преждевременната смърт на баща ни, но подозирах, че в нея има и нещо по-мрачно — примамливостта на прокълнатото злато, която го завладяваше и посяваше в него демоничното семе на алчността.

„Ще го загубим, като го похарчим“, бе казал той. Знаех и друг начин да го загубим.

— Виж какво — казах и бръкнах в джоба на банския си. — Ти си казвал, че „бог“ е другото име на случайността. Да оставим всичко на Бог тогава. — Извадих ръката си и отворих дланта. В нея лежеше златната монета на Белочек.

Той я позна на мига и я взе от мен.

— Себастиан ми даде тази монета. Каза, че я откраднал от църквата в Пунта Пердида, когато бил малко момче. — Вдигна я и започна да я върти с пръсти, като се любуваше на древната и износена красота. — С нея започна всичко.

— Щом той ти я е дал, значи е твоя. Завърти я на пода. Ако е тура, кюлчето е твое. Ези — мое е.

Дан премести поглед от монетата върху мен и внимателно започна да обмисля предложението.

Изчаках.

— Добре — каза той накрая.

Наведе се и завъртя монетата. Аз също се приведох от шезлонга да я погледам. Този път размазаната ѝ сфера изглеждаше различно. Не беше нито черна дупка, нито златна топка светлина. Монетата беше част от мига, а този миг беше мой. Бях се разтворил в него. Наблюдавах несигурното ѝ равновесие. Временният триумф на вярата над съдбата.

Монета падна. Лейди Либърти показа призрачното си лице. Стори ми се, че се усмихва.

Дан дълго гледа монетата на пода. След това я вдигна, огледа я отново и я мушна в джоба си, докато се изправяше. Наведе се и внимателно покри кюлчето в скута ми с ризата си.

— Надявам се, че знаеш как да го прекараш през границата — каза.

— No problemo — уверих го.

Дан извъртя очи отчаяно.

— No hay problema — поправи ме.

— Ще те оставя ти да говориш.

Той се усмихна леко.

— Май наистина ще оживееш — каза. — Чак вече съжалявам за това.

Засмях се. От смеха ме заболя. Струваше ми се, че не се бях смял от години.

Дан се наведе през един прозорец и се загледа в далечния бряг. Върна се да ме нагледа.

— Ще ида при капитана да видя какво става — каза. — Дали са се свързали с линейка. Казаха, че трябва да попълня някакъв формуляр. — Кимна към кюлчето под ризата му. — Гледай никой да не го види.

— Не се тревожи — отвърнах. — Ще се погрижа.

И той тръгна.

В помещението на долната палуба имаше малко хора. Немското семейство бе излязло, по седалките се виждаха само няколко стари кримки, които подремваха блажено, и мексиканско момиче, потънало в книгата си. Музиката бе спряла и всички се бяха събрали навън, за да гледат как се приближават светлините на града. Никой не забеляза как седнах в шезлонга и пузнах краката си на пода. Бях бос, а подът — топъл, сякаш загрят от боботеция мотор под него. Наметнах одеялото на раменете си и се завих в него като в наметало. Събрах всичките си сили, стиснах кюлчето в скута си и бавно се изправих на крака.

Болката в гърдите беше ужасна. Олюлях се за миг, след това се огледах наоколо. Пак установих, че никой не е забелязал мъчителното ми ставане от смъртния одър. Но когато се обърнах и тръгнах към изхода отзад, хванал тежкото кюлче в ръце, почувствах някой леко да ме докосва по рамото.

— Señor?

Беше младата мексиканка, доскоро потънала в книгата.

— Искате ли да ви донеса нещо?

Не бях забелязал лицето ѝ до този момент, но сега ми се видя направо поразително. Трябваше ми известно време, за да отговоря.

— Не. Gracias. Аз само... искам да подишам чист въздух.

— Добре ли сте?

Беше облечена в рокля без ръкави в цвят слонова кост с квадратно изрязано деколте. Погледът ми бе привлечен от малкото сребърно кръстче, полегнало в трапчинката под шията ѝ. То висеше на тънка сребърна верижка и меко отразяваше светлината от лампата. За разлика от моя фрапиращ предпазен амулет, това деликатно кръстче бе ненатрапчиво, скромно потвърждение на дълбоко лична вяра. Напомни

ми за колието на момичето, с което се разминах по „Малекон“. Сякаш се бе случило в предишен живот. В уморения поглед на онази хотелска служителка бях уловил намек за тъмните преживявания, които ме очакваха, бях надникнал в тайнството на самата смърт. Очите на това момиче излъчваха друго. Бяха напълно живи и пленителни, ярки и обезоръжаващо красиви. Ирисите с цвят на мед плуваха в перлено бяло. Зорките зеници следваха всяко мое движение и мисъл. Момичето се усмихваше леко и колебливо в очакване на отговора ми, от това в ъгълчетата на очите ѝ се появяваха бръчици, които ги правеха още по-щедри и топли.

Още един пазител, помислих си. Приведен, запотен и криец увитото кюлче, аз ѝ се усмихнах в отговор.

— Да, добре съм. Благодаря. — Забелязах износената платнена обложка на книгата и палеца, който бе мушнала вътре, за да отбележи страницата си.

Видя какво гледам и ми показва корицата. „Хъкълбери Фин“ на английски.

— Опитвам се да подобря езика си — каза.

— Добро начало — отвърнах ѝ. — Но ти вече говориш английски по-добре от Хък.

Тя се усмихна срамежливо и пак ми хвърли поглед. Все още не бе сигурна, че ще мога да се справя сам. Аз ѝ се усмихнах успокоително, след това изчаках да се извърне и да тръгне обратно по пътеката между седалките. Погледна ме и отново се усмихна, преди да се върне на мястото си. Забелязах, че косата ѝ е сплетена и забодена на кок отзад. Прическата беше елегантна, но обикновена и някак си странно чаровна.

Исках да я попитам как се казва.

Усилието от изправянето ме умори, кюлчето ме дърпаше надолу. Стиснах пак вързопа, обърнах се и тръгнах към задната част на помещението. През вратата подухваше бризът, който носеше смесица от дизелови пари и мирис на изпечени в жар фахитас. Влачех се по пулсиращата пътека към изхода. Тихото боботене на двигателя отстъпи пред приглушения рев на пропелерите. Мрачната долна палуба на кърмата сякаш се носеше точно над водата. На океанската повърхност се образуваше разширяваща се пенеста следа, отплуваща надалеч в прегръдките на тъмнината. На кърмата нямаше никого, освен стареца,

който събираше боклук. Всички се бяха събрали на носа и на горната палуба, за да гледат приближаващия се бряг.

Треперех, когато бавно се приближих към перилото. Струваше ми се, че кюлчето става все по-тежко с всяка крачка и кашкавалениите ми крака се огъваха. Сърцето ми биеше в дупката на гърдите и блъскаше гневно раната отвътре. От превръзката се бе спуснала струйка кръв, която се стичаше по ребрата ми. Погледнах към черното небе и потърсих тъмния хоризонт, но небето и океанът се бяха слели, корабът също потъваше в тях и изведнъж осъзнах, че нищо не ме държи, че няма какво да ме спре да не падна.

Чух как увитото кюлче тупна на палубата. После всичко утихна и аз се строполих.

Известно време не можех да помръдна и лежах, както бях паднал, притиснал буза в пода. Болката беше толкова силна, че мозъкът ми я игнорираше, сякаш се отделяше напълно от тялото ми. Скоро почувствах топлината на слънцето по гърба си, вдигнах глава и осъзнах, че лежа на плажа на пясъчните мушици. Видях баща ми да излиза от водата, почернял, силен и усмихнат. Видях Рок с неговата тояга и Дъф с камерата да се гонят по брега. На одеяло наблизо се печеше мексиканката с книгата. Тя ме викаше да отида при нея. Запълзях към момичето през палещия пясък, но нещо ме дърпаше назад. Нещо недовършено не ми даваше мира.

Събудих се. Мъжът с торбата боклук бе клекнал над мен и ме държеше за ръка. Възрастният мексиканец беше учудващо силен. Вдигна ме сам с двете си голи ръце. Коленичих на палубата. Главата ми започна да се прояснява. Въпреки че не виждах очите му под сянката на шапката, ми се стори, че го познавам. Помогна ми да се изправа на крака. Очите и на двамата се спряха на вързопа на пода между нас. Преди да помръдна, за да го вдигна, старецът се наведе.

— Моля ви...

Спря се, когато почувства тежината му. Взирах се в превития му гръб.

— Моля ви, просто го оставете.

Той не ми обърна внимание, вдигна го и го поддържа в ръце. Тежестта му дърпаше едното му рамо надолу, сякаш едвам го удържаше. Кюлчето още бе увито плътно в ризата и нищо не се виждаше от него, но ми се стори, че мъжът знае точно какво има във

вързопа. Изразът на лицето го потвърди. Сламената периферия се вдигна и видях очите му. Те бяха пълни с мрачни предчувствия.

— Gracias — казах и протегнах ръце.

Сега мъжът ме разпозна. Пак сведе очи към вързопа, след това се извърна към водата отвъд кърмата. Когато погледът му се върна към мен, се беше поуспокоил.

Подаде ми вързопа.

— Gracias — казах.

Очите му се впиха в моите. Посегна да килне назад скъсаната си шапка.

— Señor — каза и кимна.

Чак когато се обърна и закуцука с торбата в ръка, се сетих къде съм го виждал. Беше най-възрастният моряк в Бока, този, който разказал на Белочек за Белия дявол и който упорито отказваше всичките ми оферти.

„Няма да ви закараме до «Пунта Пердида» — бе казал. — За никакви пари“.

Сега бях сам в приглушената светлина на кърмата, само звездите светеха хладно над мен. Придърпах одеялото около раменете си и продължих да пристъпвам към перилото. Приведен и плетящ крака под мантията си, стиснал повитото злато, се чувствах като поклонник, участващ в древно религиозно тайнство. Пърпорещият мотор беше моят хор, а звездите — моите свидетели. Поклонничеството ми щеше да свърши пред олтара на океана. Бях приносител на кърваво злато, горчив подарък за Хадес.

Под мен водата се разтваряше гостоприемно и плискаше обилно. Най-дълбокият гроб на света, помислих си. Подходяща могила за прокълнатата тухла.

Знаех, че Дан никога не би ме разбрал. Щеше да ми каже, че струва много повече, отколкото си мисля. Как са ме излъгали. Как са го подценили. Щеше да ми каже, че това кюлче ще ми донесе милион. Дори може би два или три милиона.

И нямаше да свърши дотук, разбира се. Щеше да поиска още един шанс, пак да завъртим монетата. Щеше да каже, че можем да намерим яхтата, както сме намерили „Аргонавт“. Че няма причина да не опитаме. Всичкото това злато е там, Джак. Всичкото това злато ни чака.

Нямаше да ме разбере.

Бях стигнал висотите на рая, бях пропаднал в дълбините на ада. Бях изгубил душата си, разбил сърцето си и преминал през портата на смъртта. Най-близките ми приятели бяха загинали — колко още трябваше да ги последват? Ако всичко бе започнало заради една монета, това кюлче трябваше да сложи края. Понякога с дяволски средства вършим ангелски дела.

Поставих вързопата на перилото и се загледах в призрачния водовъртеж на клокочещата вода. Мощните вълни и кипналата пяна сякаш се пораждаха от космически сили, изсмукваха звездната светлина от небето и я изсипваха в безкрая на тъмата. Това беше същността и метода на сътворението, алхимията на живота и смъртта, която превръщаше звездния прах в злато и после го връщаше обратно в нощта.

Животът ни в края на краищата си беше една жертва. История, предадена на нощта. Съкровище, обречено да бъде изгубено.

Развих блестящото кюлче и го протегнах над водата. Лежеше в отворените ми като за молитва ръце. Нека това бъде моята дан, моят реквием, моята история. Платен дълг към умрелите. Данък, за да продължа живота си. Парче злато, изтръгнато от сърцето ми и върнато на звездите.

Гледах как тези звезди мъждукат в небето и усетих яснота, както никога преди. Непознатата тъмнина е пълна с невидима светлина. Мислех за баща си, за Рок и Дъф и знаех, че един ден ще отида при тях.

Един ден. В един миг.

Издишах безценна глътка въздух и отново поех дъх. Едно момиче ме чакаше. Времето летеше.

— Жив съм — прошепнах и предадох златото си на океана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.